Cartea care a stat la baza celebrei serii de jocuri video
THE WITCHER

ULTIMA DORINȚĂ

Prima parte din seria WITCHER

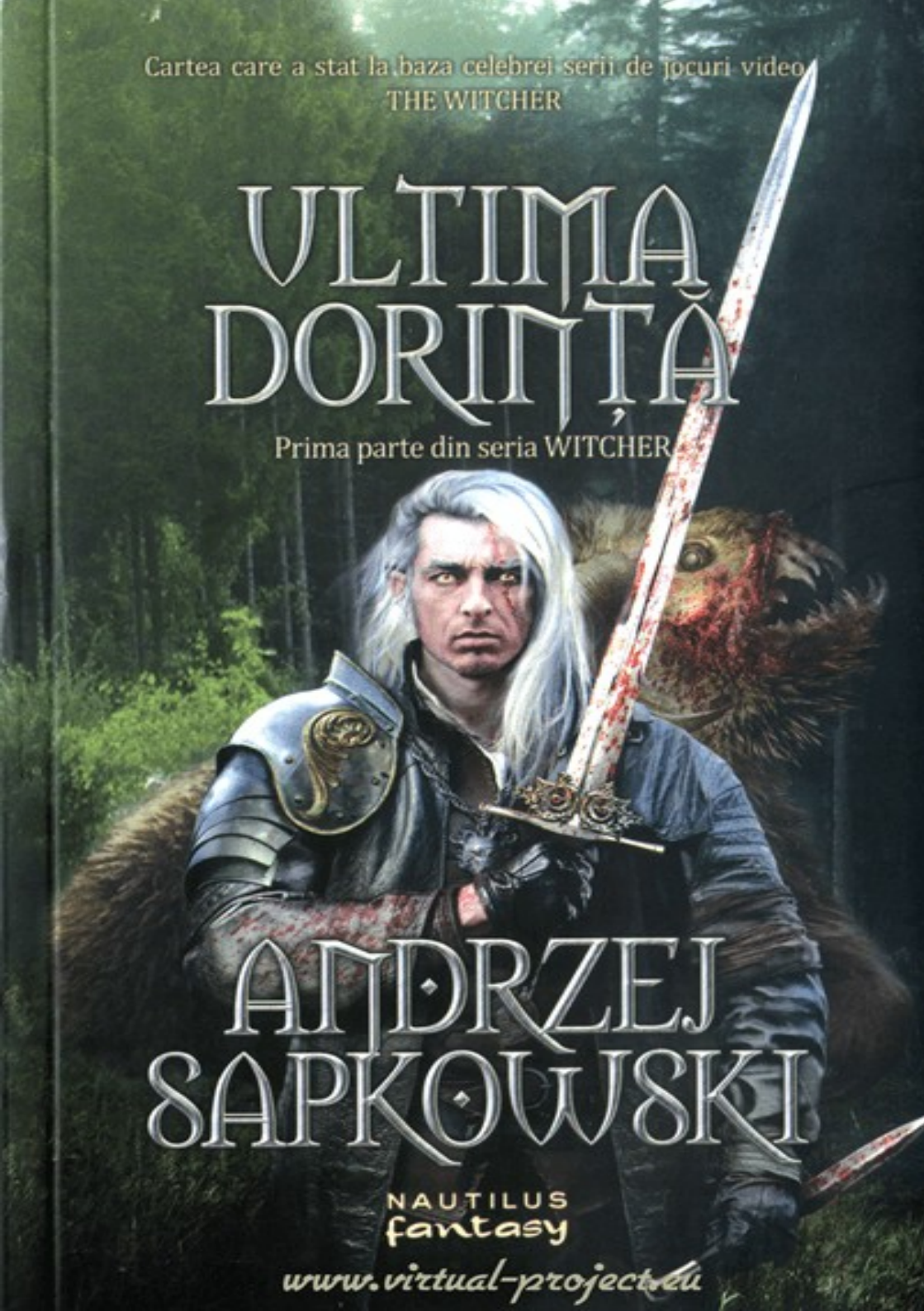

ANDRZEJ SAPKOWSKI

NAUTILUS
fantasy

www.virtual-project.eu

ANDRZEJ SAPKOWSKI

SERIA WITCHER

1. **ULTIMA DORINŢĂ**

Original: *OSTATNIE ŻYCZENIE* (1993)

Traducere din limba poloneză
MIHAELA FISCUTEAN

virtual-project.eu

EDITURA: Nemira
2015

ANDRZEJ SAPKOWSKI s-a născut pe 21 iunie 1948 în Łódź, Polonia. A studiat economia şi a lucrat ca agent de vânzări pentru o companie străină. A tradus literatură Science fiction şi în 1986 a scris prima povestire în glumă, dar textul a fost publicat imediat în revista *Fantastyka.* A devenit apoi scriitor full time, cucerind şi publicul larg, şi criticii literari. Vorbind despre începuturi, scriitorul povestea: „Când am început să scriu eu, Polonia nu avea scriitori de fantasy. Eu am fost un pionier. Nu e lipsă de modestie, e adevărul: a trebuit să inventez literatura fantasy în Polonia. A trebuit să las în urmă lecturile mele din domeniu, tot ce ştiam despre fantasy, căci cititorul polonez, care e pretenţios, nu voia să accepte hibrizi, cărţi la mijlocul drumului dintre fantasy şi alte genuri sau pur şi simplu o imitaţie după Tolkien. Căuta ceva nou, ceva special. Nerăbdarea lui de a descoperi ceva nou, ceva special, m-a făcut să scriu.” Literatura pe care o scrie de peste două decenii are mare succes în ţara natală şi în străinătate, iar cărţile sale se vând în milioane de exemplare, Andrzej Sapkowski fiind unul dintre cei mai

cunoscuţi şi cei mai îndrăgiţi autori polonezi de azi, cărţile sale fiind traduse în multe limbi. Faima i-a adus-o seria *Wiedźmin,* cunoscută sub titlul *The Witcher* şi popularizată la scară largă datorită jocurilor video cu acelaşi nume, care se bucură de un succes răsunător. Saga care l-a consacrat cuprinde trei volume de povestiri, publicate în mai multe ediţii şi sub mai multe titluri. *Ostatnie życzenie* – 1993 (*Ultima dorinţă) a* apărut iniţial sub titlul *Wiedźmin* în 1990. Au urmat volumele *Miecz przeznaczenia* – 1992 *(Sabia destinului)* şi *Krew elfów* – 1994 (*Sângele elfilor).* Seriei i s-au adăugat, în timp, şi alte cărţi, iar autorul a semnat şi alte volume de proză scurtă şi romane, printre care, cel mai recent, *Źmija* (2009), a cărui poveste se petrece în Afganistan. Autorul a câştigat numeroase premii prestigioase. A primit două distincţii de la The European Science Fiction Society şi cinci premii Zajdel. În anul 2012 i s-a decernat Medalia de Merit pentru Cultură Gloria Artis în Polonia.

VOCEA RAŢIUNII 1

A venit la el când se crăpa de ziuă.

A intrat cu multă grijă, tiptil, pe furiş, plutind ca o fantasmă, ca o nălucă prin odaie, singurul zgomot care îi însoţea mişcările fiind fâşâitul mantiei pe pielea ei goală. Şi totuşi, acest foşnet slab, abia perceptibil, l-a trezit pe vânător sau mai degrabă l-a smuls din visul în care se legăna monoton, în care se făcea că era într-un hău fără fund, suspendat între abisul şi suprafaţa unei mări calme, printre viţele algelor ondulate uşor.

El nu s-a clintit, nici măcar n-a clipit. Fata s-a apropiat, şi-a lepădat uşor mantia şi apoi lent, şovăielnic, şi-a sprijinit genunchiul îndoit de marginea patului. O observa printre genele mijite, prefăcându-se că doarme în continuare. Fata s-a urcat cu grijă în pat deasupra lui, îmbrăţişându-l cu coapsele. Sprijinindu-se pe braţele sale întinse, îi mângâia faţa cu părul ei mirosind a muşeţel. Hotărâtă şi nerăbdătoare, îi mângâia pleoapa, obrazul, gura cu sfârcurile. I-a surâs şi a apucat-o de umeri cu o mişcare lentă, cu reţinere şi delicateţe. S-a îndreptat, evadând dintre palmele lui, radioasă, senină, învăluită în lumina ceţoasă a zorilor, care îi estompa strălucirea. A dat să se mişte, dar ea i-a interzis orice modificare a poziţiei, apăsându-l ferm cu mâinile, prin mişcările şoldurilor ei discrete, dar ferme, cerându-i un răspuns.

I-a răspuns. Nu s-a mai retras din mâinile lui, şi-a lăsat capul pe spate, şi-a scuturat părul. Pielea îi era rece şi surprinzător de fină. Iar ochii, pe care i-a observat atunci când şi-a apropiat faţa de a ei, erau uriaşi şi întunecaţi ca de nimfă. Legănat, s-a scufundat în marea de muşeţel al cărei calm dispăruse pentru a ceda locul asaltului valurilor clocotitoare.

VÂNĂTORUL DE MONŞTRI

I

Mai târziu umbla vorba că omul venise dinspre nord, prin poarta Frânghierilor. Mergea pe jos, ducându-şi de căpăstru calul împovărat. Amurgea, prăvăliile cu frânghii şi hamuri erau închise, străduţa era pustie. În ciuda căldurii, omul purta o mantie neagră, drapată pe umeri. Sărea în ochi.

S-a oprit în faţa hanului Bătrânul Narakort, unde a rămas pentru o clipă ca să asculte rumoarea. Bodega, ca de obicei la acel moment, era ticsită de lume.

Străinul n-a intrat la Bătrânul Narakort. Şi-a condus calul mai departe, în josul străzii. Acolo era o altă cârciumă, mai mică, numită Sub Vulpe. Era aproape goală. Nu se bucura de cea mai bună faimă.

Cârciumarul şi-a scos capul din butoiul cu castraveţi muraţi şi şi-a măsurat cu privirea oaspetele. Străinul, fără să-şi scoată mantia, stătea în faţa tejghelei, rigid, neclintit, tăcut.

— Ce să fie?

— O bere, a spus străinul.

Avea o voce dezagreabilă.

Cârciumarul şi-a şters mâinile de şorţul de cârpă şi i-a umplut o ulcică de lut. Vasul era ciobit.

Străinul nu era bătrân, dar avea părul complet alb. Pe sub mantie purta un dublet din piele roasă, dantelat la gât şi la mâneci. Când şi-a scos mantia, toată lumea i-a observat sabia agăţată de centură la spate. Nu era nimic surprinzător, în Wyzima, aproape toată lumea era înarmată, dar nimeni nu-şi purta sabia pe spate ca pe un arc sau ca pe o tolbă.

Străinul nu s-a aşezat la masă, printre cei câţiva muşterii, ci a rămas în continuare la tejghea, scrutându-l pe cârciumar cu ochii săi pătrunzători. A luat o gură de bere.

— Caut o odaie, vreau să înnoptez.

— N-avem, a mormăit hangiul, uitându-se la pantofii oaspetelui, prăfuiţi şi murdari. Întrebaţi la Bătrânul Narakort.

— Aş prefera aici.

— N-avem. Hangiul i-a recunoscut în cele din urmă accentul străin. Era din Rivia.

— Plătesc bine, a spus străinul încet, ezitant.

Din acel moment a început povestea abominabilă. Un buhai cu faţa ciupită de vărsat-de-vânt, care nu-şi luase privirea sinistră de la străin din clipa în care păşise în bodegă, s-a ridicat şi s-a apropiat de tejghea. Cei doi tovarăşi s-au plasat în spatele lui, la mai puţin de doi paşi.

— N-auzi că n-au, ticălosule, golanule rivian, a pufnit ciupitul la urechea necunoscutului. N-avem nevoie de oameni ca tine aici, în Wyzima, ăsta-i un oraş decent!

Străinul şi-a luat berea şi s-a îndepărtat. Se uita la cârciumar, dar acesta îi evita privirea. Nici prin gând nu-i trecea să-i ia apărarea rivianului. La urma urmei, cine-i iubea pe rivieni?

— Toţi rivienii sunt nişte bandiţi, a continuat ciupitul, duhnind a bere, usturoi şi răutate. Ai auzit ce-am spus, puşlama ce eşti?

— Cum s-audă, că doar are bălegar în urechi, a zis unul dintre cei doi tovarăşi ai săi, iar celălalt a început să chicotească.

— Plăteşte şi cară-te! a strigat ciupitul.

Abia atunci străinul s-a uitat la el.

— Să-mi termin berea.

— Las’ că-ţi dăm noi o mână de ajutor, i-a şuierat buhaiul.

I-a smuls rivianului ulcica din mână şi, ţinându-l în acelaşi timp de braţ, şi-a înfipt degetele în cureaua petrecută de-a curmezişul pe pieptul străinului. Unul dintre cei din spate şi-a ridicat pumnul, gata să-l lovească. Străinul s-a ghemuit pe loc, dezechilibrându-l pe ciupit. Şi-a scos cu un şuierat sabia din teacă şi a fulgerat scurt, reflectând lumina felinarelor. S-a stârnit hărmălaie. Ţipete. Unul dintre muşterii a dat să fugă spre ieşire. Un scaun s-a rostogolit şi s-a desfăcut cu un scrâşnet, urcioarele s-au spart cu bufnituri de podea.

Hangiul – cu buzele tremurânde – s-a uitat terifiat la faţa despicată a ciupitului, ale cărui degete agăţate de marginea tejghelei îi dispăreau de sub ochi, de parcă se scufunda. Ceilalţi doi zăceau pe podea. Unul era încremenit, iar celălalt se zvârcolea şi tremura în balta întunecată care se lăţea văzând cu ochii. Un ţipăt strident de femeie isterică vibra în aer, sfredelind urechile. Hangiul s-a cutremurat, a respirat profund şi a început să vomite.

Străinul s-a retras lângă perete. Palid, încordat, în gardă. Ţinând sabia cu ambele mâini, biciuia aerul cu vârful ei ascuţit. Nimeni nu se clintea. Teroarea, ca un noroi îngheţat, le tencuia feţele, le paraliza membrele, le obstrucţiona gâtlejurile.

Gardienii au năvălit în bodegă cu surle şi trâmbiţe; erau trei. Trebuia să fie prin preajmă. Aveau bastoanele pregătite de acţiune, dar de îndată ce au văzut cadavrele şi-au tras săbiile din teacă. Rivianul, rezemat de perete, şi-a scos cu mâna stângă un pumnal din cizmă.

— Aruncă-l! a strigat unul dintre gardieni cu vocea tremurândă. Las-o baltă, tâlharule! Hai cu noi!

Al doilea gardian a dat un şut mesei care-l împiedica să ajungă la rivian.

— Fugi după întăriri, Treska! a ţipat la al treilea, rămas lângă uşă.

— Nu-i nevoie, a zis necunoscutul, lăsându-şi sabia în jos. Merg şi singur.

— Mergi, sămânţă de câine, dar legat, s-a răstit cel care tremura. Lasă sabia, că de nu, îţi crăp capul!

Rivianul s-a îndreptat. Şi-a dus iute lama sub braţul stâng, iar pe cel drept l-a ridicat în direcţia gardienilor şi a trasat în aer un Semn rapid şi sofisticat. Atunci au început să sclipească ţintele care îi garniseau generos manşetele lungi până la coate ale caftanului de piele.

Gardienii au făcut imediat un pas în spate, acoperindu-şi feţele cu braţele.

Unul dintre muşterii a făcut un salt, altul a alergat spre uşă. Femeia a ţipat din nou, sălbatic, strident.

— Merg singur, a repetat străinul cu o voce sonoră,

metalică. Iar voi trei luaţi-o înainte. Duceţi-mă la pârcălab. Eu nu cunosc drumul.

— Da, domnule, a murmurat gardianul, plecându-şi capul.

Apoi s-a îndreptat spre ieşire, aruncând în jur priviri nesigure. Ceilalţi doi i s-au alăturat în grabă în spate. Străinul i-a urmat, ascunzându-şi sabia în teacă şi pumnalul în cizmă. Când îi vedeau trecând prin dreptul meselor la care şedeau, muşteriii îşi acopereau feţele cu poalele caftanelor.

II

Velerad, pârcălabul Wyzimei, îşi scărpina bărbia, se frământa. Nu era nici superstiţios, nici fricos, dar nu-i surâdea deloc ideea de a rămâne faţă în faţă cu omul cu părul alb. În cele din urmă s-a hotărât.

— Ieşiţi, le-a ordonat gardienilor. Iar tu stai jos. Nu, nu aici. Acolo, mai departe, dacă nu ţi-e cu supărare.

Străinul s-a aşezat. Nu mai avea nici sabia, nici mantia neagră.

— Te-ascult, a spus Velerad, jucându-se cu buzduganul greu de pe masă. Sunt Velerad, pârcălabul Wyzimei. Ce ai a-mi spune, banditule fără pereche, înainte de a intra în temniţă? Trei crime, o încercare de a scăpa prin magie, ei bine, destul de bine. Pentru astfel de lucruri în Wyzima eşti pedepsit cu trasul în ţeapă. Dar, cum mie îmi place dreptatea, vreau să aud ce ai de spus. Vorbeşte.

Rivianul şi-a descheiat caftanul şi a scos de sub el un pergament din piele albă de căprioară.

— Peste tot, pe la răspântii, prin toate cârciumile este bătut în cuie, a spus el liniştit. E-adevărat ce scrie acolo?

— Aha, a murmurat Velerad uitându-se la runele gravate pe piele. Despre asta este vorba. Cum de nu mi-am dat seama de la început? Ei bine, este adevărat, cât se poate de adevărat. Este semnat: Foltest, împăratul, domn al Temeriei, al Pontarului şi Mahakamului. Asta înseamnă că este adevărat. Dar anunţul este anunţ, iar legea este lege. Aici în Wyzima, eu sunt cel care veghează asupra ordinii şi

legii! Şi n-o să îngădui niciodată să fie uciși oamenii! Ai priceput?

Rivianul a dat din cap pentru a arăta că a înţeles. Velerad a pufnit furios.

— Ai vreun ecuson de vânător?

Străinul şi-a băgat din nou mâna prin deschizătura caftanului şi a extras un medalion rotund agăţat de un lănţişor de argint. Pe medalion era reprezentat un cap de lup cu colţii rânjiţi.

— Ai cumva vreun nume? Poţi să-mi spui unul la întâmplare, nu te întreb din curiozitate, ci doar de dragul conversaţiei.

— Numele meu este Geralt.

— Poate fi şi Geralt. Din Rivia, bag de seamă după cum ţi-e vorba.

— Din Rivia.

— Bine. Ştii ce, Geralt? Las-o, Velerad arătă cu mâna deschisă spre anunţ – las-o baltă! Este o chestiune serioasă. Au mai încercat şi alţii. Asta, fratele meu, nu-i totuna cu o mamă de bătaie aplicată unor ticăloşi.

— Ştiu prea bine. Doar asta mi-i meseria, pârcălabule. Scrie în anunţ că recompensa este de trei mii de galbeni.

— Aşa-i, trei mii. Velerad şi-a strâmbat buzele. Şi mâna prinţesei, dac-ar fi să dăm crezare zvonurilor, chiar dacă preamilostivul Foltest n-a suflat o vorbă despre asta.

— Prinţesa nu mă interesează deloc, a zis calm Geralt, impasibil, cu mâinile pe genunchi. Scrie clar: trei mii.

— Ce vremuri! a oftat pârcălabul. Ce vremuri mizerabile! Cui i-ar fi trecut prin minte acum douăzeci de ani, chiar dacă ar fi fost beat, că va exista meseria de vânător! Vânătorii! Aceşti nimicitori transhumanţi de biserici. Asasini ambulanţi de dragoni şi himere. Geralt? În breasla voastră este permis consumul de bere?

— Bineînţeles.

Velerad a bătut din palme.

— Bere! a ordonat. Iar tu, Geralt, hai, aşază-te mai aproape! Mi-e totuna!

Berea era rece şi spumoasă.

— Trăim vremuri scârboase, monologa Velerad sorbind din halbă. Mişună tot soiul de spurcăciuni. În Mahakam, prin munţi, viermuiesc peste tot stafii. Prin codrii de odinioară măcar mai urlau nişte lupi, acum n-au mai rămas decât vampiri, ceva spiriduşi, dacă nu-ţi scuipi în sân, dai peste vârcolaci sau alte scârnăvii. Pe la ţară, rusaliile şi bocitoarele răpesc copii, e vorba de sute şi sute. Au apărut boli de care nu s-a mai pomenit vreodată, ţi se face părul măciucă! Ei, şi colac peste pupăză! A împins pergamentul din piele pe blatul mesei. Nu e ciudat, Geralt, că-ţi sunt atât de solicitate serviciile?

— Este un anunţ regal, pârcălabule. Geralt şi-a ridicat capul. Cunoşti detalii?

Velerad s-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a încrucişat mâinile pe burtă.

— Detalii, ai spus? Păi, ştiu. Nu chiar de la prima mână, dar din surse sigure.

— Asta şi vreau.

— Încăpăţânat mai eşti! Cum doreşti. Fii atent la mine! Velerad a luat o înghiţitură de bere şi şi-a coborât vocea. Mărinimosul nostru Foltest, încă de pe vremea când era prinţ, în timpul domniei bătrânului Medella, tatăl său, ne-a arătat ce este în stare să facă, şi a făcut multe. Am trăit cu speranţa că îi va trece cu vârsta. Dar iată că între timp, la scurtă vreme după încoronarea lui, imediat după moartea bătrânului rege, Foltest s-a întrecut pe sine însuşi. Ne-a lăsat pe toţi cu gura căscată. Pe scurt, i-a făcut un copil propriei sale surori, Adda. Ea era mai mică decât el, erau mereu nedespărţiţi, dar nimeni nu bănuia nimic, în afară poate doar de regină… Pe scurt, numai ce-o vedem pe Adda cu burta la gură, şi pe Foltest bodogănind despre căsătorie. Cu soră-sa, îţi vine să crezi, Geralt? Situaţia a devenit al naibii de încordată atunci când Vizimir din Novigrad a hotărât să-şi mărite fata, pe Dalka, cu Foltest şi i-a trimis acestuia vestea prin olăcari, şi să ne fi văzut cum ne străduiam din răsputeri să-l ţinem pe rege de mâini şi de picioare, pentru că voia să-i gonească şi să-i insulte pe mesageri. Am reuşit, din fericire, şi bine am făcut, pentru

că, dacă l-am fi jignit pe Vizimir, ne-ar fi pus la încercare curajul. Apoi, cu ajutorul Addei, care a intervenit pe lângă drăguţul său frate, am reuşit să-l înduplecăm să-şi scoată din cap ideea unei nunţi pripite.

Adda a născut la termen, dar stai să vezi! Şi-ascultă-mă bine, de-acum devine palpitant! N-au fost mulţi oameni de faţă la naştere ca să vadă de-aproape ce s-a zămislit, doar o moaşă care s-a sinucis apoi aruncându-se de la fereastra donjonului, iar alta a rămas până în ziua de azi cu minţile rătăcite. Cred, prin urmare, că bastardul nu era din cale-afară de frumos. Era fetiţă. A murit la scurt timp, de altfel, pare-mi-se că nimeni nu s-a grăbit să-i lege cordonul ombilical. Adda, spre norocul ei, s-a stins la naştere. Şi apoi, ce să vezi măi, frate, Foltest a mai comis o gafă în stilul său caracteristic. Bastardul trebuia să fie incinerat sau, ştiu şi eu, să fie îngropat pe undeva prin pustie, nu să-l ascundă într-un sarcofag, în subsolul palatului.

— E prea târziu acum să ne dăm cu părerea. Geralt a ridicat capul. În orice caz, trebuia chemat un mag.

— Te referi la şarlatanii cu steluţe pe jobene? Bineînţeles că au fost chemaţi! Vreo duzină, dar abia atunci când s-a descoperit ce zace în sarcofag. Şi că iese din el în timpul nopţii. Căci nu dintr-odată a început să se strecoare afară, o, nu. Şapte ani de la înmormântare a fost linişte şi pace. Până într-o bună noapte cu lună plină, când s-au stârnit strigăte în palat, răcnete, un vacarm de nedescris! Dar ce să mai vorbim, sunt lucruri pe care le ştii deja, doar ai citit anunţul. Copila a crescut în sicriu, a crescut mult, i-au ieşit şi dinţii, din câte s-a putut vedea. Ce mai încoace şi-ncolo, strigoi în toată regula. Păcat că n-ai văzut cadavrele victimelor. Aşa cum le-am văzut eu. Ai fi ocolit Wyzima, te-ai fi ţinut cât ai fi putut de departe.

Geralt tăcea.

— Aşadar, a continuat Velerad, aşa cum îţi spuneam, Foltest a chemat o grămadă de vrăjitori. Au făcut un tărăboi, de puţin a lipsit să se ia la bătaie cu bastoanele pe care le purtau, probabil pentru a alunga câinii asmuţiţi împotriva lor. Şi cred că erau asmuţiţi destul de frecvent.

Îmi pare rău, Geralt, dacă ai cumva altă părere despre vrăjitori, prin prisma profesiei tale, însă, în ceea ce mă priveşte, nu sunt altceva decât nişte paraziţi şi idioţi. Pe când voi, vânătorii, ne inspiraţi din ce în ce mai multă încredere. Voi sunteţi, cum să spun, ceva mai concreţi.

Geralt i-a zâmbit fără să zică nimic.

— Bine! Să revenim aşadar. Pârcălabul s-a uitat la ulcică, şi-a turnat bere lui şi rivianului. Anumite sfaturi de-ale vrăjitorilor păreau destul de inteligente. Unul dintre ei a propus arderea strigoiului, împreună cu palatul şi sarcofagul, altul a recomandat să i se taie căpăţâna cu o cazma, alţii s-au pronunţat în favoarea înjunghierii cu ţăruşi din lemn în diferite părţi ale corpului, în plină zi desigur, atunci când diavolul doarme dus în sicriu, epuizat după escapadele nocturne. Până la urmă s-a găsit unul, un clovn cu o scufie ascuţită pe scăfârlia-i cheală, un pustnic cocoşat care scornise că nu este vorba decât despre farmece care au fost aruncate pe copil, pe care le poate anula, iar strigoiul poate redeveni fiica lui Foltest, drăgălaşă ca din tablou. Cică n-ar fi fost nevoie decât să petreacă o noapte întreagă lângă coşciug şi-i gata, apare primul ţipăt. Acestea fiind spuse, imaginează-ţi, dragă Geralt, că idiotul şi-a petrecut noaptea la palat. Aşa cum poţi deduce cu uşurinţă, mare lucru n-a mai rămas din el în afară de pălărie şi baston, pare-mi-se. Însă Foltest se agăţase de această idee ca scaiul de coada câinelui. A interzis orice încercare de a ucide vreun strigoi, şi i-a chemat pe toţi şarlatanii din toate cotloanele ţării la Wyzima pentru a descânta strigoiul şi a-l transforma în prinţesă. S-a strâns o şleahtă foarte pitorească! Babe schimonosite, ologi, murdari, măi, frate, că te-apuca jalea. Ei bine, ţine-te vrăjitorie, mai ales deasupra unui blid şi a unei ulcele. Bineînţeles că unii au fost demascaţi de Foltest sau de cei din consiliu imediat, unii au fost chiar spânzuraţi de palisade, dar puţini, prea puţini. Dacă era după mine, i-aş fi spânzurat pe toţi de la un capăt la altul. Că în tot acest timp strigoiul tot mai muşca pe câte unul, fără să-i pese de şarlatani şi de farmecele lor, cred că nu mai e nevoie să precizez. Şi nici că Foltest nu mai locuia

în palat. Nimeni nu mai locuia acolo.

Velerad s-a întrerupt şi a mai luat o gură de bere. Vânătorul tăcea.

— Şi au dus-o tot aşa, Geralt, vreo şase ani, pentru că minunea aia s-a născut acum vreo paisprezece ani. Am avut între timp alte griji şi necazuri, deoarece ne-am încăierat cu Vizimir de Novigrad, dar din motive rezonabile, lesne de înţeles, legate de deplasarea punctelor de frontieră, şi nu de vreo fiică sau alte afinităţi. Foltest, în paranteză fie spus, începe până la urmă să aibă gânduri de căsătorie şi să analizeze portretele trimise de curţile vecine, pe care până atunci le arunca în latrină. Dar din când în când îi revine obsesia şi trimite oamenii călare în căutarea altor vrăjitori. Iată că a promis o recompensă de trei mii de galbeni, care a surâs unor mercenari, cavaleri rătăcitori, chiar şi unui păstor, un nătâng cunoscut în întreaga zonă, odihnească-se în pace. În ceea ce-l priveşte pe strigoi, e destul de cumsecade. Cu excepţia faptului că mai devorează din când în când pe cineva, o să ne obişnuim noi. Iar aceste personaje, aceşti eroi care încearcă să destrame vraja, au măcar avantajul că fiara se hrăneşte doar la faţa locului şi nu atacă în exteriorul curţii. Iar Foltest are acum un nou palat, nemaipomenit de frumos.

— De şase ani, a întrebat Geralt ridicându-şi capul, de şase ani nu s-a găsit nimeni să-i vină de hac?

— Ei bine, nu. Velerad l-a scrutat cu privirea pe vânător. Ar trebui să-şi dea seama de-acum că nu-i cu putinţă şi că n-are decât să se resemneze. Mă refer la Foltest, preamărinimosul nostru, suveranul nostru iubit, care porunceşte în continuare să fie lipite anunţurile acestea pe la răspântii. Numai că voluntari se găsesc tot mai puţini. A venit unul de curând, ce-i drept, dar a vrut ca să i se dea cei trei mii de galbeni înainte. Aşa că l-am băgat într-un sac şi l-am aruncat apoi într-un lac.

— De pungaşi nu ducem lipsă.

— Aşa-i, nu ducem lipsă. Ba chiar s-au înmulţit, a dat din cap pârcălabul fără să-l slăbească din ochi pe vânător. De-aia ar fi bine să nu ceri aurul înainte când te duci la palat. În

caz că te duci.

— Mă duc.

— Ei bine, asta te priveşte. Ţine seama însă şi de sfatul meu. Cât despre răsplată, umblă vorba tot mai des în ultima vreme despre cealaltă parte a ei, ţi-am pomenit eu de ea. Prinţesa de soţie. Nu ştiu cine-a scornit-o, dar dacă strigoiul arată aşa cum se povesteşte, snoava e tare sinistră. Da' să nu crezi că nu s-au găsit niscaiva idioţi care s-au grăbit în galop până la palat imediat ce s-a răspândit vestea că ar fi rost de pătruns în familia regală. Mai exact, două calfe de la ciubotărie. Oare de ce-s aşa de tâmpiţi ciubotarii, Geralt?

— Habar n-am. Dar vânătorii, pârcălabule? N-au încercat?

— Ohoo, şi încă cum. Mai ales când au aflat că strigoiul trebuie doar dezlegat de vrăji şi nu omorât, s-au semeţit şi îndată şi-au făcut bagajele. Astfel, vânătorii au mai crescut în ochii mei, Geralt. Apoi a mai apărut unul, mai tânăr decât tine. Nu-mi aduc aminte cum îl cheamă, poate că nici n-am ştiut vreodată. El a încercat.

— Ei, şi?

— Prinţesa cu colţii săi i-a împrăştiat maţele la mare distanţă. Ca la o aruncătură de arc.

Geralt a dat din cap.

— Alţii nu s-au mai încumetat?

— A mai fost unul.

Velerad a tăcut preţ de-o clipă. Vânătorul l-a aşteptat.

— Da, a reluat pârcălabul. A mai fost unul. La început, când Foltest l-a ameninţat cu spânzurătoarea dacă-l omoară sau îl răneşte pe strigoi, a izbucnit în râs şi a început să-şi facă bagajele. Însă, mai târziu... Velerad şi-a coborât din nou vocea până la şoaptă, aplecându-se peste masă. Mai târziu a bătut palma. Vezi tu, Geralt, aici în Wyzima, sunt câţiva oameni isteţi, unii chiar de rang înalt, care s-au cam săturat de toată panarama asta. Umblă zvonuri cum că aceştia l-au convins în taină să nu-şi mai bată capul cu descântece şi dezlegări şi să-l ucidă direct pe strigoi, iar regelui să-i spună că nu şi-a făcut efectul ritualul, că fiica lui s-a rostogolit pe trepte, cu alte cuvinte, s-a produs un accident la locul de muncă. Regele bineînţeles că s-ar fi

înfuriat peste măsură şi nu i-ar mai fi dat niciun galben ca răsplată. Atunci, ticălosul de vânător ne-a spus că dacă e vorba ca strigoiul să fie ucis de pomană, n-avem decât s-o facem noi. Ei bine, ce era să facem… Ne-am sfădit, am încercat să ne târguim cu el… Dar n-am scos-o la capăt.

Geralt a ridicat din sprânceană.

— Deloc, îţi spun, a continuat Velerad. Vânătorul n-a vrut să se ducă imediat, din prima noapte. A mai aşteptat, a stat la pândă, a studiat împrejurimile. În cele din urmă, din câte se aude, a văzut strigoiul, cel mai probabil în plină acţiune, căci bestia nu iese din coşciug numai aşa, ca să-şi dezmorţească picioarele. Aşadar a văzut-o şi a dispărut chiar în acea noapte. Fără să-şi ia măcar rămas-bun.

Geralt şi-a strâns uşor buzele într-o grimasă care părea că se voia a fi un zâmbet.

— Oamenii isteţi, a început el, mai au încă acei galbeni? Că doar vânătorii nu cer plata în avans.

— Ah, da, a spus Velerad, bineînţeles că-i mai au.

— Gura lumii ce zice, cam câţi ar mai fi?

Velerad a zâmbit larg.

— Unii spun c-ar fi vreo opt sute…

Geralt a clătinat din cap.

— Alţii, a murmurat pârcălabul, vorbesc de o mie.

— N-ar fi prea mult, dacă ţinem cont că gura lumii amplifică totul. La urma urmelor, regele oferă trei mii.

— Nu uita de mireasă, a rânjit Velerad. Da’ ce să ne mai răcim gura de pomană? E clar că n-o să primeşti cei trei mii de galbeni.

— De unde să fie clar?

Velerad a lovit cu mâna blatul mesei.

— Geralt, nu-mi strica impresia despre vânători! De şase ani ne chinuie povestea asta! Strigoiul lichidează vreo cincizeci de persoane pe an, acum din ce în ce mai puţine, căci toată lumea se ţine departe de palat. Nu, frate, eu cred în magie, mi-a fost dat să văd multe la viaţa mea şi cred, până la un anumit punct, în puterile vrăjitorilor şi ale vânătorilor, asta-i limpede. Dar această dezlegare de vrăji este o tâmpenie născocită de un bătrân cocoşat şi mucos

care a luat-o razna de la traiul în pustie, este o idioţenie în care nu crede nimeni. În afară de Foltest. Nu, Geralt! Adda a născut un strigoi, pentru că s-a culcat cu fratele său de sânge, ce mai tura-vura, şi nicio vrajă nu mai poate repara nimic. Strigoiul devorează oamenii ca orice strigoi şi va trebui să fie omorât pur şi simplu. Uite, acum doi ani, ţăranii dintr-o gârlă scufundată la capătul Mahakamului, cărora un balaur le devora oile, au plecat cu gloata ca să-l ciomăgească cu parii şi nici măcar n-au considerat că ar fi demni de laudă. Iar noi, aici în Wyzima, aşteptăm să se producă un miracol şi ne zăvorâm uşile în toate nopţile cu lună plină sau ne încârdăşim cu tot soiul de şarlatani în speranţa că fiara se va potoli şi va reveni în sicriu.

— Ar fi o bună modalitate, a zâmbit vânătorul de monştri. Şi s-a mai redus numărul crimelor?

— Prea puţin.

— Pe unde e drumul spre palat, spre cel nou?

— Te conduc chiar eu. Ce părere ai despre propunerea oamenilor isteţi?

— Pârcălabe, a spus Geralt. De ce atâta grabă? De altfel chiar se poate produce un accident la locul de muncă, indiferent de intenţiile mele. Atunci ar trebui să se gândească oamenii isteţi cum să mă salveze de mânia regelui şi să-mi pregătească cei o mie cinci sute de galbeni despre care vorbeşte gura lumii.

— Era vorba de o mie.

— Nu, domnule Velerad, a spus ferm vânătorul. Cel căruia i-aţi oferit o mie numai ce a văzut strigoiul şi a fugit, nici nu s-a tocmit măcar. Aşadar, riscul este mai mare decât de o mie. Dacă nu cumva este mai mare şi decât de o mie cinci sute, asta rămâne de văzut. Desigur, eu îmi voi lua rămas-bun înainte de a pleca.

Velerad s-a scărpinat în cap.

— Geralt! O mie două sute?

— Nu, pârcălabe. Este vorba despre o treabă dificilă. Regele oferă trei mii şi trebuie să vă mai spun că uneori este mai uşor să anihilezi o vrajă decât să ucizi. La urma urmelor, se găsea unul printre predecesorii mei care să

omoare strigoiul dacă ar fi fost atât de simplu. Credeţi că s-au lăsat devoraţi numai din cauză că se temeau de rege?

— De acord, frate, Velerad şi-a clătinat cu tristeţe capul. Batem palma. Numai să nu suflăm niciun cuvânt despre eventualitatea unui accident la locul de muncă! E un sfat prietenesc.

III

Foltest era suplu, avea un chip frumos, extraordinar de frumos. Nu părea să fi împlinit patruzeci de ani, după părerea vânătorului. Stătea pe un pitic sculptat în lemn de abanos, cu picioarele întinse spre vatra lângă care moţăiau doi câini. Pe o laviţă, alături, stătea un bătrân bine făcut, cu barbă. În spatele regelui era un altul, bine îmbrăcat, cu o expresie de mândrie pe chip. Un dregător.

— Aşadar sunteţi un vânător de monştri din Rivia, a spus regele spărgând tăcerea lăsată după preambulul lui Velerad.

— Da, domnule, a zis Geralt înclinându-şi capul.

— Da’ cum de-ai albit în halul ăsta? De la vrăji ţi se trage? Se vede clar că nu eşti bătrân. Bine, bine. Am glumit, nu trebuie să-mi răspunzi neapărat. Ai ceva experienţă, îndrăznesc să presupun.

— Da, domnule.

— Te-ascult cu mare plăcere.

Geralt s-a aplecat şi mai mult.

— Ştiţi, totuşi, că ne este interzis prin codul nostru să vorbim despre ceea ce facem.

— Este un cod practic, cinstite vânător, foarte practic. În fine, fără să intrăm în detalii, ai de-a face cu spiriduşii?

— Da.

— Şi cu vampirii, cu ghulii?

— Bineînţeles.

Foltest a ezitat.

— Dar cu strigoii?

Geralt a ridicat capul şi l-a privit pe rege în ochi.

— Da.

Foltest s-a uitat în altă parte.

— Velerad!

— Porunceşte, preamilostive rege.

— I-ai spus despre ce este vorba?

— Da, stăpâne preamilostiv. El zice că prinţesa poate fi adusă la realitate.

— Ştiam asta de mult. Dar în ce mod, cinstite vânător? Ah, da, uitasem. Codul. Bine. Doar o mică observaţie. S-au mai perindat pe-aici câţiva. Velerad, i-ai spus? Bine. Prin urmare, am aflat că dumneata eşti specializat mai degrabă în ucis decât în dezlegare de farmece. Uciderea nu intră în discuţie. Dacă fiicei mele îi va cădea un singur fir de păr din cap, al tău va ajunge pe butuc. Asta e tot. Ostrit, şi dumneata, domnule Segelin, rămâneţi ca să-i daţi toate informaţiile de care are nevoie. Vânătorii întotdeauna au multe întrebări de pus. Daţi-i să mănânce pe săturate şi găzduiţi-l la palat. Să nu umble prin cârciumi.

Regele s-a ridicat, şi-a fluierat câinii şi s-a îndreptat spre uşă, împrăştiind paiele care acopereau podeaua camerei. În dreptul uşii s-a întors.

— Dacă vei izbuti, vânătorule, recompensa este a ta. Poate vei primi şi ceva pe deasupra dacă faci o treabă bună. Iar în privinţa balivernelor născocite de norod despre căsătoria cu prinţesa, acestea nu conţin niciun sâmbure de adevăr. Doar nu crezi că-mi voi da fiica pe mâna vreunui vagabond?

— Nu, domnule. Nu cred.

— Bine. Acest lucru demonstrează că eşti inteligent.

Foltest a ieşit închizând uşa în urma sa. Velerad şi dregătorul, care până atunci stătuseră în picioare, s-au instalat imediat la masă. Pârcălabul a băut din ulcica pe care regele o golise pe jumătate, s-a uitat la ea şi a înjurat. Ostrit, care ocupase locul lui Foltest, s-a încruntat la vânător, mângâind braţele sculptate. Segelin, bărbatul cu barbă, i-a făcut semn lui Geralt.

— Stai jos, cinstite vânător, stai jos. Îndată ni se va servi cina. Despre ce aţi dori să discutăm? Pârcălabul Velerad v-a spus probabil totul. Îl cunosc şi ştiu că e în stare să zică mai

degrabă prea mult decât prea puţin.

— Doar câteva întrebări.

— Pune-le…

— Pârcălabul mi-a spus că, după apariţia strigoiului, regele a chemat mulţi magi.

— Aşa este. Dar nu-i mai spune „strigoi”, ci „prinţesă”. E mai lesne de evitat confuzia de faţă cu regele… şi neplăcerile legate de aceasta.

— Printre magi a fost vreunul renumit? Faimos?

— Au fost destui, vestiţi şi înainte, şi după aia. Nu-mi amintesc numele lor… Poate dumneata, domnule Ostrit?

— Nu-mi amintesc nici eu, a spus dregătorul. Dar ştiu bine că unii se bucurau de faimă şi respect. S-a vorbit mult despre asta.

— Au fost de acord că vraja poate fi anulată?

— Departe de a cădea de acord cu toţii, a zâmbit Segelin. În nicio privinţă. Dar această afirmaţie a picat de la bun început. Ar fi fost simplu, n-ar fi necesitat abilităţi magice, şi, aşa cum am înţeles, ar fi fost de-ajuns ca unul dintre ei să-şi petreacă noaptea în criptă, lângă coşciug, de la apusul soarelui până la al treilea cântat al cocoşului.

— Într-adevăr, foarte simplu, a pufnit Velerad.

— Aş vrea să aud o descriere… a prinţesei.

Velerad a sărit în sus de pe scaun.

— Prinţesa arată ca un strigoi! a urlat. Cel mai hidos strigoi de care am auzit eu! Fiica maiestăţii sale regele, acest bastard blestemat, are patru coţi înălţime, aduce cu un butoi de bere, are un bot până la urechi, plin de dinţi precum pumnalele, ochii roşii şi bucle roşcate! Labe mari, cu gheare de pisică sălbatică, atârnate până la pământ! Mă mir că încă nu am început să-i trimitem portretul pe la curţile vecine! Prinţesa, sufoca-o-ar ciuma, are de-acum paisprezece ani, ar fi timpul să se gândească s-o mărite cu vreun prinţ!

— Măsoară-ţi vorbele, pârcălabe, s-a încruntat Ostrit, aruncându-şi ochii spre uşă.

Segelin a schiţat un zâmbet.

— Descrierea, deşi atât de plastică, a fost destul de

exactă, şi cred că este ceea ce aţi vrut să aflaţi, nu-i aşa, cinstite vânător? Velerad a uitat să adauge că prinţesa se deplasează cu o viteză nemaipomenită şi este mult mai puternică decât te-aştepţi de la statura ei. Şi unde mai pui că are paisprezece ani, ce mai! Dacă asta mai are vreo importanţă.

— Are, a spus vânătorul. Ziceaţi că atacurile asupra oamenilor au loc numai în perioadele cu lună plină?

— Da, a răspuns Segelin. Dacă atacă în afara palatului vechi. În palat, oamenii pier tot timpul, indiferent de fazele lunii. Dar de ieşit, iese doar când e lună plină, dar nu chiar de fiecare dată.

— A existat vreun caz de atac în timpul zilei?

— Nu. În timpul zilei, nu.

— Întotdeauna îşi devorează victimele?

Velerad a scuipat cu năduf peste paie.

— Lua-te-ar naiba, Geralt, de îndată vine cina. Pfui! Le devorează, le roade, le abandonează, depinde de starea de spirit, presupun. Pe unul nu l-a muşcat decât de cap, off, pe doi sau trei i-a eviscerat, iar pe câţiva i-a ros până i-a lăsat cu oasele goale, ca să spunem aşa. Mama mă-sii!

— Fii atent Velerad, i-a şuierat Ostrit. Spune ce vrei despre strigoi, dar n-o jigni pe Adda în prezenţa mea, pentru că de faţă cu regele oricum nu îndrăzneşti!

— A fost cineva care a supravieţuit atacurilor ei? a întrebat vânătorul, părând că nu ia în seamă izbucnirea dregătorului.

Segelin şi Ostrit au schimbat priviri între ei.

— Da, a spus bărbosul. Chiar la început, acum şase ani, a acostat doi oşteni aflaţi de pază la intrarea în criptă. Unul dintre ei a reuşit să scape.

— Şi apoi, a intervenit Velerad, a mai fost morarul, pe care l-a atacat la marginea oraşului. Ţi-aminteşti?

IV

A doua zi, pe când se îngâna ziua cu noaptea, a fost adus morarul în odăiţa de deasupra corpului de gardă, unde era

găzduit vânătorul. L-a adus un oştean îmbrăcat în manta cu glugă.

Conversaţia nu a dat cine ştie ce roade. Morarul, îngrozit, mormăia, se bâlbâia. Mai multe a aflat vânătorul de la cicatricele sale: strigoiul avea o deschidere a fălcilor impresionantă şi dinţii realmente foarte ascuţiţi, dintre care patru canini foarte lungi pe maxilarul superior, câte doi pe fiecare parte. Unghiile îi erau cu siguranţă mai ascuţite decât ale pisicilor sălbatice, deşi mai puţin curbate. De altfel, datorită lor reuşise morarul să scape din strânsoare.

După ce a încheiat interogatoriul, Geralt le-a făcut semn din cap să plece. Oşteanul l-a împins dincolo de uşă pe ţăran şi şi-a dat jos gluga. Era chiar Foltest.

— Stai jos, nu te ridica, a spus regele. Este o vizită neoficială. Eşti mulţumit de cele aflate? Am auzit că ai fost pe la palat în cursul dimineţii.

— Da, maiestate.

— Când ai de gând să te apuci de treabă?

— Peste patru zile. După luna plină.

— Preferi să te uiţi la ea mai întâi?

— Nu e nevoie. Dar fiind sătulă… prinţesa… va fi mai puţin activă.

— Strigoiul, maestre, strigoiul. Să nu ne jucăm de-a diplomaţia. Abia după aceea va fi prinţesă. De fapt, despre ea am venit să vorbim. Răspunde-mi, neoficial, scurt şi clar: va fi sau nu va fi prinţesă? Nu te crampona de nu ştiu ce cod de-al vostru.

Geralt şi-a frecat fruntea.

— Vă confirm, maiestate, că vraja poate fi anulată. Şi dacă nu mă înşel, nu e nevoie decât de o noapte petrecută în palat. Al treilea cântat de cocoş, în cazul în care îl surprinde pe strigoi în afara coşciugului, va face vraja să se destrame. Aşa se procedează de obicei cu strigoii.

— Aşa de simplu?

— Chiar aşa de simplu nu este. Înainte de toate, trebuie să supravieţuieşti acelei nopţi. Pot exista, de asemenea, abateri de la standarde. De exemplu, poate fi vorba nu doar de o noapte, ci de trei. Trei nopţi la rând. Sunt, de

asemenea, situaţii… ei bine… fără ieşire.

— Da, a pufnit Foltest. Aud asta întruna de la unii. Monstrul trebuie omorât pentru că este un caz incurabil. Maestre, eu sunt convins că au avut grijă să-ţi spună ce-ai de făcut. Nu-i aşa? Să-i faci felul fără menajamente, de la început, şi să-i spui regelui că n-ai avut încotro. Las că, dacă nu te plăteşte regele, te răsplătim noi. Un mod foarte convenabil. Şi ieftin. Pentru că regele ar porunci decapitarea sau spânzurarea vânătorului de monştri, iar aurul le-ar rămâne în buzunar.

— Regele chiar l-ar decapita pe vânător? s-a încruntat Geralt.

Foltest l-a privit lung în ochi pe rivian.

— Regele nu ştie deocamdată, a spus el în cele din urmă. Dar vânătorul trebuie să ia în calcul şi această eventualitate.

Acum era rândul lui Geralt să tacă.

— Am de gând să fac tot ce-mi stă în puteri, a zis el după o clipă. Dar, în cazul în care lucrurile iau o altă întorsătură, voi fi nevoit să-mi apăr viaţa. Maiestatea voastră, de asemenea, trebuie să luaţi în calcul şi această eventualitate.

Foltest s-a ridicat.

— Nu m-ai înţeles. Nu despre asta este vorba. E clar c-o vei trimite pe lumea cealaltă dacă te afli în primejdie, nu contează dacă-mi va fi sau nu pe plac mie. În caz contrar, te-ar ucide ea pe tine, lucru cert şi irevocabil. Nu voi striga în gura mare, dar nu voi pedepsi pe nimeni dacă o va omorî pentru a se apăra. Dar nu voi îngădui să fie ucisă fără a încerca să fie salvată. Au existat deja tentative de a incendia vechiul palat, de a trage în ea cu arcul, de a săpa gropi şi tot soiul de curse şi capcane, până când i-am spânzurat pe câţiva. Dar nu asta e ideea. Maestre, ascultă-mă!

— Vă ascult.

— După al treilea cântat de cocoş nu va mai fi strigoi, dacă am înţeles eu bine. Dar ce va fi?

— Dacă totul merge bine, o junǎ de paisprezece ani.

— Cu ochii roşii? Cu dinţii de crocodil?

— O adolescentă normală de paisprezece ani. Numai că…

— Ei?

— Doar din punct de vedere fizic.

— Nu mai spune. Dar psihic? În fiecare zi i se va servi la micul dejun o găleată de sânge? Un picior de fecioară?

— Nu. Mental… Nu ştiu ce să spun… Cred că va fi la nivel de, ştiu şi eu, de copil de trei-patru ani. Va avea nevoie de îngrijire specială pentru o lungă perioadă de timp.

— Asta-i clar. Maestre?

— Spuneţi, vă rog.

— Asta i s-ar putea întoarce? Mai târziu?

Vânătorul a rămas tăcut.

— Aha, a spus regele. S-ar putea. Şi atunci cum va fi?

— În cazul în care, după un leşin prelung de câteva zile, se va prăpădi, va trebui să-i ardeţi trupul. Dar foarte repede.

Foltest s-a încruntat.

— Nu cred, însă, a adăugat Geralt, că se va ajunge până acolo. Pentru mai multă siguranţă, vă dau, maiestate, câteva sfaturi pentru a reduce riscurile.

— Chiar acum? Nu este prea devreme, maestre? Şi dacă…

— Chiar acum, l-a întrerupt rivianul. Se poate întâmpla orice, maiestate. Nu este exclus ca dimineaţă s-o găsiţi în criptă pe prinţesă dezlegată de vrajă alături de cadavrul meu.

— Cum aşa? În ciuda permisiunii mele că te poţi apăra? Permisiune de care se pare că nu prea-ţi pasă?

— Aceasta este o treabă serioasă, maiestate. Riscul este foarte mare. Aşadar, ascultaţi-mă: prinţesa va trebui să poarte permanent la gât un lănţişor de argint cu un safir, de preferat cu incluziune. Mereu. Zi şi noapte.

— Ce înseamnă cu incluziune?

— Safirul trebuie să aibă o mică bulă de aer în interior. De asemenea, în odaia în care va dormi, va trebui să ardă din când în când în şemineu crenguţe de ienupăr, mătură şi alun.

Foltest a căzut pe gânduri.

— Îţi mulţumesc pentru sfaturi, maestre. Le voi aplica, dacă... Şi acum ascultă-mă cu atenţie. Dacă vei considera că este o situaţie fără ieşire, ucide-o. În cazul în care, după anularea vrăjii, constaţi că fata nu e... normală... dacă vei avea vreo umbră de îndoială, dacă vei constata că n-ai izbutit pe deplin, omoar-o. Să nu-ţi faci griji, să nu-ţi fie teamă de mine. Voi striga la tine în faţa oamenilor, te voi alunga de la palat şi din oraş, nimic mai mult. Răsplată, desigur, nu-ţi voi da. Dar poate reuşeşti să capeţi ceva ştii tu de la cine.

S-a aşternut tăcerea pentru o clipă.

— Geralt.

Foltest i s-a adresat pentru prima dată vânătorului pe nume.

— Vă ascult.

— Cât adevăr este în ceea ce se povesteşte despre copil, că s-a născut aşa deoarece Adda era sora mea?

— Nu e cine ştie ce adevăr. O vrajă trebuie să fie aruncată, niciun blestem nu se aruncă de la sine. Dar cred că relaţia maiestăţii voastre cu sora a fost determinată de o vrajă şi, prin urmare, a avut un asemenea efect.

— Aşa m-am gândit şi eu. Şi mi-au spus şi unii magi, deşi nu chiar toţi. Geralt? Cine a lăsat pe pământ toate acestea? Vrăjile, magiile?

— Nu ştiu, maiestate. Magii se ocupă cu cercetarea cauzelor acestor fenomene. Pentru noi, vânătorii, este suficient să ştim că ele pot fi provocate prin concentrarea voinţei. Şi să ne pricepem să le venim de hac.

— Ucigând?

— În majoritatea situaţiilor. La urma urmelor, pentru asta suntem plătiţi de obicei. Puţini sunt cei care ne cer desfacerea farmecelor, maiestate. În general, oamenii doresc doar să se protejeze de primejdii. Dacă vreun monstru are niscaiva oameni pe conştiinţă, se adaugă noi motive de răzbunare.

Împăratul s-a ridicat, a făcut câţiva paşi prin cameră, s-a oprit în faţa sabiei agăţate de vânător pe perete.

— Cu aceasta? a întrebat fără să se uite la Geralt.

— Nu. Aceasta este pentru oameni.

— Am auzit. Ştii ce, Geralt? O să merg cu tine în criptă.

— Categoric nu.

Foltest s-a întors spre el, ochii îi străluceau.

— Ştii, vânătorule, că n-am văzut-o niciodată? Nici la naştere, nici... după aceea. Mi-a fost teamă. Poate nu mai am ocazia s-o văd, nu-i aşa? Am dreptul măcar să văd cum va fi ucisă.

— Categoric nu, repet. Ar însemna o moarte sigură. La fel şi pentru mine. Mi-ar slăbi atenţia, voinţa... Nu, maiestate.

Foltest s-a întors şi s-a îndreptat spre uşă. Geralt a avut pentru o clipă impresia că va ieşi fără un cuvânt, fără un gest de rămas-bun, dar regele s-a oprit şi l-a privit.

— Îmi inspiri încredere, a spus. Deşi ştiu bine că eşti un ticălos. Mi s-a spus ce s-a întâmplat la han. Sunt sigur că i-ai pus la pământ pe huligani doar pentru publicitate, pentru a-i agita pe oameni şi pe mine. Sunt convins că le-ai fi putut trage o mamă de bătaie fără să-i ucizi. Mi-e teamă că nu voi şti niciodată dacă ai de gând să-mi salvezi fiica sau s-o omori. Dar batem palma. N-am de ales. Ştii de ce?

Geralt n-a răspuns.

— Pentru că eu cred, a spus regele. Cred că suferă. Nu-i aşa?

Vânătorul l-a fixat pe rege cu privirea sa pătrunzătoare. N-a dat din cap, n-a făcut niciun semn, n-a schiţat nici cel mai mic gest, dar Foltest a înţeles. El ştia răspunsul.

V

Geralt a aruncat o ultimă privire de la fereastra palatului. Se lăsa repede amurgul. Pe celălalt mal al lacului licăreau luminiţele pastelate ale Wyzimei. În jurul palatului era pustiu – de şase ani o fâşie de pământ a nimănui separa oraşul de acest loc primejdios, din care nu mai rămăsese nimic în afară de câteva ruine, grinzi putrede şi resturi dintr-o palisadă zimţată, care nu meritaseră osteneala să fie demontate şi mutate în altă parte. La mare depărtare, în

capătul diametral opus al aşezării, îşi mutase reşedinţa regele – cupola bombată a noului său palat se decupa la mare distanţă pe fundalul cerului bleumarin.

Vânătorul a revenit la masa prăfuită în faţa căreia, într-una dintre odăile goale, jefuite, se pregătea pe îndelete, în linişte, meticulos. Timp, ştia bine, avea berechet. Strigoiul n-avea cum să iasă din criptă înainte de miezul nopţii.

Pe masă era o cutie mică ferecată. A deschis-o. În interior erau înghesuite în compartimente căptuşite cu iarbă uscată flaconaşe de sticlă de culoare închisă. Vânătorul a ales trei dintre ele.

De pe podea a luat un pachet de formă alungită, înfăşurat bine în multe blănuri de oaie şi legat cu o curea de piele. L-a desfăcut şi dintr-o teacă neagră, lucioasă, acoperită cu rânduri de semne şi simboluri runice, a scos o sabie cu mâner decorativ. A ieşit apoi la iveală lama care fulgera cu o strălucire curată, de cleştar. Era din argint pur.

Geralt a şoptit o formulă, a băut pe rând conţinutul a două flaconaşe, punându-şi mâna stângă pe lama sabiei după fiecare înghiţitură. Apoi s-a învelit cu grijă în mantia-i neagră şi s-a aşezat. Pe podea. În odaie nu exista niciun scaun. Nici în restul palatului, de fapt.

Stătea nemişcat, cu ochii închişi. Respiraţia lui, iniţial egală, s-a accelerat brusc, a devenit răguşită, agitată. Apoi s-a oprit de-a binelea. Amestecul care îi permitea vânătorului controlul complet al tuturor organelor corpului era format în principal din spânz, ciumăfaie, păducel şi laptele-câinelui. Celelalte ingrediente nu aveau nume în niciun limbaj uman. Pentru cineva care nu era obişnuit din copilărie, aşa cum era Geralt, ar fi fost o otravă letală.

Vânătorul a întors capul brusc. Auzul său, mai ascuţit acum decât de obicei, a pescuit cu uşurinţă din tăcere foşnetul paşilor prin curtea năpădită de urzici. N-avea cum să fie strigoiul. Încă mai era ziuă. Geralt şi-a aruncat sabia pe spate, şi-a ascuns bocceaua în vatra şemineului ruinat şi a luat-o în jos pe trepte, în tăcere deplină, ca un liliac. Curtea era încă suficient de luminată pentru ca omul care venea să-i poată vedea faţa. Omul – adică Ostrit – s-a retras

brusc, o grimasă involuntară de groază şi silă strâmbându-i gura. Vânătorul a rânjit – ştia şi el prea bine cum arată. După îngurgitarea amestecului de mandragoră, aconit şi silur, faţa avea culoarea cretei, iar pupilele îi ocupau întregul iris. În acelaşi timp, amestecul îi permitea să vadă în cele mai adânci tenebre, ceea ce şi urmărea de fapt Geralt.

Ostrit şi-a revenit rapid.

— Arăţi de parcă ai fi ajuns deja un cadavru, vânătorule, a spus el. Probabil de frică. Nu-ţi fie frică. Te izbăvesc eu.

Vânătorul nu i-a răspuns.

— N-ai auzit ce-am spus, şarlatan rivian? Eşti salvat. Şi bogat pe deasupra. Ostrit a cântărit în mână o pungă mare şi a aruncat-o apoi la picioarele lui Geralt. O mie de galbeni. Ia-i, urcă-te pe cal şi cară-te de-aici!

Rivianul a continuat să tacă.

— Nu te holba aşa la mine! a ridicat tonul Ostrit. Şi nu mă face să-mi irosesc timpul. N-am de gând să stau aici până la miezul nopţii. Nu pricepi? N-am chef s-o dezlegi de vrăji pe prinţesă. Nu, nu te gândi că te-ai prins. Nu sunt de partea lui Velerad şi Segelin. Nu vreau s-o omori. Trebuie doar să dispari. Totul trebuie să rămână la fel ca până acum.

Vânătorul nu s-a clintit. Nu voia ca dregătorul să-şi dea seama cât de accelerate îi erau în acel moment mişcările şi reacţiile. Se întuneca repede, ceea ce era în favoarea sa, chiar şi penumbra amurgului era prea luminoasă pentru pupilele sale dilatate.

— Şi de ce, domnule, totul trebuie să rămână ca până acum? l-a întrebat, încercând să rostească lent fiecare cuvânt.

— Ei asta – Ostrit şi-a înălţat cu mândrie capul – ar trebui să nu te privească, la naiba.

— Şi dacă ştiu deja?

— Interesant.

— Ar fi mai uşor de înlăturat Foltest de la tron în condiţiile în care strigoiul îi tulbură în continuare pe oameni din ce în ce mai mult? În condiţiile în care nebunia regelui nu mai poate fi suportată nici de populaţie şi nici de dregători, nu-i

aşa? Am ajuns la voi trecând prin Redania şi Novigrad. Se spun multe pe-acolo despre unii din Wyzima, care îl văd pe regele Vizimir ca pe un eliberator şi un monarh adevărat. Dar mie, domnule Ostrit, nu-mi pasă nici de politică, nici de succesiunile la tron, nici de revoluţiile de la palat. Sunt aici ca să-mi fac treaba. N-aţi auzit niciodată despre sentimentul de datorie şi simplă onestitate? Despre etica profesională?

— Bagă de seamă cu cine vorbeşti, vagabondule! a strigat Ostrit turbat de furie, punându-şi mâna pe mânerul sabiei. Pân-aici, n-am chef de stat la discuţii cu orişicine! Ia uită-te la el, etică, coduri, moralitate? Cine vorbeşte? Un tâlhar, care nici bine n-a sosit şi s-a apucat de ucis oamenii? Care se prosternează înaintea lui Foltest, iar pe la spate bate palma cu Velerad ca un zbir cu soldă? Îndrăzneşti să ridici ochii din pământ, slugoiule? Te dai drept mag? Vrăjitor? Tu, vânător scârbos ce eşti! Cară-te de-aici până n-o iei peste bot!

Vânătorul stătea nemişcat, liniştit.

— Dumneavoastră să vă căraţi de-aici, domnule Ostrit, a spus el. Se întunecă.

Dregătorul a făcut un pas în spate şi imediat şi-a scos sabia.

— Tu ai vrut-o, vânătorule. O să te omor. N-o să te-ajute cu nimic trucurile tale de doi bani. Am aici o carapace de ţestoasă.

Geralt a zâmbit. Reputaţia carapacei de ţestoasă era răspândită în aceeaşi măsură pe cât era de eronată. Dar vânătorul n-avea de gând să-şi risipească forţele cu formule magice şi cu atât mai puţin să-şi încrucişeze lama de argint cu cea a lui Ostrit. A apucat spada dregătorului şi cu o lovitură de pumn de sub manşeta sa garnisită cu ţinte de argint l-a lovit la tâmplă.

VI

Revenindu-şi repede în simţiri, Ostrit îşi plimba ochii prin bezna grea. Şi-a dat seama că este legat. Nu-l vedea pe Geralt, care stătea lângă el. Dar şi-a dat seama unde se află

şi a început să urle prelung, lugubru.

— Tacă-ţi fleanca, i-a spus vânătorul. Altfel o atragi înainte de vreme.

— Criminalul naibii! Unde eşti? Dezleagă-mă imediat, nenorocitule! Vei fi spânzurat pentru asta, jigodie!

— Tacă-ţi gura odată.

Ostrit respira greu.

— Ai lăsa-o să mă devoreze? Aşa, legat? A întrebat el mai calm, aruncându-i un epitet josnic aproape în şoaptă.

— Nu, i-a spus vânătorul. Te voi elibera. Dar nu acum.

— Ai, puşlama ce eşti, a şuierat printre dinţi Ostrit. Pentru a atrage strigoiul?

— Da.

Ostrit a tăcut, a încetat să se mai zbată, rămânând liniştit.

— Vânătorule?

— Da.

— E adevărat că am vrut să-l răstorn pe Foltest. Nu sunt singurul. Dar numai eu i-am dorit moartea, am vrut să moară în agonie, să înnebunească, să putrezească de viu. Şi ştii de ce?

Geralt nu i-a răspuns.

— Am iubit-o pe Adda. Sora regelui. Amanta regelui. Târfa regelui. Am iubit-o… Vânătorule, mai eşti aici?

— Sunt.

— Ştiu la ce te gândeşti. Dar n-a fost aşa. Crede-mă, n-am aruncat niciun farmec. Nu ştiu nimic despre vrăji. Doar o singură dată la furie am spus… Doar o dată. Vânătorule? Mă asculţi?

— Ascult.

— Maică-sa a fost, bătrâna regină. Sunt sigur că de la ea li s-a tras. Nu suporta să vadă cum el şi Adda… N-am fost eu. O singură dată, ştii, am încercat s-o înduplec, iar Adda… Vânătorule! Mi-am pierdut minţile ameţit şi i-am spus… Vânătorule? Mi se pare? Sunt eu?

— Nu mai contează.

— Vânătorule? Se apropie miezul nopţii?

— Da.

— Lasă-mă să plec mai devreme. Dă-mi mai mult timp.

— Nu.

Ostrit n-a auzit zgomotul capacului coşciugului, dar vânătorul l-a sesizat.

S-a aplecat şi i-a tăiat legăturile dregătorului cu pumnalul. Ostrit n-a mai aşteptat să-i spună nimic, a sărit în sus, a şchiopătat împiedicat din cauza amorţelii, apoi a luat-o la fugă. Privirea îi era destul de obişnuită cu întunericul ca să vadă drumul care ducea de la sala principală la ieşire.

Lespedea care bloca intrarea în criptă s-a desprins şi a căzut cu un vuiet puternic. Geralt, ascuns prudent în spatele balustradei scării, a văzut silueta distorsionată a strigoiului cum se grăbea agil, iute şi fără greş pe urmele ropotului paşilor lui Ostrit. Creatura nu scotea nici cel mai mic zgomot.

Un urlet sinistru, monstruos, frenetic a spintecat noaptea, a zguduit zidurile vechi şi a continuat, urcând şi scăzând vibrant. Vânătorul nu putea să evalueze corect distanţa – auzul său exacerbat îl inducea în eroare – dar ştia că strigoiul l-a prins repede pe Ostrit. Prea repede. A ieşit în mijlocul camerei şi s-a postat în apropiere de intrarea în criptă. Şi-a aruncat mantia. Şi-a scuturat umerii pentru a-şi corecta poziţia sabiei. Şi-a pus mănuşile. Mai avea ceva timp. Ştia că strigoiul, deşi sătul după faza anterioară de lună plină, nu avea să abandoneze prea repede cadavrul lui Ostrit. Inima şi ficatul vor constitui pentru el provizii de hrană preţioase pentru lunga perioadă de letargie.

Vânătorul aştepta. Până în zori, după cum socotea el, mai erau vreo trei ore. Doar cântatul cocoşului l-ar fi putut induce în eroare. De altfel, probabil că nu era niciun cocoş prin jur.

A auzit-o. Mergea lent, târându-şi picioarele pe podea. Şi apoi a văzut-o.

Descrierea fusese corectă. Căpăţâna disproporţionat de mare, proptită pe un gât scurt, era înconjurată de aureola imensă a părului roşcat, cârlionţat. Ochii îi străluceau în întuneric ca două abcese. Strigoiul rămăsese încremenit, cu ochii la Geralt. Dintr-odată şi-a deschis gura – de parcă ar fi vrut să se laude cu colţii săi albi, ascuţiţi, apoi şi-a închis

fălcile trântindu-le sec, ca pe capacul unei lăzi. Şi brusc a sărit de pe loc, fără elan, întinzându-şi către vânător ghearele însângerate.

Geralt a făcut un salt în spate răsucindu-se brusc, strigoiul s-a şters de el, s-a învârtit şi el, tăind aerul cu ghearele. Nu s-a dezechilibrat şi a pornit din nou la atac imediat, din semirotaţie, clămpănindu-şi dinţii chiar în dreptul pieptului lui Geralt. Rivianul a sărit în partea opusă, şi-a schimbat direcţia de rotaţie de trei ori într-o piruetă şuierătoare, dezorientând creatura. Sărind, a lovit-o fără elan, dar puternic, în partea laterală a capului, cu piroanele de argint încorporate în zona superioară a mănuşii, în dreptul degetelor.

Strigoiul a scos un răcnet înfiorător, umplând palatul cu un ecou hodorogit, s-a prăbuşit la pământ şi a început să urle puternic, ameninţător, furios.

Vânătorul a rânjit maliţios. Prima încercare, aşa cum anticipase, fusese încununată de succes. Argintul îi fusese fatal strigoiului, la fel ca majorităţii monştrilor legaţi pe viaţă de magie. Exista, aşadar, o şansă: fiara era ca oricare alta, şi aceasta îi putea garanta reuşita dezlegării, aşa cum şi sabia de argint, în ultimă instanţă, îi putea garanta lui viaţa.

Strigoiul nu se grăbea cu următorul atac. De data aceasta s-a apropiat încet, rânjindu-şi colţii şi balele curgându-i scârbos. Geralt s-a dat îndărăt, a descris un semicerc păşind precaut, mişcările sale, ba încetinite, ba accelerate, derutându-l pe strigoi, împiedicându-l să-şi ia avânt pentru salt. În timp ce mergea, vânătorul derula în urma sa un lanţ lung, subţire, puternic, îngreunat la capăt. Lanţul era de argint.

Când strigoiul s-a încordat şi a sărit, lanţul a şuierat în aer şi, zbătându-se ca un şarpe, s-a încolăcit cât ai clipi în jurul braţelor, gâtului şi scăfârliei dihaniei. Strigoiul a căzut în capcană, scoţând un ţipăt ascuţit care spărgea timpanele. S-a zvârcolit pe podea, hohotind înfiorător, nu se ştie dacă din cauza furiei sau a arsurii dureroase provocate de metalul odios. Geralt era satisfăcut – uciderea strigoiului, dacă ar fi vrut, nu ar fi reprezentat în acel moment o mare

problemă. Dar vânătorul n-a făcut uz de sabie. Până în prezent, nimic din comportamentul strigoiului nu-i dădea vreun motiv să presupună că ar putea fi o situaţie fără ieşire. Geralt s-a retras la distanţa regulamentară şi, fără să scape din ochi creatura care se zbătea pe podea, respira adânc, se concentra.

Lanţul s-a rupt, zalele de argint s-au răspândit, ca o ploaie, în toate părţile, zăngănind pe piatră. Orbit de furie, strigoiul s-a lansat în atac urlând. Geralt aştepta calm. Şi-a ridicat mâna dreaptă şi a schiţat în faţa sa Semnul Aard.

Strigoiul a fost proiectat îndărăt câţiva paşi ca lovit de un ciocan, dar a rămas în picioare, şi-a scos ghearele, şi-a dezvelit colţii. Părul i s-a ridicat şi i s-a zburlit ca şi cum ar fi bătut un vânt puternic. Cu dificultate, respirând şuierător, avansa. Pas cu pas, lent, dar avansa.

Geralt a început să-şi facă griji. Nu se aşteptase ca un Semn atât de simplu să paralizeze complet creatura, dar nu se aştepta nici ca bestia să-şi depăşească atât de uşor rezistenţa. Nu putea ţine pentru prea mult timp Semnul, era prea obositor, iar strigoiul nu mai avea de parcurs decât vreo zece paşi. A îndepărtat brusc Semnul şi a sărit într-o parte. Cum era de aşteptat, creatura, surprinsă, a zburat înainte, s-a dezechilibrat, a căzut, a alunecat pe podea şi s-a rostogolit pe trepte, prin deschiderea căscată în podeaua de la intrarea în criptă. De jos a răzbătut ecoul urletelor inumane.

Pentru a trage de timp, Geralt a sărit pe scara care ducea la o mică galerie. N-a urcat-o decât pe jumătate, că strigoiul a şi ieşit din criptă, deplasându-se ca un păianjen negru gigantic. Vânătorul a aşteptat s-o vadă urcând în urma sa treptele, a trecut peste balustradă şi a sărit până jos. Dihania s-a întors pe scară, s-a încordat şi a zburat până la el într-un salt spectaculos de peste zece metri. Nu s-a lăsat aşa uşor păcălită de pirueta lui – de două ori ghearele sale i-au zgâriat rivianului dubletul de piele. Dar o nouă lovitură teribilă cu piroanele de argint de pe mănuşă l-a îndepărtat cu violenţa disperării pe strigoi, făcându-l să se legene. Geralt, simţind cum izbucneşte furia în el, s-a zguduit, şi-a

arcuit trunchiul şi cu o lovitură puternică aplicată în lateralul bestiei, a doborât-o din picioare.

A scos un răcnet mai puternic decât toate cele de până atunci. Până şi tencuiala a căzut din tavan.

Strigoiul s-a ridicat în picioare, tremurând de furie neînfrânată şi de poftă de sânge. Geralt aştepta. Şi-a scos sabia, a descris cu ea cercuri în aer, a avansat, a încercuit creatura, având grijă ca mişcările armei să nu se suprapună cu ritmul şi tempoul paşilor lui. Fiara n-a sărit, s-a apropiat încet, urmărind cu privirea strălucirea lamei sabiei.

Geralt s-a oprit brusc şi a înţepenit cu sabia ridicată. Creatura, derutată, a încremenit şi ea. Vânătorul a descris cu lama un semicerc lent, apoi a făcut un pas spre strigoi. Apoi, un altul. Şi apoi a sărit, fluturându-şi sabia deasupra capului.

Strigoiul s-a crispat, a bătut în retragere în zigzag, dar Geralt era din nou aproape, cu lama strălucind în mână. Ochii vânătorului s-au aprins cu o strălucire sinistră, din spatele dinţilor încleştaţi s-a desprins un urlet răguşit. Dihania a dat înapoi din nou, împinsă de forţa concentrată a urii, mâniei şi violenţei, emanată de omul care o ataca. Aceste sentimente o asaltau în valuri, îi pătrundeau în creier şi în viscere. Înfiorată până la durere de o senzaţie încă necunoscută ei până atunci, a lăsat să-i scape un geamăt nervos, s-a răsucit pe loc şi a pornit într-o fugă nebună prin labirintul obscur al coridoarelor palatului.

Geralt, tremurând, stătea în mijlocul camerei. Singur. A durat mult, se gândea el, până ce acest dans pe marginea prăpastiei, acest balet nebun, macabru, al luptei să ducă la rezultatul scontat, să-i permită să fuzioneze psihic cu adversarul, să intre în armonie cu straturi de voinţă concentrată care debordau din strigoi. O voinţă malefică, morbidă, aflată la originea creaturii. Vânătorul s-a cutremurat la amintirea momentului în care absorbise această încărcătură de răutate pentru a o întoarce ca o oglindă spre monstru. Niciodată nu mai întâlnise o astfel de concentrare de ură şi de frenezie ucigaşă, nici măcar în bisericile care se bucurau în acest sens de cea mai mare

notorietate.

Cu atât mai bine, îşi spunea în gând îndreptându-se spre intrarea în cripta înnegrită din podea ca o băltoacă mare. Cu atât mai bine, căci a fost mai puternic impactul asupra strigoiului. Aşa va avea ceva mai mult timp pentru a acţiona, înainte ca fiara hidoasă să-şi revină din şoc. Vânătorul se întreba dacă ar mai fi avut forţa să susţină un efort similar. Acţiunea poţiunilor se diminua şi mai era mult până în zori. Strigoiul n-avea cum să ajungă la criptă înainte de a se lumina, în caz contrar toată strădania de până atunci ar fi fost în zadar.

A coborât scara. Cripta era mică, în ea se aflau trei sarcofage de piatră. Cel de lângă intrare era acoperit pe jumătate. Geralt şi-a scos din sân al treilea flaconaş, i-a băut rapid conţinutul, s-a dus la mormânt şi s-a aşezat în el. Cum era de aşteptat, mormântul era dublu – pentru mamă şi fiică.

A închis capacul numai atunci când a auzit din nou de sus hohotele strigoiului. Zăcând pe spate, lângă cadavrul mumificat al Addei, a trasat de lespede, din interior, Semnul Yrden. Şi-a pus pe piept sabia şi o clepsidră mică umplută cu nisip fosforescent. Şi-a încrucişat mâinile. Nu mai auzea urletele creaturii răsunând prin palat, pentru că dalacul şi rostopasca începeau să-şi facă efectul.

VII

Când Geralt a deschis ochii, se scursese tot nisipul din clepsidră, ceea ce însemna că letargia lui durase mai mult decât ar fi trebuit. A ciulit urechile, dar n-a auzit nimic. Simţurile îi funcţionau din nou normal.

Şi-a luat sabia, a pipăit cu palma capacul sarcofagului mormăind o formulă şi, uşor, a deplasat lespedea cu câţiva centimetri.

Linişte.

A tras capacul şi mai mult, s-a aşezat în fund şi cu arma pregătită, şi a scos capul din mormânt. Cripta era cufundată în beznă, dar vânătorul ştia că afară se crăpa de ziuă. A

aprins torţa miniaturală, a ridicat-o şi a proiectat pe pereţi umbre bizare.

Pustiu.

A ieşit cu greu din sarcofag, cu dureri, amorţit, înfrigurat. Şi atunci a văzut-o. Era întinsă pe spate lângă mormânt, goală, inconştientă.

Era destul de urâtă. Subţirică, cu sânii mici şi ascuţiţi, murdară. Părul – castaniu-roşcat – îi ajungea până aproape de talie. Punând torţa pe lespede, a îngenuncheat lângă ea şi s-a aplecat deasupra ei. Buzele îi erau livide, pe pomeţi avea o vânătaie mare de la lovitura lui. Geralt şi-a pus jos sabia, şi-a scos mănuşile, i-a ridicat buza superioară cu degetul, fără să se formalizeze. Dinţii îi erau normali. I-a căutat mâna îngropată în părul încâlcit, înainte de a o palpa, a observat că avea ochii deschişi. Prea târziu.

L-a zgâriat cu ghearele pe gât, sfâşiindu-l în profunzime, sângele lui stropindu-i faţa. A urlat, căutând cu ochii cealaltă mână. S-a prăbuşit peste ea, apucând-o de încheieturile mâinilor, fixându-le pe podea. A clămpănit din dinţi – prea scurţi de-acum – spre faţa lui. A lovit-o cu fruntea în faţă, a sufocat-o. Nu mai avea puterea de dinainte, se zbătea sub el, urla scuipând sânge – sângele lui – care îi inunda gura. Sângele curgea şiroaie. Nu mai era timp. Vânătorul a suduit şi a muşcat-o puternic de gât chiar sub ureche, şi-a apăsat dinţii cât de tare a putut până când urletul inuman s-a transformat mai întâi într-un strigăt subţire, disperat, apoi într-un suspin sufocat – într-un plâns de fată de paisprezece ani rănită.

I-a dat drumul atunci când a încetat să se mai agite, s-a ridicat în genunchi, a scos din buzunarul de la mânecă o bucată de pânză şi şi-a apăsat-o pe gât. A luat sabia de alături şi i-a pus lama pe gâtul fetei inconştiente, s-a aplecat deasupra mâinii ei. Unghiile ei erau murdare, rupte, însângerate, dar… normale. Absolut normale.

Vânătorul s-a ridicat cu greu. Prin intrarea în criptă se revărsa cenuşiul umed, vâscos, al zorilor. S-a îndreptat spre scară, dar se legăna şi s-a aşezat cu greu pe podea. Prin pânza îmbibată, sângele îi curgea pe braţe, prelingându-i-se

de pe mânecă. Şi-a desfăcut dubletul, şi-a sfâşiat cămaşa, a rupt-o fâşii, cu care s-a legat în jurul gâtului, ştiind că trebuia să acţioneze rapid pentru că nu mai avea mult şi leşina…

A izbutit. Apoi a leşinat.

În Wyzima, pe celălalt mal al lacului, un cocoş, agitându-şi penele în umezeala rece, a cântat pentru a treia oară cu o voce răguşită.

VIII

A văzut pereţii văruiţi în alb şi grinzile tavanului din odăiţa de deasupra corpului de gardă. Şi-a mişcat capul, strâmbându-se de durere, apoi a gemut. Gâtul îi era bandajat, gros, solid, profesional.

— Nu te mişca, vânătorule, a spus Velerad. Nu te mişca, rămâi culcat.

— Sabia… mea…

— Da, da. Cea mai importantă este, desigur, sabia dumitale magică, de argint. Este aici, nu-ţi fie frică. Şi sabia, şi bocceaua. Şi trei mii de galbeni. Da, da, nu spune nimic. Eu sunt un prost bătrân, iar tu eşti un vânător înţelept. Foltest repetă asta întruna de două zile.

— Două…

— Ei bine, două. Ţi-a aranjat bine gâtul, se vedea tot ceea ce ai în interior. Ai pierdut foarte mult sânge. Din fericire, ne-am grăbit să ajungem la palat imediat după al treilea cântat de cocoş. În Wyzima nimeni n-a închis un ochi în noaptea aceea. A fost imposibil. Aţi făcut o hărmălaie acolo… Nu te obosesc cu flecăreala mea?

— Prin… ţesa?

— Prinţesa, păi, ca prinţesele. Subţire. Şi prostuţă. Plânge întruna şi face pipi în pat. Dar Foltest spune că se va schimba. Nu cred că în mai rău, nu-i aşa, Geralt?

Vânătorul închise ochii.

— Ei bine, eu mă duc de-acum. Velerad s-a ridicat. Odihneşte-te. Geralt? Înainte de-a pleca, spune-mi de ce-ai vrut s-o muşti. Ei? Geralt?

Vânătorul adormise.

VOCEA RAŢIUNII 2

I

— Geralt!

Trezit din somn, şi-a ridicat capul. Soarele era deja sus, filtra prin obloane pete aurii orbitoare, pătrundea în odaie cu tentacule de lumină. Vânătorul de monştri şi-a dus mâna streaşină la ochi, un gest instinctiv şi inutil, de care nu putea să scape: nu trebuia decât să-şi îngusteze pupilele.

— E târziu, a spus Nenneke, deschizând obloanele. Aţi dormit bine. Iola, fugi. N-ai ce căuta aici.

Fata s-a ridicat brusc şi s-a aplecat lângă pat ca să-şi ridice mantia de pe podea. Pe braţ, în locul în care fusese cu o clipă mai devreme gura ei, Geralt a simţit un firicel rece de salivă.

— Aşteaptă, i-a spus el ezitant.

Ea s-a uitat la el şi a întors repede capul.

Se schimbase. Nu mai avea nimic din nimfă, nici din apariţia strălucitoare şi parfumată a muşeţelului în zori. Ochii ei erau albaştri, şi nu negri. Era pistruiată, pe nas, pe decolteu, pe umeri. Pistruii îi stăteau foarte bine, se potriveau de minune cu tenul şi părul roşcat. Atunci în zori, când ea era în visul său, nu-i observase. Cu ruşine şi cu părere de rău i-a spus că ceea ce simţea pentru ea era regretul că nu rămăsese un vis. Şi că niciodată nu-i va trece această durere.

— Aşteaptă puţin, a repetat el. Iola… Voiam…

— Nu-i mai spune nimic, Geralt, a spus Nenneke. Oricum ea nu-ţi va răspunde. Du-te, Iola. Grăbeşte-te, draga mea.

Fata, înfăşurată în mantie, s-a îndreptat spre uşă, lipăind pe podea cu picioarele goale, jenată, îmbujorată, stânjenită. Nimic din ea nu mai semăna cu…

Yennefer.

— Nenneke, a spus el, apucând cămaşa. Sper că n-ai de gând… Cred că n-o s-o pedepseşti.

— Idiotule, a pufnit preoteasa, apropiindu-se de patul său. Ai uitat unde te afli. Aici nu eşti nici într-un schit, nici într-o mănăstire. Aici este templul lui Melitele. Zeiţa noastră nu interzice… nimic preoteselor. Sau aproape nimic.

— Mi-ai interzis să vorbesc cu ea.

— Nu ţi-am interzis, ţi-am atras doar atenţia asupra zădărniciei. Iola nu vorbeşte.

— Cum?

— Tace, pentru că a făcut un jurământ. Este o formă de înfrânare prin care… Ah, dar de ce-mi răcesc eu gura de pomană, oricum nu pricepi şi nici măcar nu te străduieşti s-o faci. Îţi ştiu eu părerea cu privire la religie. Nu, nu te îmbrăca încă. Vreau să văd cum ţi se vindecă gâtul.

S-a aşezat pe marginea patului, a derulat cu îndemânare bandajul gros de in care înfăşură gâtul vânătorului. Acesta s-a strâmbat de durere.

La sosirea lui în Ellander, Nenneke i-a aruncat funiile groase, de ciubotar, cu care fusese bandajat în Wyzima, i-a deschis rana şi l-a repansat. Rezultatul era evident: el ajunsese la templu aproape vindecat, în fine, un pic cam rigid. Iar acum, era din nou bolnav şi îl durea, dar n-a protestat. O cunoştea pe preotească de mulţi ani, ştia cât de vastă era experienţa ei în vindecări şi ce farmacie bogată şi cuprinzătoare are. Terapia în templul lui Melitele nu putea să-i facă decât bine.

Nenneke i-a cercetat rana, a curăţat-o şi a început să blesteme. El îi ştia pe de rost ritualul de-acum, începuse din prima zi şi nu uita niciodată să izbucnească de fiecare dată când vedea amintirea lăsată de ghearele prinţesei din Wyzima.

— Îngrozitor! Cum ai putut să te laşi bătut în halul ăsta de un strigoi ordinar! Muşchii, tendoanele, mai avea puţin şi-ţi secţiona carotida! În numele Preamăritei Melitele, Geralt, ce s-a-ntâmplat cu tine? Cum de i-ai îngăduit să se apropie atât de mult de tine? Ce-ai vrut să-i faci? Să sari pe ea?

El nu i-a răspuns, doar i-a zâmbit uşor.

— Nu mai rânji aşa prosteşte. Preoteasa s-a ridicat şi a luat un sac de bandaje din comodă. În ciuda rotunjimii şi a

înălţimii mici, se mişca agil şi graţios. Nu-i nimic amuzant în ceea ce ţi s-a întâmplat. Ţi-ai pierdut reflexele, Geralt.

— Exagerezi.

— Ba nu exagerez deloc. Nenneke i-a pus pe rană un terci verde care exala un miros înţepător de eucalipt. N-ar fi trebuit să te laşi rănit, dar te-ai lăsat, şi încă foarte serios. Chiar foarte grav. În ciuda capacităţii tale excepţionale de regenerare, o să dureze câteva luni până să-ţi redobândeşti mobilitatea completă a gâtului. Te avertizez, în această perioadă, nu încerca să-ţi măsori forţele cu un adversar foarte iute.

— Mulţumesc pentru avertisment. Fă bine şi dă-mi un sfat: din ce-ai vrea să trăiesc în acest timp? Să caut niscaiva domnişoare, să fac rost de o căruţă şi să pun pe picioare o casă de toleranţă itinerantă?

Nenneke a ridicat din umeri în timp ce mâinile sale mari îi pansau gâtul cu mişcări rapide şi sigure.

— Să-ţi dau sfaturi şi să te învăţ cum să trăieşti? Da’ ce, eu sunt mama ta, sau cum? Am terminat, eşti gata. Poţi să te îmbraci. Te aşteaptă micul dejun în sala de mese. Grăbeşte-te, altfel ţi-l vei prepara singur. N-am de gând să ţin fetele în bucătărie până la prânz.

— Unde te pot găsi mai târziu? În sanctuar?

— Nu, i-a spus Nenneke ridicându-se. Nu în sanctuar. Eşti binevenit aici ca oaspete, vânătorule, dar în sanctuar n-ai ce căuta. N-ai decât să te duci la plimbare. Şi o să te găsesc eu.

— Bine.

II

Geralt parcurgea pentru a patra oară aleea cu plopi care ducea de la poartă la clădirea rezidenţială şi spre sanctuarul încorporat într-un bloc de stâncă abruptă, dar şi spre templul principal. După un moment de reflexie a renunţat să se întoarcă în interiorul acestuia, s-a îndreptat în direcţia grădinilor şi a clădirilor de la fermă. Peste o duzină de preotese în haine cenuşii, de lucru, munceau cu sârguinţă

acolo, la plivitul plantelor şi la hrănirea păsărilor în coteţe. Majoritatea erau tinere şi foarte tinere, aproape nişte copile. Când trecea pe lângă ele, unele îl salutau cu o înclinare a capului sau cu un zâmbet. Le răspundea la salut, dar nu recunoştea pe niciuna. Deşi venea frecvent la templu, o dată, uneori chiar de două ori pe an, nu întâlnea mai mult de trei sau patru chipuri familiare. Fetele veneau şi plecau, fie ca sibile la alte temple, fie ca moaşe şi vindecătoare specializate în boli de femei şi de copii, sau chiar ca druide itinerante, profesoare sau guvernante. Dar veneau mereu altele, de peste tot, chiar şi din cele mai îndepărtate locuri. Templul lui Melitele din Ellander era vestit şi se bucura de un renume binemeritat.

Cultul zeiţei Melitele era unul dintre cele mai vechi, dintre cele mai răspândite pe vremea aceea, începuturile sale pierzându-se în epoci de mult apuse, chiar înainte de apariţia omului. Fiecare rasă preumană şi fiecare trib uman primitiv, pe atunci nomad, venera o zeiţă a recoltei şi a fertilităţii, protectoare a fermierilor şi grădinarilor, patroană a dragostei şi a căsătoriei. Cele mai multe dintre acestea se contopiseră în cultul lui Melitele.

Timpul, care s-a dovedit a fi destul de nemilos cu alte religii şi culte, izolându-le cu succes în capele şi bisericuţe uitate şi rareori frecventate, pierdute printre construcţiile oraşelor, s-a dovedit a fi blând cu Melitele. Acesteia nu-i lipseau nici adepţii, nici protectorii. Oamenii de ştiinţă care au analizat acest fenomen, explicând popularitatea zeiţei, au ajuns la precultele Marii Maici, Mama Natură, au evidenţiat legătura cu ciclul naturii, cu renaşterea vieţii şi alte fenomene cu denumiri pompoase. Un prieten de-al lui Geralt, trubadurul Jaskier, căruia îi plăcea să se dea drept specialist în toate domeniile posibile, a căutat explicaţii simple. Cultul lui Melitele, explica el, este unul tipic feminin. Melitele, într-adevăr, era patroana fertilităţii, a naşterii, protectoarea maternităţii. Femeia trebuie să ţipe la naştere. În afară de strigătele obişnuite, însoţite, de obicei, de promisiuni deşarte, cum că niciodată în viaţa ei nu se va mai dărui niciunui ţăran scârbos, o femeie care naşte face

apel la o divinitate pentru a o salva, iar Melitele era zeiţa potrivită. Şi având în vedere că femeile au dat naştere, dau naştere şi vor da naştere, demonstra poetul, zeiţa Melitele nu trebuia să-şi facă griji cu privire la popularitate.

— Geralt!

— Tu eşti, Nenneke? Te căutam.

— Pe mine? Preoteasa i-a aruncat o privire batjocoritoare. Nu pe Iola?

— Şi pe Iola, a recunoscut el. Ai ceva împotrivă?

— În momentul de faţă, da. Nu vreau s-o deranjezi şi nici să-i distragi atenţia. Trebuie să se pregătească şi să se roage, dacă vrem să iasă ceva din această transă.

— Ţi-am spus că nu vreau nicio transă. Nu cred că mă poate ajuta cu ceva o astfel de transă.

— Iar eu, s-a strâmbat Nenneke, nu cred că o astfel de transă poate să-ţi strice cu ceva.

— Nu pot fi hipnotizat, am imunitate. Îmi fac griji pentru Iola. Ar putea fi prea mare strădania pentru un medium.

— Iola nu este nici medium, nici vreo ghicitoare atinsă de o boală mentală. Acest copil se bucură de un har special al zeiţei. Nu face pe prostul, te rog. Ţi-am mai spus, îţi cunosc opiniile cu privire la religie, nu m-au deranjat până în prezent prea mult şi nici în viitor, probabil, nu mă vor deranja. Eu nu sunt o fanatică. Ai tot dreptul să crezi că Natura este cea care ne guvernează şi Forţa ascunsă în ea. Ai voie să crezi că zeii, printre care şi Melitele a mea, nu sunt decât personificări ale acestei forţe, inventate pentru norod, pentru a fi mai uşor de înţeles şi acceptat existenţa sa. După tine, o asemenea forţă este oarbă. Dar mie, Geralt, credinţa îmi îngăduie să aştept de la natură ceea ce întruchipează zeiţa mea: guvernarea, dreptatea, binele. Şi speranţa.

— Ştiu.

— Păi, dacă ştii, atunci de ce ai obiecţii în privinţa transei? De ce ţi-e frică? C-o să te oblig să baţi mătănii cu fruntea de podea în faţa statuii şi să intonezi cântări? Geralt, n-o să stăm decât un moment împreună, tu, eu şi Iola. Vom vedea dacă fata are capacitatea de a citi în vârtejul de forţe care

te înconjoară. Poate vom afla ceva ce ar fi bine să ştii. Sau poate că nu vom afla nimic. N-ar fi exclus ca forţele destinului care te înconjoară să nu dorească să ni se dezvăluie, să rămână ascunse şi tainice. Nu ştiu asta. Dar de ce să nu încercăm?

— Pentru că n-are niciun sens. Nu mă înconjoară niciun vârtej al destinului. Şi chiar dacă ar fi aşa, de ce să le deranjăm, la naiba?

— Geralt, eşti bolnav.

— Rănit, ai vrut să spui.

— Ştiu ce-am vrut să spun. Ceva este în neregulă cu tine, aşa simt eu. Doar te ştiu de când erai o mogâldeaţă: când te-am cunoscut, abia-mi ajungeai până la brâu. Şi acum simt că ai intrat într-o vâltoare blestemată, năucit cu totul, strangulat într-un laţ, care se strânge încetul cu încetul în jurul tău. Vreau să ştiu despre ce este vorba. Singură nu mă descurc, aşa că trebuie să mă bazez pe capacitatea Iolei.

— Oare nu vrei să mergi prea departe? Pentru ce atâta metafizică? Dacă doreşti, mă mărturisesc în faţa ta. O să-ţi umplu poveştile de seară cu evenimentele din ultimii ani, unele mai interesante decât altele. Pune-mi la dispoziţie un butoi de bere ca să nu mi se usuce gâtul, şi putem începe chiar de azi. Dar mi-e teamă însă c-o să te plictisesc, pentru că n-o s-auzi despre niciun laţ şi niciun vârtej. Oh, poveşti vânătoreşti banale.

— Voi asculta cu plăcere. Dar o transă, repet, nu-ţi strică.

— Şi nu crezi, a zâmbit, că lipsa mea de încredere în rostul acestei transe îi neagă din capul locului oportunitatea?

— Nu, nu cred. Şi ştii de ce?

— Nu.

Nenneke s-a aplecat, l-a privit în ochi, cu un zâmbet ciudat pe buzele palide.

— Pentru că ar fi primul semn cunoscut de mine care mi-ar dovedi că necredinţa are o oarecare putere.

SÂMBURELE DE ADEVĂR

I

Punctişoarele negre care se deplasau pe fundalul cerului senin, brăzdat de fâşii de ceaţă, i-au atras atenţia vânătorului de monştri. Erau numeroase. Păsările se roteau descriind cercuri lente, liniştite, după care cădeau în picaj brusc şi se înălţau din nou, bătând din aripi.

Vânătorul a observat păsările pentru o lungă perioadă de timp, a evaluat distanţa şi a estimat timpul necesar pentru a o parcurge ţinând cont de caracteristicile terenului, desimea pădurii, adâncimea şi lăţimea cheilor a căror existenţă o presupunea pe traseu. În cele din urmă şi-a dat jos mantia şi a strâns cureaua care-i traversa pieptul în curmeziş. Mânerul sabiei aruncate pe spate i se iţea de după umărul drept.

— O să ocolim puţin, Babuşcă, a spus el. O să ne abatem de la drum. Nu degeaba se tot învârt păsările alea, după cum văd eu.

Iapa nu i-a răspuns, bineînţeles, dar a luat-o din loc, ascultând de vocea cu care era obişnuită.

— Cine ştie, poate c-o fi vreun elan mort, a spus Geralt. Sau poate altceva. Cine ştie?

Defileul era, desigur, acolo unde se aştepta – la un moment dat vânătorul domina cu privirea coroanele copacilor înghesuiţi în prăpastie. Panta defileului era totuşi domoală, iar fundul era uscat, fără porumbari, fără trunchiuri putrezite. A străbătut cu uşurinţă defileul. Pe malul celălalt a dat peste un mestecăniş, urmat de o poiană întinsă, un buruieniş presărat cu tentaculele ramurilor şi rădăcinilor încâlcite de vânt.

Păsările, speriate de apariţia călăreţului, s-au înălţat, au croncănit spontan, sălbatic, răguşit.

Geralt a observat imediat primul cadavru – albul cojocelului de oaie şi albastrul mat al rochiei se distingeau

printre tufele gălbui de rogoz. Pe-al doilea nu l-a văzut, dar ştia unde se află: poziţia acestuia era trădată de cei trei lupi, care se uitau calm la călăreţ, sprijiniţi pe labele din spate. Iapa vânătorului a fornăit. Lupii, ca la comandă, în tăcere, fără grabă, au şters-o în pădure, întorcându-şi din când în când capetele triunghiulare către nou-venit. Geralt a sărit de pe cal. Femeia cu cojocel şi rochie albastră n-avea faţă, gât şi cea mai mare parte din coapsa stângă. Vânătorul a trecut pe lângă ea fără să se aplece.

Bărbatul zăcea cu faţa la pământ. Geralt nu i-a întors trupul, văzând că nici aici lupii şi păsările nu pierduseră vremea. De altfel, nici nu era nevoie să-l examineze mai mult – un desen negru ramificat de sânge uscat i se întindea pe umerii şi spatele pieptarului de lână neagră. Era limpede că omul fusese ucis cu o lovitură la gât, iar lupii îi sfârtecaseră trupul după aceea.

La chimirul lat, alături de cuţitul aflat într-o teacă de lemn, omul purta o punguţă de piele. Vânătorul i-a smuls-o şi a aruncat pe rând în iarbă un amnar, o bucată de cretă, o pecete, un pumn de monede de argint, un briceag de ras cu plăsele de os, o ureche de iepure, trei chei pe o verigă, o amuletă cu un simbol falic. Două misive, scrise pe pânză, jilave de la ploaie şi rouă, cu runele scurse, şterse. O a treia, pe pergament, fusese, de asemenea, distrusă de umiditate, dar lizibilă. Era o ţidulă de credit, emisă de o bancă patronată de piticanii din Murivel către un negustor pe nume Rulle Asper sau Aspen. Valoarea creditului era insignifiantă.

Aplecat, Geralt i-a ridicat mâna dreaptă. Aşa cum se aştepta, un ghiul de aramă, vârât pe unul dintre degetele umflate şi livide, purta semnul de breaslă al armurierilor – o cască stilizată cu vizieră şi două săbii încrucişate pe care era gravată runa „A”.

Vânătorul a revenit la cadavrul femeii. Dând să-i întoarcă trupul, l-a înţepat ceva în deget. Era un trandafir prins de rochia ei. Floarea era ofilită, dar nu-şi pierduse culoarea – petalele erau de culoare albastru-închis, aproape bleumarin. Era pentru prima dată în viaţa lui când Geralt vedea un

astfel de trandafir. I-a răsturnat complet corpul şi s-a cutremurat.

Pe gâtul descărnat, deformat, a distins clar urme de dinţi. Şi nu de lup.

Vânătorul a păşit cu grijă spre cal. Neluându-şi ochii de la marginea pădurii, a urcat în şa. Aplecat, a înconjurat de două ori poiana, a examinat solul cu atenţie, privind în jur.

— Da, Babuşcă, a spus el încet, ţinând calul. Treaba-i clară, deşi nu pe de-a-ntregul. Armurierul şi femeia au venit călare, dinspre pădurea de-acolo. Fără nicio îndoială se întorceau acasă de la Murivel, pentru că nimeni nu poartă la el multă vreme o ţidulă de credit neachitată. De ce-or fi luat-o oare pe-aici şi nu pe drum, nu se ştie. Dar au mers prin buruieniş unul lângă altul. Şi apoi, îmi scapă de ce, amândoi au coborât sau au căzut de pe cai. Armurierul a murit pe loc. Femeia a fugit, apoi s-a prăbuşit şi a murit şi ea, iar ceva care n-a lăsat urme a târât-o prin ţărână ţinând-o cu dinţii de gât. Asta s-a întâmplat cu două sau trei zile în urmă. Caii lor au fugit.

Iapa, desigur, nu i-a răspuns, dar a reacţionat la tonul cunoscut al vocii, fornăind agitată.

— Ceea ce i-a ucis pe amândoi, a continuat Geralt cu ochii spre marginea pădurii, n-a fost nici vârcolac, nici ghul. Nici unul, nici celălalt n-ar fi lăsat în urmă atât de mult pentru necrofagi. Dacă ar fi existat mlaştini pe-aici, m-aş gândi la vreo kikimora sau la vreun wipper. Dar nici vorbă de mlaştini.

Aplecat, vânătorul a dat la o parte pătura care acoperea spinarea calului, scoţând la iveală altă sabie, legată de desagă, cu o teacă strălucitoare, împodobită, şi cu un mâner negru striat.

— Da, Babuşcă. Facem un ocol. Trebuie să vedem de ce armurierul şi femeia au luat-o prin pădure şi n-au ţinut drumul. Dacă rămânem indiferenţi în faţa unor asemenea evenimente, nu câştigăm nici cât pentru ovăzul tău, Babuşcă?

Supusă, iapa a luat-o din loc printre copacii doborâţi de vânt, călcând cu atenţie prin gropile lăsate de rădăcinile

smulse.

— Cu toate că nu-i vorba de vreun vârcolac, n-o să riscăm, a continuat vânătorul, scoţând din desaga atârnată de şa un bucheţel de aconit uscat şi agăţându-i-l de muştiuc.

Babuşcă a pufnit. Geralt şi-a descheiat puţin dubletul la gât, a scos un medalion cu o gură de lup rânjind. Medalionul, atârnat pe un lănţişor de argint, sălta în ritmul mersului calului, ca mercurul strălucind în bătaia razelor soarelui.

II

Din vârful dealului pe care urcase ca să taie curbele din cale a văzut mai întâi ţigla roşie a acoperişului conic de la un turn. Povârnişul, năpădit de aluni, înţesat de crengi uscate, acoperit cu un covor gros de frunze îngălbenite, părea primejdios pentru a fi coborât călare. Vânătorul s-a retras, a avansat cu grijă pe pantă şi a ajuns la drum. Mergea domol, îşi strunea din când în când iapa, cocoţat în şa, căutând urme.

Deodată, Babuşcă a scuturat din cap, a nechezat sălbatic, a tropăit, a dansat în drum, înălţând un vârtej de praf şi frunze moarte. Geralt i-a înconjurat grumazul cu braţul stâng, iar cu degetele de la mâna dreaptă a conturat Semnul Aksja, pe care l-a condus apoi pe capul iepei, murmurând un descântec.

— Chiar aşa de rău e? a şoptit, privind în jur şi menţinând Semnul. Chiar aşa? Stai liniştită, Babuşcă, stai liniştită.

Descântecul a acţionat rapid, dar iapa, îmboldită cu călcâiul, abia s-a urnit, fără nicio tragere de inimă, stingheră, ezitantă, pierzându-şi ritmul flexibil al mersului său natural. Vânătorul a sărit cu agilitate pe pământ şi a continuat să meargă pe jos, trăgând calul de căpăstru. A observat un zid.

Între zid şi pădure nu era niciun spaţiu, nicio delimitare clară. Copăceii tineri şi tufele de ienupăr îşi amestecau frunzele cu iedera şi lianele sălbatice, aninate de zidul de

piatră. Geralt şi-a îndreptat capul. În acel moment, a simţit lipindu-i-se de gât o creatură invizibilă moale, agasantă, care i se strecura pe sub plete, agăţându-i-se de păr. Şi-a dat seama ce era.

Cineva îl privea.

S-a întors încet, delicat. Babuşcă a pufnit: muşchii grumazului îi tremurau, i se agitau pe sub piele.

Pe povârnişul dealului de pe care tocmai coborâse, o tânără stătea neclintită, sprijinindu-se cu o mână de un trunchi de arin. Rochia ei albă, lungă, contrasta cu părul despletit, lung, negru, lucios, revărsat pe umeri. Lui Geralt i s-a părut că surâde, dar nu era sigur – era prea departe.

— Salut! i s-a adresat el, ridicând mâna într-un gest prietenos.

A făcut un pas către fată. Aceasta şi-a întors uşor capul, urmărindu-i mişcările. Avea faţa palidă, cu ochii negri şi mari. Zâmbetul – dacă fusese un zâmbet – a dispărut de parcă ar fi fost şters cu o cârpă. Geralt a mai făcut un pas. Frunzele foşneau.

Fata a fugit în jos pe pantă, ca o căprioară, s-a fofilat printre tufele de alun, ajungând doar o dungă albă, dispărând în adâncurile pădurii. Rochia lungă nu părea s-o stânjenească.

Iapa vânătorului a nechezat, ridicându-şi brusc capul. Geralt, cu privirea îndreptată în direcţia pădurii, îi făcea mecanic Semnul pentru a o calma. Trăgându-şi calul de frâu, s-a deplasat încet de-a lungul zidului, scufundat până la brâu în brusturi.

Poarta, solidă, din fier forjat, montată în balamale ruginite, era prevăzută cu un inel de alamă. După un moment de ezitare, Geralt a întins mâna şi l-a atins. A sărit imediat, pentru că în aceeaşi clipă poarta s-a deschis scârţâind, trosnind, culcând la pământ smocuri de iarbă, împingând la o parte pietricele şi crenguţe. În spatele ei nu era nimeni. Vânătorul a văzut doar o curte imensă, pustie, neîngrijită, năpădită de urzici. A intrat trăgându-şi calul după el. Năucită de Semn, iapa abia se mai ţinea pe picioare, dar călca rigid şi nesigur.

Curtea era înconjurată pe trei laturi de un zid şi de resturile unor schele din lemn, iar pe a patra era faţada micului castel, împestriţată de variola tencuielii căzute, de pete murdare şi de ghirlande de iederă. Obloanele, cu vopseaua scorojită, erau închise. Uşa, de asemenea.

Geralt a legat frâiele iepei de postul de lângă poartă şi a mers încet spre castel pe o alee acoperită cu pietriş, trecând pe lângă parapetul scund care înconjura o fântână mică, plină de frunze şi gunoaie. În mijlocul fântânii, pe un piedestal fantezist, se încorda un delfin sculptat în piatră albă, arcuindu-şi coada ciuntită.

Lângă fântână, pe ceea ce fusese cu mult timp în urmă un strat de flori, creştea o tufă de trandafiri. Nimic în afară de culoarea florilor nu era deosebit de alte tufe de trandafiri pe care le văzuse Geralt. Florile făceau diferenţa: aveau culoarea indigo cu o uşoară tentă de violet la capetele unora dintre petale. Vânătorul a atins o floare, şi-a apropiat faţa, a mirosit-o. Avea parfumul specific trandafirilor, dar ceva mai intens.

Uşile palatului – şi, în acelaşi timp, toate obloanele – s-au trântit cu trosnete. Geralt şi-a ridicat brusc capul. Pe alee, scrâşnind pietrişul, se îndrepta cu viteză direct spre el un monstru.

Cu iuţeala fulgerului, mâna dreaptă a vânătorului s-a ridicat deasupra umărului drept în timp ce cu stânga a tras de cureaua strânsă pe piept, făcând să-i sară mânerul sabiei direct în mână. Lama, care a ieşit cu un şuierat din teacă, a descris scurt câteva semicercuri luminoase şi s-a îndreptat direct spre fiară. La vederea sabiei, monstrul s-a oprit. Pietrişul sărea în toate direcţiile. Vânătorul nu se clintea.

Creatura era un umanoid, îmbrăcat în haine uzate, dar de bună calitate, ornamentate cu gust, deşi complet nefuncţionale. Caracterul umanoid nu ajungea totuşi mai sus de gulerul slinos al cămăşii – deasupra domina o căpăţână imensă, păroasă ca a unui urs, cu urechi uriaşe, ochi sălbatici şi un bot ameninţător, plin de colţi curbaţi, printre care, ca o flacără, pâlpâia o limbă roşie.

— Pleacă de-aici, muritorule! a urlat monstrul, agitându-şi

labele, dar fără să se clintească din loc. Pleacă, altfel te devorez! Te fac bucăţi!

Vânătorul nu s-a mişcat, nu şi-a lăsat sabia.

— Eşti surd? Ia, hai, spală putina! a răcnit creatura, apoi a scos un sunet, ceva între guiţatul porcului şi boncăluitul cerbului.

Obloanele de la ferestre se trânteau şi se spărgeau, stârnind molozul şi tencuiala de la glafuri. Nici vânătorul, nici monstrul nu se clinteau.

— Şterge-o de-aici cât mai eşti întreg! a urlat dihania, dar cu o voce care părea mai puţin încrezătoare. Pentru că altfel…

— Altfel, ce? l-a întrerupt Geralt.

Monstrul a icnit brusc şi şi-a încruntat figura hidoasă.

— Ia uită-te la el, ce îndrăzneţ a spus el liniştit, rânjindu-şi colţii, uitându-se cruciş la Geralt cu ochii congestionaţi. Lasă fierul ăla, dacă nu ţi-e cu supărare. Oare nu ţi-ai dat seama că te afli în curtea casei mele? Sau poate că acolo de unde vii se obişnuieşte să ameninţi cu sabia gazda în propria sa curte?

— Se obişnuieşte, a confirmat Geralt. Dar numai în cazul acelor gazde care-şi întâmpină oaspeţii cu urlete prin care-i anunţă că-i rup în bucăţi.

— Al naibii, i-a sărit ţandăra monstrului. Mă şi insulţi pe deasupra, vagabondule. Ce mai oaspete, ce să spun! Se împinge în curte, distruge florile altora, e arţăgos şi mai vrea să fie întâmpinat cu pâine şi sare. Puah!

Creatura a scuipat, a icnit, şi-a închis fălcile. Colţii inferiori îi ieşeau afară, dându-i aspectul unui mistreţ.

— Ei, a spus vânătorul, după o clipă, lăsând sabia, mai stăm mult aşa, în picioare?

— Şi ce propui? Să ne culcăm? a pufnit monstrul. Ascunde fierul ăla, îţi spun.

Vânătorul şi-a strecurat abil arma în teaca din spate, mângâindu-i însă vârful proeminent ivit deasupra umărului.

— Ar fi bine, a spus el, să nu faci mişcări prea bruşte. Această sabie dă să iasă mereu din teacă, şi mai iute decât ai crede.

— Am văzut, şi-a dres glasul monstrul. Fără ea ajungeai de ceva vreme în spatele porţii, cu urma şutului meu în cur. Ce vrei? De unde-ai răsărit?

— M-am rătăcit, a minţit vânătorul.

— Te-ai rătăcit, a repetat monstrul, strâmbându-şi fălcile într-o grimasă ameninţătoare. Ei bine, dezrătăceşte-te. În spatele porţii, se-nţelege. Îndreaptă-ţi urechea stângă către soare şi ţine-o tot aşa, şi-o să-ţi găseşti drumul. Ei bine, ce mai aştepţi?

— Apă este pe-aici? a întrebat Geralt candid. Calului îi este sete. Şi mie, dacă nu-i prea mare deranjul.

Monstrul se muta de pe un picior pe altul, scărpinându-se după ureche.

— Ia ascultă! i-a zis. Ţie chiar nu ţi-e frică de mine?

— Ar trebui?

Monstrul s-a uitat în jur, şi-a dres glasul, şi-a tras pantalonii largi cu un gest energic.

— La naiba, ce să mai zic. Oaspete în casă. Aşa ceva nu se întâmplă în fiecare zi, să vină cineva care să nu leşine sau s-o ia la sănătoasa. Ei bine, treacă de la mine. Dacă eşti un călător obosit, dar sincer, te invit înăuntru. Dar dacă eşti vreun golan sau vreun hoţ, te avertizez: această casă execută ordinele mele. În interiorul zidurilor, eu sunt cel care porunceşte!

Şi-a ridicat laba păroasă. Toate obloanele s-au izbit din nou de perete, iar gâtul delfinului de piatră a început să gâlgâie.

— Eşti binevenit, a repetat el.

Geralt îl scruta încremenit.

— Locuieşti singur?

— Da’ ce te priveşte pe tine cu cine locuiesc eu? a spus furios monstrul, clămpănindu-şi fălcile, apoi a râs în hohote răsunătoare. Oh, m-am prins. Probabil îţi închipui că am la dispoziţie patruzeci de funcţionari după chipul şi asemănarea mea. N-am. Aşadar, fir-ar să fie, profiţi de invitaţia pe care ţi-am adresat-o cu o inimă sinceră? Dacă nu, poarta este acolo, exact în spatele curului tău!

Geralt se înclină ţeapăn.

— Accept invitaţia, a declarat el cu un ton protocolar. Nu voi ofensa ospitalitatea amfitrionului.

— Casa mea este şi a ta, a spus creatura, de asemenea, în mod oficial, deşi jucăuş. Pe aici, omule. Iar calul, du-l colo, la fântână.

Interiorul castelului avea nevoie de o reparaţie capitală. Dar totul era curat şi ordonat. Mobilierul era, probabil, ieşit din mâinile unor meşteşugari iscusiţi, chiar dacă aceasta se întâmplase demult. În aerul închis plutea mirosul înţepător de praf. Nu se vedea mare lucru.

— Lumina! a urlat monstrul, şi dintr-o torţă plantată într-o strânsoare de fier au izbucnit flăcări şi funingine.

— Nu-i rău, a spus vânătorul.

Monstrul a râs.

— Asta-i tot? Într-adevăr, văd că nu eşti prea uşor de impresionat. Aşa cum ţi-am mai spus: casa execută ordinele mele. Pe-aici, te rog. Fii atent, treptele sunt abrupte. Lumină!

Pe scară, monstrul s-a întors.

— Da’ ce-ţi atârnă în jurul gâtului, omule? Ce-i asta?

— Uite.

Creatura a luat medalionul în laba sa, l-a ridicat în dreptul ochilor, i-a reaşezat frumos lănţişorul la gâtul lui Geralt.

— Figura animalului este din cale-afară de urâtă. Ce reprezintă?

— Însemnul breslei.

— Oh, probabil că meştereşti botniţe. Pe-aici, te rog. Lumina!

Au intrat într-o sală mare, fără ferestre, în centrul căreia trona o masă enormă de stejar, complet goală, cu excepţia unui sfeşnic uriaş, de aramă, înverzit, acoperit cu ghirlande de ceară întărită. La o nouă poruncă a monstrului, lumânările s-au aprins, au început să pâlpâie, iluminând un pic spaţiul.

Un perete al sălii era împodobit cu arme: scuturi rotunde, halebarde, lănci şi baionete încrucişate, pumnale grele şi topoare. Jumătate din peretele adiacent era ocupat cu vatra unui şemineu uriaş, deasupra căruia erau aliniate portrete

scorojite şi prăfuite. Peretele opus intrării era înţesat de trofee de vânătoare – lopeţi de elan şi coarne ramificate de cerb proiectau umbre alungite pe căpăţânile de mistreţi, urşi şi râşi rânjiţi, şi pe aripile ciufulite şi zdrenţuite de vulturi şi ulii împăiaţi. În centru, la loc de cinste se afla căpăţâna înnegrită şi distrusă a unui dragon de stâncă. Geralt s-a apropiat.

— A fost vânat de bunicul meu, a spus monstrul, aruncând în mijlocul vetrei un butuc imens. Ăsta a fost, probabil, ultimul care a putut fi prins pe meleagurile noastre. Stai jos, omule! Ţi-e foame, bag seamă?

— Nu pot să zic că nu, gazdă dragă.

Monstrul s-a aşezat la masă, şi-a plecat capul, şi-a împreunat mâinile pe burdihanul păros, a îngăimat ceva câteva clipe rotindu-şi degetele imense, după care a mugit uşor, punându-şi labele pe masă. Boluri şi platouri au apărut în zăngănit de cositor şi argint, iar cupele, în clinchet de cleştar. Mirosea a carne la grătar, usturoi, măghiran, nucşoară. Geralt nu s-a arătat surprins.

— Aşa, şi-a frecat monstrul labele. E mai bine decât la muncă, nu-i aşa? Serveşte-te, omule! Uite, aici e o pasăre, aici e şuncă de porc mistreţ, aici pate de… nu ştiu ce. De ceva. Aici avem un cocoş-de-munte. Nu, la naiba, e o potârniche. Am încurcat vraja. Mănâncă, mănâncă. Este mâncare adevărată, mâncare sănătoasă, să nu-ţi fie teamă.

— Nu mă tem.

Geralt a rupt pasărea în două.

— Am uitat, a pufnit monstrul. Tu nu eşti timid. Ţi se spune, de exemplu, cum?

— Geralt. Dar ţie, gazdă dragă?

— Nivellen. Dar prin împrejurimi mi se zice Degeneratul sau Bestia. Şi îi sperie pe copii cu mine. Monstrul şi-a turnat pe gât conţinutul unui castron mare, apoi şi-a băgat degetele în pate, luând jumătate din el.

— Îi sperie pe copii, a spus Geralt cu gura plină. Fără motiv, bag de seamă.

— Întocmai. În sănătatea ta, Geralt!

— Şi a ta, Nivellen.

— Cum e vinul? Ai observat că-i din struguri şi nu din mere? Dar dacă nu-i pe gustul tău, fac rost de altul.

— Mulţumesc, nu-i rău. Ai abilităţi magice înnăscute?

— Nu. Le-am căpătat din momentul în care mi-a crescut. Botul, vreau să spun. Nu ştiu de unde mi-a venit, dar casa îmi îndeplineşte toate dorinţele. Nu e mare lucru, pot să fac să apară de-ale gurii, băutură, haine, aşternuturi curate, apă caldă şi săpun. Orice babă poate să se descurce şi fără magie. Deschid şi închid ferestre şi uşi. Aprind focul. O nimica toată.

— Înseamnă ceva. Şi ăsta… cum i-ai spus, botul, îl ai de mult timp?

— De la doisprezece ani.

— Cum s-a întâmplat?

— Da’ ce te priveşte? Mai toarnă-ţi.

— Cu plăcere. Nu mă priveşte, întreb şi eu aşa, din curiozitate.

— Un motiv acceptabil, admisibil, a izbucnit în hohote de râs monstrul. Dar eu nu pot să-l admit. Nu te priveşte şi gata. Dar, ca să-ţi satisfac măcar parţial curiozitatea, o să-ţi arăt cam cum eram înainte. Uită-te la portretele alea de sus. În primul rând, pornind de la şemineu, este tăticul meu. Al doilea, naiba ştie cine-i. Iar al treilea sunt eu. Vezi?

De sub praful şi pânzele de păianjen depuse pe portret, privea cu ochii umezi un rotofei, cu faţa pufoasă, tristă şi plină de coşuri. Geralt, căruia nu-i era străină tendinţa de a-şi linguşi clienţii, răspândită în rândul portretiştilor, a clătinat trist din cap.

— Vezi? a repetat Nivellen, rânjindu-şi colţii.

— Văd.

— Cine eşti tu?

— Nu înţeleg.

— Nu înţelegi? Monstrul şi-a ridicat capul, ochii îi străluceau ca la pisică. Portretul meu, oaspete drag, este agăţat dincolo de lumina lumânărilor. Eu pot să-l văd, pentru că nu sunt o fiinţă umană. Cel puţin în acest moment. Pentru a-mi vedea portretul, un om ar trebui să se ridice, să se apropie, de bună seamă ar trebui, de

asemenea, să ia un sfeşnic. Tu n-ai procedat aşa. Concluzia este simplă. Dar eu te întreb răspicat: eşti om?

Geralt i-a susţinut privirea.

— Dacă pui problema aşa, i-a replicat după un moment de tăcere, nu întru totul.

— Ei, bine. În cazul acesta nu vei interpreta ca pe o lipsă de tact din partea mea dacă te întreb ce eşti de fapt.

— Vânător de monştri.

— Ei, bine, a repetat Nivellen după un răstimp. Din câte mi-amintesc eu, vânătorii au un mod interesant de a-şi câştiga existenţa. Ei omoară diferiţi monştri pentru bani.

— Îţi aminteşti bine.

Din nou se lăsă tăcerea. Flăcările lumânărilor pâlpâiau, înălţau limbi subţiri de foc, care se reflectau în cupele de cleştar, în cascadele de ceară picurată pe sfeşnic.

Nivellen stătea încremenit, mişcându-şi uşor urechile uriaşe.

— Să presupunem, a spus el în cele din urmă, că izbuteşti să-ţi scoţi sabia înainte de a te prinde eu. Să presupunem că reuşeşti chiar să mă loveşti. Având în vedere greutatea mea, nu mă poţi opri aşa uşor, te pun la pământ cu elanul propriu. Şi pe urmă, nu ne mai rămâne decât să hotărască dinţii. Ce crezi, vânătorule, care dintre noi doi are mai multe şanse dacă sărim unul la gâtul celuilalt?

Geralt, ridicând cu degetul mare capacul cositorit al carafei, şi-a turnat un pahar de vin, a luat o înghiţitură, apoi s-a lăsat pe spate în scaun. L-a privit zâmbitor pe monstru, dar era un zâmbet oribil.

— Daaaaa, a reluat Nivellen tărăgănat, apucându-şi colţul botului cu gheara. Trebuie să recunosc că poţi răspunde la o întrebare fără a folosi prea multe cuvinte. Mă întreb cum o să te descurci la următoarea, pe care ţi-o pun acum. Cine te-a plătit pentru mine?

— Nimeni. Am ajuns aici din întâmplare.

— Nu mă minţi?

— N-am obiceiul să mint.

— Dar ce obicei ai? Mi-au spus multe despre vânători. Mi-aduc aminte că vânătorii răpesc copii mici, pe care apoi îi

hrănesc cu ierburi magice. Cei care supravieţuiesc devin ei înşişi vânători, unii cu abilităţi inumane. Sunt instruiţi pentru a ucide, li se anihilează toate sentimentele şi impulsurile umane. Fac din ei monştri hărăziţi să asasineze alţi monştri. Am auzit spunându-se că a venit vremea să fie vânaţi vânătorii. Pentru că există din ce în ce mai puţini monştri şi tot mai mulţi vânători. Mănâncă o potârniche până nu se răceşte de tot.

Nivellen a luat o potârniche de pe platou, şi-a băgat-o pe toată în gură şi a crănţănit-o ca pe posmagi, trosnindu-i oscioarele între dinţi.

— De ce nu mi-ai spus? l-a întrebat cu gura plină. Aşadar, ce este adevărat din tot ce se povesteşte despre voi?

— Aproape nimic.

— Şi ce este minciună?

— Faptul că există din ce în ce mai puţini monştri.

— Aşa este. Există destul de mulţi, a fost de acord Nivellen arătându-şi colţii. Unul dintre ei se află chiar în faţa ta şi se întreabă dacă a făcut bine invitându-te în casa lui. De la început nu mi-a plăcut însemnul breslei tale, dragă oaspete.

— Tu nu eşti un monstru, Nivellen, a spus sec vânătorul.

— La naiba, asta-i o noutate. Atunci, după părerea ta, ce sunt? Jeleu de merişoare? Un stol de gâşte sălbatice care pleacă spre sud într-o dimineaţă tristă de noiembrie? Nu? Atunci, poate o virtute pierdută la izvor de vreo fată de morar? Hai, Geralt, spune-mi ce sunt. Nu vezi că tremur de curiozitate?

— Nu eşti un monstru. Dacă erai, n-ai fi fost în stare să atingi acest platou de argint. Şi cu niciun chip nu mi-ai fi luat în mână medalionul.

— Ha! A urlat Nivellen astfel încât flăcările lumânărilor s-au culcat pentru un moment la orizontală. Astăzi este fără doar şi poate ziua dezvăluirii marilor mistere îngrozitoare! Imediat o să aflu că aceste urechi mi-au crescut pentru că atunci când eram copil nu-mi plăcea terciul de ovăz cu lapte!

— Nu, Nivellen, a spus calm Geralt. S-a întâmplat din

cauza unui farmec aruncat asupra ta. Sunt sigur că ştii cine ţi-a făcut-o.

— Şi la ce m-ajută dacă ştiu?

— Farmecul poate fi anulat. În cele mai multe dintre cazuri.

— Tu, ca vânător, de bună seamă, te pricepi să dezlegi farmece. În multe cazuri?

— Mă pricep. Vrei să încerci?

— Nu. Nu ţin neapărat.

Monstrul şi-a deschis fălcile, lăsându-şi limba roşie, lungă de două palme, să-i atârne.

— Ai rămas trăsnit, nu-i aşa?

— Trăsnit, a mărturisit Geralt.

Monstrul a chicotit, apoi s-a lăsat pe spate în scaun.

— Ştiam eu că te va ului, a spus el. Mai toarnă-ţi, stai comod. O să-ţi spun toată povestea. Vânător sau nu, îmi plac ochii tăi, şi am chef să stăm la taclale. Hai, toarnă-ţi.

— Nu mai este nimic.

— Fir-ar al naibii. Monstrul a bălmăjit ceva, a bătut apoi din nou cu laba în masă. Alături de cele două carafe goale a apărut, nu se ştie de unde, o damigeană burduhănoasă de lut într-un coş de răchită. Nivellen i-a rupt cu dinţii pecetea.

— După cum negreşit ai băgat de seamă, a început el turnând, ţinutul ăsta nu prea este populat. Până la cea mai apropiată aşezare umană este drum lung de străbătut. Vezi tu, tăticul meu şi bunicul pe vremea lor nu le-au dat deloc prea multe motive să-i îndrăgească, nici vecinii, nici negustorii care cutreierau meleagurile astea. Oricine avea ghinionul să se rătăcească pe-aici îşi pierdea, în cel mai bun caz, averea, dacă tăticu-l observa de sus, din turn. Vreo două-trei aşezări vecine au ars deoarece tăticu’ a socotit că nu şi-au plătit tributul la timp. Puţini oameni l-au apreciat. În afară de mine, bineînţeles. Am plâns amarnic când o căruţă ne-a adus ce-a mai rămas din tăticu’ după ce a fost sfârtecat de o sabie cu două mâini. Bunicul pe-atunci nu se prea ocupa cu jaful, de când primise un nunceag în cap, se bâlbâia, îi curgeau balele şi făcea de multe ori în pantaloni. Aşa că, în calitate de moştenitor, trebuia să preiau

conducerea echipei.

Eram tânăr pe-atunci, a continuat Nivellen, un adevărat novice, aşa că-i învârteam pe deget pe băieţii din gaşcă. Îi conduceam, ai ghicit, în măsura în care un porc poate conduce o haită de lupi. În curând am început să facem lucruri pe care tăticu', dacă ar fi trăit, nu le-ar fi îngăduit. Da' hai să te scutesc de detalii şi să trecem direct la subiect. Într-o bună zi ne-am dus până la Gelibol, aproape de Mirt, şi am jefuit templul. Şi pentru a complica situaţia, era şi o preoteasă tânără.

— Despre ce templu este vorba, Nivellen?

— Da' naiba mai ştie, Geralt. Dar pesemne că era un templu rău. Pe altar, îmi amintesc că erau cranii şi oase şi ardea un foc verde. Puţea al naibii. Dar să revenim la subiect. Băieţii au sărit pe preoteasă şi i-au sfâşiat veşmintele, apoi mi-au spus că trebuie să devin bărbat. Ei bine, am devenit bărbat, blegul mucos ce eram. În timpul actului, preoteasa m-a scuipat în gură şi s-a apucat să răcnească.

— Ce anume?

— Că eram un monstru în piele de bărbat şi că voi fi un monstru în piele de monstru. A pomenit ceva despre iubire, despre sânge… Nu-mi mai aduc aminte. Cred că avea un pumnal, un pumnal foarte mic ascuns în păr. Şi s-a sinucis atunci… Am fugit mâncând pământul, Geralt, îţi spun, nu s-a mai ales nimic din cai. Nu era un templu bun.

— Ei, şi după aceea?

— După aceea s-a întâmplat aşa cum a zis preoteasa. Câteva zile mai târziu, când m-am trezit, toţi servitorii au început să urle şi s-o ia la sănătoasa de îndată ce au dat cu ochii de mine. M-am dus să mă văd într-o oglindă… Ce crezi, Geralt, mi-am ieşit din minţi, am avut un fel de atac, îmi amintesc ca prin ceaţă. Pe scurt, s-a lăsat cu moarte de om. Au murit mulţi. Foloseam tot ce-mi cădea în mână şi dintr-odată am devenit foarte puternic. Casa mă ajuta cât putea: uşile se trânteau, mobila se învârtea, focul izbucnea. Cine a putut a fugit, cuprins de panică, mătuşica, verişoara, băieţii din gaşcă, ce să mai spun, au zbughit-o până şi câinii,

urlând şi zburlindu-şi cozile. Gogoşica, pisica, şi ea. Papagalul mătuşicii a murit de spaimă, bietul de el. Bineînţeles că m-am trezit singur cuc, răgeam, urlam, spărgeam tot ce se putea sparge, mai cu seamă oglinzile.

Nivellen s-a întrerupt, a oftat, s-a sfârcâit.

— Când mi-a trecut criza, a reluat după o clipă, era prea târziu ca să mai fac ceva. Eram singur. N-aveam cui să-i explic că mi se schimbase doar aspectul fizic şi că, chiar dacă aveam o înfăţişare oribilă, nu eram decât un ţânc amărât, care scâncea prin castelul său pustiu după servitorii morţi. După aceea mi-a intrat în oase o teamă îngrozitoare: că se vor întoarce să mă omoare înainte de a avea eu timp să le explic. Dar nu s-a întors nimeni.

Monstrul a tăcut puţin, apoi şi-a şters nasul cu mâneca.

— Nu vreau să mă mai gândesc la lunile alea de la început, Geralt. Când îmi amintesc, încă mai tremur. Dar să revenim la subiect. Multă, foarte multă vreme, am stat în castel ca şoarecele sub mătură, fără să-mi scot nasul afară. De îndată ce apărea cineva, lucru rar de altfel, nu ieşeam, doar porunceam casei să izbească obloanele de două ori sau urlam prin garguiul de la jgheab şi era, de obicei, suficient pentru ca oaspetele să zboare, lăsând în urmă un nor uriaş de praf. Asta a fost până în ziua în care, în zori, mă uit pe fereastră şi ce văd? Un grăsan care taie trandafiri din tufa dragii mele mătuşici. Şi trebuie să-ţi spun că trandafirii ăştia nu sunt de ici, de colo, ci trandafiri albaştri de Nazair, din butaşi aduşi chiar de bunicul. M-a cuprins furia, am sărit în grădină. Când grăsanul şi-a recăpătat glasul, care-i pierise când mă văzuse, a strigat că n-a vrut decât niscaiva flori pentru fiică-sa şi să-i cruţ viaţa şi sănătatea. Mă gândeam de-acum să-l îngrop la poarta principală, când deodată, ca lovit de trăsnet, mi-am amintit o poveste din bătrâni, pe care Lenka, dădaca mea, mi-o spusese demult. La naiba, m-am gândit în sinea mea, din câte ţineam eu minte, fetele frumoase transformă broaştele în prinţi şi invers şi-atunci poate că… Poate c-o fi vreun sâmbure de adevăr în toată povestea, poate c-o fi vreo şansă… Am sărit pe doi stânjeni, am răcnit din toţi rărunchii, încât viţa-de-vie

sălbatică s-a desprins de pe zid şi i-am strigat: „Fiica sau viaţa!” altceva mai bun nu mi-a venit în minte. Pe negustor, căci despre un negustor era vorba, l-a buşit plânsul, apoi mi-a spus că fiica sa n-are decât opt ani. Ce, îţi vine să râzi?

— Nu.

— Drept să-ţi spun, nu ştiam ce să fac, să râd sau să plâng pentru soarta mea nenorocită. Mi s-a făcut milă de bietul negustor, nu mai suportam să-l văd tremurând, l-am invitat înăuntru, l-am omenit, iar la despărţire i-am umplut un sac cu aur şi nestemate. Trebuie să-ţi spun că în subsol îmi rămăseseră o mulţime de bogăţii de pe vremea când trăia tăticu’, nu prea ştiam ce să fac cu ele, aşa că mi-am îngăduit gestul. Negustorul s-a înseninat, mi-a mulţumit de şi-a scuipat sufletul. Cu siguranţă s-o fi lăudat el pe undeva cu aventura sa, căci n-au trecut nici două luni că a şi venit alt negustor. Pregătit cu un sac mare. Şi cu fiică-sa. Mare şi ea.

Nivellen şi-a întins picioarele pe sub masă, făcând scaunul să scârţâie.

— M-am înţeles cu negustorul în doi timpi şi trei mişcări, a continuat. Am stabilit că mi-o lasă pentru un an. A trebuit să-l ajut să-şi pună sacul pe catâr, singur n-ar fi fost în stare să-l ridice.

— Şi fata?

— La început o apucau convulsiile de câte ori mă vedea, era obsedată c-o s-o mănânc. Dar după o lună mâncam deja la aceeaşi masă, pălăvrăgeam şi ne plimbam îndelung. Dar, deşi era drăguţă şi plină de viaţă, mi se încurca limba când discutam cu ea. Vezi tu, Geralt, mereu am fost timid cu fetele, mereu m-am purtat ca un caraghios, chiar şi cu fetele de la grajd, care aveau bălegar până peste urechi, în vreme ce băieţii le învârteau pe degete. Până şi ele îşi băteau joc de mine. Ce să mai spun, cu botul ăsta al meu, n-am fost în stare nici măcar să-i explic de ce am plătit cu prisosinţă pentru un an din viaţa ei. Anul a trecut cu greu, ca zilele de post, până într-o bună zi când a apărut negustorul şi a luat-o. Atunci, resemnat, m-am închis în casă şi pentru câteva luni n-am luat în seamă niciun vizitator

venit cu fiicele sale pe-aici. Dar, după anul petrecut în compania fetei am realizat cât de greu este atunci când n-ai în faţa cui să-ţi deschizi gura. Monstrul a scos un sunet care ar fi trebuit să fie un oftat, dar a sunat ca un sughiţ. Următoarea, a reluat după un răstimp, se numea Fenne. Micuţă, isteaţă şi vioaie, era ca un şoricel. Nu-i era deloc frică de mine. Într-o bună zi, chiar de aniversarea majoratului meu, am băut noi ce-am băut hidromel şi... hei, hei. Imediat după aceea am sărit din pat şi aţă la oglindă. Recunosc, am fost dezamăgit şi deprimat. Moaca-mi era aceeaşi, poate că o ţâră aveam un aer mai bleg. Şi se spune că în basme se află înţelepciunea norodului! Un rahat e înţelepciunea asta, Geralt. În fine, Fenne făcea tot posibilul ca să uit de griji. N-ai idee ce fată veselă era, îţi spun. Ştii ce i-a trecut prin cap? Să-i speriem împreună pe musafirii nepoftiţi. Încearcă să-ţi imaginezi: cineva intră în curte, se uită roată-mprejur şi se trezeşte din senin cu mine răcnind în patru labe peste el, iar Fenne, complet goală, sare în spinarea mea şi sună din cornul de vânătoare al bunicului!

Nivellen se zguduia de râs, dezvelindu-şi colţii albi, lucioşi.

— Fenne, a continuat el, a stat la mine un an, apoi s-a întors la ai săi cu zestre din belşug. Avea de gând să se căsătorească cu proprietarul unei taverne, un văduv.

— Spune mai departe, Nivellen. Hai, că devine palpitant.

— Ce spui tu? l-a întrebat monstrul, scărpinându-se cu scrâşnete după ureche. Ei bine, bine. Următoarea, Primula, era fiica unui cavaler scăpătat. Când a sosit, cavalerul avea o mârţoagă bătrână şi o cuirasă ruginită şi nemaipomenit de lungă.

Era din cale-afară de scârbos, îţi spun, Geralt, ca un morman de bălegar, şi puţea de te trăsnea. Primula, puteam să bag mâna-n foc, fusese concepută când el era plecat la război, pentru că era destul de frumoasă. Nici ea nu se temea de mine, ceea ce nu era de mirare pentru că, în comparaţie cu taică-său, puteam părea destul de plăcut. După cum aveam să-mi dau seama, n-avea un temperament meschin, dar nici eu, chiar dacă aveam o

încredere sporită în mine, nu m-am culcat pe lauri. După două săptămâni eram în relaţii foarte intime, în timpul cărora îi plăcea să mă tragă de urechi şi să-mi strige: „Muşcă-mă, animalule!”, „Rupe-mă, bestie!”, şi tot felul de idioţenii de genul ăsta. În pauze fugeam la oglindă, dar închipuie-ţi, Geralt, mă uitam din ce în ce mai îngrijorat. Tânjeam din ce în ce mai puţin după forma mea pipernicită de odinioară. Vezi tu, Geralt, înainte eram neglijent, acum eram un flăcău în toată puterea. Înainte mă îmbolnăveam întruna, tuşeam şi-mi curgeau mucii, iar acum nu se mai lega nimic rău de mine. Iar dinţii? Nu m-ai crede dacă ţi-aş spune ce dinţi stricaţi aveam! Şi acum? Aş putea să muşc piciorul unui scaun. Vrei să-ţi arăt cum muşc piciorul scaunului?

— Nu, nu vreau.

— Poate că-i mai bine, şi-a căscat fălcile monstrul. Pe fete le distra mult asta, de aceea au rămas atât de puţine scaune întregi prin casă.

Nivellen a căscat, iar limba i s-a rulat ca o trompetă.

— M-a cam obosit această discuţie, Geralt. Pe scurt, au mai fost două după aceea, Ilka şi Venimira. Totul a decurs în acelaşi mod, să mori de plictiseală şi nimic altceva. Mai întâi un amestec de teamă şi de rezervă, apoi legături de simpatie, consolidate prin suvenire mici, dar scumpe, apoi „Muşcă-mă, mănâncă-mă cu totul”, apoi întoarcerea tatălui, un rămas-bun tandru şi micşorarea din ce în ce mai vizibilă a tezaurului. M-am hotărât să iau o pauză mai lungă de singurătate. Desigur, încetasem de mult să sper că sărutul unei fecioare mi-ar putea schimba înfăţişarea. Şi mă împăcasem cu ideea. Pe măsură ce se scurgea timpul, ajungeam la concluzia că e bine aşa cum este şi că nu e nevoie de niciun fel de modificări.

— Niciun fel, Nivellen?

— Ştii bine şi tu. Ţi-am spus, în primul rând contează sănătatea de fier legată de aspectul meu. În al doilea rând, alteritatea mea acţionează asupra fetelor ca un afrodiziac. Nu râde! Sunt mai mult ca sigur că, dac-aş fi om, mi-ar lua mult până să obţin favorurile uneia ca Venimira, de

exemplu, care era o domnişoară bine făcută. Mă gândesc că nici nu s-ar fi sinchisit de unul precum cel din portret. Şi în al treilea rând este vorba despre siguranţă. Tăticu' avea mulţi duşmani, iar unii au supravieţuit. Cei pe care i-a trimis pe lumea cealaltă gaşca sub comanda mea jalnică aveau rude. În subsol este o grămadă de aur. Dacă nu i-aş fi înspăimântat, s-ar fi trezit unii să râvnească la el. Până şi sătenii înarmaţi cu furci s-ar fi încumetat.

— Pari destul de sigur, a spus Geralt, jucându-se cu ulcica goală, că în forma ta actuală n-ai pricinuit nimănui niciun rău. Vreunui tată, vreunei fiice. Vreunei rude sau vreunui logodnic. Nu-i aşa, Nivellen?

— Haide, las-o baltă, Geralt, s-a încruntat monstrul. Ce vrei să zici? Părinţii nu-şi încăpeau în piele de bucurie, ţi-am spus, i-am răsplătit cu vârf şi îndesat. Iar fiicele? De le-ai fi văzut când au ajuns aici, în rochii aspre de lână, cu mâinile distruse de leşie, cocoşate de la căratul cobiliţelor. Primul încă mai avea după două săptămâni de la sosire urme de curea aplicate pe spate şi pe coapse de tatăl ei, cavalerul. La mine trăiau ca prinţesele, nu puneau mâna decât pe evantai, nici măcar nu ştiau unde este bucătăria. Le îmbrăcam din cap până-n picioare şi le umpleam de giuvaiere. Le puneam la dispoziţie apă caldă la comandă în baia de cositor, pe care tăticu' o furase de la Assengard pentru mămica. Îţi poţi închipui? Baie de cositor! Puţini conţi, da' ce spun eu, puţini regi aveau baie de cositor în palatele lor. Pentru ele, aceasta era o casă de vis, Geralt. În ceea ce priveşte patul, atunci... La naiba, virtutea este în prezent mai rară decât dragonul de stâncă. Şi n-am constrâns-o pe niciuna, Geralt.

— Dar bănuiai că cineva m-a plătit pentru tine. Cine m-ar fi putut plăti?

— Un nemernic, care şi-a dorit ce-a mai rămas în subsolul meu şi n-are fiice, a declarat cu emfază Nivellen. Lăcomia umană nu cunoaşte limite.

— Şi nimeni altcineva?

— Şi nimeni altcineva.

Au tăcut amândoi, cu ochii la pâlpâirile nervoase ale

flăcărilor lumânărilor.

— Nivellen, a spus deodată vânătorul. Eşti singur acum?

— Vânătorule, i-a răspuns Monstrul după un moment de ezitare. Cred că în mod normal ar trebui să te dojenesc acum pentru cuvintele obscene, să te iau de gât şi să te arunc pe trepte. Ştii de ce? Pentru că mă iei drept un idiot. De la început am văzut cum eşti numai urechi şi nu-ţi dezlipeşti ochii de la uşă. Ştii bine că nu locuiesc singur. Am dreptate?

— Ai. Iartă-mă.

— Du-te naibii cu iertarea ta. Ai văzut-o?

— Da. În pădure, pe lângă poartă. Acesta este motivul pentru care negustorii şi fiicele lor de la o vreme-ncoace pleacă de-aici cu mâinile goale?

— Prin urmare, ştii şi despre asta? Da, acesta este motivul.

— Lasă-mă să te întreb…

— Nu, nu te las.

S-a aşternut din nou tăcerea.

— Ei bine, facă-se voia ta, a zis în cele din urmă vânătorul, ridicându-se în picioare. Mulţumesc pentru ospitalitate, gazdă. Este timpul să-mi văd de drumul meu.

— Că bine zici, Nivellen s-a ridicat şi el. Din anumite motive, nu-ţi pot oferi cazare în castel, şi nu te sfătuiesc nici să-ţi petreci noaptea în pădure. Având în vedere că tărâmul este pustiu, noaptea este primejdios pe-aici. Ar trebui să-ţi reiei drumul înainte de asfinţit.

— O să ţin cont de asta, Nivellen. Eşti sigur că n-ai nevoie de ajutorul meu?

Monstrul l-a privit chiorâş.

— Şi eşti sigur că m-ai putea ajuta? C-ai izbuti să mă dezlegi de farmece?

— Nu numai la asta m-am referit.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Deşi… Cred că mi-ai răspuns de fapt. N-ai izbuti.

Geralt l-a privit drept în ochi.

— Ai avut ghinion atunci, i-a spus. Dintre toate templele din Gelibol şi Valea Nimnar a trebuit să-l alegeţi pe Coram

Agh Tera, închinat Păianjenului cu Cap de Leu. Pentru a îndepărta blestemul aruncat de preoteasa de la Coram Agh Tera, sunt necesare cunoştinţe şi capacităţi de care eu nu dispun.

— Atunci, cine le deţine?

— Da' ce-ţi pasă? Ai spus că este bine aşa cum este.

— Da, aşa cum este. Dar nu aşa cum ar putea fi. Mi-e teamă că…

— De ce ţi-e frică?

Monstrul s-a oprit în cadrul uşii, apoi s-a întors.

— M-am săturat de întrebările tale, vânătorule, pe care mi le pui întruna în loc să-mi răspunzi la ale mele. Se pare că trebuie să fii întrebat într-un anume fel. Ascultă, de ceva timp am nişte vise urâte. Poate cuvântul „monstruoase" ar fi mai corect. Aş fi îndreptăţit să mă tem? Pe scurt, te rog.

— Nu ţi s-a întâmplat niciodată să te trezeşti după un astfel de vis cu picioarele murdare de noroi? Cu ace de pin în aşternut?

— Nu.

— Şi nici…

— Nu. Pe scurt, te rog.

— Pe bună dreptate ţi-e frică.

— Poţi să repari asta? Pe scurt, te rog.

— Nu.

— În fine. Haide, te conduc.

În curte, în timp ce Geralt îşi aranja desagii, Nivellen mângâia iapa pe bot, o bătea uşor pe grumaz. Babuşca, încântată de alintătură, şi-a plecat capul.

— Animalele mă iubesc, s-a lăudat monstrul. Şi eu le iubesc. Pisica mea, Gogoşica, deşi a fugit de mine la început, s-a întors la mine. Pentru o lungă perioadă de timp a fost singura fiinţă vie care m-a însoţit în necazul meu. Şi Vereena, de asemenea…

A făcut o pauză, şi-a răsucit fălcile. Geralt i-a zâmbit.

— De asemenea, iubeşte pisicile?

— Păsările, a rânjit Nivellen. M-am dat de gol, la dracu'. Asta e. Nu este a nu ştiu câta fiică de negustor şi nici a nu ştiu câta încercare de a căuta un sâmbure de adevăr în

vechile basme. Este ceva serios. Ne iubim. Dacă râzi, îţi rup botul.

Geralt nu a râs.

— Vereena asta a ta, a spus el, este probabil o rusalie. Ştiai asta?

— Am bănuit eu ceva. Suplă. Brunetă. Rareori vorbeşte, într-o limbă pe care n-o înţeleg. Nu mănâncă hrană omenească. Dispare cu zilele în pădure, apoi se întoarce. Este tipic rusaliilor?

— Mai mult sau mai puţin, şi-a ajustat vânătorul cureaua. Te gândeşti, de bună seamă, că nu s-ar mai întoarce la tine în cazul în care ai deveni om?

— Sunt sigur de asta. Ştii bine că rusaliile se tem de oameni. Puţini le-au văzut de aproape. Şi eu, şi Vereena... Ah, la naiba. Cu bine, Geralt.

— Cu bine, Nivellen.

Vânătorul şi-a îmboldit iapa cu călcâiul, apoi s-a îndreptat spre poartă. Monstrul se târâia alături de el.

— Geralt?

— Te ascult.

— Nu sunt chiar aşa de prost cum îţi închipui. Ai venit pe urmele ultimului negustor care a fost aici. I s-a întâmplat ceva cuiva?

— Da.

— Ultimul a fost la mine acum trei zile. Cu fiică-sa, nu cea mai frumoasă, de altminteri. Am poruncit casei să-şi închidă toate uşile şi obloanele, n-am dat niciun semn de viaţă. S-au învârtit prin curte şi au plecat. Fata a rupt un trandafir din tufa mătuşicii şi şi l-a prins la rochie. Caută-i în altă parte. Dar ai grijă, împrejurimile sunt urâte. Ţi-am spus că pădurea pe timp de noapte nu este cel mai sigur loc. Se aud şi se văd lucruri rele.

— Mulţumesc, Nivellen. N-o să te uit. Cine ştie, poate voi găsi pe cineva care...

— Poate că da. Sau poate că nu. Asta e problema mea, Geralt, viaţa mea şi pedeapsa mea. Am învăţat să-mi suport situaţia, m-am obişnuit cu ea. Iar dac-o să se înrăutăţească, o să mă obişnuiesc iar. Şi dac-o să se înrăutăţească şi mai

rău, nu căuta pe nimeni, vino aici şi termină treaba. Aşa, ca vânătorii de monştri. Cu bine, Geralt.

Nivellen s-a întors şi s-a îndreptat vioi spre castel fără să se uite deloc înapoi.

III

Împrejurimile erau părăsite, sălbatice, ameninţător de ostile. Geralt n-a ajuns la drum înainte de amurg, n-a vrut să ocolească, s-a dus pe de-a dreptul, prin pădure. Şi-a petrecut noaptea pe culmea defrişată a unui deal înalt, cu sabia în poală, la un foc mic, în care din când în când arunca bucheţele de aconit. La miezul nopţii a văzut departe, în vale, lumina unui foc, a auzit urlete şi cântece demente, precum şi ceva care nu puteau fi decât ţipetele unei femei torturate. S-a dus într-acolo, abia se însera, dar n-a găsit decât o poiană bătătorită şi oase carbonizate în cenuşa caldă încă. Ceva care stătea în coroana unui stejar uriaş ţipa şi fluiera. Putea fi un ghul, dar putea fi, de asemenea, doar o pisică sălbatică. Vânătorul nu s-a oprit să verifice.

IV

Pe la prânz, când o ducea pe Babuşcă la un izvor, iapa a nechezat strident şi a făcut un pas îndărăt, rânjindu-şi dinţii galbeni şi muşcând din muştiuc. Geralt a calmat-o imediat cu un Semn făcut mecanic şi apoi a văzut un cerc regulat format din pălăriile ciupercilor roşcate ivite de sub muşchi.

— Fac o adevărată istorie cu tine, Babuşcă, i-a spus. Acesta este un cerc obişnuit făcut de o vrăjitoare. De ce faci asemenea scene?

Iapa a pufnit, întorcându-şi capul spre el. Vânătorul s-a frecat pe frunte, s-a încruntat, a căzut pe gânduri. Apoi, dintr-un salt a fost în şa, a întors calul şi a luat-o la galop înapoi, pe propriile urme.

— „Animalele mă iubesc”, a murmurat el. Îmi pare rău, căluţule. Se pare că eşti mai isteţ decât mine.

V

Iapa şi-a ciulit urechile, a fornăit, a râcâit pământul cu potcoavele, n-a vrut să mai meargă. Geralt n-a mai liniştit-o cu Semnul, ci a sărit din şa şi a aruncat frâiele peste capul calului. În spate nu mai avea vechea sabie într-o teacă din piele de şopârlă: locul ei era ocupat acum de o armă frumoasă, strălucitoare, cu garda în cruce şi cu mâner subţire, bine echilibrat, terminat cu un cap sferic de metal alb.

De data aceasta, uşa micului castel nu trebuia să se deschidă pentru a-l lăsa să intre. Rămăsese deschisă de la plecarea sa.

A auzit un cântec. Nu-i înţelegea cuvintele, nici măcar n-a putut identifica limba din care proveneau. Nici nu era necesar, vânătorul îi cunoştea, îi simţea şi îi înţelegea natura, esenţa melodiei, liniştită, penetrantă, revărsându-i în vene un val ameţitor de teroare paralizantă.

Cântecul s-a oprit brusc şi atunci a văzut-o. Agăţată de spatele delfinului, în fântâna secată, îmbrăţişa piatra acoperită de muşchi cu mâinile sale mici, atât de albe încât păreau străvezii. De sub furtuna de păr negru încâlcit îi străluceau ochii fixaţi pe el, imenşi, larg deschişi, de culoarea antracitului.

Geralt s-a apropiat încet, cu pas lejer, elastic, descriind un semicerc de la perete până lângă tufa de trandafiri albaştri. Creatura lipită de spinarea delfinului şi-a rotit spre el chipul minuscul cu o expresie de dor indescriptibil, plin de farmec, care făcea să-i fie auzită încă melodia, deşi buzele-i mici, palide, strânse, nu lăsau să scape nici cel mai mic sunet.

Vânătorul s-a oprit la o distanţă de zece paşi. Sabia, scoasă încet din teaca neagră, îi strălucea şi-i scăpăra deasupra capului.

— E din argint, a spus el. Lama este de argint.

Chipul palid n-a tresărit, ochii de antracit nu şi-au schimbat expresia.

— Semeni atât de mult cu o rusalie, a continuat calm vânătorul, încât i-ai putea păcăli pe toţi. Mai ales că eşti o

pasăre rară, brunetă. Dar caii nu se înşală niciodată. Ei îi recunosc pe cei ca tine instinctiv şi infailibil. Ce eşti? Cred că o rusalie sau o mară. Un vampir obişnuit nu iese la soare.

Colţurile buzelor palide i-au tresărit şi i s-au ridicat uşor.

— Te-a atras Nivellen cu aspectul său, nu-i aşa? Visele, despre care îmi pomenea, tu i le produceai. Îmi închipui ce fel de vise, şi-l compătimesc.

Creatura nu s-a clintit.

— Îţi plac păsările, a continuat vânătorul. Dar asta nu te împiedică să muşti gâturile oamenilor de ambele sexe, ai? Într-adevăr, tu şi Nivellen! Frumoasă pereche, n-am ce zice, un monstru şi un vampir, stăpânii castelului din pădure. În curând aţi putea guverna peste tot ţinutul. Tu, veşnic însetată de sânge, iar el, apărătorul tău, un criminal la comandă, o unealtă oarbă. Dar, înainte de toate, el ar trebui să devină un monstru adevărat, căci nu-i de-ajuns un om cu mască de monstru.

Ochii mari şi negri s-au strâns.

— Ce e cu el, bruneto? Cântai, aşadar ai băut sânge. Ţi-ai jucat ultima carte, ceea ce înseamnă că n-ai reuşit să-i înrobeşti mintea. Mă înşel cumva?

Capul negru s-a mişcat uşor, aproape imperceptibil, iar colţurile gurii i s-au ridicat şi mai mult. Chipul minuscul a căpătat o expresie de vampir.

— Acum, poate te consideri doamna castelului?

A dat din cap, de data aceasta mai clar.

— Eşti o rusalie?

O clătinare lentă, a tăgadă, a capului i-a răspuns. S-a auzit un şuierat, care nu putea veni decât dinspre buzele palide, care zâmbeau oribil, cu toate că vânătorul n-a sesizat să se fi mişcat.

— O mară?

Tăgadă.

Vânătorul a făcut un pas îndărăt, şi-a strâns puternic pumnul pe mânerul sabiei.

— Atunci, înseamnă că eşti…

Colţurile gurii i s-au înălţat şi mai tare, mai tare şi mai tare, buzele i s-au întredeschis…

— O lamie! a strigat vânătorul îndreptându-se spre fântână.

În spatele buzelor palide străluceau colţii albi şi ascuţiţi. Vampirul a sărit în sus, s-a arcuit înapoi ca un leopard şi a urlat.

Valul răsunător l-a lovit pe vânător ca un berbec, i-a tăiat respiraţia, i-a strivit coastele, i-a străpuns urechile şi creierul cu spini de durere. Zburând cu spatele, a reuşit să-şi încrucişeze încheieturile mâinilor într-un Semn de Heliotrop. Vraja a amortizat în mare măsură viteza cu care a fost izbit de perete, dar şi aşa a văzut negru în faţa ochilor şi puţinul aer pe care-l mai avea i-a ieşit din plămâni cu un icnet.

În mijlocul fântânii secate, pe spatele delfinului, chiar pe locul unde puţin mai devreme şedea fata minionă în rochia sa albă, se întindea un liliac uriaş negru, lucios, care-şi desfăcea fălcile înguste, pline cu rânduri de colţi albi ca nişte ace. Aripile membranoase i s-au răsfirat, s-au zbătut fără zgomot, iar creatura s-a lansat în tăcere către vânător ca o săgeată trasă din arbaletă. Geralt, simţind în gură gustul feruginos de sânge, a invocat tare o vrajă, ducându-şi în faţă mâna cu degetele răşchirate pentru a forma Semnul Quen. Liliacul a şuierat, s-a întors brusc, a urcat chiţcăind în aer şi imediat s-a lăsat în picaj drept spre gâtul vânătorului. Geralt a sărit într-o parte, a încercat să-l lovească, dar nu l-a nimerit. Liliacul, lin, cu graţie, a dat un ocol îndoindu-şi o aripă, s-a întors, l-a înconjurat şi l-a atacat din nou, deschizându-şi orbeşte botul plin de colţi. Geralt a aşteptat, îndreptând spre creatură sabia ţinută cu ambele mâini. În ultimul moment a sărit – dar nu într-o parte, ci înainte, a lovit cu dreapta atât de iute, încât aerul a urlat. A ratat. A fost atât de năucit de eşec, că şi-a pierdut din ritm, a întârziat cu o fracţiune de secundă. A simţit cum ghearele fiarei îi sfâşie obrazul şi o aripă umedă catifelată îi plesneşte gâtul. S-a ghemuit pe loc, şi-a transferat toată greutatea pe piciorul drept şi a lovit cu elan puternic în spate, dar a ratat din nou creatura, fantastic de agilă.

Liliacul a bătut din aripi, s-a înălţat, a planat spre fântână.

Când ghearele curbe i s-au agăţat de marginea de piatră, botul monstruos, plin de bale, se metamorfoza de-acum, dispărea, însă buzele palide care îl înlocuiau nu-i ascundeau colţii criminali.

Lamia a ţipat strident, şi-a modulat vocea pentru a intona un cântec înspăimântător, l-a ţintuit pe vânător cu ochii plini de ură şi a răcnit din nou.

Impactul sonor a fost atât de puternic, încât a rupt Semnul. În ochii lui Geralt se învârteau cercuri negre şi roşii, tâmplele şi creştetul îi pulsau violent. Prin durerea care-i străbătea tâmplele a început să audă voci, bocete şi gemete, sunete de flaut şi oboi, vuiet de vânt. Pielea de pe faţă i s-a tumefiat şi i-a încremenit. A căzut într-un genunchi şi şi-a bălăngănit capul.

Liliacul negru a planat în tăcere spre el, desfăcându-şi fălcile colţate în zbor. Geralt, deşi uluit de valul de ţipete, a reacţionat instinctiv. S-a desprins de la sol dintr-un salt, potrivindu-şi imediat ritmul gesturilor cu viteza de mişcare a monstrului, a făcut trei paşi înainte, o eschivă şi o jumătate de tură, după care l-a pocnit cu ambele mâini mai repede ca gândul. Lama n-a întâmpinat nicio rezistenţă. Sau aproape că n-a întâmpinat. A auzit un ţipăt, dar de data aceasta era un ţipăt de durere, cauzată de atingerea de argint.

Lamia, urlând, s-a metamorfozat pe spatele delfinului. Pe rochia sa albă, deasupra sânului stâng, se vedea o pată roşie sub o zgârietură, mai mică decât degetul mic. Vânătorul a scrâşnit din dinţi – lovitura, care ar fi trebuit să taie-n două fiara, nu reuşise decât s-o zgârie.

— Urlă, vampirule, mormăi, ştergându-şi sângele de pe obraz. Răcneşte până nu mai poţi. Sleieşte-ţi toată puterea. Şi apoi o să-ţi tai eu căpuşorul frumuşel!

Tu. Ţi le sleieşti primul. Vrăjitorule. Te omor.

Buzele lamiei nu se mişcau, dar vânătorul îi auzea cuvintele clar, îi răsunau ca un ecou în creier, explodau, vibrau surd, de parcă ar fi fost pronunţate de sub apă.

— Rămâne de văzut, i-a răspuns el tărăgănat, îndreptându-se spre fântână aplecat în faţă.

Te omor. Te omor. Omor.

— Rămâne de văzut.

— Vereena!

Nivellen, cu capul plecat, strângea cu ambele mâini cadrul porţii. Cu paşi nesiguri s-a îndreptat spre fântână, fluturându-şi nesigur labele. Gulerul cămăşii îi era pătat de sânge.

— Vereena! a urlat din nou.

Lamia şi-a smucit capul în direcţia lui. Geralt şi-a ridicat sabia gata s-o taie, a sărit spre ea, dar reacţia vampirului a fost mult mai promptă decât s-a aşteptat. Un ţipăt ascuţit, urmat de un nou val vibrant, i-a muiat picioarele vânătorului. A căzut pe spate, răscolind cu picioarele pietrişul aleii. Lamia s-a arcuit, s-a încordat să sară, colţii i-au fulgerat ca pumnalul unui asasin. Nivellen, întinzându-şi labele ca un urs, a încercat s-o prindă, dar ea i-a urlat direct în faţă din toţi rărunchii şi l-a proiectat câţiva stânjeni în spate, în schelele de lângă zid, care s-au prăbuşit cu un trosnet puternic, îngropându-l sub un morman de lemne.

Geralt se ridicase în picioare, a alergat în zigzag, înconjurând curtea, încercând să-i distragă lamiei atenţia de la Nivellen. Vampirul, fâlfâindu-şi rochia albă, a zburat drept la el, cu lejeritatea unui fluture, abia atingând pământul. Nu mai ţipa acum, nu mai încerca să se metamorfozeze. Vânătorul ştia că era obosită. Dar mai ştia şi că, chiar aşa obosită, era încă extrem de periculoasă. În spatele lui Geralt, Nivellen ieşea de sub lemne urlând.

Vânătorul a sărit în stânga, a executat o morişcă scurtă cu sabia pentru a o deruta pe lamie. Aceasta a înaintat spre el – în alb şi negru, alunecând înspăimântătoare. O subestimase, ţipa cât o ţinea gura în timp ce alerga. N-a avut timp să schiţeze un Semn, a zburat îndărăt, a fost trântit în zid, iar durerea de la nivelul coloanei vertebrale i s-a propagat până în vârful degetelor, i-a paralizat braţele, i-a tăiat picioarele. A căzut în genunchi. Lamia a sărit spre el, urlând melodios.

— Vereena! a răcnit Nivellen.

S-a întors. Şi apoi monstrul şi-a luat avânt pentru a o înjunghia între sâni cu capătul ascuţit al unui par de trei

metri. N-a ţipat. A scâncit doar. Vânătorul, auzindu-i scâncetul, s-a cutremurat.

Nivellen stătea cu picioarele depărtate, strângând parul cu ambele mâini, ţinând un capăt sub braţ. Lamia, ca un fluture alb prins într-un ac, atârna la celălalt capăt al parului, strângându-l cu ambele mâini.

Vampirul a oftat adânc şi s-a împins brusc cu toată forţa în par. Geralt a văzut cum pe spate, pe rochia albă, înfloreşte o pată roşie, din al cărei gheizer de sânge ieşea, dezgustător şi obscen, vârful cioplit. Nivellen a urlat, a făcut un pas îndărăt, apoi încă unul, apoi s-a retras iute, fără a lăsa parul din mână, târând în spate lamia străpunsă. Încă un pas îndărăt şi s-a rezemat cu spatele de zidul castelului. Capătul parului, pe care îl ţinea sub braţ, a scrâşnit…

Lamia, cu o lentoare languroasă, şi-a trecut palmele de-a lungul parului, şi-a întins braţele pe toată lungimea acestuia, l-a prins ferm şi s-a împins din nou în el cu toată puterea. Mai mult de un metru de lemn însângerat îi ieşea acum din spate. Avea ochii larg deschişi, capul dat pe spate. Suspinele îi erau din ce în ce mai frecvente, mai ritmate, transformându-se în horcăituri.

Geralt se ridicase, dar, fascinat de imagine, stătea încremenit. Auzea cuvintele reverberându-i surd în interiorul craniului, ca sub bolta unei temniţe reci şi jilave.

Al meu. Sau al nimănui. Te iubesc. Iubesc.

Un alt suspin, înspăimântător, convulsiv, sufocat în sânge. Lamia s-a smuls, a alunecat mai jos, de-a lungul parului, şi-a întins mâinile. Nivellen răcnea cu disperare, fără să dea drumul parului, străduindu-se s-o ţină cât mai departe de el. În zadar. Ea a înaintat şi l-a apucat de căpăţână. Răcnea şi mai puternic, scuturându-şi capul chel. Lamia s-a apropiat din nou de par, şi-a aplecat capul spre gâtul lui Nivellen. Colţii i-au scăpărat, de un alb orbitor.

Geralt a sărit. A sărit ca un arc. Fiecare gest, fiecare pas pe care îl făcea acum erau în natura lui, stăpânit la perfecţie, inevitabil, mecanic şi letal de sigur. Trei paşi iuţi. Al treilea, ca sutele de paşi de până atunci, se termina pe piciorul stâng, puternic, ferm, hotărât. O răsucire de trunchi,

o lovitură ascuţită, energică. S-a uitat la ochii ei. Deocamdată, nimic nu putea fi schimbat. A auzit o voce. Nimic. A strigat pentru a-i înăbuşi ei cuvântul pe care-l repeta. Nu putea face nimic. A lovit.

A lovit sigur, ca de sute de ori până atunci, cu latul lamei, şi imediat, menţinând ritmul mişcării, a făcut al patrulea pas şi o semirotaţie. Lama, eliberată după efectuarea semirotaţiei, i-a alunecat pe spate strălucind, lăsând o dâră de stropi roşii. Părul negru cârlionţat se răsfira în valuri, plutea în aer, plutea, plutea, plutea…

Capul a căzut pe pietriş.

Sunt din ce în ce mai puţini monştri?

Dar eu? Eu ce sunt?

Cine plânge? Păsările?

Femeia cu cojocel alb şi rochie albastră?

Trandafirul de Nazair?

Ce linişte!

Ce goliciune! Ce pustiu!

În mine.

Nivellen, chircit, scuturat de spasme şi fiori, stătea rezemat de zidul castelului, în urzici, cu capul între mâini.

— Scoală-te, i-a spus vânătorul.

Tânărul chipeş, robust, livid, sprijinit de perete, şi-a ridicat capul, s-a uitat în jur. Avea o privire pierdută. Şi-a frecat ochii cu pumnii. Şi-a examinat mâinile. Şi-a pipăit faţa. A gemut surd, şi-a pus degetul pe buze, şi l-a condus de-a lungul gingiilor. Şi-a mângâiat din nou faţa şi a scâncit iarăşi, atingându-şi cele patru răni sângerânde, umflate, pe obraz. A oftat. Apoi a izbucnit în râs.

— Geralt! Cum aşa? Cum e posibil aşa ceva… Geralt!

— Ridică-te, Nivellen. Ridică-te şi umblă. În desagi am leacuri de care avem amândoi nevoie.

— Nu mai am… nu am? Geralt? Cum aşa? Vânătorul i-a dat mâna ca să se ridice, încercând să nu se uite la mâinile diafane înţepenite pe parul implântat între sânii mici, acoperiţi cu ţesătura umedă şi roşie. Nivellen a gemut din nou.

— Vereena…

— Nu te uita. Haide.

Sprijinindu-se unul pe altul, au traversat curtea trecând pe lângă tufa de trandafiri albaştri. Nivellen îşi pipăia întruna faţa cu mâna rămasă liberă.

— Nu-mi vine să cred, Geralt. După atâţia ani? Cum este cu putinţă?

— În fiecare poveste există un sâmbure de adevăr, i-a spus blând vânătorul. Iubirea şi sângele. Ambele au o putere colosală. Magii şi savanţii şi-au sfărâmat capetele de-a lungul anilor, dar n-au aflat nimic, cu excepţia faptului că…

— Spune ce, Geralt?

— Iubirea trebuie să fie adevărată.

VOCEA RAŢIUNII 3

— Sunt Falwick, conte de Moën. Iar el este cavalerul Tailles de Domdal.

Geralt s-a înclinat nonşalant, privindu-i pe cavaleri. Ambii erau în armură şi purtau mantii carmin cu emblema Ordinului Trandafirului Alb pe braţul stâng. Era puţin surprins pentru că, prin împrejurimi, din câte ştia, nu exista nicio comenduire a ordinului.

Nenneke, care zâmbea aparent spontan şi natural, i-a sesizat uimirea.

— Aceşti nobili cavaleri, a spus ea degajat, îndesându-se mai confortabil în fotoliul care aducea a tron, sunt în slujba preamăritului stăpân al acestor ţinuturi, ducele de Hereward.

— Prinţul, a corectat-o cu emfază Tailles, cavalerul mai tânăr, pironindu-şi privirea în ochii albaştri ai preotesei, în care licărea ostilitatea. Prinţul de Hereward.

— Să nu ne pierdem în detalii, a surâs Nenneke zeflemitor. Pe vremea mea titlul de prinţ era acordat numai celor prin ale căror vene curgea sânge regal, dar astăzi nu mai are, se pare, cine ştie ce importanţă. Să revenim la prezentări şi la scopul vizitei cavalerilor Trandafirului Alb în umilul meu templu. Trebuie să ştii, Geralt, că acum capitulul pretinde donaţii de la Hereward pentru ordin, de aceea mulţi cavaleri ai Trandafirului au intrat în slujba prinţului.

Şi destul de mulţi dintre ei, cum e şi Tailles, aici de faţă, şi-au depus jurământul şi au îmbrăcat mantia roşie, care le stă atât de bine.

— Sunt foarte onorat, vânătorul de monştri s-a înclinat din nou, la fel de nonşalant ca prima dată.

— Mă îndoiesc, a spus preoteasa rece. Ei n-au venit aici ca să te onoreze. Dimpotrivă. Au venit cu intenţia de a te scoate de aici cât mai curând cu putinţă. Au venit să te expulzeze, scurt şi cuprinzător. Socoţi că e o onoare? Eu nu. Aş zice că este o insultă.

— Nobilii cavaleri s-au obosit în zadar, după cum am

auzit, Geralt şi-a înălţat umerii. N-am de gând să mă stabilesc aici. Mă duc fără să fiu împins de la spate, şi cât de curând.

— Imediat, l-a întrerupt Tailles. Fără zăbavă. Prinţul porunceşte…

— În incinta acestui templu, eu sunt cea care porunceşte, i-a tăiat-o Nenneke cu un ton rece, autoritar. Pe cât posibil, mă străduiesc, de obicei, ca ordinele mele să fie în contradicţie cu politica lui Hereward. În măsura în care această politică este logică şi uşor de înţeles. În cazul de faţă este iraţională, aşa că nu va fi tratată mai în serios decât merită. Geralt de Rivia este oaspetele meu, domnilor. Şederea sa în templul meu îmi face plăcere. Prin urmare, Geralt de Rivia va rămâne în templul meu atât timp cât va dori el.

— Îndrăzneşti să i te opui prinţului, femeie? a strigat Tailles, apoi şi-a aruncat mantia peste umăr, scoţând la iveală, în toată splendoarea sa, cuirasa de alamă, împodobită cu caneluri. Ai curajul să pui la îndoială autoritatea puterii?

— Mai încet, a spus Nenneke mijindu-şi ochii. Coboară tonul. Fii atent ce vorbeşti şi cu cine vorbeşti.

— Ştiu cu cine vorbesc! Cavalerul a făcut un pas. Falwick, cel mai în vârstă, l-a apucat ferm de cot, strângându-l până i-a scrâşnit mănuşa de zale. Tailles s-a smucit cu furie. Rostesc cuvinte care reprezintă voinţa prinţului, stăpânul acestor meleaguri! Ştii, femeie, că avem în curte doisprezece oşteni…

Nenneke şi-a dus mâna la tolba atârnată la brâu şi a scos un borcănel de porţelan.

— Chiar nu ştiu, i-a spus calm, ce-o să se întâmple dacă o să-ţi vărs borcănelul ăsta peste picioare, Tailles. Poate c-o să-ţi explodeze plămânii. Poate c-o să te umpli de păr. Poate şi una, şi alta, cine ştie? Numai preamărita Melitele.

— Să nu îndrăzneşti să mă ameninţi cu vrăjile tale, preoteaso! Oştenii noştri…

— Oştenii voştri, dacă vreunul dintre ei se atinge de-un fir de păr de-al preotesei lui Melitele, va atârna într-unul dintre

salcâmii înşiruiţi de-a lungul drumului spre oraş, şi asta chiar înainte ca soarele să fi atins orizontul. Ei ştiu acest lucru foarte bine. Şi tu ştii, Tailles, încetează, aşadar, să te comporţi ca un bădăran. Am moşit-o pe maică-ta când te-a născut, rahatul dracului, şi-o să-mi pară rău pentru ea, dar nu ispiti soarta. Nu mă face să te învăţ bunele maniere.

— Bine, bine, a intervenit vânătorul, sătul de cele petrecute. Se pare că modesta mea persoană a provocat un conflict serios, şi nu văd niciun sens în asta. Domnule Falwick, dumneata pari mai cu capul pe umeri decât companionul tău, care, după cum văd, este copleşit de entuziasmul tinereţii. Ascultă, domnule Falwick: te asigur că voi părăsi în curând ţinutul, în câteva zile. Te asigur, de asemenea, că n-am avut şi nu am de gând să lucrez aici, să iau comenzi şi comisioane. Mă aflu aici în calitate de persoană privată, nu de vânător.

Contele Falwick l-a privit în ochi şi Geralt şi-a dat seama pe loc de gafa comisă. În privirea cavalerului Trandafirului Alb era o ură pură, nealterată şi de nezdruncinat. Vânătorul a înţeles cu certitudine că nu ducele de Hereward era cel care-l dorea plecat, ci Falwick şi ai săi.

Cavalerul s-a întors spre Nenneke, s-a aplecat cu respect şi a început să-i vorbească. Vorbea calm şi politicos. Vorbea logic. Dar Geralt ştia că Falwick minte cum respiră.

— Venerabilă Nenneke, te rog să mă ierţi, dar prinţul Hereward, suveranul meu, nu-şi doreşte şi nu va tolera pe moşiile sale prezenţa vânătorului Geralt din Rivia. Nu contează că Geralt din Rivia vânează monştri sau se consideră a fi o persoană privată. Prinţul ştie că Geralt din Rivia n-are cum să fie persoană privată. Vânătorul atrage necazurile ca magnetul pilitura de fier. Vrăjitorii se revoltă şi scriu petiţii, druizii chiar ameninţă…

— Nu văd niciun motiv pentru care Geralt din Rivia să suporte consecinţele acţiunilor vrăjitorilor locali şi ale druizilor, l-a întrerupt preoteasa. De când ţine cont Herewardul de părerile unora sau altora?

— Să încheiem discuţia, a ridicat capul Falwick. Oare nu m-am exprimat suficient de clar, venerabilă Nenneke? Voi

spune cât se poate de clar şi răspicat, prin urmare, nici prinţul Hereward, nici capitulul ordinului nu doresc să-l mai tolereze nicio zi în Ellander pe Geralt din Rivia, bine-cunoscut ca Măcelarul de Blaviken.

— Aici nu este Ellander! Preoteasa s-a ridicat din fotoliu. Aici este templul lui Melitele! Iar eu, Nenneke, marea preoteasă, nu doresc să mai tolerez nicio clipă prezenţa dumneavoastră în incinta templului, domnilor!

— Domnule Falwick, i-a spus încet vânătorul. Ascultă vocea raţiunii. Nu vreau să am necazuri, şi nici vouă, mă gândesc, nu vă arde de ele. O să părăsesc ţinutul în cel mult trei zile. Nu, Nenneke, taci, te rog. Oricum era timpul să-mi văd de drumul meu. Trei zile, domnule conte. Nu-ţi cer mai mult.

— Şi bine faci că nu ceri, i-a spus preoteasa, înainte de a reacţiona Falwick. Aţi auzit, băieţi? Vânătorul mai rămâne aici timp de trei zile, pentru că aşa are el chef. Iar eu, preoteasă a Marii Melitele, îi voi oferi ospitalitate aceste trei zile, deoarece aşa am eu chef. Repetaţi-i aceste cuvinte lui Hereward. Nu, nu lui Hereward. Repetaţi-i soţiei sale, distinsei Ermella, precizându-i că, în cazul în care aceasta nu doreşte întreruperea furnizării de afrodiziace de la farmacia mea, ar fi de preferat să-l calmeze pe duce. Să-i mai potolească starea de spirit şi capriciile care aduc din ce în ce mai mult cu simptomele de imbecilitate.

— Destul! a strigat Tailles cu o voce spartă într-un falset. N-am de gând să mai ascult insultele unei şarlatance la adresa stăpânului meu şi a soţiei sale! N-o să închid ochii la un astfel de ultraj! Va guverna de-acum Ordinul Trandafirului Alb, gata cu ignoranţa şi superstiţiile! Iar eu, cavalerul Trandafirului Alb…

— Ascultă, mucosule, l-a întrerupt Geralt, zâmbind maliţios. Ţine-ţi limba aia cam slobodă-n gură. Vorbeşti cu o femeie, care ar trebui să fie tratată cu respect. Mai ales de către un cavaler al Trandafirului Alb. Este adevărat că pentru a deveni cavaler al acestui ordin în ziua de azi este suficient să verşi în vistieria capitulului o mie de coroane novigradiene, ceea ce face, prin urmare, să fie plin de fii de

cămătari şi croitori, dar, probabil, măcar unele maniere au supravieţuit. Sau poate mă înşel?

Tailles a pălit şi s-a dat la o parte.

— Domnule Falwick, a spus Geralt, menţinându-şi zâmbetul. Dacă-şi scoate sabia mucosul ăsta, i-o iau şi-l bat cu ea la fund. Şi pe urmă îl agăţ cu ea de uşă.

Tailles şi-a tras, cu mâinile tremurânde, o mănuşă de fier de la centură şi a trântit-o cu un zdrăngănit pe podea, chiar între picioarele vânătorului.

— O să spăl cu sângele tău insulta adresată ordinului, mutantule! a strigat. Să ieşim afară, pe pământ bătătorit! Ieşi în curte!

— Vezi că ţi-a căzut ceva, fiule, i-a spus calm Nenneke. Ridică-l, aşadar, căci aruncarea gunoiului este interzisă, aici este un templu. Falwick, ia-l pe neghiobul ăsta de-aici, pentru că altfel se va întâmpla o nenorocire. Ştii ce trebuie să-i spui lui Hereward. De altfel, o să-i scriu o scrisoare, căci nu-mi păreţi mesageri demni de încredere. Hai, luaţi-vă tălpăşiţa! Găsiţi voi ieşirea şi singuri, nu-i aşa?

Falwick, ţinându-l în strânsoarea de fier pe furiosul Tailles, a făcut o plecăciune în faţa lui Nenneke, zăngănindu-şi armura. Apoi s-a uitat insistent în ochii vânătorului. Acesta nu i-a zâmbit. Cavalerul şi-a aruncat pe umeri mantia purpurie.

— Aceasta n-a fost ultima noastră vizită, venerabilă Nenneke, i-a spus el. Vom reveni.

— De-asta mi-era şi frică, i-a spus preoteasa rece. Neplăcerea e de partea mea.

RĂUL CEL MAI MIC

I

Ca de obicei, le-a atras mai întâi atenţia pisicilor şi copiilor. Un motan tigrat, care dormea pe o stivă de lemne încinsă de soare, s-a scuturat, şi-a ridicat capul rotund, şi-a lăsat pe spate urechile, a pufnit şi a fugit în urzici. Un copil de trei ani, Dragomir, fiul pescarului Trigli, care în pragul colibei se chinuia să-şi cureţe cămăşuţa zdrenţuită, ţipa cu ochii în lacrimi la călăreţul care trecea.

Vânătorul călărea agale, fără să se sinchisească să depăşească carul cu fân care bloca drumul. În spatele lui tropăia un măgar împovărat peste măsură, care-şi întindea grumazul şi trăgea la fiecare pas de funia legată de mânerul de la şa. În afară de desagii obişnuiţi, căra pe spinare o namilă înfăşurată într-o cuvertură. Fundul sur îi era acoperit de dâre negre de sânge uscat.

În cele din urmă, carul cu fân a cârmit-o pe o uliţă laterală care ducea la hambar şi la debarcaderul dinspre care adiau briza, dar şi mirosul de catran şi urină de vite. Geralt şi-a grăbit calul. N-a luat în seamă strigătul surd al zarzavagiului cu ochii holbaţi la laba osoasă, cu gheare proeminente, ieşită de sub cuvertură, care tresălta în ritmul paşilor măgarului. N-a dat atenţie nici cortegiului tot mai mare din urma sa, care fremăta de emoţie.

În faţa casei primarului, ca de obicei, era o puzderie de căruţe. Geralt a sărit din şa, şi-a îndreptat sabia în spate, a legat frâul de un ţăruş. Puhoiul care îl urmase a format un semicerc în jurul măgarului.

Ţipetele primarului puteau fi auzite de la poartă.

— Nu e voie, am spus! Nu-i voie, la naiba! Nu pricepi omeneşte, ticălosule?

Geralt a intrat. În faţa primarului stătea un ţăran mic şi îndesat, roşu de furie, ţinând de gât un gâscan care se zbătea.

— Ce… Pe toţi zeii! Tu eşti, Geralt? Ori mă înşală vederea? şi se răsti din nou spre ţăran: Ia-l de-aici, neruşinatule! Eşti surd?

— Mi-o zâs, a bâiguit ţăranul uitându-se cruciş la gâscan, cî tre’ s-aduc ceva lu’ primarele nost’ cî dacî nu…

— Cine a spus asta? a urlat la el primarul. Cine? Că ce, că eu primesc plocoane? Nici nu vreau s-aud de-aşa ceva! Spală putina mai iute! Salut, Geralt.

— Bună, Caldemeyn.

Primarul, strângându-i mâna vânătorului, îl bătu pe umăr cu cealaltă.

— Să tot fie vreo doi ani de când n-ai mai călcat pe-aici, Geralt. Aşa-i? E drept că nu prea faci tu mulţi purici într-un loc. Pe unde-ai mai umblat? La naiba, da’ cum stăm noi aşa? Hei, careva să ne-aducă o bere! Stai jos, Geralt, stai jos. La noi e mare tămbălău, căci mâine vine bâlciul. Ce mai faci, ia spune!

— Mai târziu. Să ieşim deocamdată.

Afară, gloata aproape că se dublase, dar spaţiul liber din jurul măgarului nu se micşorase. Geralt a dat la o parte cuvertura. Mulţimea a ţipat de uimire şi s-a dat înapoi. Caldemeyn a rămas cu gura căscată.

— Pe toţi zeii, Geralt! Ce este aceasta?

— O kikimoră. Nu-mi daţi o răsplată pentru ea, domnule primar?

Caldemeyn s-a mutat de pe un picior pe altul, s-a uitat la creatura răşchiratăca un păianjen, acoperită cu o crustă neagră, cu un ochi sticlos cu pupila îngustată şi cu colţi ascuţiţi iviţi dintre fălcile însângerate.

— Unde… De unde…

— De la dig, la patru kilometri distanţă de oraş. Din mlaştină. Caldemeyn, acolo au murit oameni. Copii.

— Da, ai dreptate. Dar nimeni nu… Cine s-ar fi gândit… Hei, oameni buni, duceţi-vă la casele voastre sau la câmp! Aici nu-i circ! Acoper-o, Geralt. Să nu tragă muştele la ea.

În sală, primarul, fără să scoată un cuvânt, a gâlgâit o ulcică de bere, nedezlipind-o de la gură. A oftat adânc, s-a smârcâit.

— Nu există nicio răsplată, a spus el posomorât. Nimeni nu şi-ar fi putut închipui vreodată că ar putea vieţui ceva de genul ăsta în sărăturile mlăştinoase. E drept că niscaiva oameni au dispărut pe-acolo, dar… Nu mulţi se încumetă pe la dig. Oare cum de-ai ajuns pe-acolo? De ce n-ai luat-o pe drumul principal?

— Pe drumurile principale nu mi-e uşor să-mi câştig pâinea, Caldemeyn.

— Am uitat, şi-a stăpânit primarul un râgâit umflându-şi obrajii. Şi ce liniştite erau meleagurile astea. Până şi elfii nu se pişau decât rareori în laptele muierilor. Şi iaca-ţi iese-n cale o kociomoră de-asta când te-aştepţi mai puţin. S-ar cădea să-ţi mulţumesc. Cât despre plată, n-am cum să-ţi dau. N-am de unde.

— Păcat. Mi-ar prinde bine nişte galbeni ca să mă descurc în iarnă. Vânătorul a sorbit din bere şi şi-a şters spuma de la gură. Mă gândesc să mă duc la Yspaden, dar nu ştiu dacă am cum s-ajung înainte ca zăpezile să astupe drumurile. Aş putea rămâne într-unul din cătunele aflate de-a lungul drumului spre Luton.

— Stai mult în Blaviken?

— Puţin. N-am timp de zăbavă. Iarna se apropie.

— Unde stai? Poate la mine? Avem o odaie liberă în pod, de ce să te jupoaie bandiţii ăştia de hangii? Mai stăm de vorbă, îmi povesteşti ce se mai întâmplă prin lumea asta largă.

— Cu plăcere. Dar ce-o să spună Libusha ta? Ultima dată când am fost, am băgat de seamă că nu mă prea are la inimă.

— În casă la mine muierea n-are niciun cuvânt de spus. Dar, între noi fie vorba, să nu mai faci ce-ai făcut ultima oară în timpul cinei.

— Te referi la furculiţa pe care-am înfipt-o în şobolan?

— Nu. Mă refer la faptul c-ai atins-o şi mai era şi întuneric.

— M-am gândit că ar fi amuzant.

— A fost. Dar nu şi pentru Libusha. Ascultă, dar chestia asta… care e numele ei… Kiki…

— Kikimoră.

— Îţi mai trebuie?

— La ce? Dacă tot nu există nicio răsplată, putem s-o aruncăm la gunoi.

— Nu-i rea ideea. Hei, Karelka, Borg, Carăpietre! Care-i pe-aici?

A intrat un gardian cu o halebardă la umăr.

— Carăpietre, i-a spus Caldemeyn. Ia pe cineva să te ajute şi du scârboşenia înfăşurată în cuvertură de pe măgar în spatele conacului şi îngropaţi-o în gunoi. Ai priceput?

— Cum ţi-e porunca, domnule. Dar... Domnule primar...

— Ce-i?

— Poate că înainte de-a îngropa spurcăciunea...

— Ei, ce?

— Am face bine să i-o arătăm Maestrului Irion. Poate că i-ar fi de folos la ceva.

Caldemeyn şi-a tras una peste frunte cu palma deschisă.

— Că bine te-ai gândit, Carăpietre. Ascultă, Geralt, poate că vrăjitorul nostru o să-ţi dea ceva pentru hoitul ăsta. Pescarii îi aduc ba câte-un peşte ciudat, ba caracatiţe şi heringi, şi câştigă câte ceva de pe urma lor. Hai, să mergem la el în turn.

— Aţi tocmit un vrăjitor? Permanent sau ocazional?

— Permanent. Maestrul Irion. Locuieşte în Blaviken de-un an. Vrăjitor puternic, Geralt, se vede de la o poştă.

— Mă îndoiesc că un vrăjitor puternic o să-mi dea ceva pentru kikimoră, s-a bosumflat Geralt. Din câte ştiu eu, nu li-i de folos la prepararea poţiunilor. Poate că Irion ăsta al dumneavoastră n-o să-mi dea nimic altceva decât vorbe grele. Vrăjitorii şi vânătorii de monştri nu prea se au la inimă unii pe alţii.

— N-am auzit să fi fost cineva batjocorit de Maestrul Irion. Nu pot să pun rămăşag că te va plăti, dar nu strică să încerci. Prin mlaştini pot să mai fie multe kikimore de-astea, şi apoi ce? N-are decât vrăjitorul să se uite la creatură şi, dacă e cazul, să arunce farmece sau ce-o vrea el asupra mlaştinii.

Vânătorul s-a gândit o clipă.

— Unu – zero pentru tine, Caldemeyn. Ei bine, riscăm o

întâlnire cu Maestrul Irion. Mergem?

— Haide. Carăpietre, alungă ţâncii şi trage măgarul de funie. Unde mi-e pălăria?

II

Turnul, construit din blocuri de granit şlefuite, încoronat cu creneluri zimţate, arăta impresionant, dominând falnic acoperişurile zdrobite ale caselor şi stuful muced al colibelor.

— L-a renovat, după cum văd, a spus Geralt. Prin vrăji sau v-a pus la muncă?

— Prin vrăji, în cea mai mare parte.

— Cum e acest Irion al tău?

— Decent. Îi ajută pe oameni. Dar e un singuratic, ursuz. Nu iese mai deloc din turn.

Pe uşa ornamentată cu o rozetă incrustată din lemn de culoare deschisă atârna un ciocan uriaş sub forma unui cap de peşte plat cu ochii bulbucaţi şi cu un inel de alamă în gura dinţată. Caldemeyn, în mod evident familiarizat cu funcţionarea mecanismului, s-a apropiat, şi-a dres glasul şi a recitat:

— Primarul Caldemeyn, venit cu treabă, îl salută pe Maestrul Irion. Îl salută aşijderea, venit cu aceeaşi treabă, Geralt din Rivia, vânător de monştri.

Pentru un răstimp destul de lung nu s-a întâmplat nimic, dar în cele din urmă capul de peşte şi-a căscat maxilarul dinţos şi a suflat un norişor de abur.

— Maestrul Irion nu primeşte pe nimeni. Vedeţi-vă de drum, oameni buni.

Caldemeyn s-a legănat de pe un picior pe altul, apoi s-a uitat la Geralt. Vânătorul a ridicat din umeri. Carăpietre, concentrat şi grav, se scobea în nas.

— Maestrul Irion nu primeşte, a repetat metalic inelul. Vedeţi-vă de drum, oameni bu…

— Eu nu sunt un om bun, l-a întrerupt ferm Geralt. Sunt un vânător de monştri. Pe măgar am o kikimoră pe care am omorât-o foarte aproape de oraş. Este de datoria fiecărui

vrăjitor rezident să vegheze la siguranţa ţinutului. Maestrul Irion nu trebuie să-mi facă onoarea de a mă primi şi de a sta de vorbă cu mine, dacă asta îi este voinţa. Dar trebuie să examineze creatura şi să tragă niscaiva concluzii. Carăpietre, dă jos kikimora şi arunco-n faţa porţii.

— Geralt, i-a spus încet primarul. Tu o să pleci, dar eu o să rămân aici...

— Haide, Caldemeyn. Carăpietre, scoate-ţi degetul din nas şi fă ce ţi-am poruncit.

— Stai, s-a auzit dinspre inelul metalic o cu totul altă voce. Geralt, chiar tu eşti?

Vânătorul a suduit printre dinţi.

— Îmi pierd răbdarea. Da, chiar eu sunt. Şi ce-i cu asta?

— Vino mai aproape de uşă, a spus inelul, pufăind norişori de abur. Singur. Îţi deschid.

— Şi kikimora?

— Las-o-ncolo. Cu tine vreau să vorbesc, Geralt. Numai cu tine. Iartă-mă, primarule.

— Nu-i nimic, Maestre Irion, şi-a fluturat mâna Caldemeyn. Să trăieşti, Geralt! Ne vedem mai târziu. Carăpietre! aruncă monstrul la gunoi!

— Am înţeles.

Vânătorul s-a apropiat de poarta incrustată care s-a întredeschis foarte puţin, doar cât să se strecoare înăuntru. Apoi s-a trântit imediat în spatele lui, lăsându-l în beznă.

— Hei! a strigat fără să-şi ascundă furia.

— Tu, s-a auzit o voce ciudat de familiară.

Uluirea a fost atât de puternică, încât vânătorul s-a clătinat şi a ridicat mâna, căutând un punct de sprijin. Dar n-a găsit.

Grădina era invadată de flori albe şi roz, mirosea a ploaie. Cerul era străbătut de un curcubeu, care se întindea de la coroanele copacilor până la un lanţ muntos albastru îndepărtat. Căsuţa din mijlocul grădinii, măruntă, modestă, era înecată în nalbe. Geralt s-a uitat la picioare şi şi-a dat seama că era în cimbru până la genunchi.

— Ei bine, vino-ncoace, Geralt, a spus vocea. Sunt în faţa casei.

Vânătorul a intrat în grădină, printre copaci. Sesizând o mişcare în stânga sa, a privit într-acolo. O fată cu părul blond, complet goală, mergea de-a lungul unui şir de arbuşti, ducând un paner plin cu mere. Vânătorul şi-a promis solemn să nu se mai mire.

— Iată-te, în cele din urmă. Bun venit, vânătorule.

— Stregobor! a spus uluit Geralt.

Vânătorul întâlnise la viaţa lui tâlhari care păreau consilieri locali, consilieri locali care păreau cerşetori, prostituate care păreau prinţese, prinţese care arătau ca nişte vaci, şi regi care arătau ca tâlharii.

Dar Stregobor arăta întotdeauna aşa cum, în conformitate cu toate reglementările şi percepţiile, ar fi trebuit să arate un vrăjitor. Era înalt, subţire, cocoşat, avea sprâncenele stufoase, cărunte, şi nasul lung, acvilin. Pentru a completa tabloul, purta o robă neagră, lungă, amplă, cu mâneci excesiv de largi, şi ţinea în mână un sceptru lung cu un glob de cristal în vârf. Niciunul dintre vrăjitorii cunoscuţi de Geralt nu semăna cu Stregobor. Şi mai ciudat era că Stregobor era un vrăjitor autentic.

S-au aşezat în veranda înconjurată de nalbe, pe fotolii de răchită, la o măsuţă cu blat din marmură albă. Blonda goală cu panerul de mere s-a apropiat, a zâmbit, s-a răsucit pe călcâie şi s-a întors în grădină, legănându-şi şoldurile.

— Este tot o iluzie? a întrebat Geralt, urmărindu-i legănarea.

— Sigur. Ca tot ce e aici. Dar este, dragul meu, o iluzie de primă clasă. Florile au parfum, poţi să mănânci merele, albinele te pot înţepa, iar pe ea – vrăjitorul a arătat spre blondă – poţi s-o…

— Poate mai târziu.

— Corect. Ce vânt te-aduce pe-aici, Geralt? Continui să te străduieşti să omori pentru bani exemplarele unei specii pe cale de dispariţie? Cât ţi-au dat pentru kikimoră? Probabil nimic, altminteri nu veneai la mine. Şi când te gândeşti că sunt oameni care nu cred în predestinare. Poate ştiai despre mine. Ştiai?

— Nu ştiam. Acesta este ultimul loc unde mă aşteptam să

te văd. Dacă nu mă-nşală memoria, odinioară sălăşluiai în Kovir, într-un turn ca ăsta.

— Multe s-au schimbat de-atunci.

— Chiar şi numele tău. Se pare că acum eşti Maestrul Irion.

— Aşa se numea făuritorul turnului care s-a stins din viaţă acum două sute de ani. M-am gândit că ar trebui să-i aduc un omagiu pentru adăpostul oferit. Sunt doar rezident aici. Majoritatea localnicilor îşi duc zilele de pe urma mării, şi, după cum ştii, specialitatea mea, pe lângă iluzionism, este vremea. Uneori opresc furtuna, alteori o provoc, iar câteodată fac să sufle vântul de vest mai aproape de ţărm ca să aducă bancuri de merlucius şi cod. Se poate trăi. Adică, a adăugat el încruntat, s-ar putea trăi.

— De ce „s-ar putea trăi”? Şi de ce ţi-ai schimbat numele, mă rog?

— Destinul are multe feţe. Dacă al meu este frumos la suprafaţă, înăuntru este oribil. Şi-a întins spre el ghearele însetate de sânge…

— Nu te-ai schimbat deloc, Stregobor, Geralt a făcut o grimasă. Trăncăneşti verzi şi uscate, dar ai un aer inteligent şi plin de importanţă. Nu poţi vorbi normal?

— Ba da, a oftat vrăjitorul. Dacă-ţi face plăcere, pot. M-am refugiat aici din calea unei creaturi monstruoase care mi-a pus gând rău. Fuga nu mi-a servit la nimic, căci a dat iar de mine. După toate probabilităţile, va încerca să mă omoare mâine sau, cel mai târziu, poimâine.

— Aha, a spus vânătorul tranşant. Acum înţeleg.

— Din câte-mi dau seama, ameninţarea la adresa vieţii mele te lasă rece?

— Stregobor, i-a spus Geralt. Acestea sunt vremurile în care trăim. Vezi multe când umbli prin lumea largă. Doi ţărani se omoară pentru hotarul din mijlocul unui câmp, pe care mâine-l vor călca în picioare caii cetelor a doi caimacami care vor să se masacreze unii pe alţii. De-a lungul drumului se leagănă prin copaci o mulţime de spânzuraţi, prin păduri tâlharii le taie gâturile negustorilor. Prin oraşe te împiedici la tot pasul de cadavre abandonate

prin şanţuri. În palate se înjunghie cu pumnalele, iar pe la sindrofii vezi mereu pe câte cineva cum se prăbuşeşte sub masă, otrăvit. M-am obişnuit. De ce m-ar impresiona o ameninţare cu moartea, mai cu seamă când tu eşti cel vizat?

— Mai cu seamă când eu sunt cel vizat, a repetat sarcastic Stregobor. Şi eu, care te credeam un prieten. Eu, care contam pe ajutorul tău.

— Ultima noastră întâlnire, a spus Geralt, a avut loc la curtea regelui Idi din Kovir. Venisem să-mi iau plata pentru lichidarea unei amfisbene care terorizase ţinutul. Atunci tu şi confratele tău, Zavist, m-aţi făcut care mai de care ba şarlatan, ba maşină de ucis lipsită de raţiune, şi, dacă îmi amintesc bine, chiar măturător de stradă. Ca urmare, Idi nu numai că nu mi-a dat niciun şfanţ, dar mi-a acordat doar douăsprezece ore să părăsesc Kovirul, şi cum avea o clepsidră stricată, abia am avut timp. Şi acum îmi spui că te bazezi pe ajutorul meu. Îmi zici că eşti urmărit de un monstru. De ce să-ţi fie frică, Stregobor? Dacă te atacă, spune-i că-ţi plac monştrii, că-i protejezi şi că ai grijă ca niciun şarlatan de vânător să nu le tulbure liniştea. Dacă până la urmă fiara se încumetă să te mistuie, se vede treaba că nu e decât un ingrat.

Vrăjitorul a rămas tăcut, privind în gol. Geralt a pufnit în râs.

— Nu te umfla ca o broască, vrăjitorule. Spune-mi cine-ţi poartă sâmbetele. Să vedem ce-i de făcut.

— Ai auzit de Blestemul Soarelui Negru?

— Ba bine că nu, am auzit. Numai că sub numele de Mania Nebunului Eltibald. Aşa se numea vrăjitorul care a declanşat prigoana zecilor de fete din familii mari, chiar regale, care au fost ucise sau înlănţuite. Cică ar fi fost posedate de demoni, blestemate, pângărite de Soarele Negru, aşa cum numeşti, în jargonul tău pompos, cea mai banală dintre eclipse.

— Eltibald, care nu era nebun defel, descifrase inscripţiile de pe menhirele din Dauk şi de pe lespezile funerare din necropolele din Wozgor, a studiat legendele şi poveştile

despre stafii. În toate era vorba despre eclipsă, fără să lase loc de multă îndoială. Soarele Negru avea să anunţe revenirea iminentă a lui Lilith, o zeiţă venerată în Orient sub numele de Niya, şi exterminarea rasei umane. Calea pentru Lilith avea să fie deschisă de „şaizeci de femei cu coroane de aur, al căror sânge va umple văile râurilor”.

— Baliverne, a spus vânătorul. Şi unde mai pui că nici nu rima. Toate profeţiile cuviincioase sunt în rime. Se ştie foarte bine ce urmăreau Eltibald şi Consiliul Vrăjitorilor. Te-ai folosit de delirul unui nebun pentru a-ţi consolida puterea. Pentru a rupe alianţe, a distruge afinităţi, a semăna discordie între dinastii, într-un cuvânt, pentru a trage mai puternic de firele marionetelor încoronate. Şi tu vii şi-mi vorbeşti mie despre profeţii, care l-ar face să moară de ruşine şi pe-un bătrân de la iarmaroc.

— Ai putea avea rezerve cu privire la teoria lui Eltibald, la interpretarea profeţiei. Dar nu ai cum să pui în discuţie apariţia unei mutaţii oribile în rândul fetelor născute la scurt timp după eclipsă.

— Şi de ce să nu poată fi pusă în discuţie, mă rog? Am auzit exact contrariul.

— Am asistat la autopsia uneia dintre ele, a spus vrăjitorul. Geralt, ceea ce am găsit în interiorul craniului şi în măduva spinării este imposibil de definit clar. Un soi de burete roşu. Organele interne erau amestecate, unele chiar lipseau. Totul era acoperit de mici cili mobili şi de zdrenţe albastre-rozalii. Inima avea şase ventricule. Două erau practic atrofiate, dar tot aia e. Ce părere ai?

— Am văzut oameni cu gheare de vultur în loc de mâini şi oameni cu colţi de lup. Alţii aveau articulaţii suplimentare, organe suplimentare, chiar şi simţuri suplimentare. Toate acestea erau roadele magiei voastre.

— Ai văzut felurite mutaţii, zici, a ridicat capul vrăjitorul. Dar tu pe câţi i-ai asasinat sau nenorocit pentru bani, aşa cum îţi cere vocaţia de vânător? Ai? Pentru că poţi avea colţi de lup şi doar să-i arăţi fetelor de prin taverne, şi poţi, de asemenea, să ai caracter de lup şi să ataci copii. Exact aşa s-a întâmplat în cazul fetelor născute după eclipsă, la

care s-a constatat, de asemenea, o înclinaţie patologică spre cruzime, agresivitate, izbucniri violente de furie, precum şi un temperament exuberant.

— Comportamente de genul acesta se pot observa la mai toate muierile, a rânjit Geralt. Ce tot îmi îndrugi? Mă întrebi câţi mutanţi am ucis, dar de ce nu eşti curios cât de mulţi dintre ei au fost dezlegaţi de farmece, sloboziţi de blesteme? De către mine, vânătorul pe care-l dispreţuieşti atât de mult. Dar voi ce-aţi făcut, vrăjitori puternici ce sunteţi?

— Am folosit o magie şi mai înaltă. La fel ca aceea practicată de preoţi în diferite temple. Toate încercările au dus la moartea fetelor.

— Acestea nu reprezintă o notă proastă pentru fete, ci pentru voi. Deci, avem primele cadavre. Să înţeleg că au fost singurele necropsiate?

— Nu. Nu te uita aşa la mine, ştii bine că au mai fost şi altele. Iniţial s-a decis să fie eliminate toate. Au fost făcute dispărute câteva… Toate au fost supuse disecţiei. Unele, chiar vivisecţiei.

— Şi voi, bitangilor, îndrăzniţi să-i criticaţi pe vânătorii de monştri? Ei, Stregobor, o să vină ziua în care oamenii o să se deştepte şi o să vă pună pielea pe băţ.

— Nu cred c-o să vină prea curând ziua aia, a spus ironic vrăjitorul. Nu uita că am acţionat numai în apărarea oamenilor. Mutantele ar fi scăldat în sânge întregul ţinut.

— Asta o spuneţi voi, vrăjitorii cu nasurile până-n tavan, împăunându-vă cu nimbul infailibilităţii. Şi dacă tot ai adus vorba, poţi să afirmi cu mâna pe inimă că în timpul vânătorilor de presupuse mutante, n-aţi comis nicio greşeală, nici măcar o dată?

— Ai dreptate, a declarat Stregobor după un lung răstimp de tăcere. O să fiu sincer, deşi nu ar trebui, în interesul meu. Am mai greşit şi noi, şi nu numai o dată. Selectarea lor era foarte dificilă. Prin urmare, am încetat să… le mai facem dispărute şi am început să le izolăm.

— În faimoasele voastre turnuri, a pufnit vânătorul.

— Aşa-i, în turnurile noastre. Dar aceasta a fost o altă

greşeală. Te joci cu ţara-n bumbi? Le-am subestimat şi mulţi dintre ei ne-au scăpat. Devenise o modă, o modă nebună, printre prinţii moştenitori, mai cu seamă printre cei tineri, care n-aveau mare lucru de făcut şi cu atât mai puţin de pierdut, să elibereze frumuseţile încarcerate. Cele mai multe, din fericire, îşi rupeau gâtul în timpul evadării.

— Din câte ştiu, frumoasele prinse în lanţuri se stingeau destul de repede în turnuri. Umblă vorba că fără ajutorul vostru n-ar fi izbutit.

— Fals. Ce-i drept, multe deveneau apatice, refuzau mâncarea… Dar ce să vezi, cu puţin timp înainte de a închide ochii, erau înzestrate cu darul clarviziunii. Încă o dovadă a mutaţiei lor.

— Ce dovadă, una mai puţin convingătoare decât alta. Mai ai multe?

— Mai am. Silvena, o doamnă din Narok, de care n-am reuşit să ne apropiem, pentru că a preluat puterea foarte devreme. În zilele noastre se întâmplă mari grozăvii în ţinutul său. Fialka, fiica lui Evermir, a scăpat din turn cu o frânghie împletită din cozile ei şi acum seamănă teroare prin Velhadul de Nord. Bernika din Talgar a fost eliberată de un prinţ idiot. Acum zace oarbă în temniţă, iar cel mai vizibil element din peisajul Talgarului este spânzurătoarea. Şi ar mai fi destule exemple.

— Sigur c-ar mai fi, a spus vânătorul. În Jamurlak, de exemplu, domneşte bătrânul Abrad, n-are niciun dinte-n gură, e bolnav de scrofuloză, s-a născut, probabil, cu vreo sută de ani înainte de eclipsă şi nu adoarme până când nu e cineva torturat de moarte în faţa lui. Şi-a sacrificat toate rudele şi a golit jumătate din ţinut în timpul crizelor sale de furie, aşa cum le numeşti tu. Are şi el urme de temperament extravagant, se pare că în tinereţe era poreclit chiar Spaimapoalelor. Ehei, Stregobor, ar fi frumos dac-ar putea fi pusă cruzimea conducătorilor pe seama vreunei mutaţii sau a vreunui blestem.

— Ascultă, Geralt…

— Nici nu mă gândesc. Nu-mi mai împuia tu mie capul cu toate neroziile tale, şi mai ales cu faptul că Eltibald n-a fost

un criminal nebun. Dar să revenim la monstrul care se presupune că te ameninţă. După introducerea pe care mi-ai făcut-o, să ştii că povestea nu-mi place deloc. Dar o să te-ascult până la capăt.

— N-o să mă întrerupi cu comentarii maliţioase?

— Nu pot să-ţi făgăduiesc.

— Ei bine, Stregobor şi-a ascuns mâinile în mânecile robei, aşa va dura ceva mai mult. Aşadar, povestea a început în Creyden, un mic principat din nord. Soţia lui Fredefalk, principele Creydenului, era Aridea, o femeie înţeleaptă, educată. Provenea dintr-o familie cu mulţi adepţi de seamă ai magiei şi primise, probabil ca moştenire, un artefact destul de rar şi puternic, Oglinda lui Nehalen. După cum ştii, Oglinzile lui Nehalen erau folosite în principal de profeţi şi oracole, pentru că puteau prezice viitorul fără greş, deşi cam confuz. Aridea se adresa destul de des oglinzii…

— Ca de obicei, punându-i întrebarea, bănuiesc, l-a întrerupt Geralt. „Cine este cea mai frumoasă din lume?” Din câte ştiu eu, Oglinzile lui Nehalen se împart în două: prietenoase şi sparte.

— Te înşeli. Aridea era interesată mai mult de soarta ţinutului. Iar oglinda i-a răspuns la întrebări prezicându-le o moarte groaznică atât ei, cat şi multor oameni, de mâna sau din vina fiicei din prima căsătorie a lui Fredefalk. Aridea a făcut în aşa fel încât să ajungă această veste la Consiliu, iar Consiliul mi-a trimis-o mie, în Creyden. Cred că nu mai e cazul să precizez că întâia născută a lui Fredefalk a apărut pe lume la scurt timp după eclipsă. M-am uitat la micuţă discret, pentru scurt timp. Pentru ea a fost însă destul ca să sleiască de puteri canarul şi doi căţeluşi, precum şi să-i scoată ochiul unei slujnice cu mânerul pieptenelui. Am supus-o unor teste folosind incantaţii: majoritatea mi-au confirmat faptul că micuţa era mutantă. M-am dus să-i spun Aridei acest lucru, pentru că pentru Fredefalk fără fiică-sa nu putea exista lumea. Aridea, aşa cum spuneam, nu era o femeie proastă…

— Sigur, Geralt l-a întrerupt din nou şi probabil că nici nu-i

prea plăcea fiica vitregă. Ar fi preferat să moştenească tronul propriii săi copii. Pot să-mi închipui continuarea. Nu ştiu cum s-a făcut că nu s-a găsit nimeni pe-acolo să-i sucească gâtul. Şi ţie, cu aceeaşi ocazie.

Stregobor a oftat, şi-a ridicat ochii spre cerul pe care curcubeul încă strălucea multicolor şi pitoresc.

— Am propus s-o izolăm numai, dar principesa a decis altfel. A trimis-o pe micuţă în pădure cu un zbir cu simbrie. L-am găsit mai târziu în tufişuri. N-avea pantaloni pe el, aşa că ne-a fost lesne să reconstituim desfăşurarea evenimentelor. Ea îi înfipsese acul de la broşă în creier, prin ureche, probabil atunci când atenţia îi era îndreptată spre cu totul altceva.

— Dacă te gândeşti că-mi pare rău pentru el, a murmurat Geralt, te înşeli amarnic.

— Am încropit o ceată ca s-o căutăm, a continuat Stregobor, dar dispăruseră urmele micuţei. Eu a trebuit să plec în grabă la Creyden, deoarece Fredefalk începuse să miroasă ceva. Numai după patru ani am primit veşti de la Aridea. Îi dăduse de urmă micuţei în Mahakam, unde trăia cu şapte gnomi, pe care îi convinsese să jefuiască negustorii la drumul mare, căci nu se merită să-şi scuipe plămânii în mină. Acum se numea Ţepara, pentru că îi plăcea să-i tragă în ţeapă pe captivii rămaşi în viaţă. Aridea a tocmit mai mulţi asasini, dar nu s-a mai întors niciunul. Apoi nu s-au mai îngrămădit doritori, căci i se dusese vestea micuţei. Învăţase să mânuiască sabia în aşa fel încât puţini bărbaţi îi puteau ţine piept. Chemat, m-am dus în Creyden în mare taină, pentru a afla cine o otrăvise pe Aridea. Se credea că făptaşul era însuşi Fredefalk, care-şi punea la cale căsătoria cu o tânără voinică, dar eu înclin să cred că fusese Renfri.

— Renfri?

— Da, aşa se numea. Cum îţi spuneam, a otrăvit-o pe Aridea. Principele Fredefalk a pierit la scurt timp într-un accident bizar de vânătoare, iar fiul cel mare al Aridei a dispărut fără urmă. Şi acestea, bineînţeles, au fost opera micuţei. Spun „micuţei”, dar avea de-acum vreo şaptesprezece ani. Şi era destul de dezvoltată. La vremea

aceea, a reluat vrăjitorul după o pauză, ea şi gnomii ei semănau teroare prin tot Mahakamul. Într-o bună zi s-au certat însă, nu ştiu dacă de la împărţirea prăzii sau de la rândul în patul ei conform nopţii din săptămână, până au ajuns să-şi scoată cuţitele. Niciunul dintre cei şapte gnomi n-a supravieţuit disputei. A rămas în viaţă doar Ţepara. Numai ea. Dar pe-atunci eram deja prin preajmă. Ne-am întâlnit faţă în faţă: m-a recunoscut pe loc şi şi-a dat seama ce rol jucasem eu în Creyden. Îţi spun, Geralt, abia am putut să rostesc o vrajă, că mâinile au început să-mi tremure ca nu ştiu ce, când pisica aia sălbatică s-a năpustit cu sabia asupra mea. Am împachetat-o frumos într-un bloc elegant din cristal de munte, de şase coţi pe nouă. Când a intrat în comă, am aruncat blocul în mina gnomilor şi am blocat puţul.

— Lucru de mântuială, a comentat Geralt. Se putea dezlega vraja. Nu puteai şi tu s-o arzi, s-o faci zgură? Doar ştiţi atâtea vrăji simpatice.

— Nu eu. Nu e specialitatea mea. Dar ai dreptate, a fost un fiasco. A găsit-o un prinţ idiot, a cheltuit o grămadă de galbeni ca s-o dezlege de farmece, şi a dus-o triumfător acasă, într-un regat uitat de lume din est. Tatăl său, un hoţoman bătrân, s-a dovedit a fi şi mai isteţ. I-a tras o mamă de bătaie fiului, iar pe Ţepara a luat-o la întrebări despre comorile pe care le jefuise împreună cu gnomii şi pe care le ascunseseră cu dibăcie. Greşeala lui fatală a fost că, atunci când a întins-o goală pe banca de tortură, a fost asistat de fiul său mai mare. A doua zi, acest fiu, de-acum orfan şi fără fraţi, guverna regatul, iar Ţepara prelua poziţia de primă favorită.

— Înseamnă că nu este chiar aşa de urâtă.

— E chestiune de gust. N-a fost mult timp favorită, până la prima răscoală de la palat, ca să mă exprim pompos, pentru că palatul arăta de fapt ca un hambar. La scurt timp mi-a demonstrat că nu m-a uitat. În Kovir a încercat de trei ori să mă trimită pe lumea cealaltă. Am decis să nu mă expun şi să aştept în Pontar. Dar m-a găsit şi acolo. Atunci m-am refugiat în Angren, dar a dat iar de mine. Nu ştiu cum

face, doar am grijă să şterg toate urmele. Trebuie să fie o caracteristică a mutaţiei.

— Ce te-a împiedicat să rosteşti o incantaţie ca s-o transformi iar în cristal? Remuşcările?

— Nu. N-am avut aşa ceva. S-a dovedit, însă, că a devenit rezistentă la magie.

— Imposibil.

— Ba este. N-are nevoie decât de un anumit artefact sau de o aură corespunzătoare. Ar putea fi legată şi de mutaţia sa, care avansează. Am fugit din Angren şi m-am ascuns aici, în Lukomorze, la Blaviken. Am avut pace timp de un an, dar mi-a dat din nou de urmă.

— De unde ştii? Este deja în oraş?

— Da. Am văzut-o în cristal, şi-a ridicat bagheta vrăjitorul. Nu e singură, şi-a făcut o trupă, ăsta-i semn că pune ceva serios la cale. Geralt, nu mai ştiu unde să fug, unde să mă ascund. Da. Faptul că tu ai venit aici chiar în acest moment nu poate fi o coincidenţă. Este destinul.

Vânătorul a ridicat din sprâncene.

— Ce vrei să spui?

— Cred că e clar. C-o s-o omori.

— Eu nu sunt un criminal plătit, Stregobor.

— Nu eşti un criminal, da.

— Omor monştri pentru bani. Fiare hidoase, periculoase pentru oameni. Bestii asupra cărora au fost aruncate vrăji de către unii ca tine. Nu omor fiinţe umane.

— Ea nu este o fiinţă umană. Este doar un monstru, un mutant, o bestie blestemată. Ai adus o kikimoră. Ei, Ţepara este mai rău decât kikimora. Kikimora ucide pentru că este împinsă de foame, dar Ţepara omoară de plăcere. Omoar-o, şi-ţi voi plăti orice sumă-mi ceri. În limite rezonabile, se înţelege.

— Ţi-am spus că poveştile despre mutaţiile şi blestemele lui Lilith sunt absurde. Fata are motivele ei să-ţi poarte ranchiună, n-o să mă amestec. Adresează-te primarului, gardienilor. Eşti vrăjitorul oraşului, te protejează legile locale.

— La naiba cu legile, primarul şi ajutorul său! a tunat

Stregobor. N-am nevoie de apărarea lor, vreau s-o omori! În acest turn nu pătrunde nimeni, sunt în deplină siguranţă aici. Dar cu toate acestea, nu am de gând să putrezesc aici până la sfârşitul zilelor. Ţepara n-o să renunţe să mă ucidă atât timp cât trăieşte, ştiu asta. Trebuie să mă retrag în turn şi să-mi aştept moartea?

— Şi fetele au fost încarcerate. Ştii ce, vrăjitorule? Trebuia să laşi vânătoarea de fete în seama altor vrăjitori, mai puternici, trebuia să anticipezi consecinţele.

— Te rog, Geralt.

— Nu, Stregobor.

Vrăjitorul n-a zis nimic. Soarele fals de pe cerul fals nu se deplasa spre zenit, dar vânătorul ştia că se înserează în Blaviken. Îi era o foame de lup.

— Geralt, a spus Stregobor, când l-am ascultat pe Eltibald, mulţi dintre noi au avut îndoieli. Dar ne-am hotărât să alegem răul cel mai mic. Acum eu te rog să faci o alegere similară.

— Răul este rău, Stregobor, a declarat serios vânătorul ridicându-se. Mai mic, mai mare, mediu, totuna-i, dimensiunile sunt convenţionale, iar limitele, arbitrare şi neclare. Nu sunt un pustnic sfânt, n-am făcut numai bine în viaţă. Dar, în cazul în care trebuie să aleg între două rele, prefer să nu aleg deloc. Este timpul să plec. Ne vedem mâine.

— Poate, a spus vrăjitorul. Dacă ajungi la timp.

III

Curtea de Aur, cel mai de seamă han al orăşelului, era zgomotos şi ticsit de lume. Clienţii, oameni de-ai locului sau aflaţi în trecere, erau ocupaţi în mare parte cu activităţi tipice etniei sau profesiei. Muşteriii serioşi se ciorovăiau cu piticanii de la preţurile mărfurilor şi de la rata dobânzii împrumutului. Muşteriii mai puţin serioşi le ciupeau de fund pe fetele care împărţeau bere şi varză cu mazăre. Nătărăii din partea locului se prefăceau a fi bine informaţi. Fetele se dădeau peste cap ca să le fie pe placul celor cu gologani, în

acelaşi timp alungându-i pe cei fără. Căruţaşii şi pescarii beau de parcă în ziua următoare ar fi intrat în vigoare o pravilă care să nu mai îngăduie cultivarea hameiului. Marinarii cântau o melodie care preaslăvea valurile mării, curajul căpitanilor şi nurii sirenelor, acestea din urmă descrise frumos, cu toate detaliile.

— Ia împrospătează-ţi memoria, Sutaşule, i-a spus Caldemeyn hangiului, sprijinindu-se pe tejghea ca să se facă auzit în tot vacarmul. Şase flăcăi şi o fătucă, îmbrăcaţi în piele neagră garnisită cu argint, după moda novigradiană. I-am văzut la marginea oraşului. Au tras la tine sau la Sub Ton?

Hangiul şi-a încruntat fruntea bombată, ştergând o halbă cu şorţul vărgat…

— Aici, primarule, a spus el în cele din urmă. Ziceau c-au venit la iarmaroc, dar toţi aveau săbii, până şi fata. Îmbrăcaţi în negru, cum spuneai.

— Ei bine, ei sunt, a dat din cap primarul. Şi unde-s acum? Că nu-i văd.

— În alcovul mai mic. Mi-au plătit în aur.

— Mă duc singur, a spus Geralt. N-are rost să facem atâta caz în faţa tuturor, cel puţin deocamdată. O aduc eu aici.

— Poate aşa-i mai bine. Dar fii atent, nu vreau să am tămbălău aici.

— Bineînţeles.

Cântecul marinarilor, judecând după sporirea progresivă a cuvintelor obscene, se apropia de final. Geralt a dat la o parte perdeaua care masca intrarea în alcov, rigidă şi slinoasă.

La masa din alcov şedeau şase oameni. Cum era de aşteptat, cea căutată nu era printre ei.

— Ce-i? A ţipat cel care l-a văzut primul, un chelios, cu figura schimonosită de o cicatrice pornită de la sprânceana stângă, până la obrazul drept, trecând pe la baza nasului.

— Vreau s-o văd pe Ţepară.

S-au ridicat de la masă două siluete identice, cu figuri la fel de impasibile, cu acelaşi păr blond încâlcit ce le ajungea până la umeri, cu aceleaşi haine mulate, din piele neagră,

garnisite cu argint strălucitor. Cu mişcări identice, gemenii şi-au ridicat săbiile, de asemene, identice.

— Stai liniştit, Vyr. Stai jos, Nimir, le-a spus cel cu cicatricea, sprijinindu-şi coatele pe masă. Pe cine spui că vrei să vezi, frate? Cine-i Ţepara asta?

— Ştii bine despre cine-i vorba.

— Cine-i ăsta? a întrebat un bătăuş la bustul gol, cu broboane de sudoare, cu pieptul brăzdat de curele încrucişate, cu manşete ţintate pe antebraţe. Îl cunoşti, Nohorn?

— Nu, a spus cel cu cicatricea.

— O fi vreun albinos, a chicotit bărbatul brunet, slăbuţ, care stătea lângă Nohorn. Trăsăturile sale delicate, ochii mari, negri, şi urechile ascuţite îi trădau sângele de semielf. Un albinos, un mutant, o ciudăţenie a naturii. Oare cum de i se îngăduie să intre prin cârciumi, printre oamenii cumsecade?

— L-am mai văzut pe undeva, a spus un tip îndesat, negricios, cu părul împletit într-o coadă la spate, măsurându-l răutăcios pe Geralt cu ochii mijiţi.

— Nu contează unde l-ai mai văzut, Tavik, a zis Nohorn. Ascultă-mă, frate. Civril tocmai te-a jignit de moarte. Nu-l provoci la duel? E atâta plictiseală în seara aceasta.

— Nu, a spus calm vânătorul.

— Dar dacă-ţi torn în cap supa asta de peşte, mă provoci? s-a hlizit bustul gol.

— Termină, al Cincisprezecelea, i-a spus Nohorn. Dacă a zis nu, atunci e nu. Deocamdată. Ei bine, frate, spune-ne ce-ai de spus şi cară-te. Ai şansa să te cari singur. Dacă n-o foloseşti, o să te coste căratul.

— N-am nimic să-ţi spun ţie. Cu Ţepara vreau să mă văd. Cu Renfri.

— Aţi auzit, băieţi? Nohorn şi-a privit camarazii. Vrea să se vadă cu Renfri. Şi se poate şti de ce, frate?

— Nu se poate.

Nohorn şi-a ridicat privirea spre gemeni, aceştia au făcut un pas în faţă, zornăindu-şi cataramele de argint de la ciubote.

— Ştiu, a spus dintr-odată cel cu coadă. Ştiu unde l-am mai văzut!

— Ce bâigui tu acolo, Tavik?

— În faţa casei primarului. Adusese un balaur de vânzare, o corcitură între un păianjen şi un crocodil. Oamenii spuneau că-i vânător de monştri.

— Ce-i ăla, vânător de monştri? l-a întrebat cel gol, al Cincisprezecelea. Hî? Civril?

— Vrăjitor cu simbrie, a spus semielful. Un saltimbanc pentru o mână de arginţi. Ţi-am spus eu, o ciudăţenie a naturii. O ofensă la adresa legilor umane şi divine. Cei ca el ar trebui să fie arşi pe rug.

— Nu ne plac vrăjitorii, a scrâşnit Tavik, nedezlipindu-şi ochii mijiţi de la Geralt. Ceva îmi miroase mie, Civril, că avem în haznaua asta mai multă treabă decât ne-am închipuit. Nu-i numai unul, sunt mai mulţi, şi se ştie că ei se ţin laolaltă.

— Cine se aseamănă, se adună, a rânjit hibridul. Or mai fi de-alde tine pe faţa pământului? Cine v-a fătat, descreieraţilor?

— Mai multă toleranţă, te rog frumos, a spus Geralt calm. Maică-ta, după cum văd, trebuie să fi cutreierat singură destul de des pădurea ca să fii îndreptăţit să te îndoieşti de propriile origini.

— Tot ce se poate, i-a răspuns semielful, păstrându-şi rânjetul. Dar eu cel puţin mi-am cunoscut mama. Nu acelaşi lucru se poate spune despre tine, vânătorule.

Geralt a pălit uşor, ţuguindu-şi buzele. Nohorn, căruia nu i-a scăpat reacţia, a pufnit în râs.

— Eiii, frate, la aşa ceva nu mai poţi închide ochii. Da’ ce-ai tu în spate arată ca o sabie. Păi, ce mai aştepţi? Ieşi afară cu Civril? Seara-i atât de plictisitoare.

Vânătorul n-a ripostat.

— Un laş nenorocit, a pufnit Tavik.

— Ce-a spus despre mama lui Civril? a urmat monoton Nohorn, cu bărbia sprijinită pe palmele împreunate. Ceva foarte urât, dac-am priceput eu bine. Că era desfrânată, sau ceva de genul ăsta. Hei, al Cincisprezecelea, se cade să stai

cu mâinile-n sân când un golan o jigneşte pe mama unui camarad? Păi, mama, tu-i mama mă-sii, este o sfântă.

Al Cincisprezecelea s-a ridicat nerăbdător, şi-a scos sabia, a aruncat-o pe masă. Şi-a umflat pieptul, şi-a aranjat manşetele înţesate de ţinte de argint de pe antebraţe, a scuipat şi a făcut un pas înainte.

— Dacă mai ai vreo îndoială, a spus Nohorn, al Cincisprezecelea te provoacă la o luptă cu pumnii. Ţi-am spus c-o să te scoată afară. Faceţi loc.

Al Cincisprezecelea s-a apropiat, ridicând pumnii. Geralt a pus mâna pe mânerul sabiei.

— Fii atent, i-a spus. Încă un pas şi-o să-ţi cauţi mâna pe podea.

Nohorn şi Tavik s-au desprins, înşfăcându-şi săbiile. Silenţioşi, gemenii şi le-au luat şi ei, făcând gesturi identice. Al Cincisprezecelea a dat înapoi. Numai Civril a rămas neclintit.

— Ce naiba se-ntâmplă aici? Nu-i chip să vă las singuri nici măcar un minut?

Geralt s-a întors lent şi s-a trezit în faţa unor ochi de culoarea mării.

Era aproape la fel de înaltă ca el. Îşi purta părul bălai sluţit până imediat sub urechi. Stătea sprijinită cu mâna pe uşă, într-un caftan de catifea încins cu o centură împodobită. Fusta inegală, asimetrică – în stânga îi ajungea până la gambă, iar în dreapta îi dezvăluia coapsa fermă până la marginea cizmelor din piele de elan. În stânga avea o sabie, iar în dreapta, un pumnal cu un rubin mare incrustat pe mâner.

— Aţi amuţit?

— E-un vânător de monştri, a îndrugat Nohorn.

— Ei, şi?

— Voia să-ţi vorbească.

— Şi ce-i cu asta?

— E-un vrăjitor! a explodat al Cincisprezecelea.

— Nu ne plac vrăjitorii, a lătrat Tavik.

— Uşurel, băieţi, a spus fata. Vrea să-mi vorbească, nu-i o crimă. Distraţi-vă mai departe. Şi fără scandal. Mâine este zi

de iarmaroc. Doar nu vreţi să tulburaţi, bag seamă, cu scălâmbăielile voastre, un eveniment aşa de important în viaţa acestui oraş minunat?

În tăcerea care a urmat, s-a auzit un chicotit înfundat, sinistru. Civril, tolănit pe laviţă, râdea.

— Du-te naibii, Renfri, a îngânat corcitura. Un eveniment… important!

— Isprăveşte, Civril. Imediat.

Civril s-a oprit din râs. De îndată. Geralt n-a fost surprins. Vocea lui Renfri suna foarte bizar. Ceva te ducea cu gândul la reflexiile focului roşiatic de pe lamele săbiilor, la urletele celor ucişi, la nechezatul cailor şi la mirosul de sânge. Şi ceilalţi trebuie să fi făcut aceleaşi asocieri, întrucât paloarea l-a cuprins până şi pe negriciosul Tavik.

— Ei bine, omule cu părul alb, a rupt tăcerea Renfri. Să mergem în sala mare, să ne alăturăm primarului, care te-a însoţit până aici. Pesemne că şi el vrea să stea de vorbă cu mine.

Văzându-i, Caldemeyn, care se sprijinea pe tejghea, şi-a întrerupt conversaţia liniştită cu hangiul, s-a îndreptat, şi-a încrucişat braţele pe piept.

— Ia ascultă, cocoană, a spus el cu fermitate, fără a pierde vremea cu politeţurile. Am aflat de la vânătorul din Rivia, aici de faţă, ce vânt te aduce la Blaviken. Pare-se că nutreşti o ranchiună împotriva vrăjitorului nostru.

— Poate. Ei, şi ce dacă? a întrebat domol Renfri, tot pe un ton cam nepoliticos.

— Păi, pentru astfel de prejudicii există instanţe municipale sau locale. Cine are resentimente faţă de noi, cei din Lukomorze, şi caută să se răzbune cu fierul, este socotit un tâlhar de rând. Şi trebuie să vă mai spun că dacă până în zori nu-ţi iei tălpăşiţa de bunăvoie din Blaviken împreună cu neagra ta companie, vă încarcerez în arest pre… cum se numeşte, Geralt?

— Preventiv.

— Exact. Ai priceput, coniţă?

Renfri a scos din tolba de la brâu un pergament împăturit.

— Citeşte-l, primarule, dacă ştii cumva să citeşti. Şi să nu-

mi mai spui de azi înainte „coniţă”.

Caldemeyn a luat pergamentul, l-a citit pe îndelete, după care i l-a întins fără un cuvânt lui Geralt.

— „Pentru vechilii, vasalii şi supuşii mei liberi, a citit vânătorul cu voce tare. Daţi de ştire tuturor cum că o slujim pe Renfri, prinţesa de Creyden, şi ne este dragă înaintea ochilor, iar cel care îi cauzează un perjudiciu va atrage mânia noastră. Audoen, rege…” „Prejudiciu” se scrie altfel, dar pecetea pare autentică.

— Pentru că este autentică, a declarat Renfri, smulgându-i pergamentul din mână. A fost pusă de Audoen, domnul nostru preamilostiv. De aceea, eu nu vă recomand să-mi cauzaţi vreun perjudiciu. Nu contează cum se scrie, consecinţele pot fi triste pentru voi. Aşa că nu mă încarcerezi tu pe mine, primarule. Şi să nu-mi mai spui „coniţă”. N-am încălcat nicio lege. Deocamdată.

— Dacă încalci măcar cât negru sub unghie – Caldemeyn părea că e gata s-o scuipe – ai şi ajuns în fundul temniţei, cu pergament cu tot. Jur pe toţi zeii, coniţă. Haide, Geralt.

— Ţie, vânătorule, Renfri i-a atins braţul lui Geralt, mai am o vorbă să-ţi spun.

— Să nu întârzii la cină, i-a spus primarul din uşă, ca să nu se supere Libusha.

— N-o să întârzii.

Geralt s-a rezemat de tejghea. Jucându-se cu medalionul său cu chip de lup atârnat la gât, se uita la ochii verzi-albăstrui ai fetei.

— Am auzit de tine, a spus ea. Eşti Geralt din Rivia, vânătorul cu părul alb. Stregobor este prietenul tău?

— Nu.

— Asta simplifică treaba.

— Nu prea mult. Căci n-am de gând să stau cu mâinile-n sân.

Renfri şi-a mijit ochii.

— Stregobor va muri mâine, a spus ea încet, dându-şi la o parte miţele inegal tăiate de pe frunte. Ar fi un rău mai mic, în cazul în care numai el ar muri.

— Altminteri, înainte ca Stregobor să moară, o să mai

moară câţiva oameni. Altă posibilitate nu văd.

— Câţiva, vânătorule, e puţin spus.

— Ca să mă sperii, ai nevoie de ceva mai mult decât de cuvinte, Ţeparo.

— Nu-mi spune Ţepară. Nu-mi place asta. Am în vedere şi alte posibilităţi. Ar merita să vorbim mai mult, dar Libusha te-aşteaptă. Măcar e frumoasă Libusha asta?

— Asta e tot ce aveai să-mi spui?

— Nu. Dar acum du-te. Libusha te-aşteaptă.

IV

Era cineva în odaia lui, la mansardă. Geralt ştia dinainte de a se apropia de uşă, datorită vibraţiei abia perceptibile a medalionului. A suflat în lampa cu care iluminase treptele. Şi-a scos pumnalul din carâmbul cizmei şi l-a prins la chimir, la spate. A apăsat pe clanţă, în cameră era beznă. Dar nu şi pentru vânător.

A păşit pragul cu o lentoare deliberată şi, anevoios, a închis încet uşa în urma lui. În secunda următoare a sărit cu un elan puternic de ştiucă deasupra omului din patul său, l-a înfăşurat în cearşaf, i-a blocat antebraţul stâng sub bărbie. Bâjbâia în căutarea pumnalului. N-a dat de el. Era ceva bizar.

— Începutul este destul de bun, a spus ea cu o voce înfundată, întinsă sub el neclintită. Visam eu la aşa ceva, dar nu-mi închipuiam că vom ajunge atât de repede în pat. Ia-ţi mana de pe gâtul meu, dacă eşti bun.

— Tu eşti.

— Eu sunt. Uite, există două posibilităţi. Prima: te dai jos de pe mine şi vorbim. A doua: rămânem în această poziţie, dar aş dori să-mi scot măcar cizmele.

Vânătorul a ales prima variantă. Fata a oftat, s-a ridicat în picioare, şi-a aranjat părul şi fusta.

— Aprinde o lumânare, a spus ea. Nu pot să văd ca tine în întuneric şi aş prefera să mă uit la cel cu care vorbesc.

S-a apropiat de masă, înaltă, suplă, graţioasă, s-a aşezat, întinzându-şi în faţă picioarele în cizme înalte. N-avea nicio

armă la vedere.

— Ai ceva de băut?

— Nu.

— Aşadar, am făcut bine că n-am venit cu mâna goală, a râs ea, punând pe masă o ploscă de călătorie şi două ceşcuţe de piele.

— E aproape miezul nopţii, a spus Geralt glacial. Putem să trecem la subiect?

— Aşteaptă. Ia şi bea. În sănătatea ta, Geralt.

— Şi a ta, Ţeparo.

— Numele meu este Renfri, la naiba, şi-a ridicat capul. Îţi îngădui să-mi ignori titlul de prinţesă, dar nu admit să-mi spui Ţepară!

— Mai încet, c-ai să trezeşti toată casa. Oare aş putea să aflu cu ce scop te-ai furişat aici pe fereastră?

— Nu-ţi prea merge mintea, vânătorule. Vreau să salvez Blavikenul de la masacru. Ca să putem sta de vorbă, m-am căţărat pe acoperiş ca o mâţă-n călduri. Ai putea să apreciezi asta.

— Apreciez, a spus Geralt. Numai că nu ştiu ce sens ar mai avea conversaţia. Situaţia este clară. Stregobor trăieşte într-un turn vrăjit, iar ca să pui gheara pe el, va trebui să-l asediezi acolo. Dacă faci asta, nu te mai ajută pergamentul. Audoen nu te va proteja dacă încalci legea în mod vădit. Primarul, garda, tot Blavikenul se vor întoarce împotriva ta.

— Tot Blavikenul va regreta, în cazul în care se va întoarce împotriva mea, a zâmbit Renfri, dezvăluindu-şi dinţii albi feroce. Te-ai uitat la băieţii mei? Te asigur că ştiu foarte bine ce-au de făcut. Îţi poţi închipui ce s-ar întâmpla dacă s-ar ajunge la o luptă între ei şi neghiobii de gardieni, care se poticnesc la fiecare pas, împiedicându-se în propriile halebarde?

— Dar tu, Renfri, poţi să-ţi închipui că voi rămâne cu braţele încrucişate, asistând pasiv la o astfel de luptă? După cum se vede, locuiesc cu primarul. În caz de nevoie, voi fi de partea lui.

— Nici nu mă-ndoiesc – Renfri a devenit gravă – că vei fi. Numai că, probabil, vei fi singurul, întrucât ceilalţi vor fugi

să se ascundă prin beciuri. Nu există niciun războinic în toată lumea care să fie în stare să le vină de hac celor şapte spadasini, încă nu s-a născut omul acela. Dar, omule cu părul alb, hai să nu ne mai speriem unul pe altul. Ţi-am spus, masacrul şi vărsarea de sânge pot fi prevenite. Mai precis, există două persoane care le-ar putea preveni.

— Sunt numai urechi.

— Una, a spus Renfri, ar fi Stregobor însuşi. El iese de bunăvoie din turnul lui, eu îl duc undeva în pustiu, iar Blavikenul va avea parte din nou de apatia sa fericită şi în curând va uita de toată chestia asta.

— Stregobor o fi părând el nebun, dar nici chiar aşa.

— Nu se ştie, vânătorule, nu se ştie. Există argumente care nu pot da greş, există propuneri care nu pot fi refuzate. Aşa cum ar fi, de exemplu, ultimatumul de la Tridam. O să-i dau vrăjitorului un ultimatum.

— În ce constă ultimatumul?

— Ăsta-i dulcele meu mister.

— Cum vrei. Dar mă îndoiesc de eficacitatea acestuia. Lui Stregobor, când vine vorba despre tine, i se încleştează dinţii. Ultimatumul care l-ar aduce de bunăvoie în mânuţele tale gingaşe ar trebui să fie cu adevărat ferm. Să trecem aşadar mai degrabă la cealaltă persoană care poate preveni masacrul din Blaviken. Aş încerca să ghicesc cine este.

— Ard de curiozitate să văd până unde-ţi merge perspicacitatea, omule cu părul alb.

— Tu eşti, Renfri. Tu însăţi. Vei da dovadă de o mărinimie princiară, dar ce spun eu, chiar regală şi vei renunţa la răzbunare. Am ghicit?

Renfri şi-a aruncat capul pe spate şi a izbucnit în hohote de râs, acoperindu-şi gura cu mâna când şi când. Apoi a devenit serioasă, pironindu-şi privirea sticloasă în ochii vânătorului.

— Geralt, i-a spus, am fost eu prinţesă, dar în Creyden. Aveam tot ceea ce visam, fără să fie nevoie să cer ceva. Slujitori la cheremul meu când pocneam din degete, rochii, pantofi. Chiloţi din batist. Giuvaiere şi nestemate, un mânz murg şi peştişori de aur în piscină. Păpuşi şi căsuţă pentru

păpuşi, mai mare decât odaia ta de-aici. Toate bune şi frumoase până când Stregobor şi curva de Aridea i-au poruncit unui casap să mă ducă în pădure, să mă sfârtece şi să le-aducă inima şi ficatul. Frumos, nu-i aşa?

— Nu, mai degrabă oripilant. Mă bucur c-ai scăpat din mâinile lui, Renfri.

— Pe naiba, am scăpat. I s-a făcut milă şi m-a lăsat să plec. Dar nu înainte de a mă batjocori, câinele naibii, şi de a-mi fura cerceii şi diadema de aur.

Geralt a privit-o drept în ochi, jucându-se cu medalionul. Nici ea nu-l slăbea deloc.

— Şi acesta a fost sfârşitul prinţesei, a continuat ea. Rochia s-a zdrenţuit, batistul şi-a pierdut iremediabil albul. Şi apoi au urmat mizeria, foamea, duhoarea, bastoanele şi şuturile. M-am oferit oricărui vagabond pentru un blid de supă sau un acoperiş deasupra capului. Ştii cum aveam părul înainte? Ca de mătase, şi-mi trecea de-o palmă sub fund. Când m-am umplut de păduchi, mi l-au tăiat cu foarfeca pentru tunsul oilor până la piele. Nu mi-a mai crescut după aceea cum se cade.

S-a oprit pentru o clipă, şi-a degajat fruntea de şuviţele rebele.

— Am furat ca să nu mor de foame, a reluat. Am ucis pentru a nu fi ucisă. Am zăcut în temniţe care puţeau a urină, fără să ştiu dacă a doua zi mă spânzură sau pur şi simplu mă bat şi mă dau afară. Şi în tot acest timp mama mea vitregă şi vrăjitorul tău îmi adulmecau urmele, îmi trimiteau criminali care încercau să mă otrăvească. Mi-au aruncat farmece. Şi tu vrei ca eu să-mi demonstrez mărinimia? Să-l iert ca o regină? Am să-i retez capul ca o regină, şi, poate, mai întâi, picioarele, o să văd.

— Aridea şi Stregobor au încercat să te otrăvească?

— Cum să nu? Cu un măr condimentat cu mătrăgună. Noroc că m-a salvat un gnom. El mi-a dat un vomitiv, de la care am crezut c-o să-mi vărs şi maţele. Dar am supravieţuit.

— Este vorba despre unul dintre cei şapte gnomi?

Renfri, care tocmai îşi turna băutură în pahar, a

încremenit cu ceaşca-n mână.

— Oho, a spus ea. Da' multe mai ştii despre mine. Şi ce? Ai ceva împotriva gnomilor? Sau a altor umanoizi? Ca s-o spun pe-aia dreaptă, ei au fost mai buni cu mine decât majoritatea oamenilor. Dar asta nu te priveşte. Cum îţi ziceam, Stregobor şi Aridea m-au hăituit ca pe un animal sălbatic, atât cât au putut. Mai târziu, când li s-au sleit puterile, am devenit eu vânătorul. Aridea a mierlit-o în patul ei, din fericire n-a căzut în mâinile mele, căci îi pregătisem un program special. Şi acum am unul pregătit pentru vrăjitor. Geralt, crezi că a meritat moartea? Spune-mi.

— Nu sunt judecător. Sunt vânător.

— Exact. Îţi spuneam că două persoane sunt potrivite pentru prevenirea vărsării de sânge în Blaviken. A doua eşti tu. Vrăjitorul îţi îngăduie să intri în turn şi apoi îl ucizi.

— Renfri, a zis Geralt stăpânit. Eşti sigură că n-ai căzut în cap de pe vreun acoperiş când ai venit la mine?

— Eşti vânător de monştri sau nu, la naiba? Lumea spune că ai ucis o kikimoră, c-ai adus-o pe un măgar pentru răsplată. Stregobor este mai rău decât o kikimoră. Ea nu-i decât o bestie fără minte, care ucide deoarece pentru asta a fost creată de zei. Stregobor este crud, un maniac, un monstru. Adu-mi-l pe un măgar, iar eu n-o să-mi precupeţesc aurul.

— Eu nu sunt criminal cu simbrie, Ţeparo.

— Nu eşti, a încuviinţat cu un zâmbet. S-a lăsat pe spate în scaunul ei, punându-şi pe masă picioarele, fără a se obosi să-şi acopere coapsa cu fusta. Eşti un vânător, un apărător al poporului, care-l protejează împotriva Răului. Iar în acest caz Răul sunt fierul şi focul, care se vor dezlănţui sălbatic aici atunci când vom sta unul în faţa celuilalt. Nu crezi că ceea ce-ţi propun este un Rău mai mic dintre două rele, că e cea mai bună soluţie? Chiar şi pentru acest fiu de căţea, Stregobor. Poţi să-l omori dintr-o lovitură, prin surprindere,. Din milă. Va muri fără să-şi dea seama. Eu nu i-aş putea garanta acest lucru. Dimpotrivă.

Geralt tăcea. Renfri s-a întins ridicându-şi mâinile.

— Îţi înţeleg şovăiala, a spus ea. Dar trebuie să-mi dai

răspunsul pe loc.

— Ştii de ce Stregobor şi principesa au vrut să te omoare, atunci în Creyden şi mai târziu?

Renfri s-a îndreptat brusc, şi-a dat jos picioarele de pe masă.

— Cred că e destul de clar, a izbucnit ea. Au vrut să scape de primul-născut, fiica lui Fredefalk, pentru că ar fi fost moştenitoarea tronului. Copiii Aridei erau rezultaţi dintr-o căsătorie morganatică şi, prin urmare, nu ar fi avut dreptul să…

— Renfri, nu despre asta este vorba.

Fata şi-a lăsat capul în jos, dar numai pentru o clipă. Ochii îi fulgerau.

— Ei bine, bine. Cică sunt blestemată. Atinsă încă din uterul mamei. Cică-s…

— Încetează!

— Un monstru.

— Şi eşti?

Pentru un răstimp foarte scurt l-a privit neajutorată şi abătută. Şi foarte tristă.

— Nu ştiu, Geralt, a şoptit, şi apoi trăsăturile ei şi-au regăsit asprimea. De unde şi cum naiba să ştiu? Dacă mă tai la un deget, sângerez. Sângerez, de asemenea, în fiecare lună. Când înfulec mult, mă doare stomacul, iar când beau peste măsură, mă doare capul. Când sunt veselă, cânt, iar când sunt tristă, înjur. Când urăsc pe cineva, îl omor, iar când… Oh, la naiba, destul. Dă-mi răspunsul, vânătorule.

— Răspunsul meu este „Nu”.

— Îţi aduci aminte ce spuneam? l-a întrebat, după o clipă de tăcere. Există propuneri care nu pot fi respinse, altminteri efectele pot fi catastrofale. Te avertizez la modul cel mai serios că propunerea mea tocmai acestei categorii îi aparţine. Gândeşte-te bine.

— M-am gândit bine. Şi ia-mă în serios, pentru că şi eu te tratez cu seriozitate.

Renfri a tăcut pentru un timp, jucându-se cu şirul de perle care îi înconjura de trei ori gâtul graţios, coborând zglobiu

între cele două emisfere nurlii, vizibile din decolteul corsetului.

— Geralt, i-a spus. Stregobor ţi-a cerut să mă omori?

— Da. Socotea că ar fi răul cel mai mic.

— Pot să presupun că l-ai refuzat ca şi pe mine?

— Poţi.

— De ce?

— Pentru că nu cred în ceva mai puţin rău.

Renfri a zâmbit uşor, apoi gura i s-a deformat într-o grimasă oribilă în lumina galbenă a lumânării.

— Nu crezi, spui tu. Vezi, ai dreptate, dar numai parţial. Nu există decât Răul şi Răul Mai Mare, şi peste amândouă, în umbră, stă Răul Foarte Mare. Răul Foarte Mare, Geralt, este de aşa natură încât chiar nu ţi-l poţi închipui, chiar dacă ai crezut că nimic nu te-ar putea surprinde. Şi vezi, Geralt, uneori se întâmplă că Răul Foarte Mare te apucă de gât şi-ţi spune: „Alege, frate, ori eu, ori celălalt, un pic mai mic.”

— Oare aş putea să ştiu şi eu unde vrei să ajungi?

— Nicăieri. Am băut un pic şi am chef să filosofez, în căutarea adevărurilor generale. Am găsit doar unul: există răul cel mai mic, dar nu noi suntem cei care-l pot alege. Răul Foarte Mare poate face o astfel de alegere. Fie că ne place sau nu.

— Se pare că n-am băut destul. Vânătorul a zâmbit sarcastic. Iar între timp a trecut de miezul nopţii. Să vorbim despre detalii. N-o să-l ucizi pe Stregobor în Blaviken, n-o să te las să faci asta. Nu pot îngădui ca aici să se ajungă la luptă şi masacru. Îţi spun pentru a doua oară: uită de răzbunare. Renunţă la asasinarea lui. În acest fel poţi să-i dovedeşti lui şi nu numai lui că nu eşti un monstru inuman, însetat de sânge, un mutant ciudat. O să le dovedeşti că se înşală. Că ţi-au provocat mari daune judecându-te greşit.

Renfri s-a uitat pentru o clipă la medalionul vânătorului, care se balansa atârnat de lănţişorul încolăcit pe degete.

— Şi dacă-ţi spun, vânătorule, că nu pot ierta sau renunţa la răzbunare, asta ar însemna că îi dau dreptate lui şi nu numai lui, nu-i aşa? Le-aş dovedi, la urma urmei, că sunt un

monstru, un demon inuman, blestemat de zei? Ascultă, vânătorule. Chiar la începutul rătăcirilor mele m-a luat un iobag liber. Îi plăcea de mine. Dar pentru că el nu-mi plăcea defel, dimpotrivă, de fiecare dată când voia să mă aibă, mă bătea în aşa hal încât dimineaţa abia mă ridicam din pat. Într-o bună zi m-am trezit când era încă întuneric şi i-am tăiat gâtul. Cu o coasă. Pe-atunci n-aveam încă dexteritatea de astăzi, şi cuţitul mi se părea prea mic. Şi ce să vezi, Geralt, ascultând iobagul bolborosind şi sufocându-se, văzându-l cum dă din picioare, am simţit că urmele parului şi pumnilor nu mă mai dor deloc şi că mă simt bine, atât de bine că am plecat în pas vioi, fluierând, sănătoasă, veselă şi fericită. Şi de-atunci s-a întâmplat la fel de fiecare dată. Dacă n-ar fi aşa, cine şi-ar mai irosi timpul cu răzbunările?

— Renfri, a spus Geralt. Oricare ţi-ar fi cauzele şi motivele, n-ai cum să pleci de aici fluierând şi n-o să te simţi atât de bine ca atunci. N-ai să pleci veselă şi fericită, dar ai să rămâi în viaţă. Mâine dis-de-dimineaţă, aşa cum ţi-a cerut primarul. Ţi-am mai spus, dar îţi repet. N-o să-l ucizi pe Stregobor în Blaviken.

În ochii lui Renfri se reflectau pâlpâirile lumânării, perlele strălucitoare din decolteul corsetului său şi medalionul cu botul de lup, atârnat de lănţişorul de argint.

— Mi-e milă de tine, a zis dintr-odată tânăra încet, cu ochii la discul strălucitor de argint. Vrei să spui că nu există niciun rău mai mic. Te afli într-un loc pe trotuarul scăldat în sânge, singur, atât de singur, pentru că n-ai ştiut să alegi. N-ai ştiut cum trebuie, dar ai ales. Niciodată n-o să ştii, n-o să fii sigur, niciodată, mă auzi… Şi ca răsplată pentru tot, n-o să primeşti decât o piatră, cuvinte amăgitoare. Îmi pare rău pentru tine.

— Dar tu? a întrebat-o vânătorul liniştit, aproape în şoaptă.

— Nu ştiu nici eu să aleg.

— Cine eşti tu?

— Eu sunt ceea ce sunt.

— Unde eşti?

— Mi-e… frig…

— Renfri! Geralt a strâns medalionul în mână.

Ea şi-a scuturat capul ca trezită din somn, a clipit de mai multe ori, surprinsă. Pentru un moment, foarte scurt, l-a privit speriată.

— M-ai biruit, a spus ea brusc tăios. Ai izbutit, vânătorule. Plec în zori din Blaviken şi nu mă mai întorc în oraşul acesta scârbos. Niciodată. Mai toarnă-mi, dacă a mai rămas ceva în ploscă.

Surâsul batjocoritor şi jucăuş îi revenise pe buze când a pus pe masă plosca goală.

— Geralt?

— Da.

— Acoperişul ăsta e-al naibii de abrupt. Aş pleca mai degrabă în zori. Pe întuneric aş putea să cad şi să-mi rup oasele. Sunt o prinţesă, am un corp delicat, simt până şi boabele din saltea. Dacă nu este umplută bine cu paie, bineînţeles. Ce spui?

— Renfri. Geralt a zâmbit involuntar. Oare spusele tale cadrează cu o prinţesă?

— Ce dracu’ ştii tu despre prinţese? Am fost prinţesă şi ştiu că cea mai mare plăcere era să fac ceea ce voiam. Trebuie să-ţi spun direct ce vreau sau poţi să ghiceşti şi singur?

Geralt, păstrându-şi zâmbetul, nu i-a răspuns.

— Nici nu vreau să mă gândesc că nu mă placi, s-a îmbufnat fata. Prefer să presupun că eşti speriat că ai putea avea soarta acelui iobag liber. Eh, omule cu părul alb. N-am nimic ascuţit la mine. De altfel, poţi să verifici. Şi-a pus picioarele pe genunchii lui. Descalţă-mă. Carâmbul cizmei este cea mai bună ascunzătoare pentru un cuţit. Desculţă, s-a ridicat în picioare, şi-a desfăcut catarama de la centură. Nici aici nu ascund nimic. Nici aici, după cum bine vezi. Suflă, la naiba, în lumânările astea.

În bezna de-afară miorlăia o pisică.

— Renfri?

— Poftim?

— Ăsta e batist?

— Bineînţeles, la naiba! Ei, ce zici, sunt prinţesă sau nu?

V

— Tată, îl sâcâia monoton Marilka. Când mergem la iarmaroc? La iarmaroc, tată!

— Taci, Marilka, a mormăit Caldemeyn, ştergându-şi blidul cu o bucată de pâine. Ei, nu mai spune, Geralt? O să plece din oraş?

— Da.

— Nu, nu credeam c-o să fie atât de simplu. Cu pergamentul ăla pecetluit de Audoen mă strângeau de gât. Am făcut o treabă bună, dar dacă-i s-o spun pe-aia dreaptă, nu puteam de fapt să-i ating nici c-un deget.

— Chiar dacă încălcau flagrant legea? Violau, iscau vreun scandal, vreo bătaie, vreo luptă?

— Chiar şi aşa. Regele Audoen, Geralt, se supără foarte uşor şi trimite la eşafod pentru te miri ce. Am o soţie şi o fiică, mi-e bine în funcţia pe care o am, n-am chef să-mi bat capul cum să fac rost de terci pentru ziua de mâine. Într-un cuvânt, foarte bine că pleacă. Şi cum s-a întâmplat?

— Tată, vreau la iarmaroc!

— Libusha! Ia-o pe Marilka de-aici! Da, Geralt, nu credeam c-ai să izbuteşti. L-am întrebat pe Sutaş, hangiul de la Curtea de Aur, despre banda asta din Novigrad. Nişte lichele. Pe unii i-a recunoscut.

— Oh?

— Acela cu cicatricea pe falcă este Nohorn, fostul aghiotant al lui Abergard, de la aşa-numita societate liberă angreniană. Ai auzit cumva despre ea? Sigur, cine n-a auzit. Taurul ăla, pe care ei îl numesc al Cincisprezecelea, de asemenea. N-am de unde să ştiu, dar mă gândesc că porecla lui nu provine de la cincisprezece fapte bune făcute de el în viaţă. Negriciosul, semielful, este Civril, hoţ şi asasin profesionist. Se pare că a avut de-a face cu masacrul de la Tridam.

— De unde?

— De la Tridam. N-ai auzit de el? Numai despre asta se pomenea acum… Da, acum trei ani, Marilka avea doi ani pe-atunci. Baronul de Tridam avea niscaiva hoţi întemniţaţi.

Tovarăşii lor, printre care se număra, pare-mi-se, şi corcitura de Civril, au ocupat bacul ticsit de pelerini, era în timpul Sărbătorii Sfântului Nis. I-au trimis baronului vorbă să-i elibereze pe hoţi. Baronul, desigur, a refuzat, şi atunci au început să ucidă pelerinii, unul după altul. Până să cedeze baronul şi să le dea drumul celor din temniţă, aruncaseră peste bord mai mult de zece. Drept urmare, baronul a fost ameninţat cu pribegia şi chiar cu toporul, unii îi reproşau că a aşteptat atât până când au fost ucişi aşa de mulţi, alţii au semănat zâzanie, susţinând că a comis un rău foarte mare, că ar fi creat un pre… precedent sau cam aşa ceva, că ar fi trebuit să se tragă cu arbaletele în ei, chiar dacă nimereau şi ostatici, sau să ia cu asalt bacul, să nu cedeze nicio palmă. Baronul a susţinut că a ales cel mai mic dintre două rele, pentru că pe bac erau mai mult de douăzeci şi cinci de oameni, femei şi copii.

— Ultimatumul de la Tridam, a şoptit vânătorul. Renfri…

— Poftim?

— Caldemeyn, iarmarocul.

— Ce?

— Nu pricepi, Caldemeyn? M-a păcălit. Nu renunţă, nu pleacă. Îl vor obliga pe Stregobor să părăsească turnul, aşa cum l-au forţat pe baronul de Tridam. Sau mă va forţa pe mine să… Nu te-ai prins? Vor începe să omoare oamenii la iarmaroc. Piaţa, înconjurată de ziduri, este o adevărată capcană!

— Pe toţi zeii, Geralt! Stai jos! Unde te duci, Geralt?

Marilka, înspăimântată de ţipete, a început să scâncească ghemuită într-un colţ al bucătăriei.

— Ţi-am spus eu! a strigat Libusha, întinzând mâna spre vânător. Ţi-am spus! Numai necazuri ne-aduce!

— Tacă-ţi fleanca, femeie! Geralt! Stai jos!

— Trebuie să-i oprim. Imediat, înainte ca oamenii să ajungă în piaţă. Cheamă gardienii. Când o să dea să plece de la han, să le sară la gât.

— Geralt, hai să nu ne pierdem cumpătul. N-avem voie, nu-i putem atinge nici c-un deget dacă n-au greşit cu nimic. Se vor apăra, va curge sânge. Sunt iscusiţi, o să-mi

măcelărească oamenii. Dac-o să ajungă până la urechile lui Audoen, o să plătesc cu capul. Ei bine, adun gardienii, mă duc la piaţă, sunt cu ochii pe ei…

— În zadar, Caldemeyn. Dacă mulţimea apucă să intre în piaţă, nu mai poţi stăvili panica şi masacrul. Trebuie să plecăm de îndată, cât mai e piaţa goală.

— Ar fi o fărădelege. Nu pot îngădui aşa ceva. Povestea cu semielful şi Tridamul poate fi doar un zvon. Poţi să tenşeli, şi atunci? Audoen o să mă jupoaie de viu.

— Trebuie ales cel mai mic rău!

— Geralt! Nu-ţi permit! Ca primar, nu-ţi permit! Lasă sabia! Opreşte-te!

Marilka ţipa acoperindu-şi gura cu mânuţele.

VI

Civril, cu mâna streaşină la ochi, se uita la soarele iţit din spatele copacilor. Piaţa prindea viaţă, căruţele şi cărucioarele hodorogeau, primii precupeţi îşi ticseau tarabele cu marfă. Ciocanul bocănea, cocoşul cucurigea, pescăruşii ţipau strident în văzduh.

— Se anunţă o zi frumoasă, a spus îngândurat al Cincisprezecelea. Civril l-a privit suspicios, dar nu i-a răspuns.

— Care-i treaba cu caii, Tavik? a întrebat Nohorn, trăgându-şi mănuşile.

— Îs gata, înşeuaţi. Civril, nu-i prea multă lume-n piaţă.

— Mai vin, de-acum.

— S-ar cuveni să băgăm ceva-n gură.

— Mai târziu.

— Sigur că da. O să ai timp mai târziu de mâncat. Şi poftă.

— Ia uitaţi-vă, a spus al Cincisprezecelea dintr-odată. Vânătorul venea dinspre strada principală, şi luând-o printre tarabe, s-a îndreptat direct spre ei.

— Aha, a spus Civril. Renfri avea dreptate. Dă-mi arbaleta, Nohorn.

S-a încovoiat ca să întindă coarda, punându-şi piciorul în

scăriţă şi a tras cu grijă şurubul în canelură. Vânătorul se apropia. Civril a ridicat arbaleta.

— Niciun pas în plus, vânătorule!

Geralt s-a oprit. Aproximativ patruzeci de paşi îl separau de grup.

— Unde este Renfri?

Un rictus a scofâlcit chipul drăguţ al corciturii.

— La baza turnului, îi face o propunere vrăjitorului. Ştia că o să vii aici. Şi mi-a cerut să-ţi spun două lucruri.

— Vorbeşte.

— Primul sună cam aşa: „Eu sunt ceea ce sunt. Alege. Ori eu, ori celălalt mai mic.” Pesemne că-ţi dai seama despre ce este vorba.

Vânătorul a dat din cap, apoi a ridicat mâna, pipăind mânerul sabiei ivite peste umărul drept. Lama i-a fulgerat, descriind un arc deasupra capului. A început să se apropie de grup.

Civril a izbucnit într-un râs răutăcios, de rău augur.

— Aşadar, aşa. Ea a prezis şi această reacţie a ta, vânătorule. Aşa că-ţi transmit al doilea lucru pe care mi-a cerut să ţi-l spun. Între patru ochi.

Vânătorul a înaintat. Semielful şi-a ridicat arbaleta la obraz. Nu se auzea nici musca.

Coarda a zbârnâit. Vânătorul şi-a fluturat sabia, metalul a scos un geamăt prelung, săgeata a zburat rostogolindu-se în văzduh, s-a ciocnit sec de acoperiş, a aterizat în mocirlă. Vânătorul a continuat să avanseze.

— A oprit-o… a scâncit al Cincisprezecelea. A oprit-o din zbor…

— Adunarea, a ordonat Civril.

Săbiile au şuierat ieşind din teci. Grupul s-a strâns umăr lângă umăr, cu lamele îndreptate-n sus. Vânătorul şi-a accelerat ritmul, mersul său, uimitor de fluid şi lejer, s-a transformat în alergare – nu direct spre pâlcul ţepos de săbii, ci ocolind în spirale din ce în ce mai strânse. Tavik n-a mai răbdat, s-a lansat în întâmpinarea lui, scurtând distanţa. În spatele său au sărit şi gemenii…

— Nu rupeţi rândurile! a urlat Civril, întorcându-şi capul,

pierzându-l pe vânător din câmpul său vizual.

A tras o înjurătură, a sărit într-o parte, văzând că grupul se dezintegrează, risipindu-se printre tarabe într-o paradă frenetică.

Tavik era în frunte. Cu o clipă în urmă îl seconda pe vânător, dar acum acesta l-a depăşit dintr-odată prin stânga, alergând în sens opus. Şi-a micşorat paşii pentru a încetini, dar vânătorul a trecut în trombă pe lângă el înainte de-a apuca să-şi ridice sabia. Tavik a simţit o lovitură puternică chiar deasupra şoldului. S-a întors, dându-şi seama că se prăbuşeşte. Îngenuncheat, s-a uitat stupefiat la şold şi a început să urle.

Gemenii, care atacau simultan forma neagră nedesluşită, apăsătoare, au fugit unul spre celălalt, umerii li s-au izbit, pierzându-şi ritmul pentru câteva clipe. A fost de ajuns. Vyr, rănit de-a curmezişul pieptului, s-a aplecat, a făcut câţiva paşi şi a căzut peste o tarabă cu zarzavaturi. Nimir, lovit la tâmplă, s-a răsucit în loc şi a căzut în şanţ, greoi, inert.

Piaţa viermuia de negustori grăbiţi, tarabele răsturnate huruiau, se înălţau nori de praf şi strigăte. Tavik a încercat din nou să se ridice, sprijinindu-se în mâinile tremurânde, dar s-a prăbuşit.

— La stânga, al Cincisprezecelea! a urlat Nohorn, fugind în semicerc pentru a-l lua prin surprindere, din spate, pe vânător.

Al Cincisprezecelea s-a întors iute. Dar nu suficient de iute. A primit o lovitură în burtă, a rezistat, s-a aplecat ca să lovească, apoi a primit altă lovitură la gât, chiar sub ureche. Înţepenit, a făcut patru paşi nesiguri şi s-a prăvălit într-un cărucior plin de peşte. Acesta s-a răsturnat. Al Cincisprezecelea a alunecat pe trotuarul argintat de solzi.

Civril şi Nohorn îl atacau simultan pe vânător, elful cu o bâtă viguroasă de sus, iar Nohorn, sprijinit în genunchi, lovea de jos în plan orizontal. Ambele lovituri au fost parate, cele două şuierături metalice fuzionând într-una singură. Civril a sărit în spate, s-a poticnit, s-a proţăpit într-o tarabă de lemn. Nohorn s-a aruncat să-l acopere cu sabia ţinută vertical. A parat lovitura atât de puternic, încât a fost

proiectat îndărăt, fiind nevoit să îngenuncheze. Ţâşnind, a parat atacul, dar prea încet. S-a ales cu o tăietură pe faţă, în simetrie perfectă cu cicatricea mai veche.

Civril şi-a luat avânt de pe o tarabă, a sărit deasupra lui Nohorn, care era prăbuşit, l-a atacat pe vânător cu ambele mâini, a ratat lovitura, a sărit imediat îndărăt. N-a simţit impactul, picioarele i-au cedat sub el abia atunci când, încercând o paradă din reflex, a căutat să treacă prin fentă la următorul atac. Sabia i-a căzut din mâna ruptă în partea interioară, deasupra cotului. A căzut în genunchi, şi-a legănat capul, a vrut să se ridice, dar n-a izbutit. Şi-a lăsat capul pe genunchi, a încremenit în balta roşie, înconjurat de varză împrăştiată, covrigi şi peşte.

În piaţă şi-a făcut apariţia Renfri.

Venea încet, cu paşi mlădioşi, de felină, ocolind căruţele şi tarabele. Mulţimea, care forfotea ca un roi de viespi pe străduţe şi pe sub zidurile caselor, a amuţit.

Geralt stătea neclintit, cu sabia în mâna lipită de trup. Fata s-a apropiat la zece paşi de el şi s-a oprit. I-a văzut sub jachetă o armură de zale scurtă, care abia-i acoperea şoldurile.

— Ai făcut alegerea, a spus ea. Eşti sigur că e cea corectă?

— Nu va fi un alt Tridam aici, abia a reuşit să articuleze Geralt.

— N-are cum să fie. Stregobor m-a luat în râs. Mi-a spus că pot nimici tot Blavikenul şi câteva sate învecinate, că el oricum n-o să iasă din turn. Şi n-o să lase să intre pe nimeni, nici măcar pe tine. De ce te uiţi aşa la mine? Da, te-am tras pe sfoară. Toată viaţa am înşelat atunci când a fost nevoie, de ce-aş fi făcut o excepţie pentru tine?

— Pleacă de aici, Renfri.

Ea a izbucnit în râs.

— Nu, Geralt, şi-a scos sabia, iute şi cu dibăcie.

— Renfri.

— Nu, Geralt. Ai făcut alegerea. Acum e rândul meu.

Cu o mişcare bruscă, şi-a rupt fusta de pe şolduri, a învârtit-o în aer, înfăşurându-şi materialul în jurul

antebraţului stâng. Geralt a făcut un pas în spate, şi-a ridicat mâna, împreunându-şi degetele pentru Semn. Renfri a râs din nou, scurt, răguşit.

— Nu te-ajută cu nimic, omule cu părul alb. N-are niciun efect asupra mea. Numai sabia.

— Renfri, a repetat el. Du-te cât vezi cu ochii. Dacă ne încrucişăm lamele, eu… eu nu voi… putea…

— Ştiu, a spus ea. Nici eu… Nici eu n-aş putea. Pur şi simplu n-aş putea. Noi suntem ceea ce suntem. Tu şi cu mine.

S-a îndreptat spre el cu pas domol, legănat. La capătul braţului drept, întins într-o parte, îi strălucea sabia, cu mâna stângă îşi târâia fusta pe pământ. Geralt s-a retras doi paşi.

Ea a sărit, şi-a fluturat mâna stângă, fusta i-a fâlfâit în aer urmând-o, din umbră i-a fulgerat sabia într-o lovitură scurtă, reţinută. Geralt a sărit, ţesătura nici măcar nu l-a atins, iar lama lui Renfri a alunecat pe parada sa diagonală. A ripostat involuntar cu mijlocul lamei, şi-a încrucişat-o cu a ei într-o morişcă scurtă, încercând s-o lase fără armă. Şi-a tăiat craca de sub picioare. I-a dat la o parte lama şi imediat, cu genunchii îndoiţi şi cu şoldurile în balans, a dat să-l lovească în faţă. Abia a reuşit să-i pareze lovitura, a sărit, evitându-i fusta abătută asupra lui. O piruetă i-a permis eschivarea din calea lamei ei, care sclipea în ritmul fulgerător al loviturilor, apoi a sărit din nou. S-a năpustit asupra lui, i-a aruncat fusta peste ochi, l-a atacat de aproape din semirotaţie. A reuşit să se eschiveze, cotind chiar lângă ea. Manevra nu-i era străină. S-a întors simultan cu el şi atât de aproape, încât îi simţea respiraţia, Renfri i-a străpuns pieptul cu lama. Durerea l-a răvăşit, dar nu i-a afectat ritmul. A pivotat din nou, în direcţia opusă, a respins din zbor lama care-i ameninţa tâmpla, a executat rapid o fentă şi a trecut la atac. Renfri a sărit în spate, pregătindu-se să-l lovească de sus. Geralt, cu genunchii flexaţi, a atacat-o în partea de jos, străpungându-i, cu vârful sabiei, coapsa dezvelită şi zona inghinală.

N-a crâcnit. Sprijinită într-un genunchi, şi-a dat sabia deoparte şi şi-a cuprins cu ambele mâini coapsa rănită.

Dintre degete a ţâşnit sânge deschis la culoare pe centura sa elegantă, pe cizmele din piele de elan şi pe trotuarul murdar. Mulţimea strânsă pe străduţe se unduia şi ovaţiona.

Geralt şi-a scos sabia din teacă.

— Nu pleca… a scâncit ea ghemuindu-se.

Nu i-a răspuns.

— Mi-e… frig…

Nu i-a răspuns. Renfri a gemut din nou, s-a chircit şi mai mult. Sângele îi curgea în râuri, umplând lufturile dintre pavele.

— Geralt… Ia-mă în braţe…

Nu i-a răspuns.

Şi-a întors capul şi a încremenit cu obrazul pe trotuar. Un pumnal cu o lamă foarte îngustă, până atunci ascuns sub trupul ei, i se strecura printre degetele înţepenite.

După un moment, care i s-a părut o veşnicie, vânătorul şi-a ridicat capul la auzul păcănitului bastonului lui Stregobor pe pavele. Vrăjitorul se apropia rapid, ocolind cadavrele.

— Un adevărat măcel, se minuna. Am văzut, Geralt, am văzut totul în cristal…

S-a apropiat şi s-a aplecat în faţă. În roba sa neagră, sprijinit în baston, părea bătrân, foarte bătrân.

— Nu-mi vine să cred, a clătinat din cap. Ţepara, aici, fără urmă de viaţă.

Geralt nu i-a răspuns.

— Hai, Geralt, s-a îndreptat. Du-te după o căruţă. O s-o ducem în turn. Trebuie să-i facem autopsia.

I-a aruncat o privire vânătorului şi, fără a mai aştepta răspunsul lui, s-a aplecat asupra trupului neînsufleţit. Cineva pe care vânătorul nu-l cunoştea a pus mâna pe mânerul sabiei şi a scos-o cu iuţeala fulgerului.

— Atinge-te doar de-un fir de păr de-al ei, vrăjitorule, a spus cel necunoscut. Doar să te atingi de ea, şi-o să-ţi zboare capul pe trotuar.

— Ce-ai păţit, Geralt, ai luat-o razna? Eşti rănit, şocat! Autopsia este singura cale de a verifica…

— N-o atinge!

Stregobor, văzând lama ridicată, a sărit în spate

fluturându-şi bastonul.

— Ei bine! a strigat. Cum vrei! Dar n-ai să ştii niciodată! Niciodată n-o să ai o certitudine! Niciodată, m-auzi, vânătorule?

— Cară-te!

— Cum vrei. Vrăjitorul a făcut stânga-mprejur păcănind, cu bastonul în trotuar. Mă duc înapoi la Kovir, nu mai rămân nicio zi în această cloacă. Vino cu mine, nu mai sta aici. Oamenii ăştia nu ştiu nimic, doar te-au văzut omorând. Şi tu ai un stil de ucidere tare urât, Geralt. Ei bine, vii?

Vânătorul nu i-a răspuns, nici măcar nu s-a uitat la el. Şi-a băgat sabia în teacă. Stregobor a ridicat din umeri şi a plecat cu pas vioi, atingând trotuarul ritmic cu bastonul.

Dinspre mulţime a zburat o piatră, care a zăngănit pe trotuar. Apoi o a doua, care a trecut puţin mai sus de braţul lui Geralt. Vânătorul, în picioare, şi-a ridicat mâinile, făcând un gest rapid. Gloata murmura, pietrele zburau în număr tot mai mare, dar Semnul le îndepărta – protejându-l cu o armură ovoidă invizibilă.

— Ajunge! a urlat Caldemeyn. Gata, la naiba!

Mulţimea a vuit ca un val de mare, dar pietrele au încetat să mai zboare. Vânătorul a rămas pe loc.

Primarul s-a apropiat de el.

— Asta-i tot? a spus el, arătând cu un gest larg spre trupurile înţepenite împrăştiate în piaţă. Aşa arată răul cel mai mic pe care l-ai ales? Ai isprăvit ce-ai avut de isprăvit?

— Da, a spus Geralt cu greu şi cu întârziere.

— Rana ţi-e serioasă?

— Nu prea.

— Atunci, şterge-o!

— Da, a spus vânătorul.

S-a oprit o clipă, ferindu-se de ochii primarului. Apoi s-a întors lent, foarte lent.

— Geralt.

Vânătorul şi-a întors privirea către el.

— Să nu te mai prind niciodată pe-aici, a spus Caldemeyn. Niciodată.

VOCEA RAŢIUNII 4

— Hai să stăm de vorbă, Iola. Am nevoie de această conversaţie. Se spune că tăcerea este de aur. O fi. Nu ştiu dacă valorează într-adevăr atât de mult. Oricum, are preţul său. Care trebuie plătit.

Pentru tine e mai uşor, aşa, hai nu tăgădui. La urma urmei, tu ai ales să taci, să-ţi aduci astfel prinosul zeiţei tale. Eu nu cred în Melitele, nu cred nici în existenţa altor zei, dar îţi apreciez alegerea, jertfa, îţi apreciez şi îţi respect credinţa. Deoarece sacrificiul şi devotamentul tău, preţul tăcerii pe care-l plăteşti fac din tine o fiinţă mai bună, mult mai valoroasă. Sau cel puţin ar putea să facă. Pe când necredinţa mea nu poate face nimic. Este neputincioasă.

Mă întrebi, în ce cred totuşi?

Cred în sabie.

După cum vezi, port două. Orice vânător de monştri care se respectă are două săbii. Răuvoitorii spun că sabia de argint este pentru monştri, iar cea de fier pentru oameni. Acest lucru, fără nicio îndoială, nu este adevărat. Există unii monştri care pot fi dovediţi doar cu lama de argint, dar există şi alţii pentru care fierul este letal. Nu, Iola, nu-i vorba despre orice fier, ci doar despre cel provenit de la un meteorit. Mă întrebi ce-i acela un meteorit? Este o stea care cade din cer. Ai văzut, probabil, cel puţin o dată o stea căzătoare, o dâră scurtă, luminoasă, pe cerul nopţii. Văzând-o, ţi-ai pus în gând probabil o dorinţă, poate că acesta să fi fost un motiv în plus pentru care să crezi în zei. Pentru mine, meteoritul nu este altceva decât o bucată de metal care prin cădere intră în pământ. Un metal din care se poate face o sabie.

Poţi, sigur că poţi să-mi iei sabia în mână. Vezi cât e de uşoară? Chiar şi pentru tine e lesne de ridicat. Nu! N-atinge lama, că te tai. E mai ascuţită decât o lamă de ras. Aşa trebuie să fie.

Oh, da, mă antrenez adesea. Cum am un moment liber. Ca să nu-mi ies din mână. De-aceea vin aici, în cel mai

îndepărtat colţ din parcul templului, ca să mă mişc, ca să-mi ard amorţeala oribilă din muşchi, frigul ăsta care mă cuprinde. Şi m-ai găsit aici. Amuzant, de câteva zile tot încerc să dau de tine. Te-am căutat peste tot. Am vrut să…

Am nevoie de această conversaţie, Iola. Hai să şedem, să stăm niţel de vorbă.

La urma urmei, tu nu ştii prea multe despre mine, Iola.

Numele meu este Geralt. Geralt din… nu. Numai Geralt. Geralt de nicăieri. Sunt vânător de monştri.

Casa mea este Kaer Morhen, Cuibul Vânătorilor. De-acolo mă trag. Este… A fost o fortăreaţă. N-a mai rămas mare lucru din ea.

Kaer Morhen… Acolo se făureau fiinţe ca mine. În prezent nu se mai face aşa ceva, şi în Kaer Morhen nu mai locuieşte nimeni. Nimeni, cu excepţia lui Vesemir. Mă-ntrebi cine este Vesemir? E tatăl meu. De ce te uiţi aşa uimită la mine? Ce te miră? Toată lumea are un tată. Al meu este Vesemir. Nu este tatăl meu adevărat, ei şi ce-i cu asta? Pe cel adevărat nu-l ştiu, nici pe mama. Nici măcar nu ştiu dacă mai trăiesc. Şi, de fapt, nici nu-mi prea pasă.

Da, Kaer Morhen… am suferit acolo o mutaţie simplă. Proba Ierburilor, şi apoi ca de obicei. Hormoni, plante, infecţii cu virusuri. O dată. De două ori. Până se obţinea efectul dorit. Se pare că am îndurat admirabil de bine Schimbarea, am fost bolnav doar pentru puţin timp. Fiind considerat un puşti din cale-afară de rezistent, am fost ales pentru anumite… experimente mult mai complicate. A fost mai anevoios. Mult mai anevoios. Dar, după cum vezi, am supravieţuit. Sunt singurul dintre cei care au fost selectaţi pentru aceste experimente. De atunci am părut alb. Pierderea totală a pigmentului. A fost, cum se spune, un efect secundar. Un fleac. Nu mă prea deranjează.

Apoi m-au învăţat o grămadă de lucruri. O perioadă bună de timp. Şi în sfârşit a venit ziua în care am părăsit Kaer Morhenul, eram de-acum pe propriile picioare. Aveam medalionul meu, adică ăsta. Semnul de la Şcoala Lupului. Aveam, de asemenea, două săbii: una de argint şi una de fier. Pe lângă ele eram însoţit de convingere, entuziasm,

motivaţie şi… credinţă. Credinţa în utilitatea şi raţiunea mea de a fi. Pentru că lumea, Iola, se presupune a fi plină de monştri şi bestii, iar misiunea mea este de a-i proteja pe cei ameninţaţi de aceştia. Când am pornit de la Kaer Morhen visam la întâlnirea cu primul monstru, eram nerăbdător să vină momentul în care să stăm faţă-n faţă. Şi a venit.

Primul meu monstru, Iola, era spân şi avea dinţii oribili, cariaţi. L-am întâlnit pe drumul mare, însoţit de alţi tovarăşi monştri dezertaţi din nu ştiu ce armată, opriseră o căruţă de ţărani şi luaseră o fată, să fi fost de vreo treisprezece ani, poate nici atât. Tovarăşii îl ţineau pe tatăl fetei, în timp ce spânul îi smulgea rochia răcnind că i-a venit sorocul să afle ce înseamnă un bărbat adevărat. M-am apropiat, am descălecat şi i-am spus spânului că şi lui i-a venit sorocul să înveţe ce înseamnă să fii bărbat. Mi s-au părut extrem de pline de duh aceste vorbe. Spânul a lăsat puştoaica şi s-a repezit la mine cu un topor. Era foarte lent, dar vânjos. A trebuit să-l lovesc de două ori până l-am răpus. N-au fost lovituri prea curate, dar foarte, aş spune, spectaculoase, astfel încât tovarăşii spânului au fugit mâncând pământul, văzând ce poate face sabia unui vânător cu un om…

Oare nu te plictisesc, Iola?

Am nevoie de această conversaţie. Am nevoie ca de aer.

Unde-am rămas? Oh, la prima mea acţiune nobilă. Vezi tu, Iola, la Kaer Morhen mi-au băgat în cap să nu mă amestec în astfel de beleli, să-mi văd de treaba mea, să n-o fac pe cavalerul rătăcitor şi să nu le iau pâinea de la gură apărătorilor legii. N-am pornit la drum ca să mă dau mare, ci ca să capăt bani pentru îndeplinirea unei sarcini care mi se încredinţa. Însă, ca un nătărău ce sunt, m-am băgat în acest bucluc cu toate că nu mă aflam la o depărtare mai mare de cincizeci de kilometri de poalele munţilor. Ştii de ce-am făcut-o de fapt? M-am gândit că după ce fata o să-şi verse toate lacrimile de recunoştinţă, o să-mi sărute mâinile mie, salvatorului ei, iar taică-său o să-mi mulţumească în genunchi. Da’ ce să vezi, tatăl fetei a fugit cu golanii, iar juna, mânjită din cap până-n picioare de sângele spânului, şi-a vărsat şi măruntaiele şi au apucat-o istericalele. Când

m-am apropiat de ea, a leşinat de frică. De-atunci nu prea mi-am mai băgat nasul unde nu-mi fierbea oala.

Făceam ce-aveam de făcut. M-am deprins iute cu rostul treburilor. Călăream pană ajungeam într-un sat, mă opream sub palisadele conacelor şi castelelor. Şi aşteptam. Dacă mă scuipau, insultau sau aruncau cu pietre, spălam putina. Dacă cineva venea şi-mi dădea de lucru, îl duceam la bun sfârşit.

Cutreieram târgurile şi cetăţile în căutarea anunţurilor bătute-n cuie pe şarampoaiele de pe la răscruci, uitându-mă după cuvintele: „Avem nevoie urgent de un vânător de monştri.” Apoi dădeam, de obicei, peste vreun loc sacru, vreo temniţă, vreo necropolă sau ceva ruine, vreo râpă prin pădure sau vreo peşteră ascunsă în munţi, înţesată de oase şi de hoituri împuţite. Dădeam şi peste o făptură care trăia doar pentru a ucide. De foame, de plăcere, din dorinţa morbidă a cuiva sau din alte motive. Ba o manticoră, ba un wivern, ba un vârcolac, ba un strigoi, ba un vampir, ba un graveir, ba un ghul, ba o kikimoră, ba un gigascorpion, ba un wipper. Urmau un dans în beznă şi o lovitură de sabie. După care, puteam să citesc spaima şi dispreţul în ochii celui care-mi dădea răsplata.

Greşeli? Şi încă cum. Am făcut cu duiumul.

Dar mi-am respectat principiile. Nu, nu codul. Foloseam codul ca o scuză. Oamenilor le place. Cei care au anumite coduri şi se ghidează după ele sunt stimaţi şi onoraţi.

Nici vorbă de cod. Niciodată n-a existat un Cod al Vânătorilor. Eu mi-am inventat unul. Pur şi simplu. Şi îl respect. Întotdeauna…

Nu chiar întotdeauna.

Pentru că au fost anumite momente în care părea că nu încăpea nicio umbră de îndoială. În care îmi spuneam: „Ce-mi pasă, nu-i treaba mea, eu sunt vânător.” În care ar fi trebuit să-mi ascult vocea raţiunii. Să-mi ascult instinctul, iar dacă nu, ceea ce-mi dicta experienţa. Şi ceea ce-mi dicta frica, cea mai banală dintre frici.

Ar fi trebuit să-mi ascult vocea raţiunii, atunci…

N-am ascultat-o de data aceasta.

M-am gândit să aleg răul cel mai mic. Am ales răul mai mic. Răul cel mai mic! Sunt Geralt din Rivia. Cunoscut şi sub numele de Măcelarul din Blaviken.

Nu, Iola. Nu-mi atinge mâna. Contactele pot răscoli în tine… Ai putea să simţi pe pielea ta…

Dar nu vreau ca tu să simţi. Nu vreau să ştiu. Îmi cunosc destinul, care mă zguduie ca un vârtej. Destinul meu? Mă urmăreşte pas cu pas, dar eu nu mă uit niciodată în urmă.

Buclă? Da, Nenneke a simţit-o, se pare. Ce m-a împins, atunci, în Cintra? Cum de-am putut să risc aşa prosteşte?

Nu, nu şi iarăşi nu. Nu mă uit în urmă niciodată. Iar în Cintra nu mai am ce să caut, o s-o ocolesc ca pe-o ciumă. Nu mai calc pe-acolo în veci.

Ia stai, dacă nu mă-nşel, copilul trebuia să se nască prin luna mai, prin preajma sărbătorilor de Belleteyn. În cazul în care s-ar întâmpla aşa, am avea de-a face cu o coincidenţă interesantă. Deoarece şi Yennefer s-a născut de Sfântul Belleteyn…

Să mergem, Iola. S-a întunecat.

Îţi mulţumesc c-ai stat de vorbă cu mine.

Îţi mulţumesc, Iola.

Nu, n-am nimic. Mă simt bine.

Destul de bine.

CHESTIUNE DE PREŢ

I

Vânătorul de monştri avea cuţitul la gât.

Stătea acolo, înmuindu-se în apă cu săpun, cu capul dat pe spate, pe marginea alunecoasă a unei vane de lemn. Simţea pe buze gustul amar de săpun. Cuţitul, prost ca noaptea, i-a zgâriat dureros mărul lui Adam, îndreptându-se cu un hârşâit spre bărbie.

Bărbierul, cu mina unui artist conştient de zămislirea unei capodopere, a mai trecut o dată cu lama pentru tuşa finală, apoi i-a şters faţa cu o bucată de pânză de in îmbibată în ceea ce ar fi putut fi tinctură de angelică.

Geralt s-a ridicat în picioare, i-a cerut unui slujitor să-i toarne un ciubăr de apă, s-a scuturat, a ieşit din vană, imprimându-şi pe podeaua de cărămidă urmele picioarelor ude.

— Prosop, jupâne, a zis slujitorul, aruncând o privire curioasă spre medalionul lui.

— Mulţumesc.

— Aici aveţi hainele, i-a spus Haxo. Cămaşa, nădragii, pantalonii, tunica. Şi aici, cizmele.

— La toate te-ai gândit, castelane. Da’ cizmele mele ce-au, nu pot să le încalţ, mă rog?

— Nu. Bere?

— Cu plăcere.

Se îmbrăca fără grabă. Atingerea hainelor altuia, aspre, nesuferite pe pielea puhavă, i-a stricat starea de spirit pe care i-o dăduse trândăveala în apa fierbinte.

— Castelane?

— Vă ascult, jupâne Geralt.

— Ştii cumva care-i rostul mascaradei ăsteia? De ce trebuie să fiu eu aici?

— Nu-i treaba mea, i-a spus Haxo, uitându-se cu coada ochiului la servitor. Treaba mea este doar să vă îmbrac…

— Să mă deghizezi, ai vrut să spui.

— … Să vă îmbrac şi să vă conduc la banchet, la regină. Puneţi-vă tunica, jupâne Geralt. Şi ascundeţi-vă dedesubt medalionul de vânător.

— Aici îmi pusesem pumnalul.

— Nu mai este. Se află într-un loc sigur, alături de cele două săbii şi celelalte bunuri ale dumneavoastră. Acolo unde vă duceţi, n-aveţi nevoie de arme.

Vânătorul a ridicat din umeri, trăgându-şi pe el tunica strâmtă, violet.

— Ce-i asta? a întrebat, arătând spre broderia de pe piept.

— Ah, a spus Haxo. Era să uit. Pe toată durata banchetului vă veţi numi Excelenţa Sa, Ravix de Cvadricorn. În calitate de oaspete de onoare, veţi sta la dreapta reginei, aceasta este dorinţa ei. Iar ceea ce aveţi acolo, pe tunică, este blazonul dumneavoastră. Pe fundalul auriu, un urs negru în mers, iar călare pe el, o domniţă îmbrăcată în albastru, cu părul ciufulit şi braţele ridicate. Ar fi bine să-l ţineţi minte, în caz că vreun oaspete este înnebunit după heraldică, cum se întâmplă adesea.

— Da, o să-l ţin minte, a spus Geralt serios. Dar unde se află acest Cvadricorn?

— Destul de departe de-aici. Sunteţi gata? Putem merge?

— Putem. Da’ ia spune-mi, coane Haxo, cu ce ocazie se dă banchetul?

— Prinţesa Pavetta împlineşte cincisprezece ani şi conform obiceiului, se adună pretendenţii la mâna ei. Regina Calanthe vrea s-o mărite cu cineva din Skellige. Ne-ar plăcea să ne aliem cu insularii.

— De ce?

— Pentru că nu-şi prea atacă aliaţii.

— Un motiv important.

— Dar nu e singurul. În Cintra, Geralt, tradiţia nu permite femeii să guverneze. Regele nostru, Roegner, a fost răpus cu ceva timp în urmă de ciumă, iar regina nu mai vrea alt soţ. Doamna Calanthe a noastră o fi ea dreaptă şi înţeleaptă, dar regele-i rege. Cel care se însoară cu prinţesa

va urca pe tron. Ar fi bine să fie un flăcău în toată firea. Şi aşa ceva găseşti numai în insule. Sunt naţii vânjoase. Hai să mergem.

Geralt s-a oprit la mijlocul galeriei care înconjura o curte interioară mică şi pustie şi s-a uitat în jur.

— Castelane, a zis el cu o voce joasă. Suntem singuri. Spune-mi de ce are nevoie regina de un vânător. Nu se poate să nu ştii tu ceva. Dacă nu tu, atunci cine?

— Ca toată lumea, a mârâit Haxo. Cintra este ca orice altă ţară. Mişună pe-aici şi vârcolaci, şi basilisci, chiar şi manticore, dacă stăm să ne uităm mai bine. Aşadar este nevoie de un vânător care să le vină de hac.

— Lasă vrăjeala, castelane. Eu te-am întrebat de ce are nevoie regina de-un vânător la banchetul său, pe deasupra şi deghizat în urs albastru cu părul zburlit.

Haxo a aruncat şi el o privire în jur, s-a aplecat chiar şi deasupra balustradei.

— Se întâmplă lucruri necurate, jupâne Geralt, a îngăimat el. La castel, vreau să spun. Este bântuit.

— De cine, mă rog?

— Păi, cine-ar putea hălădui într-un castel, dacă nu un monstru? Cică e mărunt, cocoşat, acoperit de ace ca un arici. Noaptea bântuie prin palat făcând să zăngăne lanţurile. Geme şi rage prin săli.

— L-ai văzut?

Haxo a scuipat pe pământ.

— Nu. Şi nici n-am chef să-l văd.

— Îmi îndrugi verzi şi uscate, castelane, i-a reproşat vânătorul bosumflându-se. Nu ţine. Noi ne ducem la un banchet de peţit, şi care-ar fi, mă rog, rostul meu acolo? Să am grijă să nu iasă de sub masă şi să se pună pe gemut? Fără nicio armă? Deghizat în bufon? Ia vezi! Coane Haxo!

— N-aveţi decât să credeţi ce vreţi, a mârâit castelanul înţepat. Mi s-a poruncit să nu suflu nicio vorbă. Mi-aţi pus o întrebare, v-am dat un răspuns. Iar dumneavoastră mă învinuiţi că îndrug verzi şi uscate! Foarte drăguţ din partea dumneavoastră!

— Iartă-mă! N-am vrut să te jignesc, castelane! Mă miram

şi eu aşa…

— Atunci ia nu vă mai tot miraţi atâta! a spus Haxo înainte de a-şi întoarce capul, mâhnit. Că nu de-asta sunteţi aici. Şi vă mai dau un sfat, jupâne vânător! Dacă regina vă porunceşte să vă dezbrăcaţi de tot, să vă vopsiţi fundul în albastru şi să vă agăţaţi de tavan cu capul în jos, ca un candelabru, faceţi-o fără şovăială sau mirare! Altminteri, o s-aveţi numai necazuri. Aţi priceput?

— Da. Hai să mergem, coane Haxo! Orice s-ar spune, îmbăierea asta mi-a deschis pofta de mâncare.

II

În afară de cuvintele de bun venit, lapidare, protocolare, rostite pentru a-l întâmpina pe „nobilul de Cvadricorn”, regina Calanthe n-a schimbat o vorbă cu vânătorul. Banchetul întârzia să înceapă, oaspeţii tot veneau, anunţaţi zgomotos de crainic.

Masa, rectangulară, era imensă, putând şedea la ea cel puţin patruzeci de persoane. În capul ei prezida Calanthe, aşezată pe un tron cu spătar înalt. În dreapta sa era Geralt, iar în stânga, un bard cu părul grizonant şi cu o lăută, pe nume Drogodar. Două scaune de pe latura din stânga reginei erau goale. La dreapta lui Geralt, de-a lungul mesei, se aşezase Haxo, castelanul, şi un voievod cu nume greu de reţinut. Mai încolo puteau fi văzuţi oaspeţii din principatul Attre: sumbrul şi taciturnul cavaler Rainfarn şi prinţul Windhalm aflat sub tutela lui, un băiat de vreo doisprezece ani, dolofan, unul dintre pretendenţii la mâna prinţesei. Dincolo şedeau cavalerii coloraţi şi împestriţaţi din Cintra şi vasalii din jur.

— Baronul Eylembert din Tigg! a anunţat crainicul.

— Cotcodac! a îngăimat Calanthe, înghiontindu-l pe Drogodar. Ce-o să ne mai distrăm.

Subţirel, mustăcios şi foarte bine îmbrăcat, cavalerul s-a înclinat într-o reverenţă adâncă, dar ochii săi vioi şi veseli, ca şi zâmbetul rătăcit pe buze, îi dezminţeau aparenta supunere.

— Bine ai venit pe la noi, domnule Cotcodac, i s-a adresat regina protocolar. Baronul era mai cunoscut sub porecla atât de sugestivă decât sub numele său adevărat. Mă bucur de prezenţa dumitale.

— Iar eu mă bucur că m-aţi invitat, i-a replicat Cotcodac şi a oftat. Ei bine, am s-arunc o privire prinţesei, dacă-mi este îngăduit, maiestate. Tare-i greu să trăieşti singur, doamnă.

— Ia nu mai spune, domnule Cotcodac, i-a surâs uşor Calanthe, răsucindu-şi o şuviţă de păr pe deget. Da’ parcă erai căsătorit, din câte ştiu eu.

— Ehei, s-a îmbufnat baronul. Ştiţi prea bine, doamnă, cât de slăbuţă şi delicată este soţia mea, şi unde mai pui că acum face ravagii variola prin părţile noastre. Îmi pun rămăşag cureaua cu tot cu sabie pe un papuc vechi că într-un an sunt în doliu.

— Bietul de tine, Cotcodac, dar, pe de altă parte, nu poţi să te plângi că n-ai noroc. Calanthe îi zâmbea tot mai amabil. Soţia ta este într-adevăr cam slabă. Mi-a ajuns pe la urechi că la ultimul cules, când te-a surprins în carul cu fan cu o târfă, te-a urmărit cu o furcă mai puţin de un kilometru şi nu te-a prins. Ar trebui s-o hrăneşti mai bine şi s-o răsfeţi mai mult, iar noaptea să ai grijă să nu-i fie frig la spate. Şi-ai să vezi cum se înzdrăveneşte într-un an.

Cotcodac s-a întristat, dar nu foarte convingător.

— Am înţeles aluzia. Dar pot să rămân totuşi la banchet?

— Mi-aţi face o mare plăcere, baroane.

— Solia din Skellige! a strigat crainicul, răguşit de-a binelea.

Patru insulari au intrat cu paşi vioi, duduitori, în tunici din piele lucioasă garnisite cu blană de focă, încinşi cu eşarfe din lână în carouri. Îi conducea un războinic vânjos, cu faţa întunecată şi nasul acvilin, alături de un tânăr spătos, cu părul roşcat. S-au înclinat cu toţii înaintea reginei.

— Ce onoare deosebită, a anunţat Calanthe roşind uşor, să revină în castelul meu înaltul cavaler, pe numele său Eist Tuirseach din Skellige. Dacă nu ţi-aş cunoaşte aşa de bine dispreţul pe care-l nutreşti faţă de căsătorie, m-aş amăgi cu speranţa că ai venit să-i ceri mâna Pavettei mele. Te

pomeneşti că te-o fi copleşit singurătatea în cele din urmă, domnule?

— Oho şi încă de câte ori, frumoasă Calanthe, i-a răspuns smeadul insular, ridicându-şi spre regină ochii strălucitori. Însă duc o viaţă prea periculoasă ca să mă pot gândi la o relaţie de durată. Pe lângă asta… Pavetta este de-abia o tânără domniţă, un boboc, dar…

— Dar ce, cavalerule?

— Aşchia nu sare departe de trunchi, a continuat Eist Tuirseach cu un zâmbet care-i dezvăluia dantura de un alb imaculat. Mi-e de-ajuns să te privesc, maiestate, ca să-mi închipui cum va arăta prinţesa atunci când va atinge vârsta la care o femeie poate ferici un războinic. De altfel, sunt destui tineri care aspiră la mâna ei. Cum ar fi, de pildă, nepotul regelui Bran, Crach an Craite, aici de faţă.

Crach, înclinându-şi capul roşcat în faţa reginei, şi-a proptit un genunchi în pământ.

— Pe cine-ai mai adus cu tine, Eist?

Un bărbat îndesat, voinic, cu barbă stufoasă şi un flăcău robust cu cimpoiul în spate au îngenuncheat lângă Crach an Craite.

— Iată un druid curajos, Sacdeşoareci, care, ca şi mine, este prieten şi consilier al regelui Bran. Iar acesta este Draig Bon-Dhu, vestitul nostru scald. Treizeci de marinari din Skellige aşteaptă, la rândul lor, în curte, mistuiţi de speranţa că frumoasa Calanthe din Cintra îşi va face apariţia măcar la fereastră.

— Staţi jos, nobili oaspeţi. Tu, domnule Tuirseach, aici.

Eist a ocupat unul dintre locurile libere din capătul îngust al mesei, despărţit de regină doar de un scaun gol şi de cel al lui Drogodar. Ceilalţi insulari s-au aşezat împreună pe partea stângă a mesei, între mareşalul Vissegerd şi cei trei fii ai suveranului din Strept, pe nume Melc, Sturzdevâsc şi Dealsălbatic.

— Cam aceştia sunt, s-a aplecat regina spre mareşal. Hai să începem, Vissegerd.

Mareşalul a bătut din palme. Slujitorii, încărcaţi cu blide şi platouri, avansau într-un şir lung spre masă, primiţi de

petrecăreţi cu un freamăt de bucurie.

Calanthe abia ciugulea, fără tragere de inimă, cu furculiţa de argint din bucatele servite. Drogodar a îmbucat ceva în grabă şi a început să-şi ciupească strunele lăutei. Ceilalţi invitaţi făceau adevărate ravagii în farfurii: porci la proţap, păsări, peşti şi scoici, roşcatul Crach an Craite remarcându-se în mod deosebit. Rainfam de Attre l-a mustrat cu asprime pe tânărul prinţ Windhalm, i-a dat chiar peste mână pentru încercarea de a ajunge la un urcior de cidru. Cotcodac a întrerupt pentru o clipă roaderea oaselor pentru a-şi distra vecinii imitând orăcăitul unei broaşte ţestoase de mlaştină. Atmosfera era din ce în ce mai veselă. Se ţineau toasturi, din ce în ce mai incoerente.

Calanthe şi-a aranjat diadema îngustă de aur pe părul său cenuşiu, coafat în bucle lejere, şi s-a întors uşor spre Geralt, care era ocupat cu zdrobirea carapacei unui crab roşu imens.

— Hai, vânătorule, i-a spus ea. În jur e de-acum destulă gălăgie, putem schimba discret câteva vorbe. Să începem cu formalităţile. Sunt încântată să te cunosc.

— Încântarea este reciprocă, maiestate.

— Acum, după ce-am schimbat amabilităţi, să trecem la lucruri concrete. Vreau să-ţi încredinţez o sarcină.

— Mă gândeam eu. Rareori sunt invitat la un banchet din pură simpatie.

— Ei nu mai spune, probabil că nu eşti o companie prea interesantă la masă. Ei, şi te mai gândeai şi la altceva?

— Da.

— La ce?

— O să vă spun când o să aflu ce misiune aveţi pentru mine, maiestate.

— Geralt, i s-a adresat Calanthe răsucindu-şi pe degete colierul cu smaralde, dintre care cel mai mic era de mărimea unui gândac, cam la ce ispravă m-aş putea bizui pe un vânător? La ce? La săparea unei fântâni? La găurirea acoperişului? La ţeserea unei tapiserii reprezentând toate poziţiile pe care regele Vridank şi frumoasa Cerro le-au încercat în noaptea nunţii? Ar trebui să ştii cel mai bine ce

presupune profesia ta.

— Da, ştiu. Şi acum pot să vă spun la ce mă mai gândeam, maiestate.

— Sunt curioasă.

— Mă gândeam că, la fel ca mulţi alţii, vă înşelaţi în legătură cu profesia mea, luând-o drept alta cu care n-am nici în clin, nici în mânecă.

— Oh, Calanthe, aplecată nonşalant spre bardul Drogodar, părea gânditoare, absentă. Oare care sunt acei mulţi alţii, cu a căror ignoranţă ai binevoit să o compari pe-a mea, Geralt? Şi care este profesia cu care o confundă pe-a ta neghiobii aceştia?

— Maiestate, a spus Geralt liniştit, venind spre Cintra, mi-au ieşit în cale tot soiul de ţărani, negustori ambulanţi, piticanii, căldărari şi tăietori de lemne. Cu toţii mi-au povestit despre o arătare care-şi are culcuşul cocoţat într-un prepeleac sprijinit pe nişte pari ca labele de pui pe undeva prin pădure. Pomeneau ceva şi despre o himeră cuibărită prin munţi. Au adus vorba şi despre bondari şi scolopendromorfe. Chiar şi manticore am găsi, dacă am căuta mai bine. Atât de multe sarcini pe care le-ar putea duce la bun sfârşit un vânător, fără să fie nevoit să apeleze la pene şi blazoane de împrumut.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Maiestate, nu încape nicio îndoială că Cintra trebuie să se alieze cu Skellige şi că acest lucru s-ar putea realiza prin căsătoria fiicei tale. De asemenea, este posibil ca anumiţi intriganţi să dorească să împiedice această alianţă şi să primească o lecţie în aşa fel încât să nu fiţi implicată. Sigur, cel mai indicat pentru a le da această lecţie ar fi un nobil din Cvadricorn pe care nu-l cunoaşte nimeni şi care va dispărea de pe scenă după aceea. Iar acum vă răspund la întrebare. Îmi confundaţi slujba cu cea de ucigaş cu simbrie. Acei mulţi alţii despre care pomeneam sunt oameni aflaţi la putere. N-ar fi pentru prima dată când sunt chemat la o curte ale cărei probleme necesită lovituri rapide de sabie. Dar n-am ucis niciodată oameni pentru bani, indiferent dacă a fost vorba despre o cauză bună sau rea. Şi nici de-acum încolo n-am

de gând s-o fac.

Atmosfera din jurul mesei se înviora pe măsură ce curgea berea. Crach an Craite îşi găsise un public receptiv la povestirea Bătăliei de la Thwyth. Cu ajutorul unui os înmuiat în sos trasase o hartă pe masă, pe care indica o situaţie tactică, strigând cât îl ţineau plămânii. Cotcodac, în spiritul poreclei sale, s-a apucat din senin să chicotească ca o găină, stârnind veselia generală a petrecăreţilor şi consternarea în rândul servitorilor, convinşi că o pasăre îşi bătuse joc de vigilenţa lor, intrând din curte în sală.

— Prin urmare, soarta m-a pedepsit punându-mă faţă-n faţă cu un vânător foarte perspicace, a zâmbit Calanthe, dar cu ochii mijiţi maliţios. Un vânător care, fără umbră de respect sau minimă politeţe, îmi demască intrigile şi diabolicele planuri criminale. Oare fascinaţia frumuseţii mele şi personalitatea mea captivantă chiar nu ţi-au întunecat raţiunea? Să nu mai faci aşa ceva, Geralt. Să nu te mai adresezi în halul ăsta celor care au puterea. Mulţi nu-ţi vor ierta astfel de cuvinte şi tu ştii cum sunt regii, ştii că dispun de tot felul de mijloace. Pumnalul. Otrava. Temniţa. Cleştele încins până la roşu. Există sute, mii de modalităţi la care pot recurge regii pentru a-şi răzbuna orgoliul rănit. Nu-ţi poţi închipui, Geralt, cât de lesne este de rănit orgoliul unor conducători. Îi numeri pe degete pe cei care pot îndura calm cuvinte ca: „Nu”, „Refuz” sau „Niciodată”. E de-ajuns să-i întrerupi când vorbesc sau să strecori remarci nelalocul lor, ca să fii sigur că vei fi condamnat la tragerea pe roată.

Regina şi-a împreunat mâinile albe, fine, şi-a poposit buzele pe ele, marcând efectul de pauză. Geralt nu a întrerupt-o şi nici n-a strecurat remarci nelalocul lor.

— Regii, a reluat Calanthe, împart oamenii în două categorii: unii cărora le poruncesc şi alţii pe care îi cumpără. Susţin astfel de fapt vechiul şi banalul adevăr că oricine poate fi cumpărat. Oricine. Este doar o chestiune de preţ. Eşti de acord cu acest lucru? Ah, da’ ce să te mai întreb. Doar eşti un vânător, îţi faci treaba, îţi iei plata. În ceea ce te priveşte, cuvântul „a cumpăra” îşi pierde conotaţia dispreţuitoare. De asemenea, problema preţului depinde, în

cazul dumitale, evident, de gradul de dificultate al sarcinii de îndeplinit, de calitatea manoperei, de măiestrie. Ca să nu mai spun de reputaţia ta, Geralt. Prin iarmaroace bătrânii cântă şi povestesc faptele vânătorului cu părul alb din Rivia. În cazul în care cel puţin jumătate dintre cele cântate sau povestite sunt adevărate, atunci pun rămăşag că preţul pentru serviciile tale nu este prea mic. Să fii năimit pentru treburi simple şi banale cum ar fi intrigile de la palat sau crimele ar însemna să arunci banii pe fereastră. Sarcinile astea ar putea fi îndeplinite de mâini mai ieftine.

— Braak! Ghaaa-braaak! a urlat brusc Cotcodac, fiind răsplătit cu aplauze furtunoase pentru noua imitaţie de sunete scoase de animale.

Geralt nu ştia despre ce animal este vorba, dar nu i-ar fi plăcut să-l întâlnească vreodată. Şi-a întors capul şi a observat privirea liniştită, veninoasă şi verde a reginei. Drogodar, cu capul înclinat, cu chipul ascuns în spatele cortinei de plete grizonante care îi încadrau braţele şi instrumentul, ciupea blând strunele lăutei.

— Ah, Geralt, i-a zis Calanthe, oprindu-l cu un gest pe un servitor ca să nu-i toarne în pocal. Eu vorbesc, iar tu taci. Suntem la banchet şi vrem să ne distrăm cu toţii. Vreau să mă amuzi. Parcă-mi lipsesc observaţiile dumitale îndreptăţite şi comentariile perspicace. Mi-ar face mare plăcere şi să aud din gura ta un compliment, un omagiu şi să mă asiguri de supunerea dumitale. În ce ordine preferi.

— Ei bine, maiestate, i-a spus vânătorul, sunt, fără doar şi poate, un comesean mai puţin interesant. Mă tot minunez că tocmai mie mi-ai făcut onoarea de a ocupa acest loc. Aţi fi putut, la urma urmei, să aşezaţi aici pe cineva mult mai potrivit. Pe oricine aţi fi dorit. Nu trebuia decât să-i porunciţi cuiva sau să cumpăraţi pe cineva. Nu-i decât o chestiune de preţ.

— Vorbeşte, vorbeşte.

Calanthe şi-a lăsat capul pe spate, şi-a mijit ochii, imprimându-le buzelor un simulacru de surâs amabil.

— Prin urmare, sunt extrem de onorat şi mândru să stau alături de regina Calanthe din Cintra, a cărei frumuseţe este

întrecută doar de inteligenţa ei. La fel de onorant consider faptul că regina a binevoit să afle despre mine cate ceva, iar pe seama celor auzite nu vrea să mă folosească în scopuri banale. Iarna trecută, principele Hrobaric, care nu era prea binevoitor, a încercat să mă năimească pentru a-i căuta iubita care se săturase de avansurile lui vulgare şi fugise de la bal, pierzându-şi un pantof. Tare greu mi-a mai fost să-l conving că nu de un vânător de monştri avea nevoie, ci de un simplu vânător.

Regina îl asculta cu un zâmbet enigmatic.

— De asemenea, alte căpetenii, sub nivelul de inteligenţă al maiestăţii voastre, nu s-au sfiit să-mi încredinţeze sarcini banale. În general era vorba de privarea banală de viaţă a vreunui fiu vitreg, a vreunui tată vitreg, a vreunei mame vitrege, a vreunui unchi, a vreunei mătuşi şi lista ar putea continua. Pentru ei nu era decât o chestiune de preţ.

Regina a surâs cu subînţeles.

— Cum spuneam, repet, Geralt şi-a înclinat uşor capul, că nu-mi încap în piele de mândrie, fiind aşezat la dreapta dumneavoastră, maiestate. Mândria înseamnă foarte mult pentru noi, vânătorii de monştri. N-o să-ţi vină să crezi, maiestate, cât de mult. Odată un rege i-a ofensat mândria unuia dintre noi propunându-i o misiune care nu corespundea cu onoarea şi codul nostru. Mai mult, când vânătorul i-a refuzat politicos propunerea, nici n-a vrut s-audă şi a încercat să-l împiedice să părăsească palatul. Toată lumea care comenta evenimentul era de acord că regele nu avusese o idee prea bună.

— Geralt, i-a spus Calanthe după un moment de tăcere. Te-ai înşelat. Eşti un comesean foarte interesant.

Cotcodac şi-a şters mustaţa şi gulerul caftanului de spumă de bere, şi-a îndreptat capul şi a început să urle strident, imitând fidel un lup în călduri. Câinii din curte şi de prin preajmă i-au răspuns cu lătrături.

Unul dintre fraţii din Strept, poate Dealsălbatic, şi-a condus degetul muiat în bere, trasând o linie groasă în jurul unei formaţiuni desenate de Crach an Craite.

— Eroare şi incompetenţă! a exclamat. Nu trebuia să facă

aşa ceva! Aici, pe flanc, trebuia să o ia cavaleria şi să atace!

— Ha! a ţipat Crach an Craite, trântind osul pe masă şi stropind feţele şi tunicile vecinilor cu picături de sos. Să slăbim centrul? Poziţia-cheie? Absurd!

— Numai un orb sau un nebun n-ar folosi această manevră într-o astfel de situaţie!

— Da, aşa este! Corect! a strigat Windhalm de Attre.

— Te-a-ntrebat cineva ceva, rahat cu ochi?

— Rahat eşti tu!

— Tacă-ţi fleanca, altminteri îţi trag una cu osul ăsta!

— Stai la locul tău şi taci, Crach, a spus Eist Tuirseach, întrerupându-şi conversaţia cu Vissegerd. Gata cu sfada. Hei, bade Drogodar! Păcat de talentul dumitale, i-ar trebui un public pe măsură! Din nefericire, trebuie multă concentrare şi seriozitate pentru ascultarea notelor frumoase şi liniştite ale lăutei dumitale. Draig Bon-Dhu, mai lasă îndoparea şi sorbeala! N-o să impresionezi pe nimeni de la masa asta nici cu una, nici cu alta. Ia umflă-ţi cimpoiul şi încântă-ne urechile cu muzică adevărată, de război. Cu permisiunea maiestăţii voastre, nobilă Calanthe!

— Oh, mamă, i-a şoptit regina lui Geralt, ridicându-şi ochii pentru o clipă spre plafon într-o resemnare mută.

Dar a încuviinţat, zâmbind destul de natural şi amabil.

— Draig Bon-Dhu, i-a spus Eist. Cântă-ne despre Bătălia de la Cottbus! Măcar aceea nu ne lasă nicio urmă de îndoială cu privire la strategia excelentă a căpeteniilor! Nici cu privire la cine s-a acoperit acolo de glorie nepieritoare! Sănătate eroinei Calanthe din Cintra!

— Noroc! Glorie! au izbucnit invitaţii, golind ulcelele şi străchinile.

Cimpoiul lui Draig Bon-Dhu a emis un zumzet de rău augur, apoi un geamăt prelung, modulat. Petrecăreţii au prins refrenul, urmărind ritmul, adică bătând în masă cu ce le cădea în mână. Cotcodac s-a holbat lacom la sacul din piele de capră, fascinat, fără îndoială, de ideea de a-şi adăuga în repertoriu câteva dintre tonurile teribile scoase de el.

— Cottbus, a spus Calanthe cu ochii la Geralt, prima mea

bătălie. Deşi mă tem că-i voi trezi indignarea şi dispreţul mândrului vânător, voi mărturisi că atunci ne-am bătut pentru bani. Inamicul dăduse foc unui sat care ne plătea tribut, iar noi, nesătui şi lacomi, am ieşit în câmp. Un motiv banal, o luptă banală, şi la fel de banale trei mii de cadavre devorate de corbi. Şi uite, în loc să-mi fie ruşine, eu stau mândră ca un păun ascultând un cântec despre mine. Şi unde mai pui că e acompaniat de o muzică oribilă, barbară.

A afişat din nou o parodie de zâmbet, plin de fericire şi bunătate, ridicând o ulcică goală pentru a răspunde la toasturile tuturor mesenilor. Geralt tăcea.

— Să continuăm, Calanthe a luat piciorul de fazan oferit de Drogodar şi a început să-l ronţăie graţios. Cum spuneam, mi-ai stârnit interesul. Mi s-a spus că voi, vânătorii de monştri, sunteţi o castă interesantă. Nu credeam asta, dar acum m-am convins. Când eşti ciocănit, emiţi un sunet care arată că ai fost forjat din oţel şi nu din găinaţ de pasăre. Asta nu schimbă, bineînţeles, faptul că eşti aici pentru a îndeplini o misiune. Şi o s-o îndeplineşti fără prea multă filosofie.

Geralt nu a arborat un zâmbet sinistru şi nici de dispreţ, deşi avea un chef teribil. A continuat să tacă.

— Am crezut că, a zis regina, părând să acorde toată atenţia piciorului de fazan, ai să spui ceva. Sau ai să zâmbeşti. Nu? Cu atât mai bine. Pot să consider acordul nostru încheiat?

— Sarcinile care nu sunt definite clar, maiestate, a spus sec vânătorul, nu pot fi îndeplinite în mod clar.

— Ce nu este clar aici? Doar ai mirosit de la-nceput cum stă treaba. Într-adevăr, am planuri pentru alianţa cu Skellige şi pentru căsătoria fiicei mele, Pavetta. Nu te-ai înşelat nici când ai presupus că planurile îmi sunt primejduite şi că am nevoie de tine ca să înlătur primejdia. Dar de aici încolo te-ai înşelat. Presupunerea că îţi confund profesia cu cea de mercenar asasin mi-a rănit orgoliul. Ia aminte, Geralt, că mă număr printre puţinii conducători care ştiu exact cu ce se ocupă vânătorii şi pentru ce pot fi năimiţi. Pe de altă parte, cineva care ucide oameni cu atâta sânge rece ca tine, deşi

n-o face pentru bani, n-ar trebui să se minuneze de faptul că atâta lume îl consideră un profesionalist în domeniu. Reputaţia te precede, Geralt, şi are un ecou mai puternic decât blestematul de cimpoi al lui Draig Bon-Dhu. Şi are la fel de puţine note agreabile.

Cimpoierul, deşi n-avea cum s-audă cuvintele reginei, şi-a încheiat concertul. Petrecăreţii l-au ovaţionat frenetic, după care s-au dedicat, cu entuziasmul înviorat, epuizării stocurilor de alimente şi băuturi, evocării de bătălii şi glumelor obscene cu ţărăncuţe de tot felul. Cotcodac râgâia puternic, dar nu se putea preciza dacă imita un alt animal sau încerca să-şi ajute stomacul supraîncărcat. Eist Tuirseach s-a aplecat mult peste masă.

— Maiestate, i-a spus, există, probabil, motive importante ca să-ţi îndrepţi toată atenţia doar spre nobilul din Cvadricorn, dar ar fi timpul s-o vedem şi noi pe prinţesa Pavetta. Ce mai aşteptăm? Să se-mbete Crach an Craite? Nu cred. Deşi momentul acesta nu-i departe.

— Ai dreptate, ca de obicei, Eist, i-a zâmbit Calanthe. Geralt nu înceta să se minuneze de cât de bogat îi era arsenalul de zâmbete. Într-adevăr, am de discutat cu nobilul Ravix chestiuni extrem de importante. Nu-ţi face griji, o să-ţi dedic şi ţie timp. Dar îmi cunoşti principiul: mai întâi obligaţiile, apoi plăcerile. Coane Haxo!

Regina a ridicat mâna şi i-a făcut semn castelanului. Haxo s-a ridicat în picioare fără un cuvânt, s-a înclinat şi a fugit rapid în sus pe trepte, după care a dispărut în bezna galeriei. Calanthe s-a întors din nou spre vânător.

— Ai auzit? Am cam întins coarda. Dacă Pavetta şi-a terminat sulimeneala în faţa oglinzii, o să-şi facă apariţia în curând. Prin urmare, ciuleşte bine urechile, căci popa nu toacă de două ori pentru o babă surdă. Vreau să duc la bun sfârşit ce mi-am pus în gând şi să capăt ceea ce-ai bănuit şi tu într-o oarecare măsură. Altă cale nu există. În ceea ce te priveşte, ai de ales. Ai putea acţiona obligat, la porunca mea… socot c-ar fi în zadar să-ţi înşir consecinţele nesupunerii. Pe când supunerea, fără doar şi poate, va fi răsplătită din belşug. Sau ai putea să-mi slujeşti cu simbrie.

Bagă de seamă că n-am spus „Pot să te cumpăr”, întrucât mi-am pus în gând să nu-ţi jignesc mândria, vânătorule. E o diferenţă imensă, nu-i aşa?

— Imensitatea acestei diferenţe mi-a scăpat cumva din vedere.

— Atunci ascute-ţi vederea când vorbesc cu tine. Diferenţa, dragul meu, constă în faptul că cel căruia-i poruncesc este plătit după bunul meu plac, în timp ce slujitorul cu simbrie îşi stabileşte preţul. E limpede?

— Într-o oarecare măsură. Aşadar, să presupunem că aleg slujba cu simbrie. Oare n-ar trebui totuşi să ştiu şi eu ce am de făcut?

— Nu, n-ar trebui. Porunca trebuie să fie limpede şi precisă. Pe când slujba cu simbrie e cu totul altceva. Mă interesează doar rezultatul. Nimic mai mult. Te priveşte prin ce mijloace ajungi la el.

Geralt, ridicând capul, a dat de privirea întunecată şi pătrunzătoare a lui Sacdeşoareci. Druidul din Skellige, care nu-l slăbea din ochi pe vânător, fărâmiţa gânditor bucata de pâine din mână, lăsând firimiturile să cadă pe masă. Geralt a privit în jos. În faţa lui, pe masa din lemn de stejar, firimituri, boabe de cereale şi crâmpeie roşietice de carapace de broască ţestoasă se deplasau ca furnicile. Formau rune. Runele s-au îmbinat, pentru o clipă, într-un cuvânt. O întrebare. Sacdeşoareci aştepta neluându-şi ochii de la el. Geralt a dat din cap aproape imperceptibil. Druidul şi-a plecat pleoapele şi a măturat firimiturile de pe masă cu chipul împietrit.

— Domniile voastre! a strigat crainicul. Pavetta din Cintra!

Oaspeţii au amuţit şi şi-au întors capetele spre trepte.

Precedată de castelan şi de un paj blond cu dublet stacojiu, prinţesa cobora lent, cu capul în jos. Părul ei era exact de aceeaşi culoare cu al mamei sale – gri-cenuşiu, dar şi-l purta împletit în două cozi groase, ajungându-i până sub brâu. În afară de micuţa diademă cu o piatră preţioasă şlefuită cu măiestrie şi de o curea cu un lănţişor de aur, care-i încingea pe şolduri rochia lungă albastru cu argintiu,

Pavetta nu purta nicio podoabă.

Escortată de paj, de crainic, de castelan şi de Vissegerd, prinţesa a ocupat scaunul gol dintre Drogodar şi Eist Tuirseach. Cavalerul insular a avut grijă să-i umple iute ulcica şi să converseze cu ea. Geralt a remarcat că-i răspundea monosilabic. Ochii i se tot micşorau, ascunşi permanent sub genele lungi, chiar şi în timpul toasturilor zgomotoase care îi erau adresate din diferite colţuri ale mesei. Fără îndoială, frumuseţea ei îi impresionase pe musafiri: Crach an Craite încetase să mai ţipe şi se holba cu gura căscată la Pavetta, uitând până şi de ulcica sa cu bere. Windhalm din Attre, de asemenea, o devora din ochi pe prinţesă, trecând prin diferite nuanţe de roşu, de parcă doar câteva fire de nisip din clepsidră l-ar mai fi separat de noaptea nunţii. Cu o încordare suspectă îi studiau chipul micuţei Cotcodac şi fraţii din Strept.

— Aha, a spus încet Calanthe, satisfăcută vizibil de efect. Ei ce spui, Geralt? Fata seamănă leit cu mama, fără falsă modestie. Parcă mi-e şi milă de bietul roşcat, Crach. Mai trăiesc cu speranţa că din căţelul ăsta poate să iasă într-o bună zi cineva de teapa lui Eist Tuirseach. La urma urmei, acelaşi sânge le curge prin vene. Mă asculţi, Geralt? Cintra n-are-ncotro, trebuie să se alieze cu Skellige deoarece aşa cer interesele statului. Fiica mea trebuie să se căsătorească cu persoana potrivită, pentru că este fiica mea. Acesta este rezultatul pe care vreau să mi-l garantezi.

— Eu să ţi-l garantez? Pentru asta n-ar fi de-ajuns doar voinţa maiestăţii tale?

— Lucrurile pot lua o asemenea întorsătură încât s-ar putea să nu fie de-ajuns.

— Ce-ar putea fi mai puternic decât voinţa ta?

— Destinul.

— Oh. Prin urmare, eu, un sărman vânător, trebuie să mă confrunt cu un destin care este mai puternic decât voinţa regală. Un vânător care luptă cu destinul! Ce ironie.

— Care-i ironia?

— Care să fie? Maiestate, se pare că serviciul pe care mi-l ceri e la limita imposibilului.

— Dacă era la limita posibilului, a strecurat Calanthe din spatele buzelor zâmbitoare, mă descurcam şi singură, n-aveam nevoie de vestitul Geralt din Rivia. N-o mai face pe deşteptul. Totul se poate aranja, e doar o chestiune de preţ. La naiba, în lista de preţuri a unui vânător trebuie să fie şi unul pentru ceea ce se află la limita imposibilului. Îmi închipui că-i destul de piperat. Garantează-mi rezultatul despre care vorbeam şi-ţi voi da tot ceea ce-mi ceri.

— Ce-ai spus, maiestate?

— Îţi voi da tot ceea ce-mi ceri. Nu-mi place când cineva mă roagă să repet. Sunt curioasă, vânătorule, oare înainte de orice treabă de care te apuci, încerci să-i descurajezi pe cei cărora le oferi serviciile la fel cum ai încercat şi cu mine? Hai, că timpul trece. Răspunde-mi, da sau nu?

— Da.

— Foarte bine. Acum mai vii de-acasă, Geralt. Răspunsurile dumitale sunt din ce în ce mai aproape de perfecţiune, încep să semene cu cele la care mă aştept atunci când pun întrebări. Acum întinde-ţi discret mâna stângă după spătarul tronului meu.

Geralt şi-a strecurat mâna pe sub perdeaua galben cu albastru. Aproape imediat a dat de o sabie sprijinită cu latul de spătarul împodobit cu un cordovan bogat. O sabie pe care o cunoştea foarte bine.

— Maiestate, i-a zis el încet, lăsând la o parte ceea ce am spus mai înainte despre uciderea fiinţelor omeneşti, îţi dai seama, mă gândesc, că împotriva destinului nu se poate lupta doar cu o sabie?

— Îmi dau seama. Calanthe a întors capul. Mai trebuie şi un vânător care s-o ţină în mână. După cum vezi, am avut grijă.

— Maiestate…

— Niciun cuvânt în plus, Geralt. Cam prea mult am uneltit. Se uită lumea la noi şi Eist face urât. Mai stai de vorbă niţel cu castelanul. Mănâncă ceva, bea. Dar nu prea mult. Vreau să ai mâna fermă.

A ascultat-o. Regina s-a alăturat conversaţiei dintre Eist, Vissegerd şi Sacdeşoareci cu participarea tăcută şi

somnoroasă a Pavettei. Drogodar şi-a pus deoparte lăuta şi a început să mănânce, recuperând întârzierea. Haxo nu era prea vorbăreţ. Un voievod cu nume dificil de reţinut, căruia-i ajunseseră la urechi necazurile Cvadricornului, l-a întrebat politicos dacă iepele sunt bune de mânz. Geralt a răspuns că da, sunt mult mai bune decât armăsarii. Nu era sigur dacă gluma a fost bine primită. Voievodul nu i-a mai pus alte întrebări.

Ochii lui Sacdeşoareci căutau privirea vânătorului, dar firimiturile de pe masă nu se mai mişcau.

Crach an Craite se împrietenea din ce în ce mai mult cu cei doi fraţi mai mari din Strept. Al treilea, cel mai mic, nu mai era în stare de nimic după încercarea de a ţine ritmul băuturii stabilit de Draig Bon-Dhu. Scaldul, din câte se părea, trecuse proba fără nicio problemă.

Caimacamii mai tineri şi mai puţin importanţi adunaţi în capul mesei, ameţiţi, fredonau fals un cântec bine cunoscut despre o căprioară şi o băbuţă răzbunătoare lipsită de simţul umorului.

Un paj cu părul cârlionţat şi căpitanul gărzii, în culorile auriu şi albastru ale Cintrei, au fugit spre Vissegerd. Mareşalul le-a ascultat raportul cu fruntea încreţită. S-a ridicat în picioare, s-a plasat în spatele tronului şi s-a înclinat pentru a-i murmura ceva reginei. Calanthe i-a aruncat o privire rapidă lui Geralt şi i-a răspuns scurt lui Vissegerd. Acesta s-a aplecat şi mai mult în faţă, i-a şoptit ceva, după care regina s-a uitat la el aspru şi a lovit fără un cuvânt cu palma spătarul tronului. Mareşalul s-a aplecat, i-a transmis un ordin căpitanului gărzii. Geralt nu l-a auzit. A văzut însă că Sacdeşoareci se agita de colo-colo, cu ochii la Pavetta: prinţesa stătea neclintită, cu capul plecat.

În sală răsunetul paşilor grei şi clinchetul metalic acopereau rumoarea de la masă. Toată lumea şi-a ridicat şi a întors capul.

Nou-venitul era ferecat în armură din plăci de fier combinate cu piele ceruită. Un pieptar bombat, emailat în negru şi albastru, îi acoperea parţial cuirasa. Umerii îi erau blindaţi cu ţepi de oţel, casca era prevăzută cu o vizieră în

formă de bot de câine şi era presărată cu piroane asemenea unei coji de castană.

Zăngănind şi scrâşnind, ciudatul oaspete a venit la masă, încremenind în picioare în faţa tronului.

— Maiestatea voastră, venerabilă regină, onoraţi nobili, a declamat el din spatele vizierei de la cască, înclinându-se cu stângăcie. Iertaţi-mă că vă tulbur banchetul solemn. Sunt Arici Erlenwald.

— Bine ai venit la noi, Arici din Erlenwald, a spus răspicat Calanthe. Ia loc la masă. În Cintra suntem bucuroşi de fiecare oaspete.

— Mulţumesc, maiestate. Arici din Erlenwald a făcut o nouă reverenţă, şi-a atins pieptul cu pumnul în mănuşa de fier. Eu nu vin, cu toate acestea, în Cintra ca oaspete, ci cu o problemă importantă, care nu suferă amânare. Dacă îmi îngăduie regina Calanthe, o s-o prezint imediat, ca să nu mai pierdem vremea.

— Arici din Erlenwald, i-a spus tăios regina. Grija ta lăudabilă pentru timpul nostru nu scuză lipsa ta de respect. Pentru că nu pot interpreta altfel faptul că mi te adresezi din spatele unei măşti de fier. Aşa că scoate-ţi casca. O să îndurăm într-un fel sau altul pierderea de vreme pe care ţi-o ia această acţiune.

— Maiestate, faţa mea trebuie să rămână ascunsă deocamdată. Cu îngăduinţa maiestăţii voastre.

Printre cei prezenţi s-a iscat murmur de mânie, rumoare, punctat ici şi colo de blesteme strecurate printre dinţi. Sacdeşoareci, plecându-şi capul, şi-a mişcat buzele în tăcere. Vânătorul a simţit cum o vrajă a electrizat aerul pentru o clipă şi i-a mişcat medalionul. Calanthe se uita la Arici cu ochi mijiţi, tamburinând cu degetele braţele tronului.

— Încuviinţez, a spus ea în cele din urmă, fiind încredinţată că ai motive suficient de importante. Spune-mi atunci, ce te-aduce pe la noi, Arici fără faţă.

— Mulţumesc pentru îngăduinţă, a zis intrusul. Şi întrucât nu pot răbda să fiu acuzat de lipsă de respect, vă anunţ că este vorba despre rânduiala cavalerească. Nu am dreptul să

am faţa descoperită înainte de miezul nopţii.

Regina a acceptat explicaţia cu un gest nonşalant din mână. Arici a făcut un pas înainte, zăngănindu-şi armura ţepoasă.

— Cu cincisprezece ani în urmă, a proclamat el cu voce tare, soţul dumneavoastră, doamnă Calanthe, regele Roegner, s-a rătăcit în timpul partidei de vânătoare din Erlenwald. Ajungând pe un drum denivelat, a căzut de pe cal într-o râpă, scrântindu-şi piciorul. Neizbutind să iasă de acolo, a strigat după ajutor, dar i-au răspuns doar şuierăturile viperelor şi urletele vârcolacilor care se tot apropiau. Fără nicio îndoială, ar fi pierit dacă nu i-ar fi sărit nimeni în ajutor.

— Ştiu că aşa a fost, a confirmat regina. Dacă şi tu ştii, înseamnă că tu ai fost cel care l-a ajutat.

— Da. Numai datorită mie s-a putut întoarce sănătos şi în condiţii de siguranţă la castel. La dumneavoastră, doamnă.

— Prin urmare, îţi datorez recunoştinţă, Arici din Erlenwald. Recunoştinţă care nu poate fi diminuată de faptul că Roegner, stăpânul inimii mele şi al patului meu, a plecat din această lume. Aş dori să te întreb cum aş putea să-ţi fiu recunoscătoare, dar mă tem, totuşi, că un cavaler nobil, care se conduce în toate actele sale după legile cavalerismului, ar putea fi ofensat de o astfel de întrebare. Presupun, pe de altă parte, că ajutorul pe care l-ai dat împăratului n-a fost dezinteresat.

— Ştiţi bine, maiestate, că nu a fost dezinteresat. De asemenea, ştiţi că vin tocmai pentru recompensa făgăduită de rege pentru salvarea vieţii sale.

— Oh, da? Calanthe i-a zâmbit, dar în ochii ei străluceau flăcări verzi. Aşadar, ai găsit un rege în fundul râpei, fără apărare, rănit, lăsat la mila şerpilor şi a monştrilor. Şi numai atunci când ţi-a făgăduit răsplata i-ai sărit în ajutor? Adică dacă el n-ar fi vrut sau n-ar fi putut să-ţi promită vreo recompensă, l-ai fi lăsat acolo, iar eu n-aş fi ştiut până în ziua de azi unde-i putrezesc oasele? Oh, câtă nobleţe din partea dumitale. Atunci comportamentul tău s-a abătut de la orice jurământ cavaleresc.

Rumoarea mesenilor se intensifica.

— Şi astăzi ai venit pentru răsplată, Arici? a continuat regina, zâmbind din ce în ce mai ameninţător. După cincisprezece ani? Te bizui probabil pe dobânda acumulată în acest timp? Aici nu-i bancă de piticani, Arici. Spui că Roegner ţi-a făgăduit răsplată? Ei bine, ar fi cam greu să-l aduci aici ca să te răsplătească. Cred că mai lesne-ar fi să te trimitem la el, pe lumea cealaltă. Acolo aţi putea să vă puneţi de-acord ce şi cui îi datoraţi. L-am iubit pe soţul meu prea mult, Arici, pentru a înceta să mă gândesc la faptul că l-aş fi putut pierde chiar atunci, cu cincisprezece ani în urmă, în cazul în care nu s-ar fi tocmit cu tine. Acest gând mă face să nu te prea simpatizez. Intrusule mascat, ştii că în acest moment aici, în Cintra, în castelul meu şi în împărăţia mea, eşti la fel de neputincios şi de apropiat de moarte cum era Roegner pe fundul defileului? Ei bine, ce-mi propui, ce preţ, ce răsplată, dacă-ţi făgăduiesc că vei pleca de aici viu şi nevătămat?

Medalionul din jurul gâtului lui Geralt a început să tremure, să vibreze. Vânătorul i-a aruncat o privire fulgerătoare lui Sacdeşoareci, întâlnindu-i căutătura penetrantă, vizibil îngrijorată. A clătinat din cap uşor, a ridicat din sprâncene întrebător. Druidul, de asemenea, a negat, printr-o mişcare abia perceptibilă a bărbii cârlionţate, arătând spre Arici. Geralt nu era sigur.

— Vorbele dumneavoastră, maiestate, a spus Arici, urmăresc să mă intimideze. Şi ca să trezească mânia onoraţilor domni care s-au adunat aici. Precum şi dispreţul fiicei dumneavoastră fermecătoare, Pavetta. Dar mai presus de toate, vorbele dumneavoastră nu sunt adevărate. Şi ştiţi asta foarte bine!

— Cu alte cuvinte, mint ca un porc.

Gura lui Calanthe s-a strâmbat înfiorător.

— Ştiţi foarte bine, maiestate, a continuat imperturbabil nou-venitul, ce s-a întâmplat atunci în Erlenwald. Ştiţi că Roegner, văzându-se salvat, a jurat din proprie iniţiativă să-mi dea tot ceea ce-i cer. Îmi sunt martori toţi cei de faţă pentru ceea ce urmează să spun! Când regele, scos din

necaz, se afla în apropiere de suita lui, m-a întrebat a doua oară ce vreau, i-am răspuns. l-am cerut să-mi făgăduiască să-mi dea ceea ce a lăsat când a plecat de acasă, despre care nu ştie şi la care nu se aşteaptă. Şi suveranul a jurat că se va ţine de cuvânt. Iar la întoarcerea la castel v-a găsit, Calanthe, în chinurile facerii. Da, maiestate, am aşteptat aceşti cincisprezece ani, iar dobânda răsplatei mele a crescut. Astăzi, când mă uit la frumoasa Pavetta, văd că a meritat aşteptarea! Lorzi şi cavaleri! Unii dintre voi au venit în Cintra ca să ceară mâna prinţesei. Vă anunţ că aţi venit în zadar. Din ziua în care s-a născut, prin puterea jurământului regal, frumoasa Pavetta îmi aparţine!

Printre petrecăreţi a izbucnit frenezia. Cineva striga, altcineva blestema, altcineva a bătut cu pumnul în masă, răsturnând blidele, ulcelele şi străchinile. Cel mai mare din fraţii din Strept a smuls cuţitul din friptura de oaie şi l-a fluturat în toate direcţiile. Crach an Craite, aplecat, se pare că şi-a încercat puterile rupând un picior de masă.

— E de necrezut! a ţipat Vissegerd. Ce dovezi ai? Dovezi!

— Chipul reginei, a strigat Arici, întinzându-şi mâna în mănuşă de fier, este cea mai bună dovadă!

Pavetta stătea pe scaun, nemişcată, cu capul plecat. În atmosferă atârna ceva foarte straniu. Medalionul vânătorului vibra pe lănţişor, pe sub tunică. Acesta a văzut-o pe regină cum i-a făcut semn unui paj aflat în spatele tronului şi i-a dat o poruncă scurtă în şoaptă. Geralt n-a auzit-o. Dar i-au dat de gândit stupoarea de pe faţa băiatului şi faptul că porunca a trebuit să fie repetată. Pajul a fugit spre uşă.

Vacarmul de la masă nu s-a stins. Eist Tuirseach i s-a adresat reginei.

— Calanthe, i-a spus calm. Ăsta spune adevărul?

— Şi dacă l-ar spune, a zis tărăgănat regina, muşcându-şi buzele şi trăgându-şi eşarfa verde peste umeri, ce?

— Dacă spune adevărul, s-a încruntat Eist, va trebui să împlineşti făgăduiala.

— Serios?

— Îmi dai de înţeles, a spus insularul mohorât, că tratezi

toate promisiunile în acest fel? Şi pe cele pe care mi le-ai făcut şi care mi s-au fixat atât de bine în memorie?

Geralt, care nu-şi închipuise c-ar putea s-o vadă pe Calanthe roşind atât de puternic, cu ochii umezi şi buzele tremurânde, era siderat.

— Eist, i-a şoptit regina. Nu-i acelaşi lucru…

— Serios?

— Oh, puşlamaua naibii! a urlat din senin Crach an Craite, ridicându-se brusc de la masă. Ultimul idiot care a susţinut că am făcut ceva în zadar a fost ciugulit de crabi pe fundul golfului Allenker! Doar n-am venit din Skellige cu corabia ca să mă întorc cu mâinile goale! Am un rival, fir-ar al naibii! Hei, cineva să-mi aducă sabia, şi daţi-i un fier în mână şi cretinului! O să vedem noi acum care pe care…

— Oare n-ai putea să-ţi ţii fleanca, Crach? A spus caustic Eist, punându-şi pumnii pe masă. Draig Bon-Dhu! Te fac responsabil pentru comportamentul nepotului regelui!

— Nu cumva vrei să mă linişteşti şi pe mine, Tuirseach? a strigat Rainfarn din Attre ridicându-se. Cine îndrăzneşte să mă oprească să spăl cu sânge insultele care i s-au adresat aici prinţului meu? Şi fiului său Windhalm, singurul care este demn de mâna şi de aşternutul Pavettei! Aduceţi săbiile! O să-i arăt eu aici, pe loc, lui Arici sau cum l-o mai fi chemând, cum ne răzbunăm noi, cei din Attre când suntem insultaţi! Mă întreb dacă există cineva sau ceva capabil să mă oprească?

— Da. De dragul bunelor maniere, a spus liniştit Eist Tuirseach. Nu este corect să înceapă o luptă aici sau să fie provocat cineva, fără a obţine mai întâi acordul stăpânei casei. Ce-i asta, sala tronului din Cintra este un han unde puteţi să vă daţi peste bot şi să vă înjunghiaţi cu cuţitele când aveţi voi chef?

Toată lumea a început să ţipe din nou, unul peste altul, să se facă cu ou şi cu oţet şi să-şi fluture braţele. Hărmălaia a amuţit ca tăiată cu un cuţit atunci când în sală au răsunat dintr-odată hohote scurte şi înverşunate de zimbru înfuriat.

— Da, a spus Cotcodac, dregându-şi glasul şi ridicându-se de pe scaun, Eist s-a înşelat. Nu e un han. Este mai curând o

grădină zoologică, unde şi zimbrii îşi au locul lor. Onorabilă Calanthe, îngăduie-mi să-mi spun părerea asupra problemei cu care ne confruntăm.

— Mulţi oameni, din câte pot vedea, a zis tărăgănat Calanthe, au un punct de vedere asupra problemei şi îl exprimă, chiar şi fără permisiunea mea. Ciudat e că nimeni nu este curios care este opinia mea. Din punctul meu de vedere, mai degrabă se prăbuşeşte naibii castelul în capul meu decât să i-o dau pe Pavetta în mâinile ciudatului ăstuia. Nu am nici cea mai mică intenţie…

— Făgăduinţa lui Roegner… a început Arici, dar regina l-a întrerupt imediat, bătând în masă cu un potir de aur.

— Făgăduinţa lui Roegner… îmi pasă de ea ca de zăpada de anul trecut! Iar în ceea ce te priveşte, Arici, încă nu ţi-am hotărât soarta, dacă-i îngădui lui Crach sau lui Rainfarn sau nu să se întâlnească cu tine pe terenul de onoare, sau dacă pur şi simplu poruncesc să te spânzure. Dacă mă întrerupi când vorbesc, nu faci decât să-mi influenţezi negativ decizia!

Geralt, încă tulburat de vibraţia medalionului, privea în jurul încăperii, când deodată a întâlnit brusc ochii Pavettei, verde-smarald ca ai mamei sale. Prinţesa nu-i mai ascundea sub genele lungi, ci îi plimba de la Sacdeşoareci la vânător, fără să le acorde nicio atenţie celorlalţi. Sacdeşoareci se foia, aplecat, bălmăjind.

Cotcodac, încă în picioare, şi-a dres glasul.

— Vorbeşte, a dat din cap regina. Dar la obiect şi cât mai scurt posibil.

— La ordinele maiestăţii voastre. Onorabilă Calanthe şi voi, cavaleri! Într-adevăr, a fost cam bizară cererea pe care Arici din Erlenwald i-a făcut-o regelui Roegner şi bizară a fost recompensa cerută regelui atunci când acesta a declarat că-i va îndeplini orice dorinţă. Dar să nu pretindem că n-am mai auzit despre astfel de cereri, vechi de când lumea, cum ar fi Dreptul la Surpriză. Despre preţul pe care-l poate cere cel care salvează viaţa unuia dintre semeni, aflat într-o situaţie aparent fără speranţă şi care exprimă o dorinţă aparent irealizabilă. „O să-mi dai ceea ce-ţi iese mai

întâi în cale ca să te salvez.” Ar putea fi, să spunem, un câine, un halebardier de la poarta castelului, poate chiar soacra, nerăbdătoare să-şi afurisească ginerele la întoarcerea acasă. Sau: „O să-mi dai ceea ce-ai să găseşti acasă şi la care nu te aşteptai.” După o călătorie lungă, venerabili domni, şi la o revenire neanunţată, în mod normal ar putea fi ibovnicul soţiei în patul tău. Dar, uneori, ar putea fi un copil. Copilul indicat de destin.

— Fii scurt, Cotcodac, şi-a încruntat sprâncenele Calanthe.

— La porunca maiestăţii voastre. Domnilor! N-aţi auzit de copii marcaţi de pecetea destinului? Păi, eroul legendar Zatret Voruta n-a fost încredinţat piticaniilor când era copil, pentru că era prima fiinţă pe care tatăl a întâlnit-o la întoarcerea în cetate? Sau Deï Nebunul, care i-a cerut unui călător ceea ce a rămas în casă, şi despre care el nu ştie? Această surpriză era vestitul Supree, care ulterior l-a eliberat pe Deï Nebunul de blestemul abătut asupra lui. Amintiţi-vă, de asemenea, de Zivelena, care a devenit regina Metinnei datorită sprijinului gnomului Rumplestelt, în schimbul căruia i-a promis primul ei copil. Zivelena nu şi-a respectat promisiunea, atunci când a venit Rumplestelt după răsplată şi l-a forţat să plece prin vrăji. La scurt timp după aceea, ea şi copilul au murit de ciumă. Nu te joci aşa cu destinul!

— Nu mă sperii, Cotcodac, s-a zburlit Calanthe. Se apropie miezul nopţii, timpul fricilor. Îţi mai vin în minte şi alte legende din vremea copilăriei care, fără îndoială, a fost destul de chinuită? Dacă nu, atunci stai jos.

— Vă cer îndurare, baronul şi-a răsucit mustăţile lungi, mai lăsaţi-mă să stau în picioare un pic. Aş dori să reamintesc tuturor încă o legendă. Una veche şi uitată, pe care am auzit-o cu toţii, probabil, în copilăria noastră chinuită. În legenda aceasta, regii îşi ţineau făgăduielile. Însă noi, vasali săraci, nu suntem legaţi de monarhi decât prin cuvântul regal: pe el se bazează tratatele, acordurile, privilegiile, moşiile noastre. Şi ce? Trebuie să ne îndoim de toate acestea? Să punem la îndoială integritatea cuvintelor

regale? Să ne aşteptăm că aceasta va însemna la fel de mult ca zăpada de anul trecut? La drept vorbind, în cazul acesta, după o copilărie chinuită, ne aşteaptă o bătrâneţe chinuită!

— De partea cui eşti tu, Cotcodac? a strigat Rainfarn din Attre.

— Taci! Lasă-l să vorbească!

— Rahatul ăsta cu ochi o ofensează pe maiestatea sa!

— Baronul Tigg are dreptate!

— Linişte, a cerut Calanthe brusc în timp ce se ridica în picioare. Lasă-l să termine.

— Mulţumesc, s-a înclinat Cotcodac. Dar eu tocmai am terminat.

S-a aşternut tăcerea, stranie după rumoarea provocată de vorbele baronului. Calanthe rămăsese în picioare. Geralt se gândea că nimeni în afară de el nu i-a văzut mâna tremurândă cu care şi-a frecat fruntea.

— Domnilor, a spus în cele din urmă, trebuie să vă dau o explicaţie. Da, acest... Arici... spune adevărul. Roegner de fapt i-a făgăduit surpriza care-l aştepta acasă. Se pare că regretatul nostru rege era destul de nepăsător în problemele femeilor şi nu ştia să numere decât până la nouă. Şi mi-a mărturisit adevărul numai mie pe patul de moarte. Pentru că ştia ce i-aş fi făcut în cazul în care mi-ar fi spus mai devreme ce promisiune făcuse. El ştia de ce este în stare o mamă al cărei copil este pus la cheremul altuia cu atâta uşurinţă.

Cavalerii şi nobilii au tăcut. Arici stătea încremenit ca o statuie de oţel, înfăşurată cu sârmă ghimpată.

— Iar Cotcodac, a reluat Calanthe, ei bine, Cotcodac mi-a amintit că nu sunt mamă, ci regină. Foarte bine. Ca regină, mâine voi reuni consiliul. Cintra nu este o tiranie. Consiliul va decide dacă făgăduinţa regelui defunct va hotărî soarta succesoarei la tron. Va hotărî şi dacă o va da pe ea cu tot cu tronul Cintrei intrusului sau se va acţiona în conformitate cu interesele regatului. Calanthe s-a oprit, uitându-se cu coada ochiului la Geralt. Iar în privinţa nobililor cavaleri care au venit la Cintra în speranţa de a primi mâna prinţesei... Nu-

mi rămâne decât să-mi exprim regretul pentru cruda umilinţă şi atentatul la onoare pe care le-au suferit aici, pentru ridicolul pe care l-au îndurat. Nu este vina mea.

Din vacarmul de voci înălţat deasupra invitaţilor, vânătorul a distins şoaptele lui Eist Tuirseach.

— Pentru toţi zeu mării, gâfâia insularul. Da nu-i corect. Este o incitare publică la vărsare de sânge. Calanthe, tu nu faci decât să-i întărâţi...

— Taci, Eist, a şuierat regina, furioasă. Altfel mă mânii rău.

Ochii negri ai lui Sacdeşoareci au fulgerat atunci când druidul i-a arătat lui Rainfarn din Attre că se pregăteşte să se ridice, cu o faţă sumbră, deformată de un rictus. Geralt a reacţionat pe loc, i-a luat-o înainte imediat, trântindu-şi zgomotos scaunul.

— Poate că nu trebuie să se convoace consiliul, a spus cu voce tare şi răsunătoare.

Toată lumea a tăcut, privindu-l cu uimire. Geralt a simţit aţintite asupra lui privirea de smarald a Pavettei, căutătura lui Arici din spatele vizierei de la casca neagră, a simţit, de asemenea, Forţa în creştere ca valurile unui potop, vibrând în aer. A văzut cum, sub influenţa acestei Forţe, fumul de la torţe şi de la lămpile de petrol începe să ia forme fantastice. Ştia că şi Sacdeşoareci le vede. De asemenea, ştia că nimeni altcineva nu le vede.

— Am spus, a repetat calm, că ar putea fi inutilă convocarea consiliului. Înţelegi ce vreau să spun, Arici din Erlenwald?

Cavalerul ghimpat a făcut doi paşi zăngănitori în faţă.

— Înţeleg, a spus el în mod justificat din spatele căştii. Doar nu-s nătâng ca să nu-nţeleg. Am auzit ce-a spus mărinimoasa şi venerabila regină Calanthe. A găsit o modalitate foarte bună de a scăpa de mine. Accept provocarea ta, cavalerule necunoscut!

— Nu-mi amintesc să te fi provocat, a spus Geralt. N-am de gând să mă duelez cu tine, Arici din Erlenwald.

— Geralt! l-a strigat pe nume Calanthe, cu o mină mânioasă, uitând să-i spună vânătorului „nobile Ravix”. Nu

întindeţi prea mult coarda! Nu-mi puneţi la încercare răbdarea!

— Nici pe-a mea, a adăugat ameninţător Rainfarn.

În timp ce Crach an Craite a mârâit doar, Eist Tuirseach i-a arătat un gest elocvent cu pumnul. Crach a mârâit şi mai tare…

— Cu toţii l-am auzit, a spus Geralt, pe baronul de Tigg cum ne-a povestit despre eroii faimoşi despărţiţi de părinţii lor, prin aceleaşi jurăminte cu care a fost convins şi regele Roegner de către Arici. Dar de ce, cu ce scop, cineva cere astfel de jurăminte? Tu cunoşti răspunsul, Arici din Erlenwald. Acest jurământ este capabil să creeze o legătură puternică, de nezdruncinat, între destinul celui care cere jurământul şi obiectul jurământului, copilul-surpriză. Un astfel de copil, marcat de pecetea unei sorţi oarbe, poate fi destinat unor lucruri extraordinare. Poate fi capabil să joace un rol extrem de important în viaţa celui de care este legată soarta sa. De aceea, Arici, i-ai cerut lui Roegner preţul pe care astăzi îl pretinzi. Tu nu vrei tronul Cintrei. O vrei doar pe prinţesă.

— Exact cum ai spus, cavalerule necunoscut, a râs Arici tare. Asta e ceea ce cer eu! Daţi-mi-o pe aceea care este destinul meu!

— Asta, a zis Geralt, mai rămâne de dovedit.

— Mai îndrăzneşti să te îndoieşti? După ce regina a confirmat adevărul cuvintelor mele? După cele pe care le-ai spus tu însuţi adineaori?

— Da. Pentru că nu ne-ai spus totul, Arici. Roegner cunoştea puterea Dreptului la Surpriză şi greutatea jurământului făcut. A jurat pentru că ştia că dreptul şi obiceiul au puterea de a proteja un astfel de jurământ. Că acestea veghează ca jurămintele să fie respectate doar în cazul în care sunt confirmate de forţa destinului. Eu zic, Arici, că deocamdată n-ai niciun drept asupra prinţesei. Vei avea doar atunci când…

— Când ce?

— Când prinţesa însăşi va fi de acord să plece cu tine. Aşa spune Dreptul la Surpriză. Consimţământul copilului, şi

nu al părinţilor, confirmă jurământul, dovedeşte că acel copil este născut de fapt în umbra destinului. De aceea ai aşteptat cincisprezece ani, Arici. Pentru că aceasta era condiţia pe care a pus-o regele Roegner.

— Cine eşti tu?

— Sunt Geralt din Rivia.

— Cine eşti tu, Geralt din Rivia, mă rog, de te crezi un oracol în obiceiuri şi drepturi?

— El cunoaşte acest drept mai bine decât oricine altcineva, a spus răguşit Sacdeşoareci, pentru că s-a aplicat odinioară şi în cazul lui. L-au scos din casa părintească, pentru că era cel la care nu se aşteptase tatăl său să-l găsească acasă la întoarcere. Pentru că era destinat pentru altceva. Şi prin forţa destinului a devenit cine este.

— Şi cine este el?

— Un vânător de monştri.

În tăcerea care domnea, clopotul corpului de gardă a bătut anunţând sumbru miezul nopţii. Toată lumea a tresărit, şi-a ridicat capul. Sacdeşoareci s-a uitat la Geralt, afişând o expresie stranie, uluită. Dar cel mai vizibil se cutremura şi se agita neliniştit Arici. Mâinile blindate în mănuşi au căzut fără vlagă într-o parte, casca ghimpată se clătina nesigur.

O Forţă necunoscută, bizară, a invadat sala ca o ceaţă gri îngroşată brusc.

— Într-adevăr, a spus Calanthe. Geralt din Rivia, aici de faţă, este vânător de monştri. Profesia lui este demnă de respect şi consideraţie. El s-a dedicat protecţiei noastre împotriva ororilor şi coşmarurilor zămislite în noapte, care ne trimit forţe sinistre dăunătoare oamenilor. El îi ucide pe toţi monştrii şi creaturile care ne pândesc prin păduri şi râpe. Dar şi pe cei care se încumetă să intre în casele noastre.

Arici tăcea.

— Prin urmare, a continuat regina, ridicându-şi mâna plină de inele, să se facă dreptate, să se verifice jurământul a cărui îndeplinire o ceri, Arici din Erlenwald. A bătut de miezul nopţii. Rânduiala nu te mai împiedică. Scoate-ţi

casca. Să-ţi vadă chipul fiica mea înainte de a-şi declara voinţa, înainte de a-şi hotărî destinul. Noi toţi vrem să-ţi vedem faţa.

Arici din Erlenwald şi-a ridicat lent mâna blindată în mănuşă, a smuls legăturile de la cască, şi-a scos-o apucând cornul de fier şi aruncând-o cu un zăngănit pe podea. Cineva a strigat, cineva a blestemat, cineva a gâfâit cu un fluierat. Pe chipul reginei a apărut un zâmbet maliţios, foarte maliţios. Un zâmbet crud de triumf.

Deasupra pieptarului mare de metal semicircular îi priveau doi ochi umflaţi, negri, ieşiţi din orbite, situaţi de-o parte şi de alta a unui bot bont acoperit cu păr lung roşcat, plin cu colţi ascuţiţi albi. Capul şi gâtul creaturii aflate în picioare în mijlocul sălii erau acoperite cu o crustă ca o perie cu spini cenuşii, scurţi şi mobili.

— Aşa arăt, a vorbit făptura, după cum bine ştiţi, Calanthe. Roegner, povestindu-vă cele întâmplate cu el în Erlenwald, n-a putut omite descrierea celui căruia îi datora viaţa. Căruia, în ciuda aspectului său, i-a făgăduit ceea ce i-a făgăduit. Ei bine, v-aţi pregătit pentru sosirea mea, maiestate. Refuzul dumneavoastră nobil şi dispreţuitor de a vă ţine de cuvânt v-a fost reproşat până şi de propriii vasali. În eventualitatea că v-ar eşua încercarea de a-i asmuţi împotriva mea pe ceilalţi pretendenţi, l-aţi păstrat ca rezervă pe vânătorul criminal care stă în dreapta dumneavoastră, la îndemână. Iar pentru final aţi pregătit această escrocherie vulgară. Aţi vrut să mă umiliţi, Calanthe. Aflaţi că, de fapt, v-aţi umilit pe dumneavoastră.

— Destul, Calanthe s-a ridicat în picioare, cu pumnul încleştat în şold. Să terminăm cu bâlciul. Pavetta! Vezi cine, sau mai degrabă ce este în faţa ta şi te vrea. În baza Dreptului la Surpriză şi a obiceiurilor strămoşeşti, tu hotărăşti. Răspunde. Doar un cuvânt ai de spus. Dacă spui „Da”, vei deveni proprietatea, prada acestui monstru. Dacă spui „Nu”, n-o să-l mai vezi niciodată.

Forţa palpitantă din sală îi strângea tâmplele lui Geralt ca într-un cerc de fier, îi fredona în urechi, îi zburlea părul de pe gât. Vânătorul s-a uitat la degetele albite ale lui

Sacdeşoareci, încleştate pe marginea mesei. Un firicel subţire de sudoare se rostogolea în jos pe obrazul reginei. Firimiturile de pâine de pe masă, care se mişcau ca viermii, formau rune care se dispersau şi se regrupau într-un mesaj clar: ATENŢIE!

— Pavetta! a repetat Calanthe. Răspunde. Vrei să pleci cu această creatură? Prinţesa a ridicat capul.

— Da.

Forţa care invadase sala a repetat în ecou, repercutându-se surd în bolţile ogivale. Nimeni, absolut nimeni n-a emis nici cel mai mic sunet.

Calanthe a alunecat lent, foarte lent, pe tron. Faţa ei era complet lipsită de expresie.

— Cu toţii am auzit, a rupt tăcerea vocea calmă a lui Arici. Şi Maiestatea sa, Calanthe. Şi tu, vânătorule viclean, tâlharule plătit. Drepturile mi-au fost dovedite. Adevărul şi destinul au învins minciunile şi tertipurile. Ei bine, ce v-a mai rămas, venerabilă regină, vânător deghizat? Oţelul rece?

Nimeni n-a deschis gura.

— Mi-ar face mare plăcere, a continuat Arici, agitându-şi ţepii şi clămpănindu-şi botul, să părăsesc cât mai repede locul acesta cu Pavetta, dar nu pot să-mi refuz o anumită plăcere. Este vorba despre dumneavoastră, Calanthe. Vă veţi conduce fiica până la mine şi-i veţi pune mâna albă în mâna mea.

Regina şi-a întors încet capul spre vânător. În ochii ei se citea o poruncă. Geralt nu s-a mişcat, simţind şi văzând Forţa condensându-se în aer şi concentrându-se pe el. Doar pe el. Ştia. Ochii reginei se micşorau, buzele îi tremurau…

— Ce? Cum? a urlat brusc Crach an Craite, ţâşnind din scaun. Mâna albă? În mâna lui? Prinţesa cu nesuferitul ăsta păros? Cu acest… rât de porc?

— Şi eu care voiam să mă lupt cu el ca un cavaler! l-a secondat Rainfarn. Cu sperietoarea, cu bruta! Asmuţiţi câinii! Câinii!

— Pe el! a ţipat Calanthe.

Apoi totul s-a întâmplat foarte repede. Crach an Craite a

luat un cuţit de pe masă, şi-a răsturnat scaunul cu un scrâşnet. La porunca lui Eist, Draig Bon-Dhu, fără să stea pe gânduri, l-a lovit cu toată forţa în spate cu burduful cimpoiului. Crach s-a prăbuşit pe masă, între sturionii în sos bechamel şi coastele porcului mistreţ fript.

Rainfarn a sărit la Arici, scăpărând pumnalul scos din mânecă. Cotcodac a ţâşnit şi cu un şut i-a trimis un taburet direct sub picioare. Rainfarn a sărit agil peste obstacol, dar momentul de întârziere a fost suficient pentru ca Arici să-l inducă în eroare cu o fentă şi să-l îngenuncheze cu o lovitură puternică cu pumnul blindat. Cotcodac s-a aruncat pentru a-i smulge lui Rainfarn pumnalul, dar l-a oprit prinţul Windhalm, agăţându-se de coapsele lui ca un câine de vânătoare.

Dinspre uşă alergau în valuri străjerii înarmaţi cu halebarde şi lănci. Calanthe, dreaptă şi gravă, li-l arăta pe Arici, cu un gest brusc al mâinii. Pavetta a început să ţipe, Eist Tuirseach să înjure. Toţi s-au ridicat de la locurile lor, fără să ştie prea bine ce să facă.

— Omorâţi-l! a strigat regina.

Arici, suflând furios şi dezvelindu-şi colţii, s-a aruncat spre gardieni. Era neînarmat, dar era protejat de armura din oţel cu ţepi care respingea lăncile ca pe nişte frigărui. Cu toate acestea, o lovitură l-a proiectat pe spate, chiar în direcţia lui Rainfarn, care l-a imobilizat, apucându-i picioarele. Arici a urlat, oprind cu protecţiile braţelor loviturile lamelor de fier care cădeau ca o ploaie în capul lui. Rainfarn l-a înjunghiat cu pumnalul, dar lama s-a strecurat printre solzii pieptarului. Gardienii, încrucişându-şi lăncile, l-au împins pe Arici până la căminul sculptat. Rainfarn, agăţându-l de centură, a găsit o breşă în armură, şi i-a implântat pumnalul. Arici s-a chircit de durere.

— Dunyyyyyy! a strigat slab Pavetta, sărind pe un scaun.

Vânătorul, cu sabia în mână, s-a aruncat spre luptători pe deasupra mesei, împrăştiind blide, străchini şi ulcele. Ştia că n-avea prea mult timp la dispoziţie. Ţipetele Pavettei deveneau din ce în ce mai nefireşti. Rainfarn şi-a ridicat pumnalul pentru o nouă lovitură.

Geralt l-a tăiat, sărind de pe masă, în genunchi. Rainfarn a ţipat, mergând împleticit până la perete. Vânătorul s-a răsucit, lovind cu muchia lamei un gardian care încerca să-şi introducă vârful lăncii între cuirasa şi pieptarul lui Arici. Bărbatul a căzut pe podea, pierzându-şi casca plată. Pe uşă intrau alţi gardieni.

— Nu este corect! a urlat Eist Tuirseach, împingând un scaun.

Cu un gest energic a rupt de podea piesa incomodă de mobilier şi cu ce i-a mai rămas în mână a aruncat spre nou-veniţi.

Arici, agăţat de două halebarde în acelaşi timp, s-a prăbuşit cu un zăngănit, a strigat şi a răcnit, târât pe podea. Un al treilea gardian a sărit, şi-a ridicat spada, gata să-l împungă. Geralt i-a atins tâmpla cu vârful sabiei. Străjerii care-l înconjuraseră pe Arici au sărit, aruncându-şi halebardele. Gardienii veniţi dinspre uşă s-au retras în faţa piciorului de scaun fluturat de mâna lui Eist precum sabia magică a lui Balmur în mâna dreaptă a legendarului Zatret Voruta.

Ţipetele stridente ale Pavettei şi-au atins apogeul şi dintr-odată parcă s-ar fi rupt. Geralt, presimţind ce urmează, s-a trântit pe burtă la podea, ca să capteze cu ochii sclipirea verzuie. A simţit o durere sfâşietoare în urechi, a auzit un vuiet teribil şi strigăte stridente emise din numeroase gâtlejuri. Iar apoi ţipătul vibrant, uniform, monoton al prinţesei.

Masa se învârtea în jurul ei şi se înălţa turbionar, împrăştiind în jur vesela şi mâncarea, scaunele greoaie zburau prin sală izbindu-se de pereţi, covoarele şi tapiseriile fluturau ridicând nori de praf.

Dinspre uşă se auzeau hărmălaie, bufnituri şi scrâşnete seci de halebarde care se frângeau ca nişte oase.

Tronul, împreună cu Calanthe, a ţâşnit şi, ca o săgeată, a străbătut sala şi s-a înfipt cu o trosnitură în perete, după care s-a dezmembrat. Regina s-a prăbuşit fără vlagă, ca o păpuşă de cârpă. Eist Tuirseach, abia ţinându-se pe picioare, a sărit spre ea, a luat-o în braţe, acoperind-o cu

trupul lui înainte de a se desprinde tencuiala din pereţi şi din tavan.

Geralt, strângându-şi medalionul în căuşul palmei, de îndată ce a putut, s-a târât până la Sacdeşoareci, care, nu se ştie prin ce minune aflat încă în genunchi, şi nu pe burtă, flutura o baghetă scurtă dintr-o crenguţă de păducel. La capătul baghetei era prins un craniu de şobolan. Pe peretele din spatele druidului era o tapiserie reprezentând asediul şi incendierea cetăţii din Ortagor, aceasta din urmă fiind pradă flăcărilor autentice.

Pavetta urla. Învârtindu-se, lovea cu ţipetele ei lucrurile şi fiinţele ca un bici. Oricine dintre cei care zăceau pe podea încerca să se ridice, era trântit şi rostogolit sau aplatizat pe perete. În faţa ochilor lui Geralt, un vas mare de argint pentru sos, sculptat în formă de navă cu galere cu prova ascuţită, a şuierat în aer, lovindu-l peste picioare pe voievodul cu nume dificil de reţinut, care încerca să fugă. Din plafon se desprindea în linişte ipsosul. Sub plafon se rotea masa, iar Crach an Craite, care stătea întins pe ea, scuipa blesteme oribile.

Geralt s-a târât până la Sacdeşoareci şi amândoi s-au adăpostit în spatele unei movile care, luând-o în ordine din partea de jos, era formată dintr-un fiu din Strept, dintr-un butoi de bere, din Drogodar, dintr-un scaun şi din lăuta bardului.

— Asta-i Forţa pură, originală! a strigat druidul, acoperind vacarmul şi bufniturile. Ea n-are nicio putere deasupra!

— Ştiu! i-a răspuns Geralt pe acelaşi ton.

Apărut nu se ştie de unde, un fazan împănat, cu câteva pene răsfirate în evantai păstrate în partea posterioară, l-a lovit în spate.

— Trebuie să-i oprim! Pereţii încep să se fisureze!

— Ştiu!

— Gata?

— Da!

— Unu! Doi! Acum!

Au lovit în acelaşi timp, Geralt cu Semnul Aard, iar Sacdeşoareci cu o vrajă teribilă de gradul trei, datorită

căreia podeaua părea că începe să se topească. Scaunul pe care stătea prinţesa s-a făcut aşchii. Pavetta, ca şi cum n-ar fi observat, atârna încă în văzduh, în interiorul unei sfere verzi, transparente. Continuând să ţipe, şi-a întors capul spre ei şi chipul ei gingaş s-a contractat brusc într-o grimasă sinistră.

— Pentru toţi demonii! a urlat Sacdeşoareci.

— Atenţie! a strigat vânătorul, ghemuindu-se. Anuleaz-o, Sacdeşoareci! Anuleaz-o, altminteri va veni peste noi!

Masa s-a năruit cu o bubuitură pe podea, strivindu-şi picioarele şi tot ce se mai găsea dedesubt. Întins pe burtă pe masă, Crach an Craite a sărit trei coţi în sus. În jur ropotea o ploaie de blide şi resturi de alimente, o carafă de cristal s-a făcut ţăndări la contactul cu podeaua. O cornişă desprinsă din perete a răsunat la podea ca un tunet, zgâlţâind castelul din temelii.

— Totul încetineşte! a strigat Sacdeşoareci, arătând cu bagheta spre prinţesă. Totul încetineşte! Acum, toată Forţa vine spre noi!

Cu o lovitură de sabie, Geralt a întors din zbor o furculiţă mare cu doi dinţi care se îndrepta direct spre druid.

— Anulează, Sacdeşoareci!

Ochii de smarald le-au trimis două fulgere verzi. Fulgerele s-au răsucit în turbioane orbitoare, în vortexuri din interiorul cărora se unduia spre ei Forţa, ca un berbec care făcea să explodeze craniile, înceţoşa ochii, paraliza respiraţia. Odată cu Forţa planau spre ei cristalul, faianţa, vasele, sfeşnicele, oasele, feliile de pâine muşcate, tăvile, panopliile şi buştenii mocniţi din vatră. Castelanul Haxo zbura strigând sălbatic peste capetele lor ca un cocoş de mesteacăn. Căpăţâna imensă a unui crap fiert s-a împrăştiat pe pieptul lui Geralt, pe câmpul de aur, pe ursul şi domniţa din Cvadricorn.

Deasupra pereţilor sălii zgâlţâiţi de vraja lui Sacdeşoareci, deasupra propriilor strigăte şi a urletelor răniţilor, deasupra vacarmului, a trosnetelor, a zăngăniturilor şi a urletelor Pavettei, vânătorul a auzit dintr-odată cel mai oribil sunet pe care i-a fost dat vreodată să-l audă.

Cotcodac, în genunchi, strângea între mâini şi picioare

cimpoiul lui Draig Bon-Dhu. El însuşi striga cu capul dat pe spate peste zgomotele oribile care proveneau din burduf, urla, răcnea, gemea, scâncea, guiţa şi necheza într-un amestec de voci ale tuturor animalelor cunoscute şi necunoscute, domestice, sălbatice şi mitice.

Pavetta a amuţit speriată, privindu-l pe baron cu gura larg căscată. Forţa s-a diminuat rapid.

— Acum! a urlat Sacdeşoareci fluturându-şi bagheta. Acum, vânătorule!

Au lovit-o. Sfera verde din jurul prinţesei s-a spart ca un balon de săpun, iar vidul a aspirat într-o clipă Forţa răspândită prin sală. Pavetta s-a prăbuşit zgomotos pe podea şi a izbucnit în lacrimi.

După un moment de tăcere asurzitoare, în infernul recent încheiat au început să străpungă vocile peste moloz, ruine, mobilă dezmembrată şi trupuri inerte.

— Cuach op arse, ghoul y badraigh mal an cuach, repeta Crach an Craite, scuipând sângele care-i umpluse gura.

— Controlează-te, Crach, a spus cu un efort Sacdeşoareci, scuturându-şi hainele de boabe de grâne. Sunt femei în preajmă.

— Calanthe. Iubita mea. Draga mea. Calanthe! repeta Eist Tuirseach printre sărutări.

Regina a deschis ochii, dar nu a încercat să se desprindă din strânsoarea lui.

— Eist. Se uită oamenii la noi, a spus ea.

— Lasă-i să se uite.

— Vrea cineva să-mi explice ce s-a întâmplat? a întrebat mareşalul Vissegerd, în timp ce ieşea de sub o tapiserie desprinsă de pe perete.

— Nu, i-a spus vânătorul.

— Un doctor! a strigat subţire Windhalm din Attre, aplecat deasupra lui Rainfarn.

— Apă! a strigat unul dintre fraţii din Strept, Dealsălbatic, stingând cu propriul caftan o tapiserie care ardea mocnit. Apă, mai iute!

— Şi bere! a spus răguşit Cotcodac.

Câţiva cavaleri, care se mai puteau ţine pe picioare, au

încercat s-o ridice pe Pavetta. Aceasta însă le-a respins mâinile şi s-a ridicat singură, îndreptându-se cu paşi nesiguri spre şemineu, unde stătea cu spatele lipit de perete Arici, încercând stângaci să scape de pieptarul armurii, mânjit de sânge.

— Tineretul din ziua de azi! a pufnit Sacdeşoareci, ia uită-te la ele. De timpuriu încep! N-au altceva în cap decât…

— Decât ce?

— Ce, nu ştii, vânătorule, că o fecioară, vreau să spun neprihănită, n-ar putea folosi Forţa?

— La naiba cu neprihănirea ei, a bombănit Geralt. De unde are ea abilităţile astea? Din câte ştiu eu, nici Calanthe, nici Roegner…

— Le-a moştenit de la al doilea neam, fără nicio îndoială, a spus druidul. Bunică-sa, Adalia, ridica poduri mobile mişcând din sprânceană. Hei, Geralt, ia te uită! Ca să vezi!

Calanthe, încă în braţele lui Eist Tuirseach, îl arăta pe Arici, rănit, gardienilor. Geralt şi Sacdeşoareci s-au apropiat în grabă, dar în zadar. Străjerii se îndepărtau de silueta pe jumătate culcată şuşotind şi bombănind.

Gura monstruoasă a lui Arici se deforma, se răsucea, începea să-şi piardă conturul. Ţepii şi piroanele se ondulau şi se transformau într-un păr negru lucios şi o barbă cârlionţată, care înconjurau un chip palid, ascuţit, masculin, împodobit cu un nas proeminent.

— Ce… se bâlbâia Eist Tuirseach. Cine e? Arici?

— Duny, a spus blând Pavetta.

Calanthe, cu buzele strânse, a întors capul.

— Fermecat? a îngăimat Eist. Dar cum oare…

— A bătut de miezul nopţii, a spus vânătorul. Abia acum. Clopotul pe care l-am auzit mai devreme a fost o neînţelegere şi o eroare. A clopotarului. Nu-i aşa, Calanthe?

— Aşa-i, aşa-i, a mormăit flăcăul pe nume Duny, răspunzând în locul reginei, care, de altfel, nici nu avea intenţia să răspundă. Poate că în loc să pălăvrăgim, cineva mă ajută să-mi scot armura asta şi cheamă un doctor. Nebunul ăsta de Rainfarn m-a înjunghiat sub coaste.

— De ce avem nevoie de doctor? a spus Sacdeşoareci,

scoţându-şi bagheta.

— Destul. Calanthe s-a ridicat în picioare, înălţându-şi cu mândrie capul. Ajunge. Iar acum că s-a terminat totul, vreau să vă văd în camera mea. Pe toţi cei prezenţi aici. Eist, Pavetta, Sacdeşoareci, Geralt şi tu… Duny. Sacdeşoareci?

— Da, maiestate.

— Oare bagheta ta… mi-am rupt şira spinării. Şi mă doare.

— Cum porunceşti, maiestate.

III

— … farmece, a continuat Duny, frecându-şi tâmplele. Din naştere. Niciodată n-am aflat de la cine şi de la ce mi se trage. De la miezul nopţii până în zori sunt o persoană normală, din zori… aţi văzut ce. Akerspaark, tatăl meu, a vrut să ascundă asta. În Maecht oamenii sunt superstiţioşi, vrăjile şi blestemele din familia regală s-ar putea dovedi fatale pentru dinastie. Unul dintre cavalerii tatălui meu m-a luat de la castel, m-a crescut, am cutreierat lumea împreună, un cavaler-rătăcitor şi scutierul său, şi atunci când a murit, am călătorit singur. Nu-mi amintesc cine mi-a spus că mă poate elibera de blestem copilul-surpriză. La scurt timp după aceea m-am întâlnit cu Roegner. Şi apoi ştiţi ce-a urmat.

— Ştim, sau putem ghici, a dat din cap Calanthe. Mai ales faptul că n-ai aşteptat cei cincisprezece ani aşa cum te-ai înţeles cu Roegner şi i-ai sucit minţile fiicei mele mai devreme. Pavetta! De cât timp?

Prinţesa şi-a plecat capul şi a ridicat un deget.

— Ia te uită. Micuţa vrăjitoare. Pe sub nasul meu! Las’ că aflu eu cine l-a lăsat în castel noaptea! La fel cum o să aflu cu ce domniţe de la curte te-ai dus să culegi primule. Primule, pe naiba! Ei bine, ce mă fac cu tine acum?

— Calanthe… a început Eist.

— Răbdare, Tuirseach. Nu am terminat. Duny, cazul s-a complicat foarte tare. Eşti cu Pavetta de-un an şi ce? Şi nimic. Aceasta înseamnă că te-ai tocmit pentru răsplată cu

un tată necorespunzător. Destinul te-a fentat. Ironia sorţii, cum ar spune Geralt din Rivia, aici de faţă.

— La naiba cu destinul, făgăduiala şi ironia, s-a strâmbat Duny. O iubesc pe Pavetta şi ea mă iubeşte pe mine, asta e tot ceea ce contează. Nu puteţi, maiestate, să staţi în calea fericirii noastre.

— Pot, Duny, pot, şi încă cum, a zâmbit Calanthe cu unul dintre zâmbetele ei impenetrabile. Din fericire pentru tine, nu vreau. Am o anumită datorie faţă de tine, Duny. Ştii tu pentru ce. Eram hotărâtă... Ar trebui să te rog să mă ierţi, dar nu prea-mi place să fac aşa ceva. Aşa că am să ţi-o dau pe Pavetta şi o să fim chit. Pavetta? Nu te-ai răzgândit?

Prinţesa a negat cu o agitare puternică din cap.

— Mulţumesc, doamnă. Mulţumesc, a zâmbit Duny. Sunteţi o regină înţeleaptă şi generoasă.

— Da, sigur. Şi frumoasă...

— Şi frumoasă.

— Aţi putea rămâne amândoi în Cintra, dacă vreţi. Oamenii sunt mai puţin superstiţioşi decât locuitorii din Maecht şi se obişnuiesc repede. Oricum, chiar şi ca Arici ai fost destul de simpatic. Numai că deocamdată nu poţi conta pe tron. Am de gând să guvernez încă puţin alături de noul rege al Cintrei. Nobilul Eist Tuirseach din Skellige mi-a făcut o propunere.

— Calanthe...

— Da, Eist, sunt de acord. N-am mai auzit de când sunt o declaraţie de dragoste zăcând pe podea, printre rămăşiţele propriului tron, dar... Cum spuneai, Duny? Asta e tot ceea ce contează şi nimeni nu poate să stea în calea fericirii mele, sfătuiesc pe toată lumea. Şi voi, ce vă holbaţi aşa? Nu sunt atât de bătrână pe cât credeţi când vă uitaţi la fiica mea aproape căsătorită.

— Tineretul de astăzi, a bombănit Sacdeşoareci. Aşchia nu sare departe...

— Ce bombăni tu acolo, vrăjitorule?

— Nimic, doamnă.

— Asta e bine. Apropo, Sacdeşoareci, am o propunere pentru tine. Pavetta va avea nevoie de un maestru. Va

trebui să înveţe cum să-şi folosească darul său special. Îmi place acest castel şi aş prefera să rămână aşa cum este. La următoarea criză de isterie, fiică-mea ar fi în stare să-l distrugă. Ce părere ai, druidule?

— Ar fi o onoare pentru mine.

— Îmi închipui. Regina şi-a întors capul spre fereastră. Mijesc zorile. E timpul…

Dintr-odată a zvâcnit în direcţia Pavettei şi a lui Duny care îşi şopteau, se ţineau de mână şi se sorbeau din ochi.

— Duny!

— Da, Maiestate?

— Ai auzit? Zorile! S-au revărsat! Şi tu…

Geralt se uita la Sacdeşoareci, Sacdeşoareci se uita la Geralt şi amândoi au început să râdă.

— Ce-aţi găsit de râs, vrăjitorilor? Nu vedeţi că…

— Vedem, vedem, a asigurat-o Geralt.

— Am aşteptat să vezi şi tu, a pufnit Sacdeşoareci. Mă întrebam când o să-ţi dai seama.

— De ce să-mi dau seama?

— Ai dezlegat farmecele. Tu le-ai dezlegat, a spus vânătorul. Când ai rostit „Ţi-o dau pe Pavetta”, s-a împlinit destinul.

— Exact, a confirmat druidul.

— Pe toţi zeii, a spus încet Duny. Deci, în cele din urmă. La naiba, mă gândeam c-o să sar în sus de bucurie, că vor suna surlele şi trâmbiţele sau că… puterea obiceiului. Maiestate! Mulţumesc. Pavetta, ai auzit?

— Mhm, a spus prinţesa, fără să-şi ridice pleoapele.

— Astfel, a oftat Calanthe, uitându-se la Geralt cu ochii obosiţi, totul s-a terminat cu bine. Aşa-i, vânătorule? Farmecele au fost dezlegate, se pregătesc două nunţi, renovarea sălii tronului va dura o lună, patru morţi, nenumăraţi răniţi, Rainfarn din Attre abia respiră. Să ne bucurăm. Ştii, vânătorule, că la un moment dat am vrut să-ţi spun…

— Ştiu.

— Dar acum trebuie să-ţi dau dreptate. Ţi-am cerut un rezultat şi acum îl am. Cintra se aliază cu Skellige. Fiica mea

se va mărita destul de bine. Pentru o clipă m-am gândit la toate astea şi mi-am spus că oricum se vor îndeplini în conformitate cu destinul, chiar dacă nu te-aş fi invitat la acest banchet şi nu mi-ai fi stat alături. Dar m-am înşelat. Pumnalul lui Rainfarn ar fi putut schimba cursul destinului. Iar pe Rainfarn l-a împiedicat sabia din mâna unui vânător. Ai câştigat cinstit, Geralt. Acum, se pune problema preţului. Spune-mi de ce ai nevoie.

— Staţi aşa, a spus Duny, masându-şi coastele bandajate. Vorbiţi despre preţ. Eu trebuie să-l plătesc, eu îi sunt dator…

— Nu mă întrerupe, ginere, şi-a mijit ochii Calanthe. Soacră-ta urăşte să fie întreruptă. Ţine minte asta pentru toată viaţa. Şi află că nu eşti dator nimănui. Uite-aşa s-a întâmplat că ai fost un fel de obiect al contractului pe care l-am încheiat cu Geralt din Rivia. Ţi-am spus că suntem chit şi nu văd de ce trebuie să-mi tot cer scuze pentru toată tevatura asta. Dar eu trebuie să respect contractul. Hai, Geralt. Preţul.

— Ei bine, a spus vânătorul. Vă rog să-mi daţi eşarfa verde, Calanthe. Ca să-mi amintească mereu de culoarea ochilor celei mai frumoase regine pe care am cunoscut-o.

Calanthe a început să râdă şi şi-a desfăcut colierul cu smaralde de la gât.

— Acest giuvaier, a zis ea, are nestemate în nuanţa cea mai apropiată. Păstrează-l împreună cu cea mai frumoasă amintire.

— Pot să spun ceva? a întrebat modest Duny.

— Oh, da, ginere, te rog, te rog.

— Insist să mă consider dator, vânătorule. Viaţa mi-a fost pusă în pericol de pumnalul lui Rainfarn. Dacă nu erai tu, gardienii mă călcau în picioare. Dacă este vorba despre vreun preţ, eu sunt cel care ar trebui să-l plătească. Te asigur că am cu ce. Spune-mi preţul, Geralt.

— Duny, a zis Geralt domol. Un vânător căruia i se pune o astfel de întrebare trebuie să ceară să i se repete.

— Atunci repet. Pentru că, vezi tu, îţi sunt dator şi dintr-un alt motiv. Când am aflat acolo, în sala tronului, cine eşti, te-am urât şi te-am judecat. Te-am luat drept un instrument

orb, însetat de sânge, drept cineva care ucide necugetat şi calm, îşi şterge lama sabiei de sânge şi-şi numără galbenii. Dar am înţeles că profesia de vânător de monştri este într-adevăr demnă de respect. Ne apăraţi nu numai împotriva Răului ascuns în tenebre, ci şi a celui ce se află în noi înşine. Este păcat că sunteţi atât de puţini.

Calanthe a zâmbit. Pentru prima dată în acea noapte, Geralt a fost tentat să recunoască faptul că a fost un zâmbet natural.

— A vorbit frumos ginerele meu. Trebuie să adăug la această declaraţie două cuvinte. Numai două. Iartă-mă, Geralt.

— Iar eu repet, a insistat Duny. Care-i preţul?

— Duny, a spus grav Geralt, Calanthe, Pavetta. Şi tu, cavalerule onest, Tuirseach, viitorul rege al Cintrei. Pentru a deveni vânător, trebuie să te naşti în umbra destinului, şi foarte puţini sunt cei care se nasc aşa. Acesta este motivul pentru care suntem atât de puţini, îmbătrânim, pierim, şi n-avem cui să transmitem cunoştinţele, capacităţile noastre. N-avem succesori. Şi lumea este plină de Rău, care nu aşteaptă altceva decât să nu mai fim.

— Geralt, i-a şoptit Calanthe.

— Da, ai dreptate, maiestate. Duny! Dă-mi ceea ce ai deja şi despre care nu ştii. Voi reveni în Cintra peste şase ani pentru a vedea dacă destinul este bun cu mine.

— Pavetta. Ochii lui Duny s-au lărgit. Tu nu eşti…

— Pavetta! a strigat-o Calanthe. Eşti… Eşti…

Prinţesa şi-a lăsat ochii în jos şi s-a îmbujorat. Şi apoi le-a răspuns.

VOCEA RAŢIUNII 5

— Geralt! Hei! Eşti aici?

Şi-a ridicat capul din paginile îngălbenite şi aspre ale Istoriei lumii de Roderick de Novembre, o operă interesantă, chiar dacă era oarecum controversată, pe care o studia din ajun.

— Sunt. Ce s-a întâmplat, Nenneke? Ai nevoie de mine?

— Ai un musafir.

— Din nou? Cine e de data asta? Ducele de Hereward în persoană?

— Nu. De data aceasta este Jaskier, prietenul tău, acest vagabond, parazit şi haimana, preot al artei, stea puternic strălucitoare a baladei şi a poeziei de dragoste. Ca de obicei radiind glorios, umflat ca o vezică de porc şi puţind a bere. Vrei să-l vezi?

— Negreşit. La urma urmei, este prietenul meu.

Nenneke, bosumflată, a ridicat din umeri.

— Nu înţeleg prieteniile astea. El este exact opusul tău.

— Tocmai de-aia. Extremele se atrag.

— Aşa se pare. Oh, iată-l, vine, a arătat ea cu o mişcare din cap, faimosul tău poet.

— Chiar este un poet celebru, Nenneke. Doar nu vrei să-mi spui că nu i-ai auzit baladele.

— Le-am auzit, s-a strâmbat preoteasa. Şi încă cum. Ei bine, nu prea mă pricep eu la de-astea, înainte de toate probabil că talentul constă în abilitatea de a sări în mod liber de la un lirism emoţionant la obscenitate. Nu contează. Iartă-mă, dar n-o să vă ţin hangul. Eu nu am chef azi nici de poezia lui, nici de glumele lui vulgare.

Dinspre coridor s-au auzit râsete zglobii, zdrăngăneală de lăută, iar în pragul bibliotecii a apărut Jaskier într-un dublet lila, cu manşete de dantelă şi cu o pălărie într-o parte. La vederea lui Nenneke, trubadurul s-a aplecat exagerat, măturând podeaua cu penele de stârc prinse la pălărie.

— Respectul meu profund, venerabilă maică, s-a prostit el. Slavă Preamăritei Melitele şi preoteselor ei, veghetoare

ale virtuţii şi înţelepciunii…

— Termină cu prostiile, Jaskier, a pufnit Nenneke. Eu nu sunt maică pentru tine. Mă umple de oroare numai gândul că ai putea fi fiul meu.

S-a răsucit pe călcâie şi a ieşit în foşnetul robei sale ample şi lungi. Jaskier a parodiat-o maimuţărindu-se.

— Nu s-a schimbat deloc, a spus el vesel. Tot nu ştie de glumă. S-a înfuriat pentru că atunci când am ajuns, am stat niţel de vorbă cu portăreasa, o blondă drăgălaşă, cu gene lungi şi cu o cosiţă feciorelnică ce-i atingea funduleţul graţios, pe care ar fi fost păcat să nu-l ciupeşti. Aşa că l-am ciupit, şi Nenneke, care tocmai atunci a apărut… Ei, ce să mai. Salut, Geralt.

— Bună, Jaskier. Cum ai ştiut că sunt aici?

Poetul s-a îndreptat şi şi-a tras pantalonii.

— Am fost în Wyzima, a spus el. Am auzit despre strigoi şi am aflat că ai fost rănit. M-am gândit pe unde ai putea să-ţi petreci convalescenţa. După cum văd, te-ai înzdrăvenit.

— Ai văzut bine. Dar încearcă să-i explici asta lui Nenneke. Stai jos, să pălăvrăgim puţin.

Jaskier s-a aşezat, aruncându-şi ochii peste cărţile de pe pupitru.

— Istorie? a zâmbit. Roderick de Novembre? Am citit, am citit. Când am studiat la Academia din Oxenfurt, istoria era pe locul al doilea pe lista mea de materii preferate.

— Care era pe primul loc?

— Geografia, a spus serios poetul. Atlasul lumii era mai mare şi era mai lesne de ascuns butelca de vodcă în el…

Geralt a râs sec, s-a ridicat în picioare, a luat de pe raft Tainele magiei şi alchimiei de Lunini şi Tyrss şi a scos la lumina zilei un recipient bombat, îmbrăcat într-o împletitură de paie, ascuns în spatele volumului enorm.

— Uh-oh, s-a luminat vizibil bardul. Înţelepciunea şi inspiraţia, aşa cum se poate vedea, continuă să se ascundă în biblioteci. Oooh! Îmi place! De prune, nu-i aşa? Da, asta da alchimie. Aceasta este piatra filosofală, un obiect cu adevărat demn de studiu. În sănătatea ta, frate. Ooooh, puternic, precum ciuma!

— Ce vânt te-aduce pe la mine? Geralt a luat butelca din mâna poetului, a tras o duşcă şi a tuşit, ţinându-se cu mâna de gâtul bandajat. Încotro te duci?

— Nicăieri. Adică, aş putea merge acolo unde te duci tu. Aş putea să te însoţesc. Ce zici, mai faci mulţi purici aici?

— Nu prea. Ducele mi-a dat de înţeles că nu sunt binevenit pe meleagurile sale.

— Hereward? Jaskier ştia toţi regii, prinţii, lorzii şi seniorii de la Yaruga până în Munţii Dragonului. Nu mai poţi tu de el. Nu îndrăzneşte să se pună cu Nenneke, cu zeiţa Melitele. Oamenii i-ar da foc la castel.

— Nu vreau să am necazuri. Şi oricum stau aici de o perioadă cam lungă de timp. Mă duc spre sud, Jaskier. Departe, în sud. Aici nu-mi găsesc nimic de lucru. Prea multă civilizaţie. La naiba, cine are nevoie aici de un vânător de monştri? Când caut de lucru, se uită la mine ca la un ciudat.

— Ce tot îndrugi tu acolo? Care civilizaţie? Am traversat Buina acum o săptămână, şi în timp ce străbăteam ţara, am auzit tot felul de poveşti. S-ar părea că există genii ale apei, fantome, comete, zmei, tot soiul de spurcăciuni. Ar trebui să fii ocupat până peste cap.

— Poveşti am auzit şi eu. Jumătate dintre ele sunt fie inventate, fie exagerate. Nu, Jaskier. Lumea se schimbă. Ceva se sfârşeşte.

Poetul a scos butelca, şi-a mijit ochii şi a oftat din greu.

— Iar începi să te plângi de soarta ta tristă de vânător de monştri? Şi să mai şi filosofezi asupra ei? Se văd efectele nefaste ale lecturii necorespunzătoare. Că lumea se schimbă, asta e ştiut de pe vremea boşorogului ăstuia de Roderick de Novembre. Volatilitatea lumii este, între paranteze fie spus, singurul argument al tratatului, care poate fi acceptat fără rezerve. Dar această teză nu este aşa de inovatoare pe cât susţii tu, luând mina asta de gânditor, care nu-ţi şade bine deloc.

Geralt, în loc să-i răspundă, a mai luat o duşcă de votcă.

— Da, da, a oftat din nou Jaskier. Lumea se schimbă, soarele apune, iar votca se termină. Ce altceva mai crezi că

se termină? ziceai ceva despre un sfârşit, dom’ filosof.

— O să-ţi dau câteva exemple, a declarat Geralt după un răstimp de tăcere. Din ultimele două luni petrecute pe malul Buinei. Într-o zi mergeam călare până am dat de-un pod. Şi, ce să vezi, sub pod se afla un troll care cerea taxă tuturor celor care treceau. Celor care refuzau le rupea un picior şi, uneori, pe ambele. Aşa că m-am dus la primar, cât îmi daţi, îl întreb, pentru acest troll. Omul a rămas cu gura căscată de uimire. Cum aşa, mă întreabă el, şi cine o să mai repare podul dacă trollul n-o să mai fie? Trollul se ocupă de repararea podului întruna, cu sudoarea frunţii sale, conştiincios, aşa cum se cuvine. E destul de convenabil să-i plătim lui o taxă. Aşa că-mi văd mai departe de drum până ce dau peste o rândunică uriaşă. Una mică, să fi fost de vreo cinci arşini de la cioc până în vârful cozii. Zboară purtând un miel în gheare. Mă duc în sat, cât îmi daţi, îi întreb, pentru dihanie. Ţăranii mi-au căzut în genunchi, strigau că nu, că e balaurul favorit al mezinei baronului nostru, că dacă se atinge cineva de un singur solz de pe spinarea lui, baronul dă foc satului şi ne beleşte. Mă duc mai departe şi mi se face din ce în ce mai foame. Întreb dacă n-are nevoie nimeni de lucru, până la urmă găsesc, dar ce? Unul îţi cere să-i prinzi o rusalie, altul o nimfă, altul o zână rea… Au înnebunit de-a binelea, satele sunt pline de fete ca de cartofi, şi-şi doresc neoameni. Altul mi-a cerut să-i prind o libelulă şi i-a rupt picioruşele cu mâna lui, căci, chipurile, pisate şi turnate în supă se pare că ar creşte virilitatea…

— Astea-s vrăjeli, l-a întrerupt Jaskier. Am încercat. Nu creşte nimic, şi pe deasupra dă supei o aromă de ciorapi nespălaţi. Ei, dar dacă oamenii cred în aşa ceva şi sunt dispuşi să plătească…

— N-am de gând să omor libelule. Sau alte creaturi inofensive.

— Atunci ai să mori de foame. Ori îţi schimbi locul de muncă.

— Cu ce?

— Cu orice. Te faci preot. N-ar fi rău, cu scrupulele tale, cu moralitatea ta, cu cunoştinţele tale despre natura umană

şi cu toate lucrurile. Faptul că nu crezi în niciun zeu n-ar trebui să fie o problemă. Cunosc puţini preoţi care cred. Fă-te preot şi nu-ţi mai plânge de milă.

— Nu-mi plâng de milă. Doar constat cum stau lucrurile.

Jaskier şi-a pus picior peste picior, privindu-şi pingelele.

— Îmi aduci aminte, Geralt, de un pescar bătrân care, spre sfârşitul vieţii a descoperit că peştii put, iar apa provoacă fracturi şi reumatism în oase. Fii consecvent! Dacă pălăvrăgim şi ne jeluim, nu se îmbunătăţeşte nimic. Eu când am să văd că nu se mai caută poezia, îmi agăţ lăuta în cui şi mă fac grădinar. Cultiv trandafiri.

— Astea-s baliverne. Nu renunţi tu aşa, cu una, cu două.

— Ei bine, poate că nu, a fost de acord poetul, holbându-se în continuare la talpa pantofului, poate că nu. Dar profesiile noastre diferă puţin. Dispoziţia pentru poezie şi sunet de strune de lăută n-o să dispară niciodată. Cu profesia ta este mai rău. Voi, vânătorii de monştri, vă tăiaţi singuri craca de sub picioare, vă pierdeţi pâinea încet, dar constant. Cu cât mai bine şi mai conştiincios vă faceţi treaba, cu atât mai puţin veţi avea de lucru. La urma urmei, scopul vostru, raţiunea existenţei voastre este o lume fără monştri, paşnică şi sigură. Cu alte cuvinte, o lume în care vânătorii ar fi inutili. Paradoxal, nu-i aşa?

— Aşa este.

— În trecut, pe când trăiau unicornii, a existat un grup destul de mare de fete care au nutrit o virtute să fie în măsură să-i prindă, îţi aminteşti? Dar de capcanele pentru şoareci cu fluiere? Toată lumea se bătea pentru serviciile lor. Le-au venit de hac alchimiştii, inventând o otravă eficientă, tot atunci s-au domesticit pe scară largă pisicile, dihorii şi nevăstuicile. Animăluţele erau mai ieftine, mai drăgălaşe şi nu trăgeau atâta bere. Ai înţeles analogia?

— Am înţeles-o.

— Prin urmare, învaţă din experienţa altora. Vânătoarele de unicorni, atunci când şi-au pierdut locurile de muncă, s-au reorientat imediat. Unele, care doreau să-şi recupereze anii sacrificaţi, au devenit celebre pe scară largă pentru tehnica şi entuziasmul de care dădeau dovadă. Cât despre

capcanele de şoareci... Ei bine, n-ar prea fi indicat să le imiţi, pentru că au căzut în patima băuturii şi au putrezit. Ei bine, se pare că acum este rândul vostru, al vânătorilor. Ai citit Roderick de Novembre? Există, din câte îmi amintesc, o referire la primii vânători de monştri care au început să umble prin lume în urmă cu vreo trei sute de ani. În vremurile când ţăranii mergeau la cules în grupuri, înarmaţi, satele erau înconjurate de palisade triple, caravanele negustorilor semănau cu marşul unei armate de mercenari, iar meterezele unor castele erau pregătite cu catapulte zi şi noapte. Pentru că noi, oamenii, eram socotiţi intruşi pe-aici. Era tărâmul dragonilor, manticorelor, grifonilor şi amfisbenelor, vampirilor, vârcolacilor şi strigoilor, kikimorelor, himerelor şi zmeilor. A trebuit să le smulgem pământul bucată cu bucată, fiecare vale, fiecare trecătoare, fiecare pădure şi fiecare poiană. Am izbutit cu ajutorul nepreţuit al vânătorilor. Dar acele vremuri s-au dus, Geralt, au apus pentru totdeauna. Baronul nu permite uciderea rândunicii uriaşe, pentru că este, probabil, ultimul drakonid pe o rază de o mie de kilometri, şi nu din cauza groazei, ci a compasiunii şi a nostalgiei pentru trecut. Trollul de sub pod convieţuia cu oamenii, nu era un monstru bun de speriat copiii, era o relicvă şi o atracţie locală, fiind şi util pe deasupra. Dar himerele, manticorele, amfisbenele? S-au refugiat prin păduri virgine şi prin munţi inaccesibili.

— Aşadar, am avut dreptate. Ceva se termină. Fie că-ţi place sau nu, ceva se termină.

— Nu-mi place faptul că repeţi clişee banale. Nu-mi place maniera în care o faci. Ce se întâmplă cu tine? Nu te recunosc, Geralt. Eh, la naiba, să mergem mai degrabă în sud, în ţări sălbatice. Când îţi vei câştiga pâinea cu o pereche de monştri, să vezi cum îţi trece imediat depresia. Şi se pare că sunt destui monştri pe-acolo. Se spune că, dacă o bătrână se satură de viaţă, se duce singură-singurică după vreascuri prin pădure, fără să-şi ia nicio suliţă. Rezultatul este garantat. Te stabileşti acolo pentru totdeauna.

— Poate ar trebui. Dar nu mă tentează.

— De ce? Ar fi uşor pentru un vânător să-şi câştige existenţa.

— Se câştigă mai uşor. Geralt a luat o înghiţitură din butelcă. Dar se trăieşte mai greu. Printre altele se mănâncă acolo sorg şi mei descojit, berea are gust de pipi, fetele nu se spală, te mănâncă ţânţarii.

Jaskier a izbucnit în hohote de râs, lăsându-şi capul pe spate pe un raft din bibliotecă, pe care era un volum vechi, legat în piele.

— Mei şi ţânţari! Asta îmi aminteşte de prima noastră expediţie comună la capătul lumii, a spus el. Îţi aminteşti? Ne-am întâlnit la un festival în Guleta şi m-ai convins…

— Tu m-ai convins pe mine. Trebuia să fugi mâncând pământul, deoarece fata cu care te hârjoniseşi sub scena pentru muzicieni avea patru fraţi bine făcuţi. Te-au căutat prin tot oraşul, ameninţând că-ţi sparg faţa şi te târăsc prin smoală şi rumeguş. Deci, de aceea te-ai lipit de mine atunci.

— Şi tu aproape că ai sărit din pantaloni de bucurie, că ţi-ai găsit un companion. Pân-atunci vorbeai doar cu calul pe drum. Dar să fie cum spui tu, ai dreptate, a fost aşa cum spui tu. A trebuit apoi să dispar pentru un timp, şi în Valea Florilor mi-a convenit de minune. Înainte de toate trebuia să fie la capătul lumii locuite, un avanpost al civilizaţiei şi al Noului, cel mai îndepărtat punct de pe graniţa dintre două lumi… Îţi aminteşti?

— Îmi amintesc, Jaskier.

CAPĂTUL LUMII

I

Jaskier cobora atent treptele hanului, ducând două halbe care debordau de spumă. Înjurând în barbă, şi-a croit drum printr-un grup de copii curioşi, îngrămădiţi în jurul lui. A traversat curtea în curmeziş, ocolind baligile de vacă.

În jurul mesei pătrate instalate în piaţa satului, la care vânătorul discuta cu starostele, se adunaseră mai mult de o duzină de săteni. Poetul a pus halbele şi s-a aşezat la locul său. Imediat şi-a dat seama că în timpul scurtei sale absenţe conversaţia nu s-a mutat nicio palmă.

— Sunt vânător de monştri, coane staroste, a repetat Geralt pentru a nu ştiu câta oară, ştergându-şi gura de spuma de la bere. Nu fac negustorie. Nu fac înrolare pentru armată şi nu mă pricep să vindec răpciugă. Sunt vânător.

— Este o profesie, a explicat pentru a nu ştiu câta oară Jaskier. Vânător, aţi înţeles? Omoară strigoi şi fantome. Orice scârboşenie sâcâitoare. Profesionist, pentru bani. Pricepeţi, coane staroste?

— Aha! Fruntea starostelui, brăzdată de riduri adânci provocate de gânduri intense, s-a netezit. Vânător! Aş' treb' să spuneţi d' la început!

— Ei bine, da, a confirmat Geralt. Prin urmare, vă întreb: s-ar găsi ceva de lucru pentru mine prin împrejurimi?

— Ahhh! Starostele a început din nou să gândească intens, într-un mod vizibil. D' lucru? S' pare că aieste… Ei bine… Elementali? Întrebaţi dacă nu sunt pe-aici Elementali?

Vânătorul a zâmbit şi a dat din cap, frecându-şi uşor pleoapa care-i dădea mâncărimi de la praf.

— Ei, a concluzionat starostele, după o lungă perioadă de timp. Io-te colo. Vez' munţii? Colo, trăiesc elfii, colo-i 'mpărăţia lor. Palatili lor, vă spun, toati-s din aur curat. Uh-oh, conilor! Elfii, am sî vă spun. O pacosti. Cini sî duci acolo

nu se mai întoarci.

— Da, aşa m-am gândit şi eu, a zis Geralt rece. De aceea nu m-am dus acolo.

Jaskier a râs insolent. Starostele, aşa cum se aştepta Geralt, s-a gândit o lungă perioadă de timp.

— Da, a spus el în cele din urmă. E' bini, da. Da's ş-alţi elementali. Veniţi d' pi plaiul elfilor. Oh, conaşuli, îs ş-acolo. Nu po' sî-i numeri. Şi cel mai rău esti Mora, vă spun io bini oam' buni?

„Oam' buni" s-au înviorat, au asaltat masa pe toate laturile.

— Mora, da' cum! a zis unul dintre ei. Da, da, starostili spuni drept. O fecioarî spălăcitî vini pi la coşmelii în zorii zilei, şi copiii mor din asta!

— Şi piticani, a adăugat un al doilea oştean din garda locală. Încurcă şi coamele cailor în grajduri!

— Şi lilieci! Lilieci sunt pe-aicişa!

— Şi naiade! Din cauza lor oamenii sunt spuziţi di bubi!

În următoarele câteva minute s-a făcut inventarul tuturor monştrilor, o mare pacoste abătută asupra ţăranilor prin faptele lor nedrepte sau prin simpla lor existenţă. Geralt şi Jaskier au aflat despre biedaci şi mamone care îi împiedicau pe ţăranii cinstiţi aflaţi în stare de ebrietate să ajungă acasă, despre cometele care furau şi beau laptele de la vaci, despre căpăţâni cu picioare de păianjen care bântuiau prin păduri, despre zburători, care purtau pălărioare roşii şi despre o ştiucă periculoasă, care smulgea izmenele din mâinile femeilor care spălau rufe la râu şi care uneori agăţau chiar femeile. Şi, ca de obicei, nu s-au lăsat până nu s-au asigurat că aceştia au fost informaţi că bătrâna Naradkowa zbura în nopţile de vară pe vreascuri, iar ziua provoca avorturi, că morarul amesteca făina cu praf de ghindă, şi că un anume Duda, vorbind despre un vătaf, l-a făcut hoţ şi gunoi. Geralt a ascultat cu răbdare, dând din cap cu un aer de fals interes, a pus câteva întrebări referitoare în principal la drumuri şi la topografia terenului, apoi s-a ridicat şi i-a făcut semn lui Jaskier să-l urmeze.

— Atunci, rămâneţi cu bine, oameni buni, a spus el. O să

ne întoarcem în curând, şi-o să vedem ce putem face.

S-au îndepărtat în tăcere de-a lungul colibelor şi gardurilor, escortaţi de lătratul câinilor şi de hărmălaia copiilor.

— Geralt, i-a spus Jaskier, ridicându-se în picioare în scări ca să rupă un măr copt de pe o creangă ieşită în afara gardului de la livadă. Tot drumul te-ai plâns că ţi-e din ce în ce mai greu să-ţi găseşti de lucru. Iar din cele auzite un pic mai devreme ai putea lucra aici până la iarnă fără niciun răgaz. Ai face rost de nişte galbeni, iar eu mi-aş găsi teme frumoase pentru balade. Explică-mi atunci de ce nu rămânem.

— N-am fi căpătat aici nicio para chioară, Jaskier.

— De ce?

— Pentru că nimic din ceea ce-au spus nu e adevărat.

— Ce?

— Niciuna dintre creaturile despre care ne-au povestit nu există.

— Glumeşti! Jaskier a scuipat o sămânţă şi a aruncat cu cotorul într-o corcitură, care se ţinea de copitele cailor. Nu, este imposibil. M-am uitat la ei, şi eu cunosc bine oamenii. Nu minţeau.

— Nu, a fost de acord vânătorul. Nu minţeau. Credeau orbeşte în tot ce povesteau. Dar asta nu schimbă lucrurile.

Poetul a tăcut un timp.

— Niciunul dintre aceşti monştri… Niciunul? Imposibil. Trebuie totuşi să fie pe-aici unul sau altul dintre cei pomeniţi. Măcar unul! Recunoaşte.

— Recunosc. Unul este, cu siguranţă, pe-aici pe undeva.

— Ei, vezi! Care?

— Liliacul.

Au lăsat în urmă ultimele garduri şi au ieşit în drumul principal care separa plantaţiile galbene de rapiţă de lanurile unduioase de grâu. Din direcţia opusă veneau căruţe goale. Bardul şi-a ridicat piciorul peste arcul şeii şi, cu lăuta sprijinită pe genunchi, cânta melodii nostalgice, iar din când în când îşi flutura mâna salutând fetele care mergeau pe marginea drumului chicotind de zor, ducând

greble pe umerii puternici.

— Geralt, a spus el deodată. Dar există monştri. Poate nu aşa de mulţi ca odinioară, poate că nu trag cu urechea din spatele fiecărui copac din pădure, dar tot sunt. Există. Atunci de ce oamenii simt nevoia să-i mai inventeze şi pe alţii care n-au călcat pe-acolo? Şi pe deasupra mai şi cred cu tărie în ceea ce-au inventat? Ei, ce zici, Geralt din Rivia, faimosule vânător de monştri? Te-ai întrebat vreodată care-i cauza?

— M-am întrebat, faimosule poet. Ştiu care-i cauza.

— Sunt curios.

— Oamenilor, şi-a întors Geralt capul, le place să inventeze monştri şi monstruozităţi. Ca să pară mai puţin monstruoşi ei înşişi. Când beau de sting, înşală, fură, îşi altoiesc nevestele, îşi înfometează bunicile neputincioase, pălesc cu toporul vulpea prinsă în găinar sau ciuruiesc cu săgeţile ultimul unicorn care mai supravieţuieşte pe pământ, le place să creadă totuşi că Mora care le intră în cocioabe în zori este mai monstruoasă decât ei. Aşa îşi iau o piatră de pe inimă şi se simt mai uşuraţi. Şi le este mai uşor să trăiască.

— O să ţin minte, a declarat Jaskier după un moment de tăcere. O să caut rime potrivite şi o să compun o baladă despre asta.

— N-ai decât. Dar nu conta pe aplauze furtunoase.

Călăreau domol, iar în curând le-a dispărut ultima colibă din vedere şi au ajuns la linia dealurilor împădurite.

— Ha, Jaskier şi-a oprit calul şi a privit în jur. Uită-te, Geralt. Nu-i aşa că-i frumos? Idilic, să fiu al naibii. Bucuraţi-vă, ochilor!

Dincolo de dealuri, peisajul se înclina domol în toate direcţiile, spre câmpuri plate îmbinate într-un mozaic de culturi de diferite culori. În mijloc, rotunde şi regulate, ca o frunză de trifoi, străluceau oglinzile a trei lacuri înconjurate de panglica întunecată a desişurilor de arin. Orizontul era marcat de linia nebuloasă, cenuşiu-albăstruie, a munţilor înălţaţi deasupra întinderii negre, neregulate, a pădurii.

— Să mergem, Jaskier.

Drumul ducea direct spre lacuri, de-a lungul digului şi al iazurilor ascunse în arinişuri pline de raţe sălbatice, raţe cârâitoare, stârci şi corcodei. Abundenţa vânatului cu pene era surprinzătoare în peisajul cu urme vizibile de activitate umană – diguri bine întreţinute, consolidate cu fascine, apeducte armate cu pietre şi grinzi. Jgheaburile de scurgere din iazuri nu erau putrede, apa clipocea vesel. Prin stufărişul de pe malul lacului se puteau vedea bărci şi pontoane, iar din adâncuri ieşeau stâlpi de care erau legate năvoade şi setci.

Jaskier s-a uitat brusc în urmă.

— Vine cineva după noi, a spus el entuziasmat. Cu căruţa!

— Nemaipomenit, l-a luat în râs vânătorul, fără să se uite înapoi. Cu căruţa? Şi eu care mă gândeam că localnicii se plimbă călare pe lilieci.

— Ştii ce vreau să-ţi spun? a mârâit trubadurul. Cu cât ne apropiem de sfârşitul lumii, cu atât ţi se ascute inteligenţa. Mă gândesc cu groază până unde va ajunge!

Călăreau fără grabă şi, cum căruţa trasă de doi cai era goală, i-a ajuns repede din urmă.

— Tppprrrr! Căruţaşul a oprit caii chiar în spatele lor. Purta un cojoc din blană de oaie pe pielea goală şi avea părul până la sprâncene. Slăvesc zeii, cavalerilor!

— Şi noi, a spus Jaskier, specialist în obiceiuri. Laudă lor.

— Dacă vrem, a bombănit vânătorul.

— Urzicătură mi-i numili, s-a prezentat vizitiul. V-am văzut când stăteaţi di vorbî cu starostili la Posada di Sus. Ştiu cî sunteţi vânători.

Geralt a dat drumul frâielor, iar iapa s-a năpustit în urzicile de pe marginea drumului.

— Am auzit, a continuat omul cu cojoc, cum vă povestea starostili. Am băgat di samî cum vi s-au lungit feţili şi nu mi-a fost di mirări. Dimult n-am mai auzit aseminea prostii şi scorneli.

Jaskier a izbucnit în râs. Geralt l-a privit atent pe ţăran, dar n-a spus nimic. Ţăranul, numit Urzicătură, şi-a dres glasul.

— Nu vrei sî ti tocmeşti pentru un lucru adevărat, decent,

conaşuli vânător? l-a întrebat. Aş avea ceva pentru tini.

— Ce este?

Urzicătură nu şi-a lăsat ochii în jos.

— La drumul mari nu sî pun la caii treburili. Sî mergim la mini, la Posada di Jos. Stăm di vorbi acoluşa. Oricum i-n drumu' vostru.

— Da' cum de eşti aşa sigur?

— Pentru cî pi-aici nu-i nicio altî cali, iar caii voştri au boturili încoluşa şî nu dincoluşa.

Jaskier a râs din nou.

— Ce zici de-asta, Geralt?

— Nimic, a spus vânătorul. La drumul mare nu se pun la cale treburile. Hai să mergem, onorabile Urzicătură.

— Priponiţi caii di coviltir şî poftiţi în căruţî, le-a sugerat ţăranul. O sî vă fie mai comod aşa. Di ci sî vă mai chinuiţi fundurili în şa?

— Foarte adevărat.

S-au urcat în căruţă. Vânătorul s-a întins pe paie fericit. Jaskier, temându-se să nu-şi murdărească dubletul verde, elegant, s-a aşezat pe o scândură. Urzicătură şi-a plescăit limba pentru a îndemna caii, iar atelajul a început să se hurducăie pe grinzile care consolidau digul.

Au trecut pe un pod peste canale năpădite de nuferi şi de lintiţă-de-apă, au lăsat în urmă o fâşie de pajişte cosită. În jur, cât puteai cuprinde cu ochiul, se puteau vedea întinse câmpuri cultivate.

— Nu-mi vine să cred că aşa arată capătul lumii, sfârşitul civilizaţiei, a spus Jaskier. Uită-te în jur, Geralt. Secara parcă e aurită, iar în porumbul ăsta se poate ascunde un ţăran călare. Vezi napii? Sunt enormi.

— Te pricepi la agricultură?

— Noi, poeţii, trebuie să ne pricepem la toate, a răspuns cu aroganţă Jaskier. Altminteri riscăm să ne compromitem reputaţia. Trebuie să învăţăm, dragul meu, să învăţăm. De agricultură depinde soarta lumii, de-aia-i bine să ştim câte ceva despre agricultură. Agricultura ne furnizează hrana, îmbrăcămintea, ne protejează de frig, ne distrează şi sprijină artele.

— Cu distracţia şi cu artele las-o mai moale.

— Dar votca din ce se face?

— Am înţeles.

— N-ai înţeles nimic. Mai învaţă. Uite, florile acestea violete. Ăsta-i lupin.

— Dacă trebuieşti s-o spunim pi-aia dreaptî, îi măzărichi, l-a contrazis Urzicătură. Aţi văzut vreodatî cum aratî lupinu'? Da' aţi fost pi-aproapi, conaşuli. Pi-aici totul creşti tari frumos. Di-aia i sî şî spuni Valea Florilor. Şi tot di-aia s-au aşezat aici strămoşii noştri, după ci i-o gonit pi elfi.

— Valea Florilor, adică Dol Blathanna. Jaskier i-a tras un cot vânătorului întins pe paie. Îţi dai seama? I-au alungat pe elfi, dar n-au considerat că este necesar să schimbe vechile denumiri elfeşti. Lipsă de imaginaţie. Şi cum vă împăcaţi cu elfii, gospodarule? Ei sunt aproape, dincolo de lizieră, în munţi.

— Nu ni amestecăm noi unii cu alţii. Ei cu ei, noi cu noi.

— Aşa-i cel mai bine, a spus poetul. Am dreptate, Geralt?

Vânătorul nu i-a răspuns.

II

— Mulţumim pentru masă. Geralt a lins lingura de os şi a pus-o în castronul gol. Mii de mulţumiri, gazdelor. Iar acum, dacă vreţi, să trecem la treabă.

— Cum sî nu, trecim, s-a arătat de acord Urzicătură. Ci spui, Dhun?

Dhun, cel mai bătrân din Posada de Jos, un om imens, cu privire sumbră, a dat din cap către fetele care făceau curat pe masă în grabă şi au părăsit sala spre regretul evident al lui Jaskier, care de la începutul ospăţului le-a zâmbit şi le-a făcut să chicotească spunându-le glume destul de deşucheate.

— Atunci vă ascult, a zis Geralt, uitându-se pe fereastra dincolo de care se auzeau bufnituri de topor şi scrâşnete de beschie. În curte se lucra cu lemn, un miros pătrunzător de răşină ajungând până în sală. Spuneţi-mi cu ce pot să v-ajut.

Urzicătură s-a uitat la Dhun. Bătrânul a dat din cap şi şi-a

dres glasul.

— Ei bini, iată cum stă treaba, a zis el. I-un câmp aicişa lângî noi…

Geralt i-a făcut un semn cu piciorul pe sub masă lui Jaskier, care se pregătea să facă un comentariu maliţios.

— Un câmp, a continuat Dhun. Zâc bini, Urzicătură? Câmpu' ista o fo' nicultivat o grăma' di vremi, da' acu' mai încoa' l-am arat şi l-am sămănat cu cânepî, hamei şî in. O buca' di pământ, vă zic. Ţâni pânî sub păduri, sub munţi…

— Şi ce-i? nu s-a mai abţinut poetul. Ce este cu acest câmp?

— Ei bini. Dhun şi-a ridicat capul, s-a scărpinat la ureche. Ei bini, acoluşa ari sălaş dracu'.

— Ce? a pufnit Jaskier. Ce este?

— Cum vă zic io. Dracu'.

— Care drac?

— Iaca na, ci drac sî hii? Drac ş-aşa.

— Nu există draci!

— Nu te amesteca, Jaskier, a spus Geralt cu voce calmă. Spune matale mai departe, coane Dhun.

— Păi, io am zâs: Drac.

— Asta am înţeles. Geralt, atunci când voia, putea fi extrem de răbdător. Spune-mi cum arată, de unde vine, cu ce vă deranjează. Toate pe rând, cu voia dumitale.

— Ei bini. Dhun şi-a ridicat mâna noduroasă şi a început să enumere, separându-şi degetele, cu mare dificultate, unul după altul. Ei bini, pi rând! Dupî capu' ista a mieu, io zâc cî mari om dişţept eşti mata. Ei bini, na. Pisămni cî-i, coani, un drac ca toţ dracii. Di undi naiba o vinit acoleaşa? Ei bini, di nicăirea. Crac, bum, prasc, paf şi numa' ci-l videm: Dracu'. Ni tulburî el într-adivăr, da' nu prea mult ni năcăjăşti. Câtiodatî, chiar, carivasâzâcî ni ajutî.

— Vă ajută? a râs Jaskier, încercând să pescuiască o muscă din bere. Dracul?

— Nu te amesteca, Jaskier. Vorbeşte, coane Dhun. Cum vă ajută acesta, aşa cum ai spus…

— Dracu', a repetat apăsat ţăranul. Ei bini, ni ajutî în felu' următor: îngraşî pământu', îl răscoleşti, omoarî gâzâli, sperii

paserili, păzăşti napii şî sfecla. Mănâncî şî omizâli din varzî, pi toati li mănâncî. Da’ ci-i drept, şî varza o mănâncî cu totu’. Altâceva nu mănâncî. Drac, ci vrei mai mult di la el?

Jaskier a râs din nou, apoi a pocnit din degete şi i-a aruncat musca umezită în bere pisicii care dormea lângă cuptor. Felina a deschis un ochi, iar bardul a privit-o cu reproş.

— Prin urmare, a spus calm vânătorul, sunteţi dispuşi să mă plătiţi pentru a vă scăpa de drac, corect? Cu alte cuvinte, nu-l vreţi prin preajmă?

— Da’ cari-i ăla – Dhun l-a privit încruntat – sî vrea un drac pi pământu’ moşâlor şî strămoşâlor? Pământu’ ista i-a nost’ a lu’ străbunicu’, a lu’ bunicu’, primit di la regi şi n-ari nica ci căta dracii la el. Am scuipat pi ajutoru’ lui, da’ ci, ci eşti, noi n-avem şî noi mâni? Şî asta, conilor vrăjâtori, nu-i dracu’, ci fiara blestematî, cari ari căpăţâna, sâ-mi hii cu iertari, plinî cu rahat di nu sî poati îndura. Nu ştii dimineaţa ci-i vini-n căpăţânî pânî sara. Şî să nu mai zâcim cî ni spurcî fântânili, fugi dupî feti şî li ameninţî cî las’ cî li-aratî el. Furî, conilor, animali şî grâni. Distrugi şî rupi, scurmî cu botu’ în dig, faci gropi, roadi ca un cerb sau ca un castor, o dat drumu’ la apa de la un iaz, ş-o fo’ toţ crapii cu burta-n sus. O dat foc la hambar, o făcut scrum fânu’, bestia naibii.

— Am înţeles, l-a întrerupt Geralt. Aşadar, vă necăjeşte totuşi.

— Nu, Dhun a clătinat din cap. Nu năcăjăşti pi nimini. Faci drăcii, asta-i, na.

Jaskier s-a întors la fereastră, înăbuşindu-şi râsul. Vânătorul tăcea.

— Da’ ci mai la deal, la vali, ci sî mai clămpănim, a spus Urzicătură, tăcut până atunci. Sunteţi vânător, nu-i aşa? Ia veniţi-i di hac dracului. Căutaţi di lucru în Posada di Sus, am auzit io cu urechili meli. Păi, aveţi di lucru coleaşa la noi. O sî plătim cat faci, da’ ia aminti, nu vrem sâ-l omorâţi pi drac. Altmintrelea, nu.

Vânătorul şi-a ridicat capul şi a zâmbit răutăcios.

— Interesant, a spus. Aş spune, chiar neobişnuit.

— Ci? s-a încruntat Dhun.

— O condiţie rar întâlnită. Câtă milă?

— Nu tre’ omorât. Dhun s-a încruntat şi mai mult. Pentru cî în Valea…

— Nu tre’ omorât şi gata, a intervenit Urzicătură. Prinde-l doar, coani, sau du-l undi-o-nţărcat mutu’ iapa. Şî vă plătim cât faci.

Vânătorul tăcea, încă zâmbind.

— Batim palma? a-ntrebat Dhun.

— Mai înainte de toate, aş dori să-l văd pe acest drac al dumneavoastră.

Răzeşii s-au uitat unul la altul.

— Dreptu’ ’mneavoastrî, a spus Urzicătură, apoi s-a ridicat în picioare. Şi voia ’mneavoastrî. Dracu’ bântui noaptea pi toati meleagurili, da’ ziua stă pitit undeva în cânepî. Sau printri sălciili celi bătrâni di pi mlaştinî. Acoloşa sî poati videa. Nu vă zorim. Dacî vreţi sî vă hodiniţi, hodiniţi-vă cât aveţi nevoi. Aveţi la-ndemânî mâncări, nu ni zgârcim, după cum îi legia ospeţiei. Sî vă fii di bini!

— Geralt! Jaskier a sărit în sus de pe taburet şi s-a uitat afară, în curte, la răzeşii care se îndepărtau de colibă. Eu nu mai înţeleg nimic. N-a trecut nicio zi de când am vorbit despre monştri imaginari, şi iată-te năimit pe nepusă masă să vânezi draci. Şi la urma urmei, toată lumea, cu excepţia ţăranilor ăstora analfabeţi, ştie că dracii sunt plăsmuiri, creaturi mitice. Ce înseamnă entuziasmul ăsta din senin? Din câte te cunosc eu, n-ai făcut-o ca să avem parte de adăpost, mâncare şi spălat haine.

— Într-adevăr. Geralt a făcut o grimasă. Se pare că mă cunoşti un pic, cântăreţule.

— Atunci nu înţeleg.

— Ce trebuie să înţelegi?

— Nu există draci! a strigat poetul stricându-i definitiv somnul pisicii. Nu există! Dracii nu există, la naiba!

— E-adevărat, a zâmbit Geralt. Dar eu, Jaskier, n-am putut niciodată să rezist ispitei de a vedea ceva care nu există.

III

— Un lucru este sigur, a bombănit vânătorul cuprinzând cu privirea jungla încâlcită de cânepă care se întindea în faţa lor. Dracul nu este prost deloc.

— Da’ de unde ţi-ai dat seama, mă rog? a fost curios Jaskier. Din faptul că sălăşluieşte în hăţişul de nepătruns? Până şi-un iepure ar avea atâta minte.

— Este vorba despre proprietăţile speciale ale cânepei. Un câmp atât de mare emite o aură puternică împotriva magiei. Majoritatea vrăjilor ar fi inofensive aici. Şi acolo, uite, vezi cultura aceea? Este hamei. Polenul florilor de hamei are un efect similar. Pun rămăşag că nu este întâmplător. Pramatia simte aura şi ştie că aici este în siguranţă.

Jaskier şi-a dres glasul, ridicându-şi pantalonii.

— Sunt curios, a spus scărpinându-se pe frunte, pe sub pălărie, cum o să-l prinzi, Geralt. N-am avut ocazia pân-acum să te văd în plină acţiune. Nădăjduiesc că ai ceva habar despre capturarea diavolilor. Încerc să-mi amintesc câteva balade de odinioară. Era una cu un diavol şi femeia lui. Cam obscen ce-i drept, dar amuzant. Puicuţă, crezi tu că…

— Lasă-mă cu puicuţa, Jaskier.

— Cum doreşti. Am vrut să-ţi fiu de ajutor, nimic mai mult. Dar nu ar trebui subestimate baladele de altădată, în ele se află înţelepciunea acumulată de generaţii. Ştii balada despre un flăcău de la fermă pe nume Yolop, care…

— Gata cu flecăreala. E timpul să trecem la treabă. Să ne câştigăm masa şi casa.

— Ce vrei să faci?

— Să stau la pândă în cânepă.

— Original, a pufnit trubadurul. Deşi nu-i prea sofisticat.

— Dar tu cum ai proceda?

— Inteligent, s-a umflat în pene Jaskier. Ingenios. Ca la vânătoare, de exemplu. L-aş ademeni printre copaci şi, când ar ajunge în câmp deschis, l-aş fugări cu calul şi l-aş prinde în laţ. Ce părere ai?

— Ar fi o idee destul de interesantă. Cine ştie, am putea s-o aplicăm în cazul în care ai vrea să participi la această operaţiune, întrucât pentru aşa ceva este nevoie de cel puţin doi inşi. Dar încă nu-l vânăm deocamdată. Înainte de toate vreau să aflu cine este acest drac. Aşa că trebuie să stăm la pândă în cânepă.

— Hei! Bardul abia acum observase. Nu ţi-ai luat sabia!

— Da' de ce s-o iau? Ştiu şi eu balade despre draci. Nici femeia, nici fermierul pe nume Yolop nu foloseau săbii.

— Hmm… s-a uitat Jaskier în jur. Chiar trebuie să ne băgăm în mijlocul tufărişurilor?

— Nu, nu trebuie. Dacă vrei, poţi să te întorci în sat şi să mă aştepţi acolo.

— O, nu, a protestat poetul. Cum să pierd o astfel de ocazie? Da' vreau şi eu să văd cu ochii mei dracul, să mă conving dacă chiar este aşa de teribil precum i s-a dus vestea. Te-am întrebat dacă-i musai să străbatem cânepa, dacă tot există o potecă.

— Dacă-i pe-aşa, şi-a dus Geralt mâna streaşină la ochi. Dacă tot există o potecă, să mergem pe ea.

— Şi dacă-i poteca dracului?

— Cu atât mai bine. N-avem prea mult de umblat după el.

— Ştii, Geralt, bolborosea bardul ţinând pasul cu vânătorul, pe poteca îngustă, denivelată, care curgea printre culturi de cânepă, întotdeauna am crezut că „dracul" este doar un fel de metaforă scornită pentru a putea blestema. „La dracu' cu asta", „Lua-te-ar dracu'", „Fir-ar al dracului". Aşa spunem noi în limba obişnuită. Oamenii de la ţară, atunci când văd că vin străini în sat, zic: „Iaca încă unul pe care ni-l aduce dracu'". Piticanii blestemă: „Düwel hoáel" atunci când nu izbutesc ceva, iar pentru marfa de proastă calitate folosesc „Düvvelsheyss". Iar în Limba Veche este zicala: „A d'yaebl aép arse", ceea ce înseamnă…

— Ştiu ce înseamnă. Ia, mai lasă trăncăneala, Jaskier.

Bardul a amuţit, şi-a scos pălăria decorată cu pene de stârc ca să-şi facă vânt şi şi-a şters fruntea plină de broboane de sudoare. În hăţiş domina o căldură apăsătoare, umedă, sufocantă, potenţată de parfumul ierburilor înflorite

şi al buruienilor, aninat în văzduh. Poteca şerpuia uşor şi îndată după o cotitură, se termina într-o poieniţă năpădită de buruieni.

— Ia te uită, Jaskier.

Chiar în mijlocul poieniţei trona o lespede plată, mare, pe care erau puse câteva ulcele de lut. Dintre ulcele le-a sărit în ochi o lumânare din seu arsă până aproape de capăt. Geralt a observat boabe de porumb şi de fasole, precum şi alte boabe şi seminţe necunoscute lipite de bucăţele de grăsime topită.

— Aşa cum mă aşteptam, a spus el. Îi aduc ofrande.

— E limpede ca lumina zilei, a zis poetul, arătând spre lumânare. Şi aprind lumânări pentru dracu'. Dar după cum vezi, îl îndoapă cu cereale, ca pe un curcan. La naiba, o cocină scârboasă. Totul e lipicios de la miere şi catran. Ce…

Următoarele cuvinte ale bardului s-au pierdut într-o înjurătură zdravănă, ameninţătoare. Ceva foşnea şi plescăia prin cânepă, după care s-a ivit din desiş cea mai ciudată creatură pe care avusese Geralt ocazia s-o vadă până atunci.

Dihania măsura ceva mai mult de-un stânjen, avea ochii bulbucaţi, coarne şi bărbiţă de ţap. De asemenea, gura, mobilă, crăpată şi moale, aducea cu un bot de capră rumegătoare.

Partea inferioară a trupului creaturii era acoperită cu păr lung, des, roşcat, atârnat până la copitele bifurcate. Ciudăţenia era, printre altele, dotată cu o coadă lungă, terminată cu un smoc viguros pe care şi-l agita energic.

— Uc! Uc! răgea monstrul agitându-şi copitele. Ce căutaţi aici? Valea, valea de-aici, că altfel vă iau în coarne, uc, uc!

— Ţi-a dat cineva vreodată un şut în cur, căpriţă? nu s-a putut abţine Jaskier.

— Uc! Uc! Beeeeee! a behăit cornuta.

Greu de spus dacă aceasta însemna o confirmare ori negare, sau doar un simplu behăit pentru impresie artistică.

— Taci, Jaskier, a strigat vânătorul. Niciun cuvânt.

— Blebleblebeeeeee! behăia furioasă creatura, cu buzele larg depărtate, dezvăluind o dantură îngălbenită, de cal. Uc!

Uc! Uc! Bleubeeeubleuuubeeeee!

— Sigur că da, a dat din cap Jaskier. Ai şi orgă, şi talangă. Ce-ţi mai trebuie?

— Opreşte-te, la naiba, i-a şuierat Geralt. Strici totul. Ţine-ţi şaga acasă…

— Şaga!!! a urlat din toţi rărunchii şi a sărit cornuta. Şaga, beee, beeee! Au venit noi şugubeţi, nu-i aşa? V-aţi adus bile de fier? Dacă nu, vă dau eu bile de fier, nenorociţilor, uc, uc, uc! Şagă aţi vrut, beeee? Şagă aveţi! Vă dau eu şagă! Vă dau eu bile!

Creatura a ţâşnit în sus agitându-şi mâna violent. Jaskier a scos un urlet şi s-a ghemuit pe potecă, ţinându-se de frunte. Creatura a behăit, luându-şi din nou elan. Ceva a şuierat pe lângă urechea lui Geralt.

— Aveţi bile! Beeee!

O bilă de fier cu diametrul de un ţol l-a lovit pe vânător în umăr, iar următoarea l-a atins pe Jaskier la genunchi. Poetul a tras o înjurătură crasă şi a luat-o la fugă. Geralt n-a mai stat nici el pe gânduri, a fugit în urma sa, în timp ce bilele îi şuierau deasupra capului.

— Uc! Uc! Beeee! striga cornuta, sărind într-una. Vă dau eu bile! Şugubeţii dracului!

Altă bilă a şuierat prin văzduh. Jaskier a înjurat şi mai scârbos, ţinându-se de ceafă. Geralt s-a aruncat într-o parte în câlţii de cânepă, dar n-a reuşit să evite proiectilul care l-a lovit în omoplat. Ce-i drept, dracul ţintea cu precizie maximă şi părea să aibă o rezervă inepuizabilă de bile. În timp ce făcea slalom prin hăţişuri, vânătorul auzea behăitul triumfător al dracului victorios, urmat imediat de şuieratul altei bile, de o sudalmă şi de răpăitul lui Jaskier mâncând pământul pe potecă.

Apoi s-a lăsat tăcerea.

IV

— Ştii, Geralt, i-a spus Jaskier aplicându-şi pe frunte o potcoavă răcită într-o găleată cu apă. La aşa ceva nu m-am aşteptat. O asemenea hidoşenie cornută, cu cioc de ţap, cu

căpăţâna lăţoasă, să te fugărească de parc-ai fi fost un ciurli-burli. Şi mi-a spart şi faţa. Uită-te şi tu ce moacă am!

— E-a şasea oară când mi-o arăţi. Nu pare mai interesantă decât prima oară.

— Drăguţ mai eşti. Şi eu care credeam c-o să fiu în siguranţă cu tine!

— Eu nu ţi-am cerut să vii după mine în cânepă. Pe de altă parte, te-am rugat să-ţi ţii limba-n gura aia bogată. Nu m-ai ascultat, acum n-ai decât să suferi. În tăcere, dacă eşti bun, pentru că iată-i cum vin.

Urzicătură şi matahala de Dhun au intrat în odaia de zi. În spatele lor se zărea o bătrânică cu părul alb şi încovoiată ca un covrig, condusă de o blondă, subţire ca un cui.

— Onorate Dhun! Onorate Urzicătură! i-a abordat direct vânătorul, fără niciun preambul. Înainte de a pleca, v-am întrebat dacă aţi încercat să faceţi ceva ca să scăpaţi de dracul dumneavoastră. Şi mi-aţi spus că n-aţi mişcat niciun pai. Aş avea motive să bănuiesc că altfel stau lucrurile. Aştept o lămurire din partea domniilor voastre.

Sătenii au bălmăjit ceva între ei, apoi Dhun şi-a dres glasul în pumn şi a făcut un pas înainte.

— Dreptati aveţi, coani. Iertari vă cerim. Nu v-am zâs nica, deoarici ruşânea ni mânca. Am vrut sî him mai hoţi ca dracu', sâ-l păcălim sî fugî di la noi…

— Cum?

— Acoleaşa, în Valea Florilor, a spus încet Dhun, mai aveam noi nişti spurcăciuni di dimult: balauri zburători, năluci, strigoi, motrune, păianjeni uriaşi şi şerpi di tot felu'. Şi ne-am chinuit sî găsâm o cali ca sî scăpăm di toati scârboşăniili în cartea noastrî mari.

— În care carte?

— Aratî-li cartea, băbuţî. Cartea, am zâs. Cartea! Cî-mi vini sângili în cap acuşa! Îi surdî ca bagaju'! Lille, zî-i băbuţâi sî ni-arati cartea!

Fata blondă a smuls o carte mare din ghearele bătrânei şi i-a întins-o vânătorului.

— În cartea aiasta, a continuat Dhun, pi cari o avem din neam în neam din vremurili celi di dinainti, găsăşti leac

pentru toati spurcăciunili, vrăjâli şî făpturili cari o fost, sunt ş-or sî hii pi lumea aiasta.

Geralt a învârtit pe toate părţile volumul greu, gros, slinos şi acoperit de praf. Fata stătea în continuare în faţa lui, frecându-şi şorţul cu degetele. Nu era chiar atât de tânără cum crezuse iniţial, căci fusese înşelat de silueta ei filiformă, atât de diferită de statura robustă a altor fete din sat, de-aceeaşi vârstă cu ea.

El a pus cartea pe masă şi i-a întors coperta din lemn.

— Ia aruncă-ţi un ochi, Jaskier.

— Sunt Primele Rune, a apreciat bardul, uitându-se peste umăr, cu potcoava aplicată încă pe frunte. Cea mai veche scriere folosită până la introducerea alfabetului modern. Bazată pe runele elfilor şi pe ideogramele piticaniilor. Sintaxa-i amuzantă, dar aşa se vorbea pe atunci. Interesante gravuri şi ilustraţii. N-ai prea des ocazia să vezi aşa ceva, Geralt! Numai cine ştie cum, prin bibliotecile templelor, nu prin toate satele de la capătul lumii. Pe toţi zeii, cum aţi făcut rost de cartea asta, oameni buni? Nu vreţi să ne spuneţi că ştiţi şi cum se citeşte? Băbuţo? Te pricepi să citeşti Primele Rune? Poţi să citeşti runele?

— Ciiii zââââciţi?

Fata blondă s-a apropiat de bătrânică şi i-a şoptit ceva direct la ureche.

— Sî citesc? Bătrânica le-a arătat într-un zâmbet gingiile ştirbe. Io? Nu, dragu' băbuţii. N-am io haru aista.

— Lămuriţi-mă şi pe mine, a spus Geralt rece, întorcându-se spre Dhun şi Urzicătură, cum poate să vă fie de folos cartea, dacă nu ştiţi să desluşiţi runele?

— Cea mai bătrânî băbuţî totdeauna ştii ci-i în cartea aiasta, a spus aspru Dhun. Şi aceea ci ştii dânsa, o învaţî pi una tânărî, când îi vini ceasu' sî pleci pi lumea ceilantî. Videţi şî sânguri cî băbuţa nu mai ari mult di trăit. Di-aia o luat-o supt aripî pi Lille şî o dăscăleşti di zor. Da' pânî în ciasu' aista băbuţa ştii cel mai bini.

— Bătrâna vrăjitoare şi tânăra vrăjitoare, a murmurat Jaskier.

— Dacă am înţeles eu bine, a spus Geralt neîncrezător,

băbuţa ştie întreaga carte pe de rost? Aşa este? Bunico?

— Nu-i chiar aşa, da' cum sî poati, a zis băbuţa din nou, prin intermediul lui Lille, numa' ci-i pus supt deseni.

— Aha, a deschis Geralt cartea la întâmplare. Pe o pagină ruptă era o imagine care reprezenta un porc cu pete cu coarne în formă de liră. Spune-ne, bunico, ce scrie aici?

Băbuţa a plescăit din limbă, s-a uitat la gravură, apoi a închis ochii.

— Taur cu coarni sau taurus, a recitat ea. Neştiutorii îi spun zimbru, da'-i greşât. Ari coarni şî fundu' îi…

— Destul. Foarte bine, într-adevăr. Vânătorul a răsfoit mai multe pagini lipicioase. Dar aici?

— Există feluriţi norişori şî planeţăli. Unii aduc ploaia, alţii samănî vântul, ailalţii aruncî fulgeri. Dacî recolta vrei sî-ţi salvezi di ei, ia un cuţât di fier nou, trei rahaţi di şoareci, unturî de stârc cenuşiu…

— Ei bine, bravo. Hmm… Şi aici? Ce este aceasta?

Gravura reprezenta un monstru răvăşit călare, cu ochii enormi şi dinţii şi mai enormi. Cu mâna dreaptă mânuia o sabie impunătoare, iar în stânga ţinea un sac plin de galbeni.

— Vrăjelitor, a îngăimat bunica. Unii îi zic vânător. Sî-l chemi îi tari primejdios, cî ai trebuinţî, pentru cî atunci nu mai poţi lua hotărâri împotriva monstrului şi spurcăciunilor, vrăjelitorul ia hotărârili. Îi trebuinţî di ochi în patru…

— Destul, a murmurat Geralt. Destul, bunico. Mulţumesc.

— Nu, nu, a început să protesteze Jaskier cu un zâmbet maliţios. Cum este mai departe? Această carte este foarte interesantă! Spune-ne, bunico, spune-ne.

— Uh… trebuinţî sî ti păzeşti sî ti uiţi sau sî pui mâna pi un vrăjelitor, pentru cî poati sî ti lasî borţoasî. Fetili nu pot sî-i stei în faţa lui, sî s-ascundî, pentru cî esti pisti măsurî di toati ca un iepuroi pătimaş…

— Asta-i drept, aşa-i, a râs poetul, iar Lille, după cum i s-a părut lui Geralt, a zâmbit abia perceptibil.

— … Cu toati cî vrăjelitorul îi foarti lacom şî pus pi căpătualî, a îngăimat bătrâna, mijindu-şi ochii, nu-i scăpa în mânî mai mult di un bănuţ di argint pentru chimerî sau unu'

şi jumati. Pentru mâţagon: doi bănuţi di argint. Pentru vanchir bănuţi di argint patru…

— Aşa era pe-atunci, pe vremuri, a bombănit vânătorul. Mulţumesc, băbuţo. Acum arată-ne unde este vorba despre draci, ce spune cartea despre draci. Acum sunt bucuros sî ascult, sunt foarti curios, pentru cî mă întreb ci leac folosâţi împotriva lui.

— Ai grijă, Geralt, a chicotit Jaskier. Începi să le prinzi jargonul. E molipsitor.

Băbuţa a întors mai multe pagini, abia reuşind să-şi controleze tremuratul. Vânătorul şi poetul s-au aplecat peste masă. În gravură era zugrăvit un lansator de bile, cu coarne, păros, cu coadă şi cu un zâmbet răuvoitor.

— Dracu', a recitat bunica. Îi mai zâci şi Răchitar, fincî sî cocoaţî în răchiţi, sau Silvan. Împotriva scârboşeniilor şî dăunătorilor di pi lângî casa omului, mari ciumî şî prăpădenii. Dacî vrei şi-l prinzi pi câmp, asta-i trebuinţî di făcut…

— Ei, hai, a murmurat Jaskier.

— Ia un pumn di nuci, a continuat bunica, urmărind rândurile cu degetul pe pergament. Ş-un pumn di bili di fier; un borcănaş di mieri di stup şî unu' cu catran. Un blid cu săpun di rufi, şî unu' cu caş. Du-ti undi sălăsluieşti dracu' noaptea. Şî puni-ti pi mâncat nuci. Dracu', cari-i lacom, o sî-ţi dea târcoali ş-o sî ti-ntrebi dacî-s gustoasî. Atuncea-i întinzi tu bilili di fier…

— Ei, la naiba, a spus Jaskier. Asta-i prea de tot…

— Tacă-ţi fleanca, s-a răstit Geralt. Hai, bunico. Zi-i mai departe.

— … Dinţii şî-i rupi dracu', ş-atuncea dacî ti vedi cî mănânci mieri la fel o să aibî poftî şî el. Atuncea sî-i întinzi borcănaşu' cu catran şî ti apuci di mâncat caşu'. Di îndatî ai s-auzî cum îl borfăi şî-l ardi maţâli în burtî. Da' tu ti faci cî nu vezi nica. Şî când ţ-a ceri dracu' caş, dă-i blidu' cu săpun. După săpun o sî-l apuci durerili ăli şî mai mari, n-ari sî mai poatî…

— Aţi ajuns până la săpun?

Geralt a întrerupt-o cu o mină glacială, întorcându-se spre

Dhun şi Urzicătură.

— Da’ di undi, s-a scâncit Urzicătură. Abia la bili am ajuns. Oh, conaşuli, di la atâtea bili ni-o dat gloanţi cu fasoli…

— Da’ cine v-a pus să-i daţi atâtea bili? s-a înfuriat Jaskier. Cartea spune un pumn. Şi voi i-aţi dat un sac! L-aţi aprovizionat cu muniţie pentru aproapi două ierni, nebunilor!

— Fii atent, i-a zâmbit vânătorul. Te prinde jargonul. Este molipsitor.

— Mulţumesc.

Geralt a ridicat brusc capul, privirea îndreptându-i-se spre ochii fetei care stătea în picioare alături de băbuţă. Lille i-a susţinut privirea. Ochii ei erau de un albastru strălucitor.

— De ce îi oferiţi dracului ofrande sub formă de boabe? a întrebat-o pe nepusă masă. Se vede de la o poştă că este un erbivor tipic.

Lille nu i-a răspuns.

— Ţi-am pus o întrebare, tânără fată. Nu-ţi fie teamă să vorbeşti cu mine. Nu te molipseşti de prostie.

— N-o mai întrebaţi nica, conaşuli, i-a spus Urzicătură cu o oarecare jenă în voce. Lille… Ea… îi cam ciudatî. N-o sî vă răspundî, n-o mai năcăjâţi.

Geralt a continuat s-o privească în ochi pe Lille, dar fata i-a susţinut privirea. L-a făcut să simtă un fior pe şira spinării, urcându-i-se până în gat.

— De ce nu v-aţi dus la dracul cu coase şi furci? a ridicat vocea la ea. De ce nu i-aţi pus capcane? Dacă v-aţi fi dorit cu adevărat, îi aveaţi căpăţâna înfiptă în par ca o sperietoare de ciori. Mi-aţi cerut ca nu cumva să-l omor. De ce? Tu le-ai băgat în cap asta, nu-i aşa, Lille?

Dhun s-a ridicat de pe laviţă. Ajungea cu capul până la tavan.

— Ieşi de-aicişa, fatî! a ţipat. Ia-o pi băbuţî şi duceţî-vă de-aicişa.

— Cine-i Lille, coane Dhun? a reluat vânătorul când uşa s-a închis în urma fetei şi a bătrânei. Cine-i fata asta? De ce se bucură din partea voastră de mai mult respect decât cartea asta a naibii?

— Aiasta nu-i treaba ta. Dhun s-a uitat la el şi în privirea lui nu existau semne de prietenie. Voi, pi la oraş, pedepsâţi muierili înţelepţi, li ardiţi pi rug. La noi, aşa ceva nu s-o-ntâmplat niciodatî şi nici n-ai s-auzi aşa ceva.

— Nu m-aţi înţeles, a spus glacial vânătorul.

— Fincî nici nu vreau, a ţipat Dhun.

— Am observat, a strecurat printre dinţi Geralt, de asemenea, fără să încerce să fie prea cordial. Dar trebuie să înţelegeţi un lucru esenţial, coane Dhun. Deocamdată nu ne leagă niciun contract, nu sunt simbriaşul dumitale pentru nimic. Nimic nu vă dă dreptul să credeţi că aţi cumpărat un vânător de monştri, care pentru un bănuţ de argint o să facă tot ceea ce nu ştiţi sau nu vreţi să faceţi. Sau nu vă este îngăduit să faceţi. Ei bine, nu, onorabile Dhun. Chiar nu. N-aţi izbutit să cumpăraţi încă un vânător şi nici nu cred c-o să izbutiţi vreodată. Cel puţin atâta vreme cât n-aveţi niciun chef să încercaţi să mă înţelegeţi.

Dhun tăcea, măsurându-l pe Geralt cu o privire sumbră. Urzicătură a tuşit, s-a foit pe laviţă, frecându-şi sandalele din pânză de podeaua din pământ bătătorit, apoi s-a ridicat brusc.

— Conaşuli vânător, a zis el. Nu vă mâniaţi. O sî vă spunim noi ci şi cum. Dhun?

Bătrânul satului a dat din cap aprobator, apoi s-a aşezat.

— Când veneam încoaci pi drum, a început Urzicătură, aţi băgat di samî cum totul creşte nemaipominit, cî recoltili sunt nemaiîntâlniti. Aicişa creşti recolta cum rar mai găsăşti pi undeva, dacî mai găsăşti. Cum vă zâc, apoi pentru noi sămânţâli şi butaşii sunt tari importanţi, cu ei ni plătim tributul, îi vindim, facim schimb…

— Ce are asta de-a face cu dracul?

— Păi, ari. Dracu’ înainti îi chinuia pi oamini, îi pocnea, îşi bătea joc di ei, pânî când s-o învăţat la grâni. La-nceput îi aduceam cu pumnu’ câti oleacî, pe lespedea din lanu’ cu cânepî, ni gândeam las’ cî sî saturî şî ni lasî-n paci. Da di undi: fura şî fura di plesnea. Şî, când am început sî li mai ascundim prin magazii şi grajduri pi cari li încuiam bini, s-o mâniat, conaşuli, răgea, behăia, „uc-uc” răcnea, şi noi, când

auzeam „uc-uc”, o şi rupeam la sănătoasa. Ne-o ameninţat cî…

— … v-o trage pe la spate, a intervenit Jaskier zâmbind.

— Şî cu asta, a dat din cap Urzicătură. Şi cî ni dă foc. Şi ca sî nu mai lungim vorba, când n-o mai putut sî furi, ne-o cerut tribut. Trebuia sî-i dăm saci întregi di grăunţî şî alti celi. Atuncea ne-o ajuns cuţâtu’ la os şî ne-am pus în gând să-l mângâiem pi coadî. Da’…

Ţăranul a îngăimat ceva şi a lăsat capul în jos.

— Nu ni mai învârtim atâta în juru’ cozii, a spus dintr-odată Dhun. L-am judecat greşât pi vrăjâtor. Spuni-i cum stă toatî treaba, Urzicătură.

— Băbuţa ne-o zâs cî nu-i voi sî-l batim pi dracu’, a zis Urzicătură repede, cu toati cî noi ştim bini cî asta-i di la Lille, pentru cî băbuţa… Bunica nu zâci dicât ci vrea Lille sî zâcî. Şi noi de-acu’… Ştii şî matali, conaşuli vânător. Noi o ascultăm.

— Am observat. Gura lui Geralt s-a răsucit într-un zâmbet. Bunica nu ştie decât să-şi scuture bărbia şi să bălmăjească un text pe care nu-l înţelege defel. Iar voi vă holbaţi la fată ca la statuia unei zeiţe, cu gura căscată, nu-ndrăzniţi să vă uitaţi în ochii ei, dar vă străduiţi să-i ghiciţi dorinţele. Iar dorinţele ei sunt porunci pentru voi. Cine este această Lille a voastră?

— Aşa cum aţi ghicit, conaşuli. Prezâcătoari. Adicî nu, vrăjitoari, vreau sî spun. Dar nu mai spuniţi la niminea. Asta vă cerim. Dacî ajungi vreo vorbî la regent sau, sî ni fereascî zeii, la guvernator…

— Nu vă faceţi griji, a spus Geralt cu o mină gravă. Eu ştiu ce înseamnă asta, şi nu vă voi trăda.

Femeile şi fetele străine pe care le poţi întâlni pe la ţară, cunoscute sub numele de vrăjitoare sau prezicătoare, nu se bucurau de prea multă simpatie din partea nobililor care colectau biruri şi obţineau profituri din agricultură. Fermierii au căutat întotdeauna sfaturi la prezicători, în cele mai multe dintre situaţii. Ei au o încredere totală în ele. Deciziile luate de ei pe baza sfaturilor lor au fost de multe ori în contradicţie cu politica nobililor şi a guvernanţilor. Geralt

auzise vorbindu-se despre astfel de cazuri extreme, de neînţeles – masacrarea unor cirezi întregi de animale de reproducere, încetarea semănatului sau a recoltatului, şi chiar migrarea unor sate întregi. Pentru nobilii care voiau să termine cu aşa-numitele „superstiţii”, orice mijloc era bun. Aşa că agricultorii au învăţat foarte repede să-şi ascundă prezicătorii. Fără să înceteze să le asculte sfaturile. Pentru că un lucru era de netăgăduit, experienţa le demonstra întotdeauna că, pe termen lung, vrăjitorii aveau dreptate.

— Lille nu ne-o lăsat sî-l omorâm pi dracu’, a reluat Urzicătură. Ne-a zâs cî trebui sî facim cum spuni la carti. După cum bini ştiţi, n-o mers. Am avut necazuri cu dăbilarul. Când i-am dus mai puţâni grâni dicât di obicei ca bir, o început sî urli ca din gurî de şarpi. Nimeni nu-i suflasî o vorbî dispri dracu’, fincî îi un om tari scorţos şî nu ştii diloc di şagî. Şî pi urmî aţi apărut, conaşuli. Am întrebat-o pi Lille dacî-i bini sî vă năimim…

— Ei şi?

— Ne-o spus prin băbuţî cî mai întâi tre’ sî vă vadî la ochi.

— M-a văzut.

— Da. V-o acceptat, ni dăm seama când Lille acceptî şi când nu.

— Ea nu mi-a spus niciun cuvânt.

— La niminea nu zici nica niciodatî, numa’ la băbuţî. Da’ dacî nu vă accepta, nu intra ea în salî pentru nica în lumi.

— Hm… a zis Geralt. E ceva curios. Prezicătoare care, în loc să prezică, a tăcut. Cum a ajuns la voi?

— Nu ştim, conaşuli vânător, a murmurat Dhun. Da’ cu băbuţa, din câti îşi aduc aminti bătrânii, o fost la fel. Înainti di ultima băbuţî, tot la fel, o fost o fătucî, cari nu era prea vorbăreaţî, aşa cî n-am putut sî aflăm di undi o vinit. Şî fătuca aceea acuşa îi băbuţa noastrî. Bunicu’ meu zâcea cî băbuţa în felu’ aista renaşti. Ca luna di pi cer cari sî tot înnoieşti mereu. Nu râdi…

— Nu râd, a clătinat Geralt din cap. Am văzut prea multe la viaţa mea ca să mă mai amuze astfel de lucruri. De asemenea, nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dragă Dhun. Întreb şi eu ca să stabilesc o legătură între Lille şi

drac. Probabil că v-aţi dat seama şi dumneavoastră că există o astfel de relaţie. Deci, dacă vă pasă de dumneavoastră, nu există decât o singură cale: trebuie să scăpaţi de el.

— Ştiţi, conaşuli, a intervenit Urzicătură, nu îi vorba doar dispri dracu'. Lille nu ni dă voi sî facim rău la nica. La nicio spurcăciuni.

— Bineînţeles, a replicat Jaskier. Prezicătoarea rurală seamănă cumva cu druizii. Iar druidul, când vede că strechea îi suge sângele, el îi mai şi urează poftă bună.

— Aveţi dreptati, a zâmbit Urzicătură. Mari dreptati aveţi. Aşa am păţât noi cu porcii mistreţi, cari ne-o făcut prăpăd prin grădinili di legumi. Ei şî ci sî vezi? Uitî-ti pi fereastrî: grădinili parcî-s pictati. Ci vicleşug crezi c-am găsât? Lille nici măcar nu ştii dispri aiasta. Ceea ci ochii nu văd inima nu jăluieşti. Pricepiţi?

— Pricep, a molfăit Geralt. Cum să nu. Dar nu contează asta. Lille sau nu, dracul vostru este un silvan. O creatură extrem de rară şi raţională. N-o să-l omor, nu-mi îngăduie codul.

— Dacî zâciţi cî îi dişteptat, a spus Dhun, atunci sî-i zâciţi ceva di dişteptăciuni.

— Chiar aşa, a întărit Urzicătură. Dacă dracu' gândeşti, atuncea gândeşti şî când furî grânili. În cazu' aiesta, conaşuli vânător, ci păreri aveţi? Doar nu înfuliciî el toati grânili. N-ari cum. Ş-atuncea di ci îi tre' atâtea grăunţî? Ca sî ni scoatî pi noi din săriţi, sau di ci? Ci vrea di la noi? Ia sî faciţi cumva sî aflaţi şî sî-l alungaţi di pe-aicişa cu vrăjâtorelili dumitali. O sî faciţi aşa?

— O să încerc, s-a decis Geralt. Dar…

— Da' ci?

— Cartea voastră, dragii mei, este depăşită. Înţelegeţi ce vreau să vă spun?

— Păi, da, ci-i drept, a mormăit Dhun, nu prea.

— Am să vă explic. Ei bine, dragul meu Dhun, dragul meu Urzicătură, dacă vă aşteptaţi ca ajutorul meu să vă coste un bănuţ de argint sau jumătate, vă înşelaţi.

V

Dinspre desiş s-au auzit un foşnet, un „uc-uc” coleric şi trosnituri de câlţi de cânepă.

— Hei! a spus vânătorul, ascuns din prudenţă. Arată-te, răchitarule.

— Tu eşti răchitarul.

— Cum aşa? Dracul?

— Tu eşti dracul, şi-a scos cornuta capul din cânepă, rânjind. Ce vrei?

— Să stăm de vorbă.

— Îţi baţi joc de mine sau ce? Crezi că nu ştiu cine eşti? Ţăranii te-au năimit ca să mă alungi de aici, nu-i aşa?

— Ai dreptate, a spus Geralt indiferent. Şi tocmai de aceea vreau să vorbim. Ce-ai zice dacă am cădea la o învoială?

— N-o să-ţi fie bine, a behăit dracul. Crezi c-o să scapi aşa ieftin cu mine? Fără nicio strădanie? Nu-ţi merge cu mine, beee! Pe viaţă şi pe moarte, omule, e vorba despre concurenţă. Câştigă cel mai bun. Dacă vrei să mă învingi, trebuie să dovedeşti că eşti mai bun. În loc de învoială, concurenţă. Câştigătorul o să pună condiţiile, îţi propun să ne întrecem alergând de aici şi până la salcia bătrână de pe dig.

— Nu ştiu nici unde este digul şi nici unde este salcia bătrână.

— Dacă ai fi ştiut, atunci nu ţi-aş fi propus întrecerea. Îmi plac jocurile, dar nu îmi place să pierd.

— Am observat. Nu, n-o să ne întrecem. E prea cald azi.

— Păcat. Atunci, am putea să ne măsurăm în alt fel? Dracul şi-a rânjit dinţii galbeni şi a luat o piatră destul de mare de pe câmp. Ştii jocul „Cine strigă mai tare?” Eu sunt primul. Închide ochii.

— Eu am o altă propunere.

— Sunt numai ochi şi urechi.

— Du-te de aici fără concursuri, curse sau strigături. Singur, de bunăvoie.

— Bagă-ţi propunerea în a d’yeabl aép arse, şi-a

demonstrat dracul cunoştinţele de Limbă Veche. Nu mă duc de-aici. Îmi place aici.

— Dar ai făcut cam multe pozne. Te-ai întrecut cu şaga.

— Düvvelsheys ţie de şaga mea. Silvan a dovedit că ştia şi limba piticaniilor. Şi propunerea ta face cât un Düvvelsheys. Nu mă duc nicăieri. Decât dacă mă baţi la un joc. Să-ţi mai dau o şansă? Hai să ne întrecem în ghicitori, dacă nu-ţi plac jocurile sportive. O să-ţi spun o ghicitoare, dacă ghiceşti, câştigi, iar eu mă duc de-aici. Dacă nu, rămân eu şi te duci tu. Fă bine şi pune-ţi mintea la contribuţie, căci ghicitoarea nu este uşoară.

Înainte ca Geralt să protesteze, dracul a behăit, a râcâit ţărâna cu copitele, a biciuit pământul cu coada şi a început să recite:

Frunzuliţe rozioare, pline sunt de păstăioare,
Nu departe de râu creşte, în lutul cel moale,
Pe tulpina-i lungă, florile-s pestriţe,
La pisică n-o arăt, c-o mănâncă de îndat'.

— Ei bine, ce este? Ia ghiceşte.

— Habar n-am, a spus indiferent vânătorul, fără să se obosească să se gândească. Vrejul de mazăre?

— Greşit. Ai pierdut.

— Şi care era răspunsul corect? Cine are… de-alea… păstăioare pestriţe?

— Varza.

— Ia ascultă, a bombănit Geralt. Începi să mă calci pe nervi de-acum.

— Te-am avertizat, a râs dracul, că ghicitoarea nu este uşoară. Ghinionul tău. Am câştigat, eu rămân. Tu pleci. La revedere, fără nicio părere de rău.

— Un moment. Vânătorul şi-a băgat pe furiş mâna în buzunar. Dar cum rămâne cu ghicitoarea mea? Cred că am şi eu dreptul să-mi iau revanşa?

— Nu, a protestat dracul. Care drept? Pot să ştiu şi eu? Dar dacă n-o să pot ghici? Mă crezi prost?

— Nu, a clătinat Geralt din cap. Te cred un derbedeu

arogant şi răutăcios. O să te distrezi cu un joc nou, pe care nu-l cunoşti.

— Ha! În fine! Ce fel de joc este?

— Jocul se numeşte, a spus vânătorul domol, „Altuia nu-i face ce ţie nu-ţi place”. Nu trebuie să închizi ochii.

Geralt s-a ghemuit la pământ şi apoi s-a întins brusc şi o bilă de fier a şuierat în aer şi l-a lovit pe drac chiar între coarne. Creatura a căzut pe spate, ca fulgerată. Geralt a plonjat în cânepă şi l-a apucat de piciorul păros. Silvan behăia şi lovea, vânătorul îşi proteja capul cu braţul, dar chiar şi aşa îi ţiuiau urechile, pentru că dracul, în pofida poziţiei sale incomode, îi trăsese o copită cu forţa unui catâr furios. A încercat să-l prindă de copită, dar nu a reuşit. Cornuta s-a agitat, şi-a zbătut mâinile de pământ şi l-a lovit din nou cu copita, chiar în frunte. Vânătorul a scuipat o sudalmă printre dinţi şi a simţit cum îi alunecă piciorul dracului din mână. S-au rostogolit amândoi la pământ, fiecare în altă direcţie, tăvălind cânepa şi încurcându-se în câlţi.

Dracul s-a eliberat primul şi îşi aduna ultimele puteri, cu căpăţâna încornorată plecată. Dar şi Geralt s-a ridicat ferm pe picioare şi a parat atacul fără dificultate. A prins dihania de coarne, a tras-o cu putere spre el şi a proiectat-o la pământ, îngenunchind în faţa ei. Dracul a behăit şi l-a scuipat în ochi, într-un mod de care nu i-ar fi ruşine unei cămile atinse de ptiahsm. Vânătorul a făcut instinctiv un pas în spate, fără să dea drumul coarnelor dracului. Silvan, încercând să-şi elibereze capul, a lovit cu ambele copite simultan, şi, destul de ciudat, a ratat cu amândouă. Geralt a suduit crâncen, dar n-a slăbit coarnele din prinsoare. L-a ridicat pe drac de la pământ, l-a trântit în câlţii de cânepă care trosneau şi, adunându-şi puterile, l-a lovit cu toată forţa în genunchiul păros, apoi s-a aplecat peste el şi l-a scuipat în ureche. Dracul a răcnit şi a început să clămpănească din dinţii ascuţiţi.

— Altuia nu-i face... a oftat vânătorul... ce ţie nu-ţi place! Mai jucăm?

— Bleblebleeeeee! Dracul spumega, răgea şi scuipa cu

furie, dar Geralt îl strângea de coarne şi îl ţinea cu capul în jos, astfel încât balele îi curgeau pe copitele care râcâiau ţărâna înălţând nori de praf şi buruieni.

Cele câteva minute care-au urmat n-au fost decât o luptă încrâncenată, un schimb de insulte şi lovituri. Singurul lucru de care se putea bucura Geralt, dacă se putea spune aşa, era doar faptul că nimeni nu vedea scena care putea lua o întorsătură stupidă. Impactul unui alt şut i-a despărţit pe cei doi rivali care s-au văzut proiectaţi în direcţii opuse, în hăţişul de cânepă. Dracul i-a luat-o din nou înainte vânătorului, a sărit în sus şi a luat-o la goană pentru a scăpa, vizibil speriat. Geralt, gâfâind şi ştergându-se de sudoarea care i se prelingea pe faţă, a luat-o la goană după el. Au traversat penibil hăţişul de cânepă, şi au dat peste unul de hamei. Vânătorul a auzit ropotul unui cal în galop. Zgomotul pe care-l aştepta.

— Aici, Jaskier! Aici! a strigat. În hamei!

Apoi s-a trezit cu grumazul calului chiar în faţa sa şi în clipa următoare a încercat să sară pe el. S-a izbit de animal ca de o stâncă şi a căzut pe spate, văzând stele verzi la impactul cu solul. Cu toate acestea, a reuşit să se rostogolească într-o parte, peste vrejii de hamei, ferindu-se de copite. A sărit sprinten, dar în acel moment a apărut un alt călăreţ, care l-a lovit din nou. Şi apoi, brusc, cineva l-a culcat la pământ.

Şi apoi a fost ceva ca un fulger şi o durere groaznică în ceafă.

Şi bezna.

VI

Avea nisip în gură. Când a vrut să-l scuipe, şi-a dat seama că era culcat cu faţa la pământ. Când a vrut să se mişte, şi-a dat seama că era legat. Şi-a ridicat capul uşor. A auzit voci.

Zăcea în pădure, pe un pat de frunze, chiar lângă trunchiul unui pin. La vreo douăzeci de paşi erau mai mulţi cai deşeuaţi. Îi vedea confuz, printre ferigi arborescente, dar

unul dintre cai era, fără îndoială, iapa lui Jaskier.

— Trei saci de porumb, a auzit. E bine, Torque. Foarte bine. Bună treabă ai făcut.

— Şi asta nu e tot, a spus o voce behăitoare, care nu putea fi decât a dracului silvan. Uită-te la asta, Galarr. Parcă e fasole, dar e complet albă. Şi uite ce mare e! Iar aceasta se numeşte rapiţă. Fac ulei din ea.

Geralt şi-a strâns ochii şi apoi i-a deschis din nou. Nu, nu visa. Dracul vorbea cu acel Galarr în Limba Veche, limba elfilor. Dar cuvintele „porumb”, „fasole” şi „rapiţă” erau împrumutate din limba modernă.

— Da’ asta? Ce-i asta? a întrebat numitul Galarr.

— Seminţe de in. In, pricepi? Fac cămăşi din el. Este mult mai ieftin decât mătasea şi mai rezistent. Ţesutul este, pare-mi-se, destul de complicat, dar mă interesez eu ce şi cum.

— Numai să ni se prindă inul ăsta al tău, să nu păţim ca şi cu napii pe care i-am pierdut, s-a plâns Galarr, folosind ciudatul volapük. Încearcă să găseşti răsaduri noi de napi, Torque.

— Nicio grijă, a behăit dracul. Aici nu este nicio problemă, totul creşte ca din apă. Ţi-aduc, fii liniştit.

— Şi încă ceva, i-a spus Galarr. Încearcă să afli ceva despre sistemul lor de rotaţie a culturilor.

Vânătorul şi-a ridicat cu grijă capul şi a încercat să se întoarcă.

— Geralt… a auzit şoptindu-i-se. Te-ai trezit?

— Jaskier… i-a răspuns el la fel de încet. Unde suntem… Ce-am păţit?

Bardul a gemut. Geralt amorţise. A suduit, şi-a încordat muşchii şi s-a răsucit pe partea cealaltă. În mijlocul poienii se afla dracul, purtând, aşa cum aflase vânătorul, numele sonor de Torque. Era ocupat cu încărcarea sacilor, desagilor şi boccelelor pe cai. Îl ajuta un bărbat subţire, înalt, care nu putea fi decât Galarr. Acesta, auzind mişcarea vânătorului, s-a întors. Părul său negru avea reflexe de granat. Avea trăsăturile feţei ascuţite şi mari, ochii strălucitori. Şi urechile despicate la capăt.

Galarr era elf. Elf din munţi. Sânge pur de Aén seidh, reprezentant al Poporului Vechi.

Galarr nu era singurul elf din raza sa vizuală. Alţi şase stăteau la marginea poienii. Unul dintre ei descărca desagii din spinarea iepei lui Jaskier, altul ciupea strunele lăutei. Ceilalţi patru erau adunaţi în jurul sacului golit, devorând cu lăcomie napi şi morcovi cruzi.

— Vanadáin, Toruviel, i-a strigat Galarr, arătând către prizonieri cu o mişcare a capului. Vedrái! Enn'le!

Torque a sărit în sus şi a început să behăie.

— Nu, Galarr! Nu! Filavandrel ne-a interzis! Ai uitat?

— Nu, n-am uitat. Galarr a aruncat doi desagi legaţi pe spatele calului. Dar trebuie să verificaţi dacă nu li s-au slăbit legăturile.

— Ce vreţi de la noi? a gemut trubadurul, în timp ce unul dintre elfi, aşezat în genunchi, verifica nodurile legăturilor. De ce ne ţineţi legaţi? Ce vreţi să faceţi cu noi? Sunt Jaskier, poe…

Geralt a auzit brusc un zgomot. S-a întors, răsucindu-şi capul ca să vadă.

În faţa lui Jaskier stătea în picioare o elfă, cu ochii negri şi părul ca pana corbului, bogat, lăsat pe umeri, cu două cosiţe subţiri împletite de la tâmplă. Purta o jachetă scurtă din piele deasupra unei cămăşi din satin verde şi jambiere de lână strâmte, ascunse în cizme de călărie. Şoldurile îi erau încinse cu un şal tărcat lung până la mijlocul coapsei.

— Que glosse? a întrebat ea cu ochii aţintiţi asupra vânătorului şi jucându-se cu mânerul pumnalului lung prins de centură. Que l'en pavienn, ell'ea?

— Nell'ea, a negat vânătorul. T'en pavienn, Aén Seidhe.

— Ai auzit? Elfa s-a întors către tovarăşul ei, un Seidhe înalt, care, fără să-şi bată capul cu legăturile lui Geralt, zdrăngănea la lăuta lui Jaskier cu o expresie apatică pe faţa sa alungită. Ai auzit Vanadáin? Umanoidul ştie să vorbească! Ştie chiar să fie obraznic!

Seidhe a ridicat din umeri. Penele decorative de la jachetă îi foşneau.

— Un motiv în plus ca să-i băgăm căluşul în gură,

Toruviel.

Elfa s-a aplecat asupra lui Geralt. Avea genele lungi, tenul nefiresc de palid şi buzele crăpate. Purta un colier lung, din bucăţi sculptate de mesteacăn auriu, înşirate pe o cureluşă înfăşurată în jurul gâtului de mai multe ori.

— Hai, mai spune-mi ceva, umanoidule, a şuierat ea printre dinţi. Să vedem de ce este în stare gâtlejul ăla al tău, obişnuit să latre.

— Ce-i asta, mai ai nevoie de vreun pretext, a scuipat nisip vânătorul după ce s-a întors cu greu pe spate, ca să loveşti pe cineva legat? Loveşte fără motiv, căci am văzut că-ţi place. Descărcă-te.

Elfa s-a ridicat.

— M-am descărcat, n-avea tu grijă, atunci când aveai mâinile libere, i-a spus ea. Eu sunt cea care te-a răsturnat de pe cal şi ţi-a tras una în cap. Află că tot eu voi fi cea care îţi va pune capăt zilelor atunci când va veni momentul.

Nu i-a răspuns.

— Aş fi preferat să te împung de aproape, privindu-te în ochi, i-a spus elfa. Dar, puţi îngrozitor, omule. O să trag în tine cu arcul.

— Cum vrei, a ridicat vânătorul din umeri, în măsura în care îi permiteau funiile. Faci ce vrei, onorată Aén Seidhe. Nu poţi rata o ţintă legată şi, deci, nemişcată.

Elfa stătea deasupra lui, cu picioarele depărtate; s-a aplecat, a fulgerat cu dinţii.

— Aşa ar trebui de fapt, a şuierat ea. Reuşesc orice când vreau. Dar poţi fi sigur că nu vei muri de la prima săgeată. Nici de la a doua. O să fac în aşa fel încât să simţi că mori.

— Nu te apropia prea mult, a făcut el o grimasă simulând dezgustul. Puţi de-mi cade părul din nas, Aén Seidhe.

Elfa a sărit îndărăt şi, legănându-şi şoldurile înguste, i-a tras cu putere un şut în coapsă. Geralt s-a încovoiat, văzând care era locul în care intenţiona să lovească din nou. A reuşit, a primit şutul în şold, numai că l-a simţit până în măduva oaselor.

Elful înalt, care stătea în picioare lângă ei, confirma prin acorduri ascuţite pe strune de lăută.

— Lasă-l în pace, Toruviel! a behăit dracul. Eşti nebună? Galarr, spune-i să se oprească odată!

— Thaésse! a ţipat Toruviel înainte de a-l lovi din nou pe vânător.

Lunganul Seidhe a ciupit violent strunele lăutei, una dintre ele rupându-se cu un geamăt prelung.

— Pân-aici! Destul, pe toţi zeii! a urlat Jaskier nervos, rostogolindu-se şi zvârcolindu-se în chingi. De ce îl chinui atâta, târfă proastă? Lasă-ne în pace! Iar tu nu-mi mai strica lăuta, bine?

Toruviel s-a întors spre el cu o grimasă răutăcioasă pe buzele crăpate.

— Muzician! a ţipat ea. E om şi e muzician! Lăutar!

Fără vreun cuvânt, a smuls lăuta din mâinile elfului înalt şi a zdrobit-o de trunchiul de pin, după care i-a aruncat resturile agăţate între strune lui Jaskier în piept.

— De-acum ai să cânţi din cornul vacii, sălbaticule, nu din lăută.

O paloare nesănătoasă s-a aşternut pe chipul poetului, buzele îi tremurau. Geralt, simţind cum urcă prin el o furie rece, s-a uitat în ochii negri ai lui Toruviel.

— De ce mă priveşti aşa? a şuierat elfa, aplecându-se. Umanoid slinos! Poate vrei să-ţi scot ochii ăia de reptilă!

Colierul ei atârna deasupra lui. Vânătorul şi-a încordat muşchii, a ţâşnit printr-o săritură bruscă, i-a agăţat colierul cu dinţii şi a tras cu putere de el, contractându-şi picioarele şi răsucindu-se spre partea opusă. Toruviel şi-a pierdut echilibrul şi a căzut peste el. Geralt se zbătea în chingi ca peştele pe uscat, a zdrobit-o pe elfă sub el, apoi şi-a aruncat capul pe spate cu atâta forţă, încât vertebrele cervicale i-au trosnit, apoi i-a bubuit faţa cu fruntea cât de tare a putut. Toruviel ţipa şi se zvârcolea.

Elfii au scos-o şi au ridicat-o brutal pe Toruviel, trăgând-o de haine şi de păr. Unul dintre ei l-a lovit, a simţit cum inelele îi taie pielea de pe obraz, pădurea îi valsa şi se scufunda înaintea ochilor. A văzut cum Toruviel cade în genunchi, a observat cum îi curgea sângele din nas şi din gură. Elfa şi-a scos pumnalul cu o mişcare ageră din teacă,

dar a izbucnit brusc în lacrimi, s-a ghemuit, şi-a luat capul în mâini şi l-a lăsat să-i cadă între genunchi.

Elful înalt, cu vesta împodobită cu pene multicolore, i-a luat pumnalul din mână şi s-a apropiat de vânător, însoţit de ceilalţi. A ridicat lama zâmbind. Geralt îl vedea de-acum dincolo de un voal roşu pentru că sângele care-i curgea de la fruntea muşcată de dinţii lui Toruviel îi invadase orbita.

— Nu! a behăit Torque, ţinându-l pe elf de mână ca să-l oprească. Nu-l ucide! Nu!

— Voe’rle, Vanadáin, a auzit ca din senin o voce sonoră. Quéss aen? Caélm, evenlliénn! Galarr!

Geralt şi-a întors capul atât cât i-a permis pumnul care-l ţinea de păr.

Calul, care intrase în poiană, alb ca zăpada, avea o coamă lungă, moale, mătăsoasă ca părul femeilor. Pletele călăreţului care stătea în şaua preţioasă, de aceeaşi culoare, erau strânse pe frunte cu o bandană înţesată cu safire.

Torque, behăind în continuare, s-a dus la cal, l-a prins de etrier şi l-a copleşit pe elful cu părul alb cu un potop de cuvinte. Seidhe l-a întrerupt cu un gest vehement şi a descălecat. S-a apropiat de Toruviel care se sprijinea pe doi elfi şi i-a dat cu grijă la o parte eşarfa însângerată de pe faţă. Toruviel a scos un geamăt pătrunzător. Seidhe a clătinat din cap, s-a întors spre vânător şi s-a apropiat de el. Ochii săi negri, incandescenţi, strălucitori ca stelele pe chipul său palid, erau încercănaţi de parcă n-ar fi dormit câteva nopţi la rând.

— Omori chiar şi legat, a spus el calm în limba modernă, fără niciun accent. Ca un basilisc. Se pot trage nişte concluzii de-aici.

— Toruviel a început-o, behăia dracul. I-a dat şuturi, aşa legat cum era, de parcă şi-ar fi pierdut minţile…

Elful i-a ordonat să tacă cu un gest. La o poruncă scurtă, alt seidhe i-a târât pe vânător şi pe Jaskier sub pin, legându-i de trunchi cu chingile. Apoi toată lumea a îngenuncheat în jurul lui Toruviel care zăcea la pământ, ascunzând-o. Geralt a auzit-o la un moment dat strigând şi zbătându-se în

mâinile lor.

— N-am vrut asta, a spus dracul, rămas în picioare lângă ei. N-am vrut, omule. N-am avut de unde să ştiu că o să apară chiar atunci când noi… Când te-au trântit şi l-au prins pe tovarăşul tău cu laţul, le-am zis să vă abandoneze acolo în hamei. Dar…

— Ei n-au cum să lase martori în urma lor, i-a spus vânătorul.

— Oare o să ne omoare? a gemut Jaskier. Oare o să ne…

Torque tăcea, mişcându-şi nasul moale.

— La naiba, a gemut iar poetul. O să ne omoare? Ce se întâmplă, Geralt? La ce am fost martori?

— Prietenul nostru cornut îndeplinea o misiune specială în Valea Florilor. Nu-i aşa, Torque? La cererea elfilor, fura seminţe, răsaduri, cunoştinţe despre agricultură… Şi mai ce, dracule?

— Tot ce-mi cădea în mână, a scuipat Torque. Tot ce au nevoie. Şi arată-mi un lucru de care să nu aibă ei nevoie. Mor de foame în munţi, mai ales în timpul iernii. Habar n-au de agricultură. Înainte de a deprinde domesticirea animalelor sau a păsărilor, înainte de cultivarea în parcele… ei nu au timp pentru asta, omule.

— Dă-i naibii cu timpul lor. Ce-au de gând să ne facă? a gemut Jaskier. Cu ce le-am greşit?

— Ia gândeşte-te mai bine, a declarat elful cu părul alb, care se apropiase în tăcere şi, probabil, vei reuşi să găseşti singur răspunsul la această întrebare.

— Pur şi simplu se răzbună pentru tot ce au suferit elfii din cauza oamenilor, a zâmbit cu un rictus vânătorul. Nu contează pe cine se răzbună. Nu te lăsa amăgit de caracterul său nobil şi de discursul sofisticat, Jaskier. Nu se deosebeşte cu nimic de fata cu ochi negri care ne-a lovit. Trebuie să-şi descarce pe cineva ura neputincioasă.

Elful a luat de jos lăuta ruptă a lui Jaskier. Pentru o clipă s-a uitat în tăcere la instrumentul distrus, apoi l-a aruncat în tufişuri.

— Dacă aş fi vrut să-mi manifest ura sau dorinţa de răzbunare, a spus el, jucându-se cu mănuşile din piele

moale, albă, aş fi făcut o incursiune în vale pe timp de noapte, aş fi dat foc lanului de hamei şi i-aş fi masacrat pe locuitori. Ar fi fost o joacă de copii, ei nu-şi pun nici paznici. Nu ne văd şi nu ne-aud când merg prin pădure. Ce poate fi mai simplu, mai uşor decât o săgeată rapidă, silenţioasă, trasă din spatele unui copac? Dar noi nu ne-am propus să vă vânăm. Tu, bărbatule cu ochi ciudaţi, eşti cel care ai vrut să-l prinzi pe prietenul nostru, silvanul Torque.

— Ei, exagerezi, a scuipat dracul. Nici vorbă de aşa ceva. Ne amuzam şi noi un pic…

— Voi, oamenii, urâţi tot ceea ce este diferit de voi, chiar dacă e vorba numai de forma urechilor, a urmat calm elful, neacordându-i nicio atenţie cornutei. Prin urmare, ne-aţi alungat de pe pământurile noastre, ne-aţi izgonit din casele noastre, ne-aţi surghiunit în munţii sălbatici. Ne-aţi ocupat Dol Blathanna, Valea Florilor. Eu sunt Filavandrel aén Fidháil din Turnul de Argint, din neamul Feleaorn din Corăbiile Albe. În prezent, exilat la capătul lumii, eu sunt Filavandrel de la Capătul Lumii.

— Lumea este mare, a spus vânătorul. Şi ne poate găzdui. Este destul spaţiu pentru toţi.

— Lumea este mare, a repetat elful. Într-adevăr, omule. Dar voi aţi schimbat-o. La început aţi schimbat-o prin violenţă, v-aţi comportat cu ea aşa cum vă purtaţi cu tot ceea ce vă cade în mâini. Acum, se pare că a început să se adapteze lumea la voi, să vi se potrivească. Să vi se supună.

Geralt nu i-a răspuns.

— Torque a spus adevărul, a continuat Filavandrel. Da, murim de foame. Da, suntem ameninţaţi cu dispariţia. Soarele străluceşte altfel, aerul este diferit, apa nu mai este cum era odată. Ceea ce mâncam cândva, ceea ce foloseam, moare, se piperniceşte, se stinge. N-am fost niciodată cultivatori, n-am arat pământul cu pluguri şi sape, spre deosebire de voi, oamenii. Vouă pământul vă plăteşte un tribut sângeros. Nouă ne oferea daruri. Smulgeţi din pământ bogăţiile cu forţa. Pentru noi pământul rodea şi înflorea, pentru că ne iubea. În sfârşit, nicio dragoste nu durează la nesfârşit. Dar vrem să supravieţuim şi noi.

— În loc să furaţi grânele, aţi putea să le cumpăraţi. Atât cât aţi avea nevoie. Aveţi încă o mulţime de lucruri care ar putea fi considerate extrem de valoroase de către oameni. Puteţi face negoţ.

Filavandrel a zâmbit dispreţuitor.

— Cu voi? Niciodată.

Geralt s-a încruntat, strivindu-şi sângele uscat de pe obraz.

— Fir-aţi ai dracu', cu aroganţa şi dispreţul vostru cu tot. Dacă nu vreţi să convieţuiţi, vă condamnaţi la extincţie. Coabitarea şi adaptarea sunt singura voastră şansă.

Filavandrel s-a aplecat în faţă, aruncând fulgere din ochi.

— Să coabităm în condiţiile impuse de voi? l-a întrebat cu o voce schimbată, dar calmă. Având în vedere poziţia voastră dominantă? Să ne pierdem identitatea? Să coabităm în calitate de ce? De sclavi? De paria? Să coabităm cu voi în spatele zidurilor oraşelor pe care le înălţaţi pentru a vă izola de noi? Să coabităm cu femeile voastre şi să ne punem ştreangul de gât? Sau să rămânem neputincioşi în faţa destinului care-i aşteaptă la tot pasul pe copiii care sunt consecinţa coabitării? De ce îmi eviţi privirea, omule ciudat? Cum îţi merge coabitarea cu semenii tăi, semeni faţă de care eşti cam diferit?

— Mă descurc, l-a privit vânătorul drept în ochi. Mă descurc eu cumva. Pentru că trebuie. Pentru că nu am de ales. Pentru că mi-am biruit orgoliul şi mândria de a fi diferit, pentru că am înţeles că orgoliul şi mândria, deşi sunt arme împotriva diferenţei, sunt o apărare patetică. Pentru că am realizat că soarele străluceşte altfel, pentru că lucrurile se schimbă, iar eu nu sunt neapărat axa acestor schimbări. Soarele străluceşte altfel şi va străluci, nu poate fi prins cu niciun chip cu o plasă. Trebuie să acceptăm realitatea, elfule, şi avem nevoie să învăţăm să facem asta.

— Asta vă doriţi, aşa-i? Filavandrel şi-a şters cu încheietura mâinii sudoarea apărută pe fruntea palidă, deasupra sprâncenelor albe. Ce vreţi, de fapt, să impuneţi altora? Convingerea că a venit vremea voastră, era şi epoca omului şi că tot ceea ce faceţi altor rase este la fel de

natural ca răsăritul şi apusul soarelui? Pentru că noi toţi trebuie să fim de acord cu asta, să acceptăm? Şi îmi reproşezi mie orgoliul? Şi care sunt punctele de vedere pe care le invoci? De ce voi, oamenii, nu vă daţi seama că stăpânirea voastră asupra întregii lumi este la fel de naturală ca păduchii care mişună într-un cojoc de oaie? Ai putea să-mi propui, la fel de bine, să convieţuiesc cu păduchii, iar eu i-aş asculta cu aceeaşi atenţie dacă în schimbul recunoaşterii suveranităţii ar fi de acord să profităm împreună de cojocul de oaie.

— Nu-ţi mai pierde vremea discutând cu o insectă atât de dezagreabilă, elfule, i-a spus vânătorul cu o voce abia stăpânită. Mă surprinde dorinţa ta de a trezi într-un astfel de păduche sentimente de vinovăţie şi remuşcare. Eşti patetic, Filavandrel. Eşti amărât, însetat de răzbunare şi conştient de propria ta neputinţă. Ia, hai, străpunge-mă cu o sabie. Hai, răzbună-te pe întreaga rasă umană. Ai să vezi că ai să te simţi mai bine. Dă-mi mai întâi un şut în cur, sau în dinţi, ca Toruviel a ta!

Filavandrel şi-a întors capul.

— Toruviel este bolnavă, a spus el.

— Cunosc boala şi simptomele sale. Geralt a scuipat peste umăr. Ceea ce i-am aplicat ar trebui s-o ajute.

— Într-adevăr, această discuţie nu are niciun sens, s-a ridicat Filavandrel. Îmi pare rău, dar trebuie să te omorâm. Nu are nimic de-a face cu răzbunarea, este doar o soluţie pur practică. Torque trebuie să continue să-şi facă treaba, şi nimeni n-are voie să ştie pentru cine o face. Nu ne putem permite un război cu voi, dar nici nu ne lăsăm antrenaţi în negoţ şi trocuri. Nu suntem atât de naivi încât să nu ne dăm seama că mărfurile voastre sunt un avanpost. Şi cine este în spatele lor. Şi ce fel de coabitare aduce.

— Elfule, i-a spus blând Jaskier, care tăcuse până atunci. Am prieteni. Oameni care ne-ar plăti răscumpărarea. Dacă doriţi, şi sub formă de alimente. Sub orice formă. Gândeşte-te la asta. Ştii că grăunţele astea furate n-o să salveze…

— Nimic nu-i mai poate salva, l-a întrerupt Geralt. Nu te prosterna în faţa lui, Jaskier, nu-l implora. Este inutil şi demn

de milă.

— Pentru cineva care trăieşte atât de puţin, a zâmbit forţat Filavandrel, dai dovadă de un dispreţ surprinzător faţă de moarte, omule.

— O dată ţi-a dat mama naştere, şi o dată mori, a spus calm vânătorul. Filosofia este valabilă şi la păduchi, nu-i aşa? Şi care-i treaba cu longevitatea voastră? Îmi pare rău pentru tine, Filavandrel.

Elful a ridicat din sprâncene.

— Explică-mi, de ce.

— Sunteţi înduioşător de amuzanţi, cu desagii de seminţe furate pe spinarea cailor, cu un pumn de grâne, cu care vreţi să supravieţuiţi. Şi cu misiunea voastră, care este de a distrage gândurile de la iminenta voastră extincţie. Pentru că ştii foarte bine că acesta este sfârşitul. Nimic nu va mai ieşi din pământ şi nu se va mai naşte pe platourile voastre înalte, nimic nu vă mai poate salva. Dar aveţi o durată lungă de viaţă, veţi trăi multă vreme, foarte multă vreme, în izolarea arogantă pe care v-aţi ales-o, din ce în ce mai puţin numeroşi, tot mai slabi, din ce în ce mai amărâţi. Şi ştii foarte bine ce-o să se întâmple, Filavandrel. Ştii că atunci tinerii disperaţi, cu priviri de bătrâni centenari şi fetele fanate, sterile şi bolnave, precum Toruviel, îi vor duce în vale pe cei care încă vor putea să mai ţină în mână sabia şi arcul. O să coborâţi în Valea cu Flori ca să înfruntaţi moartea, dorindu-vă să muriţi cu demnitate, în luptă, nu zăcând în bârloguri bântuite de anemie, tuberculoză şi scorbut. Atunci, longevivule Aén Seidhe, ai să-ţi aminteşti de mine. Ai să-ţi aminteşti că mi-ai stârnit mila. Şi ai să-ţi dai seama că am avut dreptate.

— Timpul ne va demonstra cine a avut dreptate, a spus încet elful. Şi aici intervine avantajul longevităţii. O să am şansa de a afla. Chiar şi cu acest pumn de cereale furat. Tu n-o să ai şansa aceasta. Vei muri peste câteva minute.

— Lăsaţi-l măcar pe el, Geralt l-a arătat cu o mişcare a capului pe Jaskier. Nu, nu din milă patetică. Ci din raţiune. De mine nu-i va păsa nimănui, dar pe el vor dori să-l răzbune.

— Tu nu dai doi bani pe logica mea, a spus fără nicio tragere de inimă elful. Dacă el o să supravieţuiască datorită ţie, fără îndoială se va simţi obligat să te răzbune.

— Poţi fi sigur! a izbucnit Jaskier, palid ca moartea. Poţi fi sigur, jigodie. Omoară-mă şi pe mine, pentru că eu, în caz contrar, îţi promit că voi ridica toată lumea împotriva ta. O să vezi de ce sunt în stare păduchii din cojoc! O să vă masacrăm, chiar dacă va trebui să facem una cu pământul munţii voştri! Poţi fi sigur de asta!

— Că prost mai eşti, Jaskier, a oftat vânătorul.

— O dată ţi-a dat mama naştere şi o dată mori, a spus semeţ poetul, deşi efectul de semeţie a fost dat puţin peste cap de dinţii care clănţăneau.

— Am stabilit. Filavandrel şi-a scos mănuşile din centură şi şi le-a tras pe mâini. E timpul să punem capăt acestui episod.

La comanda sa scurtă, elfii cu arcuri i s-au aliniat în faţă. Au acţionat rapid, doar aşteptaseră de mult ordinul. Unul, după cum observase vânătorul, încă mesteca napi. Toruviel, cu gura şi cu nasul bandajate în cruce cu fâşii de pânză şi coajă de mesteacăn, stătea alături de arcaşi. Fără arc.

— Să vă legăm la ochi? a întrebat Filavandrel.

— Pleacă de-aici, şi-a întors capul vânătorul. Du-te…

— O d’yeabl aép arse, a terminat Jaskier, clănţănind din dinţi.

— Oh, nu! a început să behăie brusc dracul, alergând şi acoperindu-i pe condamnaţi. Ţi-ai pierdut minţile? Filavandrel! Nu aşa ne-am înţeles! Nu aşa! Trebuie să-i ducem în munţi, să-i ţinem undeva în peşteră până când terminăm aici…

— Torque, a spus elful. Nu pot. Nu pot să risc. Ai văzut ce i-a făcut lui Toruviel, legat fiind? Nu pot să risc.

— Nu-mi pasă ce poţi şi ce nu poţi! Da’ ce vă închipuiţi? C-o să vă îngădui să-i ucideţi? Aici, pe pământul meu? Chiar lângă satul meu? Idioţii naibii! Ia căraţi-vă de-aici cu arcurile voastre, altminteri vă împung cu coarnele, uc, uc!

— Torque. Filavandrel şi-a proptit mâinile pe centură. Aşa trebuie să facem, n-avem încotro, e o necesitate.

— E Düvvelsheyss, nu e o necesitate!

— Dă-te la o parte, Torque.

Cornuta şi-a scuturat urechile, a behăit şi mai tare, şi-a bulbucat ochii, şi-a îndoit cotul într-un gest injurios, foarte răspândit în rândul piticaniilor.

— N-o să ucideţi pe nimeni aici! Încălecaţi şi ştergeţi-o în munţii voştri, dincolo de chei! Altminteri, va trebui să mă omorâţi şi pe mine!

— Fii rezonabil, a spus încet elful cu părul alb. Dacă-i lăsăm în viaţă, oamenii vor afla despre tine, despre ceea ce faci. O să te prindă şi o să te chinuiască. La urma urmei, îi cunoşti destul de bine.

— Îi cunosc, a scuipat dracul, acoperindu-i în continuare pe Geralt şi pe Jaskier. Aş putea spune că-i cunosc mult mai bine decât voi! Şi ca să v-o spun pe-aia dreaptă, nu ştiu cu cine ar trebui să ţin! Îmi pare rău că m-am aliat cu voi, Filavandrel!

— Tu ai vrut-o, a zis rece elful, dându-le arcaşilor semnul de a se fixa pe poziţii. Tu ai vrut-o, Torque. L’sparelleán! Evelliénn!

Elfii şi-au scos săgeţile din tolbă.

— Du-te de-aici, Torque, i-a spus Geralt, scrâşnind din dinţi. Nu are niciun sens. Dă-te la o parte.

Dracul, fără să se clintească din loc, le-a arătat gestul piticaniilor.

— Aud… muzică… a suspinat Jaskier.

— Se întâmplă, a spus vânătorul, uitându-se la vârfurile săgeţilor. Nu-ţi face griji. Nu e nicio ruşine s-o iei razna de frică.

Faţa lui Filavandrel s-a schimbat, s-a contractat într-o grimasă stranie. Seidhe cu părul alb s-a răsucit brusc, a strigat la arcaşi, scurt, precipitat. Arcaşii şi-au lăsat armele.

În poiană a apărut Lille.

Nu mai era fătuca slabă de la ţară în rochie cadrilată de postav. Tânăra care străbătea poiana tapetată cu iarbă înaltă mergea – nu, nu mergea – plutea spre ei. Regina, radioasă, cu părul de aur, cu ochii strălucitori, fermecătoarea Regină a Câmpurilor, împodobită cu

ghirlande de flori, spice şi smocuri de iarbă. În stânga ei şchiopăta un pui de cerb cu picioarele nesigure, iar în dreapta se târa foşnind un arici imens.

— Dana Méadbh, a spus cu respect Filavandrel.

Apoi şi-a înclinat capul şi a îngenuncheat.

Au îngenuncheat şi ceilalţi elfi, lent, fără tragere de inimă, unul câte unul căzând în genunchi, plecându-şi capul cu respect. Ultima care a îngenuncheat a fost Toruviel.

— Haél, Dana Méadbh, a repetat Filavandrel.

Lille nu i-a răspuns la salut. S-a oprit la câţiva paşi în faţa elfului, privirea sa albastră aţintindu-se asupra lui Jaskier şi a lui Geralt. Torque, prosternat şi el în faţa ei, a trecut imediat la tăierea legăturilor. Niciunul dintre Seidhe nu s-a clintit.

Lille rămăsese în faţa lui Filavandrel. Ea nu a spus nimic, nu a emis nici cel mai mic sunet, dar vânătorul a sesizat schimbările de pe faţa elfului, a perceput aura din jurul lor şi nu a avut nicio îndoială că între cei doi are loc un schimb de gânduri. Dracul l-a tras brusc de mânecă.

— Prietenul tău, a behăit încet, s-a hotărât să dispară. În curând. Ce să fac?

— Dă-i vreo câteva peste bot.

— Cu plăcere.

Filavandrel s-a ridicat din genunchi. La comanda lui, elfii s-au grăbit să-şi înşeueze caii.

— Vino cu noi, Dana Méabdh, a spus elful cu părul alb. Avem nevoie de tine. Nu ne părăsi, Eternă. Nu ne priva de dragostea ta. Vom muri fără ea.

Lille şi-a clătinat domol capul arătând spre est, spre munţi. Elful s-a aplecat agăţând cu mâna frâiele artizanale ale surului său.

Jaskier s-a apropiat, palid şi mut, susţinut de silvan. Lille i-a aruncat o privire şi a zâmbit. Şi-a îndreptat ochii spre vânător, privindu-l îndelung. N-a scos niciun cuvânt. Nu a fost nevoie de cuvinte.

Cei mai mulţi dintre elfi erau deja în şa atunci când s-au apropiat Filavandrel şi Toruviel. Geralt şi-a înfipt privirea în ochii negri ai elfei, vizibili deasupra bandajelor.

— Toruviel… a început.

Şi nu a mai terminat.

Elfa a dat din cap. A luat de pe arcada şeii o lăută, un instrument minunat din lemn de esenţă moale, cu intarsii artistice, ornată cu un grifon. Fără vreun cuvânt, i-a dat-o lui Jaskier. Poetul a luat instrumentul, s-a înclinat. De asemenea, fără vreun cuvânt, dar ochii lui au spus o mulţime.

— Adio, omule ciudat, i-a zis încet Filavandrel lui Geralt. Ai dreptate. Nu este nevoie de cuvinte. Nu schimbă nimic.

Geralt tăcea.

— După ce m-am mai gândit, a adăugat Seidhe, am ajuns la concluzia că ai avut dreptate. Atunci, când ţi-era milă de noi. La revedere, atunci. O să ne revedem în curând, în ziua în care o să coborâm în vale ca să murim cu demnitate. O să te căutăm, Toruviel şi cu mine. Să nu ne dezamăgeşti.

Pentru un lung răstimp, s-au uitat unul la altul în tăcere. Apoi vânătorul le-a răspuns scurt şi simplu.

— O să încerc.

VII

— Pe toţi zeii, Geralt. Jaskier s-a oprit din cântat, şi-a strâns lăuta la piept, a atins-o cu obrazul. Lemnul acesta cântă singur! Strunele acestea sunt vii! Ce sunete minunate! La naiba, niscaiva şuturi şi puţină spaimă sunt un preţ foarte mic pentru lăuta asta nemaipomenită. M-aş fi lăsat pradă şuturilor din zori până în amurg dacă ştiam ce urmează să primesc. Geralt? Mă asculţi?

— E greu să nu te aud, a ridicat vânătorul privirea din carte, s-a uitat la dracul, care se tot înverşuna să miaune la flautul bizar încropit din bucăţi de stuf de diferite lungimi. Te-am auzit, trebuie să fii surd să nu auzi, te-aude toată lumea din împrejurimi.

— Düvvelsheys, ce împrejurimi. Torque şi-a pus instrumentul deoparte. Deşert şi atât. Sălbăticie. Rahat. Eh, îmi pare rău după cânepa mea!

— Îi pare rău după cânepă, a râs Jaskier, răsucind cu grijă

misterioasa lăută sculptată. Trebuia să stai pitit în junglă ca un şoricel sub mătură, în loc să bagi frica în fete, să distrugi diguri şi să spurci fântânile. Cred că de-acum înainte vei fi mai atent şi te vei abţine de la trucurile tale, ce zici, Torque?

— Îmi plac trucurile, a spus dracul rânjind. Nici nu-mi pot imagina viaţa fără ele. Dar fie cum ziceţi, promit că pe noile tărâmuri voi fi mai precaut. Am să fac şmecherii, dar mai cu reţinere.

Noaptea era înnorată şi furtunoasă, vântul culca trestiile, foşnind printre ramurile arbuştilor în mijlocul cărora îşi instalaseră tabăra. Jaskier arunca vreascuri în foc. Torque se răsucea pe burtă în culcuşul său, vânând ţânţarii cu coada. În lac a sărit cu un pleoscăit un peşte.

— Toată aventura asta a noastră până la capătul lumii o s-o povestesc într-o baladă, a declarat Jaskier. O să te descriu şi pe tine, Torque.

— Să nu crezi c-o să izbuteşti de pomană, a spus dracul. Şi eu o să scriu o baladă şi o să te descriu de n-o să-ţi mai ridici nasul din pământ doisprezece ani. Aşa că ai grijă. Geralt?

— Ce este?

— Ai găsit ceva interesant în cartea aceea, pe care ai sustras-o în mod ruşinos de la săteni?

— Desigur.

— Atunci citeşte-ne şi nouă, până nu se stinge focul.

— Da, da, Jaskier a zbârnâit strunele melodioase ale lăutei primite de la Toruviel. Citeşte-ne, Geralt.

Vânătorul s-a sprijinit într-un cot, apropiind cartea de foc.

— Poate fi văzută, a început el, la vreme de vară, din Zilele de Florar şi Cireşar până în zilele de Brumărel, dar, cel mai adesea, se poate în luna lui Gustar, în sărbătoarea pe care bătrânii o numeau „Lammas”. Apare ca o fecioară blondă, învăluită de flori, şi tot ceea ce e viu, fie plantă, fie animal, o urmează şi este atras de ea. Până şi numele ei este de „Vietătoare”. Anticii o numesc „Danamebi” şi i se închină cu ardoare. Chiar şi Bărboşii, care vieţuiesc în creierul munţilor şi nu în miezul câmpiei, o preaslăvesc şi îi

spun „Bloëmenmagde”.

— Danamebi, a murmurat Jaskier. Dana Méabdh, Fecioara Câmpului.

— Pe oriunde calcă, pământul înfloreşte şi renaşte, şi are puteri atât de mari, încât toate creaturile se înmulţesc în neştire. Popoarele toate îi aduc ofrande din recoltele lor, în speranţa deşartă că tărâmurile lor, şi nu altele, vor fi vizitate de Vietătoare. Pentru că se spune că, odată, la sfârşit ea se va stabili în mijlocul poporului care le va domina pe celelalte. Dar astea nu-s decât poveşti de adormit copiii. Deoarece profeţii spun că Vietătoarea nu iubeşte decât pământul, iubeşte la fel tot ceea ce creşte şi trăieşte pe el, fără deosebire, de la cel mai mic arbore sălbatic pană la cel mai firav vierme şi niciun popor nu este mai important decât cel mai fragil copac pentru că, la urma urmei, vor dispărea toate într-o bună zi, iar după aceea vor veni alte triburi. În vreme ce Vietătoarea este veşnică, a fost şi va fi, pentru totdeauna, până la sfârşitul secolelor.

— La sfârşitul secolelor! a cântat trubadurul ciupind strunele lăutei. Torque îl acompania cu trilurile stridente ale flautului său din trestie. Bucură-te, Fecioară a Câmpurilor! Pentru recolta bogată, pentru florile din Dol Blathanna, dar şi pentru pielea subsemnatului pe care ai salvat-o, oprind vârfurile săgeţilor ca să n-o ciuruiască. Ştii, am să-ţi spun ceva.

S-a oprit din cântat, a luat lăuta ca un copil şi s-a întristat.

— N-o să pomenesc în baladă despre elfi şi despre necazurile pe care le întâmpină. O să se găsească o grămadă de golani care să se năpustească la munte… De ce să grăbim…

Trubadurul a tăcut.

— Termină, a spus cu amărăciune Torque. Vrei să spui să grăbim inevitabilul. Inevitabilul.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, i-a întrerupt Geralt. De ce vorbim? Nu e nevoie de cuvinte. Luaţi exemplul lui Lille.

— Comunica telepatic cu elful, a spus poetul. Am simţit. Nu-i aşa, Geralt? Hai, că tu sesizezi acest gen de

comunicare. Ai înţeles cumva… ce i-a transmis elfului?

— Ceva, ceva.

— Ce i-a spus?

— I-a vorbit despre speranţă. Despre faptul că totul se reînnoieşte şi că nu încetează să se reînnoiască.

— Asta a fost tot?

— A fost de ajuns.

— Hmm… Geralt? Lille locuieşte în sat, printre oameni. Crezi că…

— … că va rămâne printre ei? Aici, în Dol Blathanna? Poate. Dacă…

— Dacă ce?

— Dacă oamenii se dovedesc a fi demni de aşa ceva. Dacă acest capăt al lumii rămâne capătul lumii. Dacă o să respectăm graniţele. Da’ hai să lăsăm trăncăneala, băieţi. E timpul să dormim.

— Ai dreptate. Miezul nopţii se apropie, focul se stinge. Eu mai stau, cele mai iscusite rime mi-au ieşit la focuri care se stingeau. Şi-mi trebuie un titlu pentru baladă. Un titlu drăguţ.

— Poate „Capătul lumii”?

— Prea banal, a pufnit poetul. Chiar dacă este de fapt capătul, trebuie să-l numim altfel. Metaforic. Presupun că ştii ce e aceea o metaforă, Geralt? Hmm… Să mă gândesc… „Acolo, unde…” La naiba. „Acolo, unde…”

— Noapte bună! a spus dracul.

VOCEA RAŢIUNII 6

Vânătorul de monştri şi-a descheiat cămaşa şi şi-a desprins pânza umedă de in de la gât. În peşteră era foarte cald, chiar prea cald, în aer atârna un abur apăsător, umed, care condensa pe bolovanii acoperiţi cu muşchi şi pe dalele de bazalt de pe pereţi.

Era înconjurat de plante. Creşteau în gropiţe din pământ, în cavităţi umplute cu turbă, în tăvi, urcioare şi oale. Urcau pe stânci, se agăţau de scăriţe şi araci de lemn. Geralt le urmărea curios, recunoscând unele dintre exemplarele rare – cele care intrau în compoziţia leacurilor şi poţiunilor sale, în filtrele şi în decocturile magice. Şi altele, chiar mai rare, ale căror proprietăţi le putea doar ghici. Mai erau unele pe care nu le cunoştea deloc şi despre care nu auzise niciodată vorbindu-se. Vedea pereţii peşterii împânziţi de frunzele stelate ale nostrixului, bulgării compacţi de cap-rânjit care debordau din vase uriaşe, tulpinile de arenaria care erau presărate cu flori roşii ca sângele. A recunoscut frunzele groase, cărnoase, de limba-oii, cele ovale grena-aurii ale infinimului şi săgeţile întunecate ale ierbii-osului. A observat, ţesute în blocurile de piatră, muşchiul filamentos de sânge-brav, bulbii sclipitori de ochiul-ciorii şi peţiolul şi petalele tigrate ale orhideei coadă-de-şobolan.

În partea mai întunecată a peşterii se iveau pălăriile bombate ale ciupercilor cosnaćca, gri ca pietrele de râu. Nu departe creştea strugurelul, plantă capabilă să neutralizeze orice toxină sau otravă de pe faţa pământului. Iţite din cutii îngropate adânc în pământ, penele firave galben-cenuşii trădau rădăcina de ranog, un panaceu cu puternice proprietăţi de vindecare.

Centrul peşterii era ocupat de plantele acvatice. Geralt a văzut cuvele pline de ceratophyllum şi gene de ţestoasă, precum şi bazine acoperite de blana-oii, un mediu protejat împotriva organismelor parazitare. Recipiente din sticlă pline de rizomi răsuciţi de bitentacule halucinogene, de cryptocoryne zvelte verde-închis şi nematode contorsionate.

Jgheaburi pline de noroi, de nămol, cu nenumărate culturi de licheni, mucegaiuri şi alge de mlaştină.

Nenneke şi-a suflecat mânecile veşmintelor monahale, şi-a scos din coş foarfeca şi grebla de os şi, fără vreun cuvânt, a început să lucreze. Geralt şedea pe o băncuţă, între coloanele de lumină strecurate printre plăcile mari, de cristal, din tavanul peşterii.

Preoteasa bolborosea şi fredona uşor, în timp ce-şi introducea mâinile abil în desişul de frunze şi tulpini, clănţănea sec foarfeca, umplea coşul cu mănunchiuri de buruieni. Aranja, de asemenea, scăriţele şi aracii care susţineau plantele, din loc în loc nivela pământul cu grebla. Uneori, mormăind furios, smulgea tulpinile uscate sau putrede, le arunca în tancurile de humus ca hrană pentru ciuperci şi alte plante solzoase şi răsucite ca nişte şerpi, pe care vânătorul nu le cunoştea. Nici măcar nu era sigur că erau plante – i se părea că rizomii sclipitori se târau uşor, întinzându-şi ramificaţiile spre mâinile preotesei.

Era cald. Foarte cald.

— Geralt?

— Da, i-a răspuns el luptându-se cu somnul care-l copleşea.

Nenneke, jucându-se cu foarfeca, îl privea printre frunzele mari, penate, de spergularia.

— Nu pleca. Mai rămâi. Măcar câteva zile.

— Nu, Nenneke. E vremea să-mi văd de drumul meu.

— Ce te face să te grăbeşti? Nu trebuie să-ţi faci griji pentru Hereward. Iar vagabondul ăla de Jaskier n-are decât să plece singur să-şi rupă gâtul. Hai, rămâi, Geralt.

— Nu, Nenneke.

Preoteasa a clănţănit din foarfecă.

— Nu cumva de-aia te grăbeşti să părăseşti templul, fiindcă te temi că ea te va găsi aici?

— Da, a răspuns cu o oarecare rezervă. Ai ghicit.

— Nici nu mi-a fost prea greu, a spus ea. Dar, calmează-te. Yennefer a fost pe-aici. Acum vreo două luni. Nu se întoarce ea prea curând, pentru că am avut niscaiva discuţii. Nu, nu pentru tine, nici măcar n-a adus vorba

despre tine.

— Deloc?

— Te doare, a râs preoteasa. Eşti egocentric ca toţi bărbaţii. Nimic nu-i mai rău decât lipsa de interes, nu-i aşa? Decât indiferenţa? Dar nu, nu dispera. O cunosc bine pe Yennefer. Nu m-a întrebat nimic, dar s-a uitat în jur cu atenţie, în căutarea urmelor trecerii tale. Şi este foarte supărată pe tine, am simţit-o.

— De la ce aţi avut discuţii?

— De la nimic care te-ar putea interesa.

— Oricum, ştiu.

— Nu cred, a spus calm Nenneke, aranjând un arac. N-o cunoşti decât foarte puţin. De altfel, între paranteze fie spus, e valabilă şi reciproca. Acest lucru este destul de tipic pentru genul de relaţie care vă uneşte sau v-a unit. Amândoi nu puneţi preţ pe nimic în afară de o evaluare puternică a impactului emoţional, ignorând în acelaşi timp cauzele.

— A fost aici pentru a încerca să se vindece, a spus el cu răceală. Despre asta aţi avut discuţii, recunoaşte.

— Nu recunosc nimic.

Vânătorul s-a ridicat şi s-a aşezat în lumina strecurată printre plăcile de cristal din tavanul peşterii.

— Lasă-mă aici o clipă, Nenneke. Aruncă-ţi o privire.

A desfăcut un buzunăraş secret de la chimir, a scos un pacheţel, un sac în miniatură, din piele de capră şi i-a vărsat conţinutul în palmă.

— Două diamante, un rubin, trei cristale frumoase de jad, un agat interesant. Nenneke se pricepea la toate. Cât te-au costat?

— Două mii cinci sute de galbeni temerieni. Răsplata pentru strigoiul din Wyzima.

— Pentru un gât înjunghiat, s-a strâmbat preoteasa. Ei bine, e o chestiune de preţ. Dar ai făcut bine că ţi-ai transformat galbenii în nestemate. Galbenul scade, iar în Wyzima pietrele nu sunt scumpe, aproape ca cele din mina piticaniilor din Mahakam. Dacă vinzi aceste pietricele în Novigrad, obţii cel puţin cinci coroane novigradiene, iar

coroana este acum şase galbeni şi jumătate şi tot creşte.

— Vreau să le iei.

— Spre păstrare?

— Nu. Poţi să păstrezi pentru templu jadul ca, să zicem, ofrandă pentru zeiţa Melitele. Iar celelalte pietre... ele sunt pentru ea. Pentru Yennefer. Dă-i-le când mai trece pe-aici, ceea ce, probabil, se va întâmpla curând.

Nenneke l-a privit drept în ochi.

— N-aş face asta în locul tău. Crede-mă, se va mânia şi mai tare, dacă este posibil mai tare de-atât. Lasă totul aşa cum este, pentru că nu eşti în măsură să schimbi sau să îmbunătăţeşti ceva. Fugind de ea... te-ai comportat, ei bine, hai să-i spunem, într-un mod care nu este într-adevăr demn de un om matur. Încercarea de-a o face să-ţi uite vinovăţia, oferindu-i giuvaiere, te face un om destul de matur. Nici eu nu ştiu cu adevărat care-i tipul de om pe care-l detest mai mult.

— Era prea posesivă, a murmurat el, întorcându-şi capul. N-am mai putut suporta. Mă trata ca pe un...

— Opreşte-te, a spus ea tăios. Nu-mi plânge mie în poală. Doar nu sunt maică-ta, de câte ori trebuie să-ţi repet? Iar confidentă n-am de gând să-ţi fiu. Mă doare în cot de felul în care te-a tratat, ce să mai zic de felul în care-ai tratat-o tu pe ea. Şi n-am nici cea mai mică intenţie s-o fac pe intermediara şi să-i dau pietrele alea stupide. Dacă vrei să fii prost, fii fără medierea mea.

— Nu m-ai înţeles. N-am de gând să-i cer iertare sau s-o cumpăr. Îi datorez, însă, ceva, iar tratamentul pe care vrea să-l urmeze este aparent foarte costisitor. Vreau s-o ajut, asta-i tot.

— Eşti mai prost decât te credeam. Nenneke a ridicat coşul de la pământ. Tratament costisitor? S-o ajuţi? Geralt, pentru ea pietricelele astea ale tale sunt un fleac, niciun scuipat n-ar da pe ele. Ştii cât de mult capătă Yennefer pentru a ajuta o cucoană să scape de sarcină? Se întâmplă să ştiu. Aşa cum ştiu că ia şi mai mult pentru leacuri pentru tămăduirea infertilităţii. Păcat că nu poate să se ajute pe ea însăşi în această privinţă. De aceea caută ajutor la alţii,

inclusiv la tine. Dar nimeni nu poate s-o ajute, este absolut imposibil. Este o vrăjitoare. Şi ca majoritatea vrăjitoarelor, are gonadele atrofiate, complet ineficiente şi tulburarea aceasta funcţională este ireversibilă. Nu va putea avea un copil niciodată.

— Nu toate vrăjitoarele sunt afectate astfel. Ştiu bine, şi la fel de bine ştii şi tu.

— Da. Nenneke şi-a mijit ochii. Ştiu.

— Nu putem vorbi despre nicio regulă, dacă există excepţii. Scuteşte-mă, te rog, de neadevăruri banale cu privire la excepţiile care confirmă regula. Spune-mi ceva despre excepţii ca atare.

— Despre excepţii, a răspuns cu un ton glacial, se poate spune doar un singur lucru. Că ele există. Nimic mai mult. Iar Yennefer… Ei bine, din păcate, ea nu este o excepţie. Cel puţin nu din punctul de vedere despre care vorbim. Cât despre alte puncte de vedere, este greu de găsit o excepţie mai mare decât ea.

— Vrăjitorii, Geralt n-a luat în seamă nici tonul, nici aluzia, au izbutit să învie morţii. Ştiu cazuri documentate. Iar o înviere a mortului este mai grea decât o înlocuire de organe sau organisme atrofiate, din câte mi se pare.

— Te înşeli. Pentru că eu nu ştiu nici măcar de un singur caz documentat, încununat de succes, în care să se fi reparat o atrofie sau să se fi regenerat glandele endocrine. Geralt, ajunge de-acum, că începe să semene cu o consultaţie. Tu nu te pricepi, însă eu mă pricep. Şi dacă-ţi spun că Yennefer a plătit pentru anumite abilităţi cu preţul pierderii altora, aşa este.

— În cazul în care acest lucru este atât de evident, nu înţeleg de ce mai încearcă să…

— Nu prea înţelegi mare lucru, l-a întrerupt preoteasa. Chiar că nu prea mare lucru. Ia mai dă-le-ncolo şi nu-ţi mai face tu griji cu privire la bolile lui Yennefer, şi gândeşte-te la ale tale. Şi organismul tău a fost supus unor modificări ireversibile. Tu o condamni pe ea, dar ce spui despre tine? Ar trebui să-ţi fie foarte clar că niciodată nu vei fi om, şi totuşi o să te străduieşti tot timpul să fii. Făcând greşeli

omeneşti. Greşeli pe care un vânător n-are voie să le facă.

El s-a rezemat de peretele peşterii şi şi-a şters sudoarea de pe frunte.

— Niciun răspuns, a zâmbit uşor Nenneke. Nici nu mă surprinde. Nu este uşor să discuţi cu vocea raţiunii. Eşti bolnav, Geralt. Ai deficienţe. Nu reacţionezi la poţiuni. Ai un ritm cardiac accelerat, acomodarea ochiului este destul de lentă, ai reflexe întârziate. Ratezi şi cele mai simple Semne. Şi vrei să pleci pe drum? Ai răbdare să te vindeci. Ai nevoie de terapie. Şi, înainte de toate, de o transă.

— De-asta mi-ai trimis-o pe Iola? Făcea parte din terapie? Pentru a intra mai uşor în transă?

— Da’ prost mai eşti!

— Nici chiar aşa cum mă crezi tu.

Nenneke s-a întors şi şi-a strecurat mâinile printre viţele cărnoase, necunoscute vânătorului.

— Bine, cum vrei, a spus cu un ton detaşat. Da, ţi-am trimis-o. Ca parte a terapiei. Şi bineînţeles că a funcţionat. În ziua următoare ai reacţionat mai bine. Ai fost mai calm. În plus, şi Iola avea nevoie de o asemenea terapie. Nu fi supărat.

— Nu sunt supărat nici pe terapie, nici pe Iola.

— Atunci eşti pe vocea raţiunii pe care o auzi?

El nu i-a răspuns.

— Îţi face bine transa, i-a repetat Nenneke, cuprinzând cu ochii grădina cavernicolă. Iola este dispusă. A stabilit contactul fizic şi mental cu tine. Dacă vrei să pleci, hai s-o facem în seara asta.

— Nu. Nu vreau. Înţelege, Nenneke, într-o transă Iola poate să înceapă să profeţească. Să vadă, să citească viitorul.

— Aşa şi trebuie.

— Exact. Dar eu nu vreau să ştiu viitorul. Cum aş putea să fac ceea ce fac dacă aş şti dinainte? Oricum, eu îl ştiu şi aşa.

— Eşti sigur?

Nu i-a răspuns.

— Bine, bine, a oftat. Să mergem. Şi, Geralt… Nu vreau să

fiu indiscretă, dar spune-mi… Spune-mi cum v-aţi cunoscut. Tu şi Yennefer. Cum aţi început?

Vânătorul a zâmbit.

— A început când Jaskier şi cu mine n-aveam nimic pentru micul dejun şi ne-am hotărât să prindem peşte.

— Să înţeleg că, în loc de peşte, ai pescuit-o pe Yennefer?

— O să-ţi spun cum a fost. Dar poate că după cină, mi-e cam foame.

— Să mergem. Am deja tot ce-mi trebuie.

Vânătorul a dat să plece, aruncând o ultimă privire peşterii-seră.

— Nenneke?

— Da?

— Jumătate din ceea ce ai aici sunt plante care nu cresc oriunde altundeva în lume. Nu-i aşa că nu mă înşel?

— Nu te înşeli. Mai mult de jumătate.

— Cum se explică?

— Dacă-ţi spun că prin harul zeiţei Melitele, probabil că nu-ţi va fi de-ajuns?

— Probabil că nu.

— Da, mă gândeam eu, a zâmbit Nenneke. Vezi tu, Geralt, soarele nostru încă străluceşte. Dar nu ca înainte. Dacă vrei, citeşte o carte. Dacă nu vrei să-ţi pierzi timpul cu ea, te poate satisface explicaţia privind faptul că plăcile de cristal din tavan acţionează ca un filtru. Elimină razele mortale, care sunt tot mai dese în lumina soarelui. Astfel cresc plante pe care n-o să le vezi în mediul lor natural nicăieri în lume.

— Am înţeles, a dat din cap vânătorul. Şi noi, Nenneke? Ce-o să se întâmple cu noi? Şi deasupra noastră străluceşte soarele. Oare n-ar trebui să ne refugiem sub un astfel de acoperiş?

— În principiu, ar trebui, a oftat preoteasa. Dar…

— Dar ce?

— E prea târziu.

ULTIMA DORINŢĂ

I

Somnul şi-a scos la suprafaţă căpăţâna mustăcioasă, s-a zbătut cu putere, a stropit, a tulburat apa, a fulgerat cu burta sa albă.

— Ai grijă, Jaskier! a strigat vânătorul de monştri, afundându-şi călcâiele în nisipul umed. Stai aşa, la naiba!

— Stau... a mormăit poetul. Măiculiţă, ce monstru! Ăsta-i căpcăun, nu peşte! O să ne punem burta la cale, pe toţi zeii!

— Slăbeşte-l, slăbeşte-l, altfel se rupe firul!

Somnul a plonjat până la fund şi a început un atac brusc înotând împotriva curentului în direcţia meandrului râului. Firul a şuierat, iar din mănuşile lui Jaskier şi ale lui Geralt ieşea fum.

— Trage-l, Geralt, trage-l! Nu-l mai slăbi, că se prinde în rădăcini!

— Se rupe firul!

— Nu se rupe! Trage-l!

S-au îndreptat, au tras. Firul a tăiat apa cu un şuierat, a vibrat, a proiectat picături sclipitoare ca mercurul în strălucirea soarelui. Somnul s-a ivit dintr-odată, s-a zvârcolit chiar sub suprafaţa apei, a diminuat tensiunea din frânghie. Începeau să câştige teren.

— O să-l afumăm, îşi freca mâinile Jaskier. Îl ducem în sat ca să ni-l afume. Din cap facem un borş!

— Fii atent!

Simţind adâncul sub burtă, somnul şi-a scos din apă jumătate din corpul său de-un cot, şi-a scuturat capul, a tăiat suprafaţa apei cu coada sa plată şi s-a scufundat brusc. Din mănuşi le-a ieşit fum din nou.

— Trage, trage! Să-l aducem la mal, nenorocitul naibii!

— Tremură firul! Slobozeşte-l, Jaskier!

— Nu se rupe, nu-ţi fie frică! Din cap... facem o ciorbă...

Adus lângă mal, somnul se răsucea şi se zbătea cu furie,

ca şi cum ar fi vrut să demonstreze că nu se lasă cu una, cu două pus în oală. Stropii zburau de-un cot.

— O să-i vindem pielea… a continuat Jaskier ţinând coarda cu ambele mâini, roşu din pricina efortului. Iar mustăţile, cu mustăţile… o să…

Nimeni n-a mai aflat vreodată ce-avea de gând să facă poetul cu mustăţile somnului. Firul s-a rupt cu un zbârnâit, iar cei doi pescari şi-au pierdut echilibrul şi s-au prăbuşit în nisipul ud.

— Du-te naibii! a ţipat Jaskier de i s-a propagat ecoul în răchitiş. Atâta halealã dusă pe apa sâmbetei! Lua-te-ar naiba, pui de somn!

— Ţi-am spus, şi-a frecat Geralt pantalonii. Ţi-am spus să nu mai tragi cu atâta forţă. Ai sfeclit-o, amice. Iese un pescar din tine, cum iese-un cur de capră din trompetă.

— Nu-i chiar aşa, s-a indignat trubadurul. Monstrul ăsta n-a scăpat numai din vina mea.

— Interesant. N-ai mişcat un deget ca să mă ajuţi să pun firul. Ai zdrăngănit la lăută şi ai trăncănit de s-a auzit peste tot.

— Te înşeli, i-a zâmbit Jaskier. Vezi tu, când ai adormit, am luat larvele din cârlig şi am agăţat o cioară moartă, pe care am găsit-o în stufăriş. Am vrut să-ţi văd moaca azi-dimineaţă, atunci când scoteai cioara din apă. Şi somnul a tras la cioară. N-ar fi tras nici în ruptul capului la larvele tale afurisite.

— Ar fi tras, ar fi tras, a scuipat vânătorul în apă, depănând firul pe o furcă mică de lemn. Dar a cedat fiindcă ai tras ca tâmpitul. În loc să trăncăneşti, mai bine înfăşoară şi celelalte frânghii. Soarele se ridică, e timpul să plecăm la drum. Mă duc să-mi fac bocceaua.

— Geralt!

— Ce?

— Şi la celălalt fir este ceva… Nu, la naiba, tocmai s-a prins. La naiba, e greu ca un bolovan, nu sunt în stare! Hoop! O scot… Ha, ha, vezi ce trag! Este, probabil, o epavă din timpul regelui Dezmod! Da’ ce rahat mare! Uite, Geralt!

Jaskier, desigur, exagera, încâlcitura de frânghii putrede,

resturi de plase şi alge marine scoasă din apă era impresionantă, dar departe de dimensiunile unei corăbii din timpul legendarului rege. Bardul a împrăştiat pe plajă cocoloşul şi a început să scotocească prin el cu vârful pantofului. Algele se mişcau parcă de la mulţimea de lipitori, raci şi viermişori.

— Ha! Uite ce-am găsit!

Geralt s-a apropiat, curios. Descoperirea s-a dovedit a fi un urcior cioplit în gresie, un fel de amforă cu două torţi, încâlcită într-o plasă, înnegrită de la algele putrezite şi de la coloniile de moluşte şi melci din care picura un mâl împuţit.

— Ha! a strigat din nou cu mândrie Jaskier. Ştii cumva ce-i asta?

— Da. Este un hârb vechi.

— Te înşeli, i-a spus trubadurul, scociorând cu un beţişor de lemn scoicile şi mâlul fosilizate, pietrificate. Acesta nu este, nici mai mult, nici mai puţin, decât un urcior fermecat. Înăuntru este un geniu care îmi va îndeplini trei dorinţe.

Vânătorul a pufnit.

— N-ai decât să râzi, Jaskier a terminat de râcâit, s-a aplecat şi a clătinat amfora. Dar are la gură o pecete cu un simbol magic.

— Care? Arată-mi-o.

— Ei, ia nu mai spune. Poetul a ascuns urciorul la spate. Ia mai pune-ţi pofta-n cui. Eu l-am găsit şi am nevoie de toate dorinţele.

— Nu-i atinge pecetea! Las-o!

— Dă-i drumul, îţi spun! E-al meu!

— Jaskier, ai grijă!

— Da’ cum să nu!

— Nu pune mâna! Oh, la naiba!

Din urciorul care în timpul încăierării căzuse în nisip a izbucnit în fum roşiatic, luminos.

Vânătorul a sărit în spate şi a fugit spre bivuac după sabie. Jaskier, cu braţele încrucişate pe piept, nici nu mai clipea măcar.

Fumul a bufnit, conturându-se într-o sferă neregulată la nivelul capului poetului. Bila a luat forma unei figuri

caricaturizate, fără nas, cu ochii bulbucaţi şi cu un fel de cioc. Căpăţâna avea diametrul cam de-un cot.

— Geniule! i s-a adresat Jaskier cu picioarele tremurânde. Te-am eliberat şi de-acum sunt stăpânul tău. Dorinţele mele sunt…

Căpăţâna a clămpănit din cioc, care de fapt nu era deloc un cioc, ci mai degrabă ceva de genul unor buze răsfrânte şi scâlciate.

— Fugi! a ţipat vânătorul. Fugi, Jaskier!

— Dorinţele mele, a reluat poetul, sunt următoarele. Prima, să-l ia naiba cât mai repede pe Valdo Marx, trubadurul din Cidaris. A doua, contesa Virginia, care trăieşte în Caelf, şi care nu vrea să se dea nimănui. Să mi se dea mie. Iar a treia…

Nimeni n-a mai aflat vreodată care a fost a treia dorinţă a lui Jaskier. Căpăţâna monstruoasă şi-a scos la iveală două labe şi mai monstruoase cu care l-a apucat pe bard de ceafă. Jaskier a câråit.

Geralt a ajuns din trei salturi la căpăţână şi dintr-o lovitură energică a sabiei de argint a tăiat-o în două pornind de la ureche, prin mijloc. Văzduhul a urlat, din căpăţână a izbucnit fum şi a crescut rapid, dublându-şi diametrul. Botul monstrului, acum mult mai mare, s-a deschis, a clămpănit şi a răcnit strident, labele l-au scuturat puternic pe Jaskier şi l-au trântit la pământ.

Vânătorul şi-a încrucişat degetele în Semnul Aard şi a descărcat în căpăţână cantitatea maximă de Energie pe care a fost capabil s-o mobilizeze. Energia şi-a atins scopul, întrucât s-a materializat sub forma unui halo de lumină orbitoare în jurul căpăţânii. S-a auzit o bufnitură atât de puternică, încât Geralt a simţit o durere infernală în urechi, iar aerul aspirat de implozie a cutremurat răchitişul. Monstrul urla asurzitor, creştea în continuare, dar i-a dat drumul poetului; plutea, zbura pe suprafaţa apei, fluturându-şi labele.

Vânătorul s-a repezit la Jaskier, care încremenise, pentru a-l trage spre râu. Atunci, degetele sale au dat peste un obiect rotund îngropat pe jumătate în nisip. Era o pecete din

aramă, gravată cu o cruce ruptă şi o stea cu nouă colţuri.

Suspendată deasupra râului, căpăţâna avea mărimea unui car cu fân. Botul căscat, hohotitor, semăna cu o uşă de hambar de dimensiuni medii. Scoţându-şi labele, monstrul a atacat. Geralt, fără să ştie ce are de făcut, a strâns pecetea în pumni şi, întinzându-şi mâinile spre atacator, a strigat din toţi rărunchii o formulă de exorcizare, învăţată cândva de la o preoteasă. Niciodată până atunci nu o mai folosise, pentru că, în principiu, nu credea în superstiţios. Efectul i-a întrecut toate aşteptările. Pecetea a şuierat şi s-a încălzit rapid, arzându-i mâna. Căpăţâna gigantică a înţepenit în aer, atârnând neclintită deasupra râului. A rămas suspendată acolo pentru un moment, dar în cele din urmă a urlat, a ţipat şi a dispărut într-un nor de fum trepidant, iar apoi într-un nor cumulus. Norul s-a subţiat şi, cu o viteză uimitoare, a zburat în amonte, deasupra râului, provocând valuri la suprafaţa apei. În câteva clipe a dispărut în depărtare, doar apa îi mai reverbera din când în când urletele.

Vânătorul s-a năpustit spre poetul ghemuit pe nisip.

— Jaskier? Eşti în viaţă? Jaskier, la naiba! Ce-i cu tine?

Poetul şi-a scuturat capul în toate direcţiile, şi-a agitat mâinile, a deschis gura să ţipe. Geralt a făcut o grimasă şi şi-a mijit ochii: Jaskier avea o voce de tenor bine lucrată, sonoră, iar sub influenţa terorii putea ajunge la registre vocale nemaipomenite. Dar ceea ce-i ieşea bardului din laringe nu era decât un cârâit răguşit, abia auzit.

— Jaskier! Ce ai? Vorbeşte!

— HHHH… errr… Cuu… chuuurva…

— Te doare ceva? Ce-i cu tine? Jaskier!

— HHHH… Chuuu…

— Nu vorbi. Dacă totul e în ordine, dă din cap.

Jaskier a făcut o grimasă şi cu mare dificultate a dat din cap şi imediat s-a aplecat într-o parte, s-a prăbuşit şi a vomat sânge, sufocându-se şi tuşind. Geralt a suduit.

II

— Pe toţi zeii! Gardianul a dat înapoi şi a aplecat

lumânarea. Ce are?

— Lasă-ne să trecem, om bun, a spus încet vânătorul, ţinându-l pe Jaskier ghemuit în şa. Ne grăbim. Vezi şi tu.

— Văd, şi-a înghiţit saliva gardianul, uitându-se la faţa palidă a poetului şi la sângele coagulat, negru, care-i stropise bărbia. Rănit? N-arată prea bine, conaşilor.

— Ne grăbim, a spus Geralt. Suntem pe drum din zori. Lasă-ne să trecem, te rog.

— Nu putem, a zis celălalt gardian. Prin poarta oraşului se trece numai de la răsărit până la apus de soare. Noaptea nu-i voie. Asta ni-i porunca. Nu trece nimeni, în afară de cei care prezintă un semn de la rege sau de la primar. Sau, dacă este nobil, heraldica.

Jaskier ţipa, se chircea şi mai mult, sprijinindu-şi fruntea de coama calului, tresărea, scuturat de o nouă încercare nereuşită de a voma. Pe desenul ramificat, de sânge coagulat, de pe gulerul tunicii, s-a prelins un nou firicel.

— Oameni buni, li s-a adresat Geralt cât de calm a putut. Doar vedeţi bine cât de rău arată. Trebuie să găsesc pe cineva care să-l vindece. Lăsaţi-ne să trecem, vă rog.

— Nu mai stăruiţi. Străjerul s-a sprijinit de halebardă. Porunca-i poruncă. Dacă vă las, o să mă trimită la stâlpul infamiei şi-o să mă dea afară din slujbă şi ce-o să le mai dau apoi plozilor să mănânce: Nu, conaşule, nu pot. Dă-l jos de pe cal pe tovarăşul dumitale şi du-l în odaia corpului de gardă. Îl bandajăm, să reziste până în zori, dacă asta-i soarta lui. Îndată se face ziuă.

— Nu-i de-ajuns un bandaj, a scrâşnit vânătorul din dinţi. Are nevoie de un vindecător, un preot, un doctor bun…

— Păi, pe ăştia oricum nu-i sculaţi din pat în puterea nopţii, conaşule, a spus celălalt gardian. Mai mult n-avem ce să facem pentru voi decât să nu vă lăsăm să dormiţi la poartă până în zori. În odaia corpului de gardă staţi la căldură, aveţi unde să-l întindeţi pe rănit, oricum îi e mai bine decât pe şa. Haideţi, vă dăm o mână de ajutor ca să-l daţi jos de pe cal!

În odaia corpului de gardă era într-adevăr foarte cald, sufocant şi confortabil. Focul trosnea voios în vatră, şi

alături cânta cu înverşunare un greiere.

La o masă mare, pătrată, încărcată cu urcioare şi blide, şedeau trei bărbaţi.

— Iertaţi-ne, onorabili nobili, a spus gardianul care îl susţinea pe Jaskier, că vă necăjim. Mă gândesc că o să îngăduiţi… Cavalerul aici, hmm… Şi celălalt care este rănit… M-am gândit că…

— Ei bine te-ai gândit. Unul dintre ei şi-a întors spre ei figura slăbuţă, ascuţită, expresivă şi s-a ridicat în picioare. Haide, pune-l pe rogojină.

Bărbatul era elf. La fel ca şi un altul, rămas la masă. Amândoi, aşa cum le indica îmbrăcămintea, care era o combinaţie între elementele umane şi moda elfilor, erau elfi sedentari, asimilaţi. Cel de-al treilea bărbat, care părea cel mai în vârstă, era om. Un cavaler, judecând după hainele şi părul grizonant, tuns pentru a se potrivi sub cască.

— Mă cheamă Chireadan, s-a prezentat cel mai mare dintre elfi, cel cu faţa expresivă. Ca de obicei, când era vorba despre reprezentanţii Poporului Vechi, nu era posibil să-i evaluezi vârsta, putând avea la fel de bine douăzeci sau o sută douăzeci de ani. Iar acesta este rudă cu mine, Errdil. El este nobilul cavaler Vratimir.

— Nobil, a murmurat Geralt, dar o privire mai atentă la blazonul brodat pe tunică i-a spulberat speranţele: ecusonul cvadripartit cu crini aurii era tăiat în curmeziş de o bandă argintie.

Vratimir nu numai că provenea din afara căsătoriei, ci era rodul unei relaţii mixte om-neom. Ca atare, în pofida blazonului, nu putea pretinde că era un nobil cu drepturi depline şi, fără îndoială, nu se putea bucura de privilegiul de a trece prin porţile oraşului după lăsarea întunericului.

— Îmi pare rău, elfului nu-i scăpase privirea vânătorului, şi noi trebuie să aşteptăm aici până în zori. Unde-i lege, nu-i tocmeală, cel puţin nu pentru oameni ca noi. Bine ai venit în compania noastră, domnule cavaler.

— Geralt din Rivia, s-a prezentat el. Sunt vânător de monştri, nu cavaler.

— Ce are? Chireadan a arătat spre Jaskier, pe care, între

timp, gardienii îl întinseseră pe rogojină. Pare a fi fost otrăvit. Dacă-i pe-aşa, am cum să-l ajut. Am la mine un remediu bun.

Geralt s-a aşezat, apoi le-a povestit succint cele întâmplate la râu. Elfii s-au uitat unul la altul. Cavalerul grizonant îşi plimba saliva printre dinţi, încruntându-se.

— Nemaipomenit, a spus Chireadan. Ce-ar putea fi?

— Geniul din lampă, a zis Vratimir. Ca într-un basm…

— Nici chiar aşa, Geralt a arătat spre Jaskier, lipit de rogojină. Nu ştiu niciun basm care să se termine aşa.

— Rănile bietului om, a spus Chireadan, sunt în mod clar de natură magică. Mi-e teamă că remediul meu n-are cum să-l ajute prea mult. Dar cel puţin îi poate alina suferinţa. I-ai dat vreun leac, Geralt?

— Un elixir analgezic.

— Haide, ajută-mă. Susţine-i capul.

Jaskier a băut cu lăcomie poţiunea combinată cu vin, s-a înecat cu ultima înghiţitură, a tuşit, a scuipat pe perna din piele.

— Îl cunosc, a spus celălalt elf, Errdil. Ăsta e Jaskier, trubadurul şi poetul. L-am văzut odată, când a cântat la curtea regelui Ethain din Cidaris.

— Trubadurul, a repetat Chireadan, cu ochii la Geralt. Nu-i prea bine. E foarte bolnav. I-a afectat muşchii gâtului şi laringele. Corzile vocale pot suferi o mutaţie. Trebuie să dezlegăm vraja cât mai curând posibil, deoarece altfel… ar putea fi iremediabil.

— Vrei să spui… Asta înseamnă că nu va mai putea să vorbească?

— Să vorbească, da. Va putea. Dar să cânte, nu.

Geralt, fără să rostească vreun cuvânt, s-a aşezat la masă, sprijinindu-şi fruntea pe pumnii încleştaţi.

— Un vrăjitor ne trebuie, a spus Vratimir. Trebuie să existe un leac sau un farmec de desfacere a vrăjii. Trebuie să-l duci în alt oraş, vânătorule.

— Cum aşa? a ridicat Geralt capul. Dar aici, în Rinde? Nu există niciun vrăjitor?

— Cu greu găseşti un vrăjitor în toată Redania, a spus

cavalerul. Nu-i aşa, domnilor elfi? De când regele Heribert a impus taxa pe magie, vrăjitorii au boicotat capitala şi oraşele în care sunt zeloşi în îndeplinirea ordonanţelor regale. Iar consilierii din Rinde, din câte-am auzit, sunt renumiţi pentru zelul lor în această chestiune. Nu-i aşa? Chireadan, Errdil, n-am dreptate?

— Ba ai, a confirmat Errdil. Dar… Chireadan, putem să-i spunem?

— Chiar aşa, a spus Chireadan uitându-se la vânător. Nu trebuie să facem un secret din asta, şi oricum toată lumea din Rinde ştie. În oraş, Geralt, se află pentru o vreme o anumită vrăjitoare.

— Probabil incognito?

— Nu chiar, a zâmbit elful. Persoana despre care vorbesc este o mare individualistă. Puţin îi pasă de boicotul pe care Consiliul Vrăjitorilor l-a decretat pentru Rinde, dar şi de decretele consilierilor locali, şi îi reuşeşte de minune, pentru că din cauza boicotului, aici este o cerere foarte mare pentru servicii magice. Şi bineînţeles că nu plăteşte niciun impozit.

— Dar consiliul local o tolerează?

— Vrăjitoarea trăieşte în conacul unui negustor, factor comercial la Novigrad, care este, de asemenea, ambasador titular. Nimeni nu poate să se atingă de ea acolo. A primit azil.

— E mai mult un arest la domiciliu decât azil, l-a corectat Errdil. Ea este practic închisă acolo. Dar nu se plânge de lipsă de clienţi. Clienţi bogaţi. Puţin îi pasă de consilieri, organizează baluri şi chefuri…

— Consilierii, la rândul lor, sunt furioşi şi îi incită împotriva ei pe toţi oamenii şi se dau peste cap să-i strice imaginea, reputaţia, a adăugat Chireadan. Împrăştie tot soiul de zvonuri scârboase despre ea probabil în speranţa că guvernatorul de Novigrad o să-i interzică negustorului să-i mai acorde azil.

— Nu-mi place să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, a murmurat Geralt. Dar n-am ce face. N-am de ales. Care este numele negustorului-ambasador?

— Beau Berrant. Vânătorului i s-a părut că observă o grimasă pe chipul lui Chireadan când i-a pronunţat numele. Ei bine, de fapt, e singura ta şansă. Sau mai degrabă singura şansă a sărmanului om care geme acolo pe rogojină. Dar dacă o să vrea să te ajute vrăjitoarea… asta n-am de unde să ştiu.

— Fii atent atunci când te duci acolo, l-a sfătuit Errdil. Primarul are oameni care-i pândesc casa. Dacă te opresc, ştii ce să faci. Galbenii deschid toate uşile.

— Plec de îndată ce se deschid porţile. Cum se numeşte vrăjitoarea?

— Yennefer de Vengerberg.

III

— Stăpânul doarme, a spus portarul privindu-l pe Geralt de sus. Era mai înalt cu un cap şi aproape de două ori mai lat în umeri. Eşti surd, vagabondule? Stăpânul doarme, am spus.

— Ei, lasă-l să doarmă, s-a arătat de acord vânătorul. N-am nicio treabă cu stăpânul dumneavoastră, ci cu doamna care locuieşte aici.

— Ai o treabă, spui. Portarul părea un om spiritual, ceea ce era surprinzător în cazul cuiva cu statura şi aspectul său. Atunci cară-te la bordel, golanule, ca să-ţi faci treaba cu ea. Roiul.

Geralt îşi desfăcuse punguţa de la brâu şi o cântărea în mână, ţinând-o de cureluşe.

— Nu poţi să mă mituieşti, a spus cu mândrie Cerberul.

— Nici nu mă gândesc.

Portarul era prea puternic pentru a avea reflexe care să-i permită eschivarea sau protecţia împotriva loviturilor rapide ale unui om obişnuit. Împotriva loviturii vânătorului nu a avut timp nici măcar să clipească. Punguţa greoaie i-a căzut pe tâmplă cu un zăngănit. S-a prăbuşit spre uşă, agăţându-se de cadrul acesteia cu ambele mâini. Geralt l-a desprins lovindu-l cu piciorul în genunchi, l-a împins cu umărul şi i-a aruncat din nou punguţa. Ochii portarului au devenit tulburi

şi împrăştiaţi într-o formă comică, picioarele i s-au desfăcut ca o foarfecă. Vânătorul, văzând că omul, deşi aproape inconştient, îşi mai agita mâinile, l-a lovit cu forţă pentru a treia oară în frunte.

— Galbenii, a îngăimat el, deschid toate uşile.

Vestibulul era întunecos. Din spatele uşii din stânga venea un sforăit răsunător. Vânătorul a aruncat o privire, prudent. Pe un pat dezordonat dormea respirând şuierător o femeie grasă într-o cămaşă de noapte ridicată mai sus de şolduri. Nu era cea mai frumoasă privelişte din lume. Geralt l-a tras pe portar în odaie şi a închis uşa cu zăvorul.

Pe dreapta era o altă uşă, întredeschisă, care lăsa să se vadă nişte trepte de piatră care coborau. Vânătorul a dat să le parcurgă, când din partea de jos a venit o înjurătură neclară, urmată de o bufnitură seacă de spargere a veselei.

Sala era o bucătărie imensă, invadată de ustensile, cu parfum de ierburi şi lemn răşinos. Pe podeaua de piatră, printre cioburile unui urcior de lut, stătea îngenuncheat un bărbat, complet gol, cu capul aproape de podea.

— Suc de mere, la naiba, bâiguia ameţit, clătinând din cap ca un berbec care zguduise din greşeală zidul cetăţii. Suc… de mere. Unde… unde sunt slujitorii?

— Poftim? l-a întrebat politicos vânătorul.

Omul şi-a ridicat capul, şi-a înghiţit saliva. Ochii îi erau tulburi şi puternic congestionaţi.

— Ea vrea suc de mere, a declarat, apoi, ridicându-se cu greu, s-a aşezat pe un taburet acoperit cu o piele de oaie şi s-a sprijinit de sobă. Trebuie… să i-l duc sus, altminteri…

— Am plăcerea să stau de vorbă cu negustorul Beau Berrant?

— Mai încet. Omul a făcut o grimasă de durere. Nu ţipa. Ascultă, în butoiaşul… suc. De mere. Toarnă-mi în ceva… şi ajută-mă să urc scara, bine?

Geralt a ridicat din umeri, apoi a dat din cap cu compasiune. În general, el evita excesele alcoolice, dar starea în care se afla negustorul nu-i era complet străină. A găsit printre blide un urcior şi o ulcică de cositor şi a turnat suc din butoiaş. A auzit sforăituri şi s-a întors. Bărbatul gol

adormise cu capul în piept.

Vânătorul a fost tentat pentru o clipă să-l trezească stropindu-l cu suc, dar s-a gândit mai bine. A ieşit din bucătărie ducând urciorul. Coridorul se termina cu o uşă grea, incrustată. A păşit cu grijă, deschizând-o doar atât cât să-i permită să se strecoare înăuntru. Era beznă, aşa că şi-a dilatat pupilele. Şi-a încreţit nasul.

În aer atârna un miros greu de vin oţetit, de lumânări şi de fructe coapte. Şi de încă ceva care părea un amestec de parfum de liliac şi agrişe.

A privit în jur. Masa din mijlocul camerei suporta un adevărat câmp de bătălie presărat cu urcioare, carafe, ulcele, farfurii de argint şi platouri, farfurii şi tacâmuri cu mânere de fildeş. Faţa de masă, mototolită, alunecată, era înecată în vin, plină de pete violete şi ţeapănă de la ceara scursă din sfeşnice. Cojile de portocale, asemenea unor flori, erau pete de culoare printre sâmburii de prune şi piersici, cotoarele de pere şi ciorchinii de struguri despuiaţi de boabe. O ulcică era răsturnată şi spartă. Alta era întreagă, pe jumătate plină, cu un os de curcan ieşit din ea. Lângă ulcică era un pantof negru cu toc cui. Era din piele de basilisc. Nu exista materie primă mai scumpă care ar fi putut fi folosită la încălţăminte.

Al doilea pantof zăcea sub un scaun, aruncat neglijent pe o rochie neagră cu volane albe şi broderie cu flori.

Geralt a rămas pentru o clipă nehotărât în picioare, luptându-se cu sentimentul de jenă şi cu nevoia de a se răsuci pe călcâie şi a ieşit. Dar asta ar fi însemnat că Cerberul fusese lovit în zadar în vestibul. Vânătorului nu-i plăcea să facă nimic inutil. În colţul odăii a văzut o scară în spirală.

Pe trepte a găsit patru trandafiri albi ofiliţi şi un şerveţel pătat de vin şi de ruj carmin. Parfumul de liliac şi agrişe se intensifica.

Treptele duceau la dormitor, unde podeaua era acoperită cu o blană imensă, groasă. Pe ea erau aruncate o cămaşă albă cu manşete de dantelă şi un buchet de trandafiri albi. Şi un ciorap negru.

Celălalt ciorap atârna pe unul dintre cei patru piloni sculptaţi care sprijineau baldachinul bombat de deasupra patului. Sculpturile de pe piloni reprezentau nimfe şi fauni în diferite poziţii. Unele erau interesante. Altele stupid de ridicole. Multe se repetau. În general vorbind.

Geralt şi-a dres vocea puternic, uitându-se la mulţimea de bucle negre vizibile după draperia de damasc. Plapuma s-a mişcat şi a gemut. Geralt şi-a dres şi mai puternic vocea.

— Beau? a întrebat confuz maldărul de bucle negre. Mi-ai adus suc?

— Ţi-am adus.

Dintre buclele negre s-a ivit chipul triunghiular, palid, cu ochii violeţi şi buzele subţiri, uşor curbate.

— Oooh... Buzele s-au curbat şi mai tare. Oooh... Mor de sete...

— Te rog.

Femeia a dat la o parte plapuma ca să se aşeze. Şi-a dezvelit în acelaşi timp braţele frumoase şi gâtul graţios, înconjurat de o panglică de catifea neagră cu un pandantiv în formă de stea, cu diamante strălucitoare. Nu purta nimic altceva.

— Mulţumesc. I-a luat ulcica din mână, a băut cu lăcomie, apoi a ridicat braţele şi şi-a atins tâmpla. Plapuma i-a alunecat şi mai mult. Geralt s-a uitat în altă parte. Politicos, dar fără tragere de inimă.

— Cine eşti tu, de fapt? l-a întrebat femeia cu părul negru, încreţindu-şi fruntea şi acoperindu-se cu plapuma. Ce faci aici? Unde naiba este Berrant?

— La care întrebare trebuie să răspund mai întâi?

Dar imediat a regretat ironia. Femeia şi-a ridicat mâna şi a trasat cu degetele o dungă de aur. Geralt a reacţionat instinctiv, încrucişându-şi mâinile în Semnul Heliotrop, a interceptat magia chiar înainte de a-i atinge faţa, dar descărcarea a fost atât de puternică, încât l-a aruncat în spate, lipindu-l de perete. A alunecat la podea.

— Nu trebuie! a strigat văzând că femeia dă să ridice mâna din nou. Doamna Yennefer! Am venit în pace, fără intenţii rele!

Dinspre scară venea un ropot de paşi repezi, iar în uşa dormitorului s-au ivit siluetele slujitorilor.

— Doamna Yennefer!

— Plecaţi, le-a poruncit calm vrăjitoarea. Nu mai am nevoie de voi. Vă plătesc pentru paza casei. Dar dacă acest individ a izbutit să ajungă aici, o să am eu însămi grijă de el. Transmiteţi-i asta şi domnului Berrant. Şi vă rog să-mi pregătiţi baia.

Vânătorul s-a ridicat cu greu în picioare. Yennefer îl privea în tăcere, mijindu-şi ochii.

— Mi-ai deviat magia, a spus ea în cele din urmă. Şi nu eşti vrăjitor, se vede destul de limpede. Dar ai reacţionat extrem de rapid. Spune-mi cine eşti, necunoscutule care mi-ai intrat în odaie. Te sfătuiesc să vorbeşti repede.

— Sunt Geralt din Rivia. Vânătorul de monştri.

Yennefer s-a dat jos din pat, apucând un fragment din anatomia unui faun sculptat, destul de proeminent pentru a se ţine de el. Fără a-şi lua ochii de la Geralt, şi-a luat de jos un pardesiu cu guler de blană. Încheindu-se bine, s-a ridicat. Fără să se grăbească, şi-a mai turnat o ulcică de suc, a băut-o dintr-o răsuflare, a tuşit, s-a apropiat. Geralt îşi masa discret şira spinării, care îi fusese izbită dureros de perete.

— Geralt din Rivia, a repetat vrăjitoarea privindu-l din spatele genelor negre. Cum ai ajuns aici? Şi cu ce scop? Sper că nu i-ai făcut niciun rău lui Berrant?

— Nu. Nu i-am făcut. Doamna Yennefer, am nevoie de ajutorul tău.

— Un vânător, a spus ea apropiindu-se cu un pas, strângându-şi pardesiul. Nu numai că eşti primul pe care-l văd în carne şi oase, dar nu eşti nimeni altul decât faimosul Lup Alb. Am auzit multe despre tine.

— Îmi închipui.

— Nu ştiu ce-ţi închipui tu. A căscat, apoi s-a apropiat şi mai mult. Îmi dai voie? I-a atins obrazul cu mâna, şi-a apropiat faţa, l-a privit în ochi. El şi-a încleştat maxilarele. Pupilele ţi se adaptează instinctiv la lumină sau poţi să le comprimi sau să le dilaţi voluntar?

— Yennefer, i-a spus el liniştit. Am călărit până la Rinde

toată ziua de ieri, fără oprire. Am aşteptat toată noaptea ca să se deschidă porţile. L-am culcat la pământ pe portar, care nu mă lăsa să intru. Inoportun şi impertinent, ţi-am deranjat somnul şi liniştea. Şi toate acestea pentru că un prieten de-al meu are nevoie de un ajutor pe care numai tu i-l poţi oferi. Ajută-l, te rog, şi apoi, dacă vrei, vorbim despre mutaţii şi aberaţii.

Ea s-a retras un pas, deformându-şi buzele obraznic.

— De ce fel de ajutor este vorba?

— Regenerarea organelor afectate prin magie. Faringe, laringe şi corzi vocale. Afectate de un soi de ceaţă stacojie. Sau ceva asemănător.

— Asemănător, a repetat ea. Pe scurt, nu o ceaţă magică stacojie l-a lovit pe prietenul tău. Atunci, ce-ar fi putut fi? Spune-mi căci, trezită brusc din somn în zori, n-am nici puterea, nici dorinţa să-ţi sondez creierul.

— Hmm… Ar fi mai bine dacă aş lua-o de la început…

— Oh, nu, l-a oprit. Dacă este atât de complicat, aşteaptă puţin. Gustul dezagreabil din gură, părul ciufulit, pleoapele lipite şi alte inconveniente matinale îmi restricţionează puternic abilităţile de percepţie. Coboară până la baie, în subsol. Voi fi acolo într-o clipă şi o să-mi povesteşti totul.

— Yennefer, nu vreau să fiu insistent, dar timpul se scurge. Prietenul meu…

— Geralt, l-a întrerupt sec. M-am dat jos din pat şi n-aveam de gând să fac acest lucru înainte de clopotele de la miezul zilei. Sunt gata să renunţ la micul dejun. Ştii de ce? Pentru că mi-ai adus suc de mere. Erai grăbit, gândindu-te la suferinţa prietenului tău, mi-ai forţat intrarea lovindu-mi oamenii, şi totuşi te-ai gândit şi la o femeie însetată. M-ai cucerit cu acest lucru şi sunt dispusă, oarecum, să te ajut. Dar la apă şi săpun nu renunţ. Du-te. Te rog.

— Bine.

— Geralt.

— Da, s-a oprit în prag.

— Profită de ocazie şi fă şi tu o baie. După miros, pot să ghicesc nu numai rasa şi vârsta, ci şi culoarea calului.

IV

A intrat în baie atunci când Geralt, aşezat gol pe un taburet mic, îşi turna apă din ciubăr. El a tuşit şi s-a întors pudic.

— Nu te jena, i-a spus, aruncându-i un braţ de haine pe umeraşe. Doar n-o să leşin la vederea unui bărbat gol. Triss Merigold, prietena mea, spune că, dacă ai văzut unul, i-ai văzut pe toţi.

S-a ridicat în picioare, înfăşurat cu un prosop pe şolduri.

— Ce cicatrice drăguţă, a zâmbit admirativ Yennefer, privindu-i pieptul. De la ce este? Ai căzut cumva în gater?

Nu i-a răspuns. Vrăjitoarea continua să-l privească, înclinându-şi cochet capul.

— Primul vânător care mi-a fost dat să-l pot vedea în carne şi oase, şi aproape gol-puşcă, pe deasupra. Ah! S-a aplecat, ciulindu-şi urechea. Îţi aud inima. Bate foarte lent. Poţi să-ţi controlezi secreţia de adrenalină? Oh, iartă-mi curiozitatea profesională. Eşti, din câte se pare, ciudat de sensibil când vine vorba despre trăsăturile propriului tău corp. Obişnuieşti să-ţi descrii aceste caracteristici cu cuvinte care-mi displac şi aluneci într-un sarcasm patetic care-mi displace şi mai mult.

Nu i-a răspuns.

— Hai, gata. Mi se răceşte apa. Yennefer a făcut o mişcare ca şi cum ar fi vrut să-şi lepede haina, dar a ezitat. Eu mă îmbăiez, iar tu o să-mi povesteşti între timp cum stau lucrurile. O să câştigăm timp. Dar... nu vreau să te stânjenesc şi, de altfel, aproape că nu ne cunoaştem. Şi apoi, din motive de decenţă...

— Am să mă întorc cu spatele, i-a propus şovăielnic.

— Nu. Trebuie să văd ochii celui cu care vorbesc. Am o idee mai bună.

A auzit-o rostind o vrajă, a simţit o vibraţie a medalionului şi a văzut haina neagră alunecând moale pe podea. Şi apoi a auzit un pleoscăit de apă.

— Acum, eu nu-ţi văd ochii, Yennefer, a spus el. Ce păcat!

Vrăjitoarea invizibilă a pufnit şi a început să plescăie apa

în cadă.

— Hai, povesteşte-mi.

Geralt a terminat lupta cu pantalonii pe care şi-i pusese sub un prosop, apoi s-a aşezat pe o bancă. Încheindu-şi cataramele de la cizme, a început să depene aventura de pe râu, scurtând pe cât posibil descrierea încăierării cu somnul. Yennefer nu avea aerul cuiva pasionat de pescuit.

Când a ajuns la momentul în care creatura-nor a ieşit din urcior, buretele imens care săpunea formele invizibile a îngheţat.

— Hai, hai, a auzit-o. Interesant. Un geniu într-un urcior.

— Ce geniu, a obiectat el. A fost un soi de ceaţă stacojie. Un tip nou, încă necunoscut…

— Un tip nou şi încă necunoscut merită să-l cheme şi pe el într-un fel, a spus Yennefer invizibilă. Denumirea de geniu nu este mai rea decât altele. Continuă, te rog.

S-a conformat. Spuma din cadă se înmulţea odată cu depănarea poveştii, apa dădea pe din afară. La un moment dat, ceva i-a atras privirea. Uitându-se mai atent, a văzut contururile şi formele trasate de săpun. Contururile şi formele l-au fermecat într-atât încât a amuţit.

— Hai, continuă! i-a cerut vocea venită de nicăieri, de deasupra contururilor. Ce s-a întâmplat?

— Asta-i tot, a spus el. L-am izgonit pe acel, cum i-ai spus tu, geniu…

— Cum? Un ciubăr s-a ridicat şi s-a aplecat ca să toarne apă. Săpunul a dispărut, dar şi formele. Geralt a oftat.

— Cu o vrajă, a spus el. Mai precis, de exorcizare.

— Ce? Ciubărul a turnat din nou apă. Vânătorul a început să observe cu atenţie acţionarea ciubărului, pentru că apa, deşi pentru răstimpuri scurte, arăta când una, când alta. A repetat vraja, în conformitate cu principiile lui de securitate, respectiv înlocuind vocala „e” cu o aspiraţie. Se gândea c-o s-o impresioneze pe vrăjitoare cu cunoştinţele sale despre acest principiu, dar a fost surprins când a auzit hohotul de râs nebun din cadă.

— Ce-i aşa de amuzant?

— Exorcismul ăsta al tău… Prosopul a zburat din coş şi a

început să şteargă energic celelalte contururi. Triss o să râdă cu lacrimi când o să-i povestesc! Cine te-a învăţat asta, vânătorule? Această… vrajă?

— O preoteasă de la altarul Huldra. Este limbajul secret al templului…

— Să fie secret pentru cine trebuie să fie secret. Prosopul a fost aruncat la marginea căzii, apa a stropit podeaua, urmele picioarelor goale indicau paşii vrăjitoarei. Nu e nicio vrajă, Geralt. Şi nu te-aş sfătui să repeţi aceste cuvinte în alte temple…

— Dacă nu-i o vrajă, atunci ce-i? a întrebat-o, uitându-se la doi ciorapi negri care delimitau în aer, unul după altul, picioarele bine proporţionate.

— Un proverb plin de duh. Chiloţeii de dantelă cuprindeau nimicul într-un mod foarte interesant. Deşi cam deocheat.

O cămaşă albă cu un jabou mare în formă de floare a fremătat pe sus, după care şi-a luat forma. Yennefer, a băgat de seamă vânătorul, nu purta niciun fel de sofisticăreli cu oase de balenă, folosite de obicei de femei. N-avea nevoie.

— Ce proverb? a întrebat-o.

— Nu contează.

Unei sticle pătrăţoase de cristal de pe măsuţă i-a sărit dopul, în baie s-a răspândit parfumul de liliac şi agrişe. Dopul a descris mai multe cercuri şi s-a întors la locul său. Vrăjitoarea şi-a încheiat nasturii de la manşete, şi-a tras rochia şi s-a materializat.

— Încheie-mă. S-a întors cu spatele, descurcându-şi părul cu un pieptăn din carapace de broască ţestoasă. Pieptănul, după cum l-a văzut el, avea un vârf lung şi ascuţit, care putea înlocui cu succes pumnalul la nevoie.

I-a încheiat rochia cu o lentoare calculată, cataramă cu cataramă, bucurându-se de mirosul părului care-i cădea într-o cascadă neagră până la mijlocul spatelui.

— Revenind la creatura din sticlă, i-a spus Yennefer în timp ce-şi fixa cerceii cu diamante în ureche, este evident că nu „vraja” ta caraghioasă l-a pus pe fugă. Mai aproape de adevăr ar părea ipoteza că şi-a descărcat furia asupra

tovarăşului dumitale şi a fugit sătul.

— Mai mult ca sigur, a confirmat Geralt încruntat. Oricum nu cred că a zburat la Cidaris ca să-l sugrume pe Valdo Marx.

— Cine este Valdo Marx?

— Un trubadur, pe care tovarăşul meu, poet şi muzician de asemenea, îl consideră un individ lipsit de talent şi de gust.

Vrăjitoarea s-a întors cu o sclipire ciudată în ochii săi violeţi.

— Prietenul tău a avut cumva timp să rostească vreo dorinţă?

— Chiar două. Ambele la fel de tâmpite. Da' de ce mă întrebi? La urma urmelor, îndeplinirea dorinţelor de către genii, duhuri şi spirite ale lămpilor e o mare tâmpenie…

— O mare tâmpenie, a repetat Yennefer cu un zâmbet. Desigur. E o născocire, o poveste fără sens, ca toate legendele, în care spiritele şi zânele bune îndeplinesc dorinţele. Basme scornite de prostănacii sărmani care nici măcar nu mai pot visa că-şi pot satisface numeroasele dorinţe şi visuri prin forţe proprii. Mă bucur că nu te numeri printre ei, Geralt din Rivia. Eşti mai aproape de mine spiritual. Eu, când vreau ceva, nu stau să visez, ci acţionez. Şi de fiecare dată obţin ceea ce-mi doresc.

— Nu mă îndoiesc. Eşti gata?

— Sunt gata. Vrăjitoarea şi-a legat cureluşele de la încălţări, apoi s-a ridicat în picioare. Chiar şi cu tocuri nu era prea înaltă. Şi-a scuturat părul cârlionţat, care a rămas pitoresc de ciufulit, în ciuda pieptănării energice.

— Am o întrebare, Geralt. Pecetea cu care era închisă sticla… A rămas la prietenul tău?

Vânătorul a căzut pe gânduri. Pecetea nu era la Jaskier, ci la el însuşi, o avea chiar la el. Dar experienţa îl învăţase că nu trebuia să fie prea guraliv cu vrăjitoarele.

— Hmm… Mă tem că da. A indus-o în eroare în privinţa motivului pentru întârzierea răspunsului. Da, cred c-o mai are. De ce? Are vreo importanţă pecetea aia?

— Ciudată întrebare, a spus ea sec, venită din partea unui

vânător, specialist în monstruozităţi supranaturale. Din partea cuiva care ar trebui să ştie că astfel de peceţi sunt destul de importante pentru a nu le atinge. Şi pentru a nu lăsa pe niciun prieten să le atingă.

Şi-a încleştat maxilarul. Ratase lovitura.

— Ei bine, şi-a îmblânzit Yennefer tonul. Nimeni nu este perfect, nici măcar vânătorii, după cum văd. Oricine poate greşi. Haide, putem pleca. Unde se află tovarăşul dumitale?

— Aici, în Rinde. În casa unuia pe nume Errdil. Un elf.

L-a scrutat cu privirea.

— La Errdil? a repetat ea, încreţindu-şi buzele într-un zâmbet. Ştiu unde stă. Îmi închipui că-i acolo şi vărul său, Chireadan, aşa-i?

— Aşa-i. Şi ce…

— Nimic, l-a întrerupt, şi-a ridicat mâinile, şi-a închis ochii.

Medalionul tresălta la gâtul vânătorului, smulgându-se din lănţişor.

Pe peretele umed din baie strălucea un contur luminos, care aducea cu o uşă, în cadrul căruia pâlpâia un neant fosforescent şi lăptos.

Vânătorul a şoptit o înjurătură. Nu-i plăceau portalurile magice şi nici să călătorească prin intermediul lor.

— Nu-i nevoie… a bombănit. E la o aruncătură de băţ…

— Nu pot să merg pe jos pe străzile din acest oraş, i-a tăiat-o scurt. Nu mă prea au la inimă, mă fac în toate felurile, aruncă în mine cu pietre şi mă pot aştepta la orice. Unii fac tot posibilul să-mi distrugă reputaţia, gândindu-se că astfel mă pedepsesc. Nu te teme, portalurile mele sunt sigure.

Geralt asistase cândva la trecerea printr-un portal pretins a fi securizat doar a unei jumătăţi din trup. A doua jumătate n-a mai fost găsită nici în ziua de azi. Cunoştea mai multe cazuri în care celor intraţi într-un portal li se pierduse orice urmă.

Vrăjitoarea şi-a aranjat din nou părul, apoi şi-a prins la centură un săculeţ brodat cu perle. Părea prea mic pentru a ţine altceva în afară de o mână de monede de aramă şi un ruj, dar Geralt ştia că nu este un săculeţ obişnuit.

— Strânge-mă în braţe. Mai tare, că nu-s din porţelan. La drum!

Medalionul a vibrat, ceva a fulgerat, iar Geralt s-a trezit deodată într-un neant negru, într-un frig cumplit. Nu vedea nimic, n-auzea nimic, nu simţea nimic. Frigul era singurul pe care îl înregistrau simţurile. Voia să înjure, dar n-a mai avut timp.

V

— A trecut un ceas de când a intrat la el. Chireadan a răsturnat clepsidra de pe masă. Încep să-mi fac griji. Oare să fie chiar aşa de grav gâtul lui Jaskier? Oare n-ar trebui să mergem să vedem care-i treaba?

— Ne-a spus destul de clar că nu vrea asta. Geralt şi-a terminat ulcica de infuzie din plante, strâmbându-se. Îi aprecia şi-i plăcea la elfi inteligenţa, rezerva liniştită şi simţul umorului lor specific, dar nu le înţelegea şi nu le împărtăşea preferinţele cu privire la mâncare şi băutură. N-am de gând să-i deranjez, Chireadan. Magia are nevoie de timp. N-are decât să dureze şi toată ziua, numai să se vindece Jaskier.

— Chiar aşa, ai dreptate.

Din camera de alături veneau bocănituri de ciocane. Errdil, din câte se putea vedea, trăia într-o tavernă abandonată, pe care o cumpărase cu gândul s-o aranjeze şi s-o ţină împreună cu soţia sa, o elfă dulcică şi tăcută din fire. Cavalerul Vratimir, care după noaptea petrecută împreună la corpul de gardă nu s-a mai dezlipit de ei, s-a oferit din proprie iniţiativă să-i ajute la lucrările de reparaţii. Împreună cu cei doi s-a apucat de refacerea lambriurilor imediat ce s-a calmat tevatura provocată de apariţia inopinată şi spectaculoasă a vânătorului şi a lui Yennefer, descinşi prin perete în strălucirea portalului.

— Ca să fiu sincer, a reluat Chireadan, nu mă aşteptam să izbuteşti atât de lesne. Yennefer nu-i prea spontană de felul ei, mai ales când vine vorba să ajute. Necazurile semenilor n-o afectează prea mult şi nu-i tulbură deloc somnul. Pe

scurt, n-am auzit să fi ajutat vreodată pe cineva dezinteresat. Mă întreb ce interes are de vă ajută pe tine şi pe Jaskier.

— Nu exagerezi, oare? i-a zâmbit vânătorul. Nu mi-a făcut o impresie atât de proastă. Ce-i drept, da, îi place să-şi demonstreze superioritatea, dar în comparaţie cu alţi vrăjitori, cu toată această bandă arogantă, este graţia în persoană şi bunătatea întruchipată.

Chireadan i-a zâmbit şi el la rândul lui.

— E ca şi cum, i-a spus, ai crede că scorpionul este mai frumos decât păianjenul pentru că ea are o coadă drăguţă. Fereşte-te, Geralt. Nu eşti primul care o apreciază astfel, neştiind că şi-a făcut o armă din harul şi din frumuseţea sa. O armă pe care o foloseşte foarte abil şi fără scrupule. Ceea ce, desigur, n-o împiedică să fie o femeie de o frumuseţe fascinantă. Nu negi, aşa-i?

Geralt s-a uitat brusc la elf. Pentru a doua oară i se părea că vede urme de fard pe faţa lui. L-a surprins la fel de mult precum cuvintele lui Chireadan. Elfii de rasă pură nu obişnuiesc să se uite după femeile oamenilor, nici măcar după cele foarte frumoase. Cât despre Yennefer, deşi atractivă în felul său, nu era o frumuseţe răpitoare.

Gusturile nu se discută, dar, de fapt, puţine vrăjitoare sunt considerate „drăguţe”. Toate provin din cercurile sociale în care fetele au un destin comun, acela de a se mărita. Cui i-ar trece prin gând să-şi condamne fiica la ani de studiu chinuitor şi la tortura mutaţiilor somatice, atunci când ar putea s-o mărite şi, pe cat posibil, să creeze relaţii profitabile? Cine şi-ar dori să aibă o vrăjitoare în familie? În ciuda respectului de care se bucură vrăjitorii, familia unei vrăjitoare n-are nici cel mai mic beneficiu de pe urma ei, pentru că, înainte de a-şi termina şcoala, întrerupe orice legătură cu rudele – de-aici înainte contează numai confreria. Acesta este motivul pentru care devin vrăjitoare numai fetele care n-au nicio şansă să-şi găsească un soţ.

Spre deosebire de preotese şi de druide care primesc fără nicio tragere de inimă fete infirme sau urâte, vrăjitorii acceptă pe oricine îşi demonstrează predispoziţia. În cazul

în care copila a trecut prin ciurul şi dârmonul primilor ani de ucenicie, începe să opereze magia – îndreaptă şi egalează picioarele, repară oasele prost sudate, lipeşte buzele de iepure, elimină cicatricele, semnele din naştere şi urmele lăsate de vărsatul-de-vânt. Tânăra vrăjitoare devine din ce în ce mai „atractivă”, aşa cum o cere prestigiul profesiei. Rezultatul: femei pseudofrumoase, cu ochi răi, urâţi şi reci. Urâţenii care n-o să-şi uite niciodată hidoşenia acoperită de masca magică, ascunsă nu pentru a o face fericită, ci pentru prestigiul profesiei.

Nu Geralt nu l-a înţeles pe Chireadan. Ochii lui, ochii de vânător, înregistraseră prea multe detalii.

— Nu, Chireadan, i-a răspuns la întrebare. Nu te contrazic. Îţi mulţumesc chiar, pentru avertisment. Dar acum este vorba doar de Jaskier. A suferit din cauza mea, în prezenţa mea. N-am putut să-l salvez, n-am ştiut cum să-l ajut. Dacă aş şti că s-ar vindeca, m-aş aşeza cu fundul gol pe un scorpion.

— De asta trebuie să ai cel mai mult grijă, i-a zâmbit elful enigmatic. Pentru că Yennefer ştie şi îi place să facă uz de astfel de informaţii. Să n-ai încredere în ea, Geralt. Este primejdioasă.

Nu i-a răspuns.

La etaj a scârţâit o uşă. Yennefer a apărut în capătul scării, sprijinită de balustradă.

— Vânătorule, poţi să vii un minut?

— Desigur.

Vrăjitoarea s-a rezemat cu spatele de uşa uneia dintre cele câteva odăi mai mult sau mai puţin mobilate, în care fusese instalat trubadurul beteag. Vânătorul s-a apropiat, privind-o în tăcere. I-a văzut braţul stâng, un pic mai lung decât cel drept. Nasul, un pic cam mare. Gura, cam prea subţire. Bărbia, cam prea retrasă. Sprâncenele, neregulate. Ochii…

A văzut prea multe detalii. În zadar.

— Care-i treaba cu Jaskier?

— Te îndoieşti de abilităţile mele?

A continuat s-o privească. Avea silueta unei tinere de

douăzeci de ani, dar a preferat să nu încerce să-i ghicească vârsta reală. Se mişca întotdeauna cu o graţie naturală, autentică. Nu, era imposibil să ghicească cum era înainte, ce avusese de corectat. A încetat să se mai gândească la ea, n-avea niciun sens.

— Talentatul tău partener o să se înzdrăvenească, i-a spus. O să-şi recupereze capacităţile vocale.

— Toată recunoştinţa mea, Yennefer.

I-a zâmbit.

— Vei avea ocazia să mi-o dovedeşti.

— Pot să mă duc să-l văd?

A tăcut pentru o clipă, apoi s-a uitat la el cu un zâmbet ciudat, tamburinând cu degetele pe cadrul uşii.

— Desigur. Du-te.

Medalionul de la gâtul vânătorului a început să vibreze puternic.

În mijlocul podelei ardea cu o lumină lăptoasă un glob de sticlă de mărimea unui pepene mic. Sfera marca centrul unei stele cu nouă colţuri, trasată cu exactitate, ajungând cu extremităţile până în colţurile şi la pereţii odăii. În interiorul stelei era înscrisă o pentagramă vopsită cu roşu, ale cărei capete erau marcate cu lumânări negre înfipte în sfeşnice cu forme bizare. Lumânări negre ardeau şi la căpătâiul patului în care zăcea Jaskier, învelit cu blănuri de oaie. Poetul respira calm, nu mai tuşea şi nu mai urla, îi dispăruse de pe faţă grimasa de durere, fiind înlocuită cu un zâmbet idiot, plin de fericire.

— Doarme, a spus Yennefer. Şi visează.

Geralt s-a uitat la desenele de pe podea. Magia ascunsă în ele era palpabilă, dar ştia că era o magie adormită, latentă. I-a amintit de hârâitul monoton al respiraţiei unui leu adormit, dar l-a dus cu gândul şi la ceea ce putea fi răgetul unui leu.

— Ce înseamnă asta, Yennefer?

— O păcăleală.

— Pentru cine?

— Pentru tine, deocamdată. Vrăjitoarea a întors cheia în broască, apoi a ascuns-o în mână. Cheia a dispărut.

— M-ai prins, a spus el cu răceală. Acum ce urmează? Să atentezi la virginitatea mea?

— Nu te umfla în pene.

Yennefer s-a aşezat pe marginea patului. Jaskier, zâmbind în continuare ca un cretin, a gemut încet. Era, fără îndoială, un geamăt de plăcere.

— Ce se întâmplă, Yennefer? Dacă e un joc, n-am de unde să-i cunosc regulile.

— Ţi-am spus, a început ea, că obţin de fiecare dată ceea ce vreau. De data aceasta întâmplarea face să vreau ceva de la Jaskier. O să-l iau şi o să ne despărţim. Nu te teme, nu i se va întâmpla nimic rău…

— Ciudăţeniile pe care le-ai înşirat pe podea, a întrerupt-o, servesc la invocarea demonilor. Şi acolo unde sunt invocaţi demonii, întotdeauna i se întâmplă cuiva ceva rău. N-o să îngădui aşa ceva.

— … N-o să se-atingă nimeni de niciun fir de păr din capul lui, a continuat vrăjitoarea, neacordând nicio atenţie cuvintelor lui. Vocea îi va fi chiar mai frumoasă şi va fi foarte mulţumit, foarte fericit. Toată lumea va fi fericită. Şi o să ne despărţim fără regrete, fără ranchiuni.

— Ah, Virginia, a gemut Jaskier fără să deschidă ochii. Ce frumoşi sunt sânii tăi, mai delicaţi decât puful lebedelor… Virginia…

— Şi-a pierdut minţile? Delirează?

— Visează, i-a zâmbit Yennefer. Dorinţa i se îndeplineşte în vis. I-am sondat în profunzime creierul. N-am dat peste cine ştie ce. Câteva trucuri murdare, câteva vise, multă poezie. Mai nimic. Pecetea, care închidea sticla geniului, Geralt. Ştiu că nu-i la trubadur, ci la tine. Te rog să mi-o dai.

— La ce-ţi trebuie?

— Cum să-ţi răspund la întrebarea asta? i-a zâmbit cu duşmănie vrăjitoarea. Hai să încerc totuşi: îţi pasă pe naiba, vânătorule. Te satisface răspunsul ăsta?

— Nu, i-a zâmbit, la fel de duşmănos. Nu mă satisface. Dar nu trebuie să te simţi vinovată, Yennefer. Nu sunt uşor de satisfăcut. Până în prezent au izbutit numai oamenii aflaţi peste medie.

— Păcat. Prin urmare, rămâi nesatisfăcut. Tu pierzi. Pecetea, te rog. Nu face mutre, căci nu se potrivesc cu tipul tău de frumuseţe şi cu tenul. Dacă nu ţi-ai dat seama, abia ai început să-mi dai ceea ce-mi datorezi. Pecetea este prima tranşă din preţul pentru vocea cântăreţului.

— După cum văd, ai împărţit preţul în mai multe tranşe, a spus el cu răceală. Bine. Trebuia să mă aştept la aşa ceva şi m-am aşteptat. Dar hai să fie un târg cinstit, Yennefer. Ţi-am cumpărat ajutorul. Şi-l voi plăti.

Ea şi-a strâmbat buzele într-un zâmbet, dar ochii violeţi nu i s-au îmblânzit, i-au rămas reci.

— În privinţa asta, vânătorule, nu trebuie să ai nicio îndoială.

— Eu voi plăti, i-a repetat. Şi nu Jaskier. Îl duc de-aici într-un loc mai sigur. După aceea, mă voi întoarce, voi plăti a doua tranşă şi pe celelalte. Cât despre prima…

Şi-a strecurat mâna în buzunarul secret de la brâu, a scos pecetea de aramă gravată cu o stea şi cu o cruce ruptă.

— Te rog, ia-o. Nu ca pe o tranşă. Ia-o de la un vânător ca dovadă a recunoştinţei pentru amabilitatea cu care l-ai tratat, spre deosebire de majoritatea confraţilor tăi. Ia-o ca pe o dovadă de bunăvoinţă, care ar trebui să te convingă că după ce mă voi ocupa de siguranţa prietenului meu, mă voi întoarce aici să-ţi plătesc. Nu am distins scorpionul printre flori, Yennefer. Sunt gata să plătesc pentru neglijenţa mea.

— Frumos discurs, şi-a încrucişat braţele la piept vrăjitoarea. Emoţionant şi patetic. Ce păcat că e în zadar. Am nevoie de Jaskier şi va rămâne aici.

— S-a aflat odată în apropierea celui pe care intenţionezi să-l atragi aici. Geralt a arătat modelele de pe podea. Când o să-ţi termini opera şi o să-l atragi pe geniu în această încăpere, în ciuda promisiunilor tale, Jaskier va suferi, probabil, chiar mai rău decât înainte. Pentru că, la urma urmei, este vorba despre creatura din sticlă pe care o vrei de data aceasta, nu? Ai de gând s-o iei în stăpânire, pentru a o obliga să te slujească, nu-i aşa? Nu-i nevoie să-mi răspunzi, ştiu, îmi pasă pe naiba. N-ai decât să faci ce vrei, invocă-ţi aici şi zece demoni. Dar fără Jaskier. Dacă îl expui

pe prietenul meu, acesta nu va mai fi un târg corect, Yennefer, şi nu vei mai avea dreptul să-mi ceri plata. Nu te voi lăsa…

S-a oprit.

— Mă întrebam când o să simţi, a chicotit vrăjitoarea.

Geralt şi-a flexat muşchii, şi-a încordat toată voinţa, şi-a strâns maxilarele până la durere. Nu i-a servit la nimic. Era încremenit ca o statuie de piatră, ca un par înfipt în pământ. Nu putea nici măcar să mişte un deget în cizmă.

— Te ştiam capabil să interceptezi o vrajă care ţi se aruncă direct, a spus Yennefer. Ştiam, de asemenea, că, înainte de orice, vei încerca să mă impresionezi prin elocvenţă. Dar în timp ce pălăvrăgeai, farmecul atârnat deasupra ta a acţionat şi, treptat-treptat, te-a învăluit. Acum poţi doar să vorbeşti. Dar nu-ţi mai bate capul să mă impresionezi. Îţi cunosc elocvenţa. Dacă mai continui să stărui în această direcţie, strici efectul.

— Chireadan… a rostit el cu greu, încercând să mai lupte cu paralizia magică. Chireadan o să-şi dea seama că ai pus ceva la cale. O să se prindă în curând, este din ce în ce mai bănuitor, pentru că nu are încredere în tine, Yennefer. N-a avut încredere în tine de la început…

Vrăjitoarea a făcut un gest larg. Pereţii camerei s-au înceţoşat şi au căpătat o structură şi o culoare omogene, cenuşiu tulbure. Uşile şi ferestrele au dispărut, au dispărut până şi perdelele pline de praf şi tablourile pătate de muşte de pe pereţi.

— Şi ce dacă îşi dă seama Chireadan? a spus cu răutate. O să-ţi sară în ajutor? Prin bariera mea nu trece nimeni. Dar Chireadan n-o să sară niciodată, nu face nimic împotriva mea. Nimic. Este sub vraja mea. Nu, nu-i vorba de farmece, n-am făcut nimic în sensul ăsta. Este chimia pură a organismului. S-a îndrăgostit de mine, blegul. Nu ştiai asta? Se gândea chiar să-l provoace la duel pe Beau, poţi să-ţi imaginezi? Un elf gelos. Se întâmplă rar. Geralt, n-am ales din întâmplare această casă.

— Beau Berrant, Chireadan, Errdil, Jaskier. Într-adevăr, îţi atingi obiectivele în cel mai simplu mod. Dar pe mine,

Yennefer, n-o să mă foloseşti.

— O să te folosesc, o să te folosesc. Vrăjitoarea s-a ridicat din pat, s-a apropiat de el, sărind cu atenţie peste semnele şi simbolurile trasate pe podea. Ţi-am spus că încă îmi eşti dator pentru vindecarea poetului. Este vorba despre un moft, un mic favor. După ce termin ceea ce am de făcut aici, în curând, am şi plecat din Rinde, dar mai am încă ceva în oraşul ăsta… de plătit nişte… poliţe, hai să-i spunem. Am promis mai multor persoane ceva, şi întotdeauna mă ţin de cuvânt. Însă, cum nu prea am timp, tu vei îndeplini aceste promisiuni pentru mine.

S-a zbătut, s-a zbătut cu toată puterea lui. Zadarnic.

— Nu te mai osteni, vânătorule, i-a zâmbit cu răutate. Nu-ţi ajută la nimic. Ai o voinţă puternică şi o rezistenţă deosebită la magie, dar cu mine şi cu vrăjile mele nu te poţi pune. Şi mai termină cu circul ăsta. Nu încerca să mă fascinezi cu masculinitatea ta dură şi orgolioasă. Te crezi orgolios şi dur. Pentru a-ţi salva prietenul, ai fi fost gata să faci totul pentru mine, chiar şi fără nicio vrajă, ai fi plătit orice preţ, mi-ai fi lins încălţările. Poate şi altceva, dacă n-aş fi avut chef să mă distrez.

Tăcea. Yennefer stătea în faţa lui, zâmbind şi jucându-se cu steluţa de obsidian cu briliante, care străluceau pe panglica de catifea de la gât.

— Încă din dormitorul lui Beau, a continuat, după ce-am schimbat câteva vorbe, am ştiut cine eşti. Şi am ştiut şi în ce monedă o să-ţi cer plata. Poliţele mele din Rinde ar fi putut fi rezolvate de toată lumea, chiar şi de Chireadan. Dar ai să le rezolvi tu, pentru că va trebui să-mi plăteşti. Pentru aroganţa ta falsă, pentru privirea ta rece, pentru ochii care-ţi umblă după orice detaliu, pentru chipul tău de marmură, precum şi pentru tonul tău sarcastic. Pentru îndrăzneala de a sta faţă în faţă cu Yennefer de Vengerberg şi de-a o considera o arogantă egoistă, o vrăjitoare de rea-credinţă, în timp ce te holbai la sânii ei săpuniţi. O să plăteşti, Geralt din Rivia!

L-a apucat de păr cu ambele mâini şi l-a sărutat violent pe buze, aspirându-l ca un vampir. Medalionul îi tremura în

jurul gâtului, Geralt avea senzaţia că lănţişorul se micşorează şi-l strânge ca un garou. În minte i-a fulgerat ceva, în urechi a început o hărmălaie teribilă. N-a mai văzut ochii violeţi ai vrăjitoarei, s-a prăbuşit în beznă.

Stătea în genunchi. Yennefer îi vorbea cu un glas blând, tandru.

— Ţii minte?

— Da, doamnă.

Aceea era vocea ei.

— Du-te, prin urmare, şi urmează-mi instrucţiunile.

— În ordine, doamnă.

— Poţi să-mi săruţi mâna.

— Mulţumesc, doamnă.

A simţit că se apropie de ea în genunchi. În cap îi zumzăiau zeci de mii de albine. Mâna îi mirosea a liliac şi a agrişe. Liliac şi agrişe… liliac şi agrişe… O strălucire. Beznă.

Balustrada, treptele. Faţa lui Chireadan.

— Geralt! Ce-i cu tine? Geralt, încotro?

— Trebuie să… Propria lui voce. Trebuie să plec…

— Pe toţi zeii! Uită-te la ochii lui!

Faţa lui Vratimir, schimonosită de groază. Faţa lui Errdil. Şi vocea lui Chireadan.

— Nu! Errdil, nu! Nu-l atingeţi şi nu încercaţi să-l opriţi! Dă-te la o parte, Errdil! Dă-te din calea lui!

Parfumul de liliac şi de agrişe. De liliac şi de agrişe…

Uşa. Explozia soarelui. Căldura. Sufocantă. Parfumul de liliac şi de agrişe. Va fi o furtună, şi-a spus.

Şi acesta a fost ultimul său gând conştient.

VI

Beznă. Parfum…

Parfum? Nu, miros. Putoare de urină, de paie putrede şi de cârpe ude. Putoare de torţă fumegândă împlântată în suport de fier încorporat în peretele din blocuri de piatră inegale. Umbră proiectată de torţe, umbră pe podeaua acoperită de paie…

Umbră de la baruri.

Vânătorul a tras o înjurătură.

— În sfârşit. A simţit cum cineva îl ridică şi-l sprijină cu spatele de peretele jilav. De-acum începeam să-mi fac griji că nu-ţi mai revii.

— Chireadan? Unde... La naiba, capul mi-e plin ca o baniţă... Unde suntem?

— Tu unde crezi?

Geralt şi-a frecat faţa, a privit în jur. De peretele opus erau rezemaţi trei flenduroşi. Îi vedea nedesluşit, aflându-se în locul cel mai depărtat de lumina dată de torţe, în întunericul aproape complet. Lângă zăbrelele care îi despărţeau de coridorul luminat era ghemuit ceva ce părea un maldăr de zdrenţe. De fapt era un bătrân, slab, cu nasul ca un cioc de barză. Lungimea pletelor răsucite ca nişte păstăi şi îmbrăcămintea dovedeau că nu stătea acolo de ieri.

— Ne-au aruncat într-o temniţă, s-a încruntat.

— Mă bucur, a spus elful, că ţi-ai redobândit capacitatea de a trage concluzii logice.

— La naiba... Şi Jaskier? De când stăm aici? Cât timp a trecut de când...

— Nu ştiu. Ca şi tine, am fost inconştient când m-au zvârlit aici. Chireadan şi-a aranjat paiele şi s-a întins pe spate. Mai contează?

— Bineînţeles, la naiba! Yennefer... şi Jaskier. Jaskier este acolo, în mâinile ei, şi ea pune la cale... Hei, voi de colo! De când ne-au închis aici?

Zdrenţăroşii au şuşotit între ei. Niciunul n-a răspuns.

— Sunteţi surzi? a scuipat Geralt, văzând că nu scăpase de gustul metalic din gură. Vă întreb, cât e ceasul acum, în care parte a zilei suntem? Este noapte? Cred că ştiţi, când v-au adus de mâncare?

Zdrenţăroşii au şuşotit din nou, au tuşit.

— Conaşuli, a spus în cele din urmă unul dintre ei. Lăsaţî-ni în paci şi nu vorbiţi cu noi, vă rugăm. Suntem hoţi cumsâcadi, nu prizonieri politici. N-avem nimica cu otorităţâli. Am furat numa’ câti ceva.

— Faciţ bini, a zis celălalt. Voi, conaşâlor, cu colţu’ vost’,

şi noi cu a nost’. Fiicari cu a lui.

Chireadan a pufnit. Vânătorul a scuipat.

— Chiar aşa, a îngânat bătrânul bărbos cu nasul lung. Fiecari îşi vedi di treaba lui.

— Ce-ai, tataie, l-a întrebat în bătaie de joc elful, cu cine ţii, cu ei sau cu noi? În care bandă eşti?

— Cu niciuna, a răspuns mândru bătrânelul. Pentru cî mi-s nevinovat.

Geralt a scuipat din nou.

— Chireadan? l-a întrebat, frecându-şi tâmplele. Cum e cu atacul asupra autorităţilor… Aşa este?

— Absolut. Nu-ţi mai aminteşti?

— Am ieşit în stradă… Oamenii se uitau la mine… Apoi… Apoi am fost la prăvălie…

— La amanet, şi-a coborât vocea elful. Te-ai dus la amanet. Nici n-ai intrat bine, că i-ai şi spart faţa proprietarului. Da’ rău. Rău de-a binelea.

Vânătorul a strecurat o sudalmă printre dinţi.

— Cămătarul s-a prăbuşit la pământ, a continuat în şoaptă Chireadan. Şi i-ai dat câteva şuturi în părţile sensibile. Un slujitor i-a sărit în ajutor stăpânului. L-ai aruncat pe fereastră, direct în drum.

— Mă tem, a murmurat Geralt, că nu m-am oprit aici.

— Ai şi de ce. Ai ieşit de la amanet şi mărşăluiai pe mijlocul drumului, dădeai peste trecători şi strigai nu ştiu ce prostii despre onoarea unei doamne. S-au ţinut după tine câţiva oameni, printre care mă aflam şi eu împreună cu Errdil şi Vratimir. Atunci, te-ai oprit în faţa casei spiţerului Nasdedafin, ai intrat şi după un răstimp ai fost din nou în stradă, trăgându-l de picior pe Nasdedafin. Şi ai ţinut un fel de discurs mulţimii.

— Ce spuneam?

— Practic, ai adus la cunoştinţă publicului faptul că un bărbat care se respectă nu ar trebui să trateze prostituatele profesioniste drept curve, pentru că este meschin şi dezgustător. Iar folosirea cuvântului „curvă”, în legătură cu o femeie căreia nu i-ai tras-o niciodată şi care n-a făcut-o niciodată pentru bani, este absolut jenantă şi demnă de

pedeapsă. Ai strigat sus şi tare că pedeapsa va fi aplicată la faţa locului şi va fi pe măsura ticăloşiei. I-ai băgat capul spiţerului între genunchii tăi, i-ai dat jos pantalonii şi i-ai înroşit fundul cu cureaua.

— Vorbeşte, Chireadan. Vorbeşte. Nu mă cruţa.

— Te-ai năpustit pe târtiţa lui Nasdedafin fără să-ţi menajezi mâinile, iar spiţerul răcnea cât îl ţineau plămânii, se văicărea, cerea ajutorul divin şi uman, implora milă, ba chiar a promis că se îndreaptă, dar bineînţeles că nu l-ai crezut. Apoi au năvălit bandiţii ăia înarmaţi, care în Rinde sunt cunoscuţi sub numele de gardieni.

— Iar eu, şi-a clătinat Geralt capul, atunci am ridicat mâna asupra autorităţilor?

— Da' de unde. Ai ridicat-o mult mai devreme. Atât cămătarul, cât şi Nasdedafin sunt în Consiliul Local. Ai aflat, fără doar şi poate, că amândoi îi cereau lui Yennefer să părăsească oraşul. Nu numai că au votat „pentru" în consiliu, dar o bârfeau prin taverne într-un hal făr' de hal.

— Mi-am dat seama mai demult. Spune mai departe. Ai rămas la gardienii locali care au dat năvală. Ei m-au aruncat în temniţă?

— Ar fi vrut ei. Oh, Geralt, ce spectacol a fost. Ce le-ai făcut, e greu de descris. Aveau săbii, bice, bastoane, topoare, iar tu doar cu un baston cu o bilă în vârf, pe care îl luaseşi elegant de la unul dintre ei. Şi după ce i-ai doborât pe toţi la pământ, ai plecat mai departe. Cei mai mulţi dintre noi ştiau încotro îţi îndrepţi paşii.

— M-aş bucura să ştiu şi eu.

— Te-ai dus la templu. Deoarece preotul Krepp, de asemenea membru al consiliului, îi dedicase lui Yennefer o grămadă de spaţiu în predicile sale. De altfel nici tu nu-ţi ţineai pentru tine opiniile cu privire la el. I-ai promis c-o să-l înveţi minte să respecte sexul frumos. Vorbind despre el, îi evitai titlul oficial, dar adăugai în schimb calificative care stârneau amuzamentul plozilor care-ţi ţineau trena.

— Aha, a bombănit Geralt. Care va să zică nu m-am limitat la blasfemie. Ce-am mai făcut? Am profanat templul?

— Nu. N-ai izbutit să intri acolo. În faţa templului te

aştepta toată trupa locală de gardieni înarmaţi cu tot arsenalul, în afară de catapultă, dacă nu mă-nşel. Credeam cu toţii c-o să te masacreze pur şi simplu. Dar n-ai mai ajuns până la ei. Te-ai prins deodată cu mâinile de cap şi ai leşinat.

— N-are rost să mai continui. Dar, Chireadan, cum de-ai ajuns şi tu în temniţă?

— Când ai căzut leşinat, mai multe gărzi te-au ridicat ca să te străpungă cu suliţele. M-am răţoit la ei. Mi-au tras un baston în cap şi m-am trezit aici în groapa asta. Fără îndoială, o să m-acuze de implicare într-o conspiraţie antiumană.

— Apropo de acuzaţie, a scrâşnit din dinţi vânătorul, ce crezi că ne-aşteaptă?

— Dacă Neville, primarul, s-a întors din capitală, a murmurat Chireadan, cine ştie… Îl cunosc. Dar, dacă nu, vom fi judecaţi de consilieri, adică, bineînţeles, şi de Nasdedafin, şi de cămătar. Şi asta înseamnă…

Elful a schiţat un gest scurt în jurul gâtului. În ciuda întunericului care guverna în subsol, gestul nu prea lăsa loc îndoielilor. Vânătorul nu i-a răspuns. Hoţii şuşoteau între ei în linişte. Bunicul întemniţat pe nedrept părea că doarme.

— Minunat, a spus în cele din urmă Geralt şi a înjurat cu năduf. Nu-i de-ajuns c-o să mă spânzure, o să mai am şi moartea ta pe conştiinţă, Chireadan. Probabil şi pe-a lui Jaskier. Nu, nu mă întrerupe. Ştiu că mi-a făcut-o Yennefer, dar eu port toată vina. A fost prostia mea. M-a fermecat, m-a făcut, aşa cum zic piticanii, bigudiu.

— Hmm… a bâiguit elful. Ce să mai spunem. Te-am avertizat în legătură cu ea. La naiba, te-am avertizat, şi chiar eu, trebuie să recunosc, am fost un mare prost. Te simţi vinovat pentru că din cauza ta mă aflu aici, dar de fapt este exact invers. Tu te afli aici din pricina mea. Aş fi putut să te opresc pe stradă, să-ţi trag una, să nu te las… Dar n-am făcut-o. Pentru că îmi era teamă că, atunci când va trece efectul farmecului, ai să te întorci… şi-ai să-i faci vreun rău. Iartă-mă.

— Te iert, fii pe pace. Pentru că nici n-ai idee cât de

puternic a fost acest farmec. Eu, dragul meu elf, dezleg în câteva minute un farmec în mod normal şi fără să leşin. N-aveai cum să mă dezlegi de farmecul lui Yennefer, şi nici să-mi tragi una, căci ai fi dat de bucluc. Adu-ţi aminte de gardieni.

— Nu m-am gândit, repet, la tine. M-am gândit la ea.

— Chireadan?

— Da?

— Ai… ai…

— Nu-mi plac cuvintele mari, l-a întrerupt elful cu un zâmbet trist. Am fost, să spunem, de-a dreptul fascinat de ea. Eşti surprins, nu-i aşa, te întrebi cum poţi fi fascinat de cineva ca ea?

Geralt a închis ochii ca să-şi amintească imaginea. Imaginea care, să zicem, evitând cuvintele mari, îl fascina în mod inexplicabil.

— Nu, Chireadan, a zis el. Nu sunt surprins.

Dinspre coridor veneau paşi greoi şi un zăngănit metalic. Umbrele a patru gardieni au umplut încăperea. O cheie a scrâşnit, bătrânul nevinovat a sărit de lângă zăbrele ca un jder şi s-a ascuns printre criminali.

— Atât de repede? a întrebat în şoaptă elful. Mă gândeam că le ia mai mult timp să ridice eşafodul…

Unul dintre gardieni, chel ca-n palmă, cu câteva fire de păr rebele deasupra gurii, l-a prins de bărbie pe vânător.

— Ăsta, a spus el în scurt timp.

Alţi doi l-au apucat pe Geralt, l-au ridicat brutal şi l-au izbit de perete. Hoţii s-au făcut mici în colţul lor, bunicuţul cu nasul lung s-a îngropat în paie. Chireadan a vrut să se ridice, dar a căzut secerat pe pământul bătătorit când a fost atins de lama sabiei în piept.

Gardianul chel, stând în faţa vânătorului, şi-a suflecat mânecile şi şi-a frecat pumnul.

— Domnul consilier Nasdedafin, a spus el, m-a trimis să vă-ntreb dacă vă simţiţi bine în pivniţa noastră. Poate aveţi nevoie de ceva? Poate vă deranjează frigul? Ah…

Geralt nu a considerat oportun să-i răspundă. Nu putea nici să-i tragă una chelului, pentru că gardienii îl împiedicau,

îl călcau pe picior cu cizmele grele.

Chelul şi-a luat un avânt scurt şi l-a lovit în stomac. Geralt şi-a încordat muşchii ca să amortizeze şocul, dar nu l-a ajutat cu nimic. Reluându-şi cu greu respiraţia, îndoit, şi-a observat pentru un scurt răstimp catarama centurii, dar gardienii l-au îndreptat din nou.

— Chiar n-ai nevoie de nimic? a continuat chelul, puţind a ceapă şi a dinţi cariaţi. Ce-o să se mai bucure domnul consilier că nu te plângi de nimic.

O nouă lovitură, în acelaşi loc. Vânătorul se sufoca şi ar fi vărsat, dacă ar fi avut ce. Chelul s-a mutat în partea cealaltă. Şi-a schimbat mâna.

Paf! Geralt s-a uitat din nou la catarama curelei. Cu toate că părea ciudat, nu era nicio gaură în tavan prin care să fie iluminat peretele.

— Ei, cum e? Chelul s-a dat îndărăt un pic, ca să-şi mai ia elan, negreşit. N-ai nicio dorinţă? Ne-a trimis domnul Nasdedafin să te întrebăm dacă n-ai vreuna. Dar de ce nu vorbeşti? Ţi-ai înghiţit limba cumva? Las' că ţi-o scot eu!

Paf!

Nici de data aceasta n-a leşinat. Şi trebuia să leşine pentru că nu-l mai ţineau mult organele interne. Pentru a leşina, trebuia să-l determine pe chel să…

Gardianul a scuipat, a rânjit, şi-a frecat din nou pumnul.

— Ei, care-i treaba? Nicio dorinţă?

— Una singură… a gemut vânătorul, abia ridicându-şi capul. Să crăpi tu, nenorocitule.

Chelul a scrâşnit din dinţi, a făcut un pas înapoi, luându-şi avânt, intenţionând de această dată, în conformitate cu planul lui Geralt, să-i tragă una în cap. Dar lovitura nu şi-a atins ţinta. Gardianul a chercăit instantaneu ca un curcan, s-a înroşit, s-a apucat cu ambele mâini de burtă, a urlat, a răcnit de durere…

Şi a pocnit.

VII

— Şi eu ce să vă fac?

Panglica orbitoare a unui fulger a scrijelit cerul întunecat de dincolo de fereastră, urmată la scurt timp de bubuitura stridentă şi prelungită a unui tunet. Aversa s-a înteţit, nori groşi pluteau peste Rinde.

Geralt şi Chireadan, aşezaţi pe o laviţă, sub o tapiserie mare reprezentându-l pe Profetul Lobodă păscându-şi oile, tăceau, cu capetele lăsate umil în jos. Primarul Neville se plimba de colo-colo prin odaie, oftând şi pufnind furios.

— Fir-aţi ai dracului, vrăjitorii naibii! a ţipat brusc şi s-a oprit. V-a căşunat pe oraşul meu, sau ce? N-aţi găsit alt oraş pe lumea asta, sau ce?

Elful şi vânătorul tăceau.

— Aşa ceva… se sufoca primarul. Temnicerul să… ca o roşie! Numai pulpa rămasă! Un terci roşu! Este inuman!

— Inuman şi profan, a repetat preotul Krepp, prezent în sala oficială a primăriei. Atât de inuman încât şi un tâmpit poate să-şi dea seama cine a fost în spatele porcăriei. Da, primarule. Îl cunoaştem amândoi de-atât timp pe Chireadan, iar acesta, care se dă drept vânător, n-ar fi avut destulă Forţă ca să-l aducă pe temnicer în halul acela. Totul se trage de la Yennefer, vrăjitoarea aia blestemată de zei!

De dincolo de fereastră, de parc-ar fi vrut să confirme cuvintele preotului, a duduit un trăsnet.

— Ea este, nimeni altcineva, a continuat Krepp. Nu încape nicio îndoială. Cine, dacă nu Yennefer, vrea să se răzbune pe domnul consilier Nasdedafin?

— Ha, ha, ha, a pufnit în râs primarul. De el, ca să fiu sincer, îmi pasă cel mai puţin. Nasdedafin urzeşte împotriva mea, îmi bagă beţe-n roate, îmi suflă-n ceafă, îmi pândeşte biroul. De-acum nimeni nu-şi mai pleacă urechea la ce spune el. O să-şi amintească toată lumea cum a încasat-o la fund…

— Nu mai lipseşte decât să începeţi să aplaudaţi această crimă, domnule Neville, s-a încruntat Krepp. Vă reamintesc că, dacă nu i-aş fi aruncat vânătorului un exorcism, ar fi ridicat mâna asupra mea şi a Maiestăţii templului…

— Pentru că nici dumneata n-ai iertat-o şi ai vorbit urât despre ea în predici, Krepp. Chiar şi Berrant s-a plâns de

dumneata. Hai să spunem lucrurilor pe nume. Aţi auzit, canaliilor? Primarul s-a răstit din nou la Geralt şi la Chireadan. N-aveţi nicio scuză! Eu n-am să închid ochii la astfel de aventuri pe-aici, pe la noi! Haide, daţi-i drumul, spuneţi-mi tot ce-aveţi de spus în apărarea voastră, pentru că altfel, mă jur pe toate relicvele, o să vă joc de-o să mă ţineţi minte până-n ceasul morţii! Mărturisiţi-mi totul, ca la spovadă!

Chireadan a oftat cu năduf şi s-a uitat spre vânător în mod semnificativ şi rugător. Geralt a oftat şi el la rândul său, apoi şi-a dres glasul.

Şi a spus totul. În fine, aproape totul.

— Deci asta era, a zis preotul după o pauză. Ce poveste minunată! Un geniu slobozit din prinsoare. Şi o vrăjitoare care-şi doreşte cu înverşunare să-l prindă. Frumoasă combinaţie. Care s-ar putea termina prost, foarte prost.

— Ce-i acela un geniu? a întrebat Neville. Şi ce treabă are Yennefer cu el?

— Vrăjitorii, a explicat Krepp, îşi iau puterea de la forţele naturii, mai precis de la aşa-numitele Patru Elemente Primordiale, numite în mod obişnuit elementali. Aer, apă, foc şi pământ. Fiecare dintre aceşti elementali are propria sa Dimensiune, în jargonul vrăjitorilor numită Plan. Există, aşadar, Planul Apei, Planul Focului şi aşa mai departe. Aceste Dimensiuni, inaccesibile pentru noi, sunt populate de creaturi numite genii…

— Numite în legende, l-a întrerupt vânătorul. Pentru că din câte ştiu eu…

— Nu mă întrerupe, i-a tăiat-o Krepp. S-a văzut clar din ce-ai povestit, vânătorule, că nu ştii prea multe. Aşadar, ţine-ţi gura şi ascultă ce au de spus alţii mai înţelepţi decât tine. Revenind la genii, acestea sunt de patru tipuri, aşa cum sunt şi patru Planuri. Sunt acei d’jinni, esenţe de Aer, maride, asociate cu elementul de Apă, ifrite, care sunt genii de Foc, şi d’ao, genii de Pământ…

— Îmi pui răbdarea la-ncercare de-acum, Krepp, a intervenit Neville. Doar nu suntem la şcoala templului, ca să ne dai dumneata lecţii. Spune-ne pe scurt, ce vrea Yennefer

de la acest geniu?

— Un astfel de geniu, primarule, este un rezervor viu de energie magică. Vrăjitorul care are la dispoziţie o asemenea creatură poate orienta această energie sub formă de vrăji. Prin urmare, el nu mai trebuie să se chinuie ca să-şi extragă Forţa din natură, o va face geniul pentru el. Astfel, puterea vrăjitorului devine colosală, omnipotentă…

— Eu n-am auzit până acum de vrăjitori atotputernici, s-a strâmbat Neville. Dimpotrivă, puterea pe care cei mai mulţi dintre ei pretind c-o au este exagerată. Aia nu pot, aialaltă nici atât…

— Vrăjitorul Stammelford, l-a întrerupt preotul, reluându-şi tonul, postura şi mina de lector universitar, odată a mutat un munte întreg, pentru că îi obtura viziunea din turnul său. Nimeni n-a mai izbutit vreodată, nici înainte, nici după aceea, să facă aşa ceva. Deoarece Stammelford, după cum se povesteşte, avea în slujba sa un d’ao, un geniu al Pământului. Există documente care consemnează fapte de aceeaşi anvergură, ale altor vrăjitori. Valurile uriaşe şi ploile devastatoare sunt, fără îndoială, opera maridelor. Coloanele de foc, incendiile şi exploziile sunt provocate de ifritele de foc…

— Tornadele, uraganele, zborurile deasupra pământului, a murmurat Geralt. Geoffrey Monck.

— Asta-i drept. Dar mai ştii câte ceva, din câte văd. Krepp l-a privit cu amabilitate. Se spune că bătrânul Monck a găsit o modalitate de a-i pune la treabă pe d’jinni, geniile Aerului. După cum se zvonea, erau mai mulţi. A trebuit să-i ţină în sticle şi să-i folosească pe rând după cum avea nevoie, câte trei dorinţe de la fiecare. Deoarece geniul, domnilor, trebuie să îndeplinească doar trei dorinţe, şi apoi este liber să se refugieze în dimensiunea sa.

— Acela de pe malul râului n-a îndeplinit niciuna, a spus ferm Geralt. Fără să stea pe gânduri, a sărit la gâtul lui Jaskier.

— Geniile, a replicat cu nasul pe sus Krepp, sunt creaturi răutăcioase şi perverse. Îi urăsc pe cei care îi închid în sticle şi le poruncesc să mute munţii din loc. Ei fac totul pentru a

preveni pronunţarea dorinţelor, şi, când n-au încotro, le îndeplinesc într-un mod prea dificil de controlat şi de prevăzut. Uneori, pur şi simplu, literalmente, astfel încât trebuie mare atenţie la formularea dorinţelor. Pentru a subjuga un geniu, trebuie să ai o voinţă de fier, nervi de oţel, o Forţă puternică şi destule abilităţi. Din cele povestite, abilităţile tale, vânătorule, erau prea mici.

— Prea mici pentru a-l îmblânzi pe bastardul acela, a fost de acord Geralt. Dar l-am alungat, a luat-o la goană de a şuierat văzduhul. Şi asta înseamnă totuşi ceva. Yennefer, desigur, a râs de exorcismul meu…

— Cum a fost exorcismul? repetă-l.

Vânătorul l-a repetat cuvânt cu cuvânt.

— Ce? Preotul mai întâi a pălit, s-a înroşit, apoi a devenit livid. Cum îndrăzneşti! Îţi baţi joc de mine?

— Iertaţi-mă, s-a bâlbâit Geralt. Sincer vorbind, nu cunosc… sensul acestor vorbe.

— Atunci nu mai repeta ceea ce nu cunoşti! Nu-mi dau seama unde-ai fi putut auzi porcăriile astea!

— Gata, şi-a fluturat mâna primarul. Ne pierdem timpul. Bun. Ştim deja de ce are nevoie vrăjitoarea de un geniu. Dar ai spus, Krepp, că nu e prea bine. Ce nu este bine? Şi las-o să-l prindă şi s-o ia dracu', de ce să-mi fac eu griji? Mă gândesc că…

Nimeni n-a aflat vreodată la ce se gândea la momentul respectiv Neville, dacă nu cumva o fi fost vreo lăudăroşenie. Pe peretele de lângă tapiseria cu Profetul Lobodă a apărut dintr-odată un pătrat luminos, fulgerător, apoi a aterizat în centrul sălii primăriei… Jaskier.

— Nevinovat! a strigat poetul cu o voce pură şi melodioasă de tenor, stând pe podea şi privind confuz la cei din jur. Nevinovat! Vrăjitorul este nevinovat! Mi-aş dori să fiţi convinşi de asta!

— Jaskier! a strigat Geralt, ţinându-l pe Krepp, aparent pregătit pentru exorcizare, şi cine ştie, poate chiar pentru o vrajă. Cum ai… aici… Jaskier!

— Geralt! bardul a ţâşnit de pe podea.

— Jaskier!

— Cine-i ăsta? a strigat Neville. La naiba, dacă nu încetaţi cu vrăjile, nu mai răspund de mine. Doar v-am spus că în Rinde nu este îngăduită magia! Mai întai trebuie depusă o cerere scrisă, apoi se plătesc impozit şi taxă de timbru... Dar ia staţi aşa! Nu cumva este cântăreţul luat ostatic de vrăjitoare?

— Jaskier, a repetat Geralt ţinându-l pe poet de umeri. Cum ai ajuns aici?

— Nu ştiu, a declarat bardul cu o expresie tâmpă şi neliniştită. Ca să fiu sincer, nu sunt conştient de ceea ce mi se întâmplă. Nu-mi amintesc mare lucru, şi să mă ia naiba dacă ştiu când am trăit în realitate şi când a fost un coşmar. Îmi amintesc, cu toate acestea, de o brunetă frumuşică, cu ochii de foc...

— Ce tot baţi câmpii cu bruneta, l-a întrerupt Neville furios. Treci la subiect, domnule, la subiect. Urlai că vânătorul este nevinovat. Ce vrei să spui cu asta? Că Nasdedafin şi-a articulat cu mâna lui propriul fund? Pentru că, dacă vânătorul este nevinovat, nu se putea întâmpla altfel. Că doar n-a fost o halucinaţie colectivă.

— Eu habar n-am de funduri sau de halucinaţii, a spus Jaskier cu mândrie. Nici de vreun nas de dafin. Vă spun din nou, ultimul lucru pe care mi-l amintesc este o femeie îmbrăcată elegant într-o combinaţie rafinată de alb şi negru. Cea anterior menţionată m-a aruncat brutal într-o gaură strălucitoare, care nu putea fi altceva decât un portal magic. Şi înainte mi-a dat niscaiva porunci clare şi categorice. După sosirea la locul cu pricina trebuia să rostesc fără întârziere, şi citez: „Dorinţa mea este de a-i convinge că vânătorul nu este de vină pentru ceea ce s-a întâmplat. Aceasta este dorinţa mea, şi nu alta.” Exact acestea au fost vorbele ei. Bineînţeles c-am vrut s-o întreb ce vrea să spună cu asta, care-i treaba şi la ce bun toate astea. Bruneta nu m-a lăsat să scot niciun cuvânt. M-a insultat destul de lipsit de eleganţă, m-a luat de gât şi m-a împins în portal. Asta e tot. Şi acum...

Jaskier s-a ridicat, şi-a scuturat de praf dubletul, şi-a aranjat gulerul şi jaboul murdar, dar fantezist.

— ... Vreţi să-mi spuneţi, domnilor, cum se numeşte şi unde se află cel mai bun han din oraş?

— În oraşul meu toate hanurile sunt bune, a zis răspicat Neville. Dar, înainte de a te convinge de acest lucru, ai să treci pe la cea mai bună temniţă din oraş. Tu şi tovarăşii tăi. Încă nu sunteţi liberi, ticăloşilor, vă aduc aminte! Ia uită-te la ei! Unul spune poveşti de adormit copiii, altul iese din perete şi strigă despre nevinovăţia celuilalt şi vrea să fie crezut. Mai are şi îndrăzneala de a dori...

— Pe toţi zeii! s-a luat preotul brusc de chelie. Acum înţeleg! Dorinţa! Ultima dorinţă!

— Ce-i cu tine, Krepp? a ridicat primarul din sprânceană. Ai luat-o razna?

— Ultima dorinţă! a repetat preotul. L-a obligat pe bard să pronunţe ultima ei dorinţă, a treia dorinţă. N-avea cum să-l subjuge pe geniu până nu îi îndeplinea această dorinţă. Yennefer i-a întins o capcană magică şi, probabil, l-a capturat pe geniu înainte de a putea scăpa în propria sa dimensiune! Domnule Neville, trebuie neapărat...

Dincolo de fereastră s-a auzit un tunet. Atât de puternic, că s-au zguduit pereţii.

— La naiba, a bombănit primarul, îndreptându-se spre fereastră. N-a căzut prea departe. Trag nădejde că nu-i o casă, incendiu îmi mai lipsea... Zei! Uitaţi-vă la asta! Uitaţi-vă! Krepp! Ce-i asta?

Toţi ca unul s-au năpustit spre fereastră.

— Vai! a ţipat Jaskier, ţinându-se de gât. Ăsta-i! Ăsta-i nemernicul care m-a strangulat!

— D'jinn! a strigat Krepp. Geniul Aerului!

— Deasupra hanului lui Errdil! a exclamat Chireadan. Pe acoperiş!

— L-a prins vrăjitoarea! Preotul s-a aplecat atât de tare, încât nu mai avea mult şi cădea. Vedeţi lumina magică? L-a prins în capcană!

Geralt privea tăcut.

Cândva, cu ani în urmă, când nu era decât un mucos care-şi urma studiile în Kaer Morhen, Cuibul Vânătorilor, împreună cu colegul său Eskel capturase un bondar mare în

pădure, pe care l-au legat apoi de picioare de un urcior de pe masă cu un fir lung scos din cămaşă. Mureau de râs privind piruetele bondarului priponit în lesă, până când Vesemir, preceptorul lor, a dat peste ei şi le-a administrat amândurora câteva cu cureaua.

Geniul care survola acoperişul hanului lui Errdil se comporta exact ca un bondar. Urca în zbor şi cădea, ţâşnea în sus şi cobora în picaj, zumzăia furios, învârtindu-se în cerc. Pentru că geniul, aidoma bondarului de la Kaer Morhen, era legat prin fire întortocheate de o lumină orbitoare, multicoloră, care-l învăluia ermetic de pe acoperiş. Cu toate acestea, geniul avea oportunităţi mai mari decât bondarul priponit de urcior. Insecta nu putea sparge acoperişurile din jur, să le împrăştie stuful, să-l fărâmiţeze, să dărâme hornurile, să demoleze turnuleţele şi mansardele. Geniul putea. Şi o făcea.

— Distruge oraşul! urla Neville. Monstrul ăsta-mi distruge oraşul!

— Ha, ha, a pufnit în râs preotul. Orice naş îşi are naşul! Geniul ăsta-i culmea! Greu de spus cine pe cine a prins, vrăjitoarea pe el sau el pe vrăjitoare! Ha, o s-o facă zob geniul, şi foarte bine! Se va face dreptate!

— Mă piş pe dreptate! ţipa primarul, fără să-şi facă griji că sub ferestre ar putea fi alegători. Uită-te şi dumneata, Krepp, ce se întâmplă! Panică, ruină! Nu mi-ai spus asta, chelule idiot ce eşti! Ai făcut pe deşteptul, ai pălăvrăgit, dar n-ai suflat o vorbă despre ce era mai important! De ce nu mi-ai zis că acest demon… Vânătorule! Fă ceva! Mă asculţi, vânătorule nevinovat? Scapă-mă de diavolul ăsta! Te scutesc de toate relele, dar…

— Nu se mai poate face nimic, domnule Neville, a pufnit Krepp. N-aţi fost atent când v-am spus, asta e tot. Niciodată nu mă credeţi, atunci când zic ceva, mereu vorbesc în van. Acesta este, repet, un d’jinn extrem de puternic, căci dacă nu era aşa, era al vrăjitoarei până acum. Tocmai slăbeşte vraja ei, iar apoi d’jinnul o va zdrobi şi va fugi. Şi-o să fie linişte.

— Şi între timp oraşul o să fie în ruine, nu?

— Trebuie să aşteptaţi, a spus preotul. Dar nu cu braţele încrucişate. Trebuie să dai nişte ordine, primarule. Oamenii să părăsească gospodăriile din jur şi să fie pregătiţi pentru stingerea incendiilor. Ce se întâmplă acum nu-i nimic în comparaţie cu infernul care-o să se dezlănţuie atunci când geniul o să-i facă felul vrăjitoarei.

Geralt şi-a ridicat capul, şi-a încrucişat privirea cu cea a lui Chireadan, apoi a privit în altă parte.

— Domnule Krepp, s-a decis dintr-odată. Am nevoie de ajutorul tău. Este vorba despre portalul cu care a ajuns aici Jaskier. Portalul leagă şi primăria de…

— Nu mai e nici zare de portal, a spus sec preotul, arătând spre perete. Nu vezi?

— Portalul, chiar şi invizibil, lasă o urmă. Urmă care poate fi stabilizată cu o formulă magică. Mă voi ghida după acea urmă.

— Cred că ţi-ai pierdut minţile. Să zicem că intrarea nu te rupe în bucăţi, dar ce vrei să obţii? Vrei să te arunci în miezul furtunii?

— V-am întrebat dacă puteţi să rostiţi o formulă magică de stabilizare a urmei.

— Adică o vrajă? Preotul şi-a ridicat capul cu mândrie. Eu nu sunt un ateu vânător de monştri! Eu nu arunc vrăji! Puterea îmi vine din credinţă şi rugăciune!

— Puteţi sau nu?

— Pot.

— Treceţi la treabă, căci timpul trece.

— Geralt, i-a spus Jaskier. Chiar ai înnebunit de-a binelea! Ţine-te departe de sugrumătorul ăla!

— Linişte, vă rog, a spus Krepp. Şi seriozitate. Mă rog.

— La naiba cu rugăciunile tale! a explodat Neville. Fug să adun oamenii! Trebuie să facem ceva, şi nu să stăm ţepeni aici şi să sporovăim! Zei, ce zi! Ce zi afurisită!

Vânătorul l-a simţit pe Chireadan atingându-i braţul. S-a întors. Elful l-a privit în ochi, apoi s-a uitat într-o parte.

— Te duci acolo… pentru că trebuie, nu?

Geralt a ezitat. I se părea că simte parfumul de liliac şi de agrişe.

— Cred că da, a spus el fără tragere de inimă. Trebuie. Îmi pare rău, Chireadan…

— Nu-ţi cere iertare. Ştiu cum te simţi.

— Mă îndoiesc. Pentru că nici eu însumi nu ştiu.

Elful a zâmbit. Dar zâmbetul lui era trist.

— Chiar aşa este, pur şi simplu nu-ţi dai seama ce simţi, Geralt. Exact aşa-i.

Krepp s-a îndreptat, a respirat profund.

— Portalul e pregătit, a spus el, arătând cu mândrie la conturul abia vizibil pe perete. Dar este cam şubred şi nu va mai ţine mult. De asemenea, nu avem nicio siguranţă că nu este fisurat. Înainte de a pătrunde, domnule vânător, examinaţi-vă conştiinţa. Eu am să vă binecuvântez, dar pentru iertarea păcatelor…

— … N-avem destul timp, a terminat Geralt. Ştiu, domnule Krepp. Pentru asta niciodată nu este suficient timp. Să iasă toată lumea afară din sală. Dacă explodează portalul, o să vă spargă timpanele.

— Eu rămân, a spus Krepp, atunci când s-a închis uşa în urma lui Jaskier şi a elfului. Şi-a fluturat mâinile în aer, producând o aură pulsatilă în jurul lui. Îmi creez o protecţie, pentru orice eventualitate. Dacă portalul răbufneşte… o să încerc să vă scot, domnule vânător. Lasă timpanele. S-or reface ele.

Geralt l-a privit cu amabilitate. Preotul i-a zâmbit.

— Sunteţi un bărbat adevărat, i-a zis. Vreţi s-o salvaţi, nu-i aşa? Dar bărbăţia n-o să v-ajute prea mult. D’jinnii sunt creaturi răzbunătoare. Vrăjitoarea s-a prăpădit. Şi dumneavoastră, dacă vă duceţi acolo, o să vă prăpădiţi. Examinaţi-vă conştiinţa.

— Am făcut-o. Geralt s-a aşezat în faţa portalului slab strălucitor. Domnule Krepp?

— Vă ascult.

— Exorcizarea, care v-a mâhnit atât… Ce însemnau vorbele acelea?

— Da, trebuie să recunoaştem că e timpul cel mai potrivit pentru glume şi farse…

— Vă rog, domnule Krepp.

— Ei bine, a spus preotul ducându-se ca să se ascundă în spatele biroului greoi din stejar al primarului. Este ultima dorinţă a dumneavoastră, aşa că am să vă spun. Înseamnă... Hmm... Hmm... „Du-te de-aici şi vezi-ţi de fundul tău.”

Geralt a intrat în neant, iar frigul i-a înăbuşit râsul care îl scutura.

VIII

Portalul vuitor şi învolburat ca un uragan l-a aruncat năvalnic, l-a scuipat cu forţa unor plămâni puternici. Vânătorul a căzut fără vlagă pe podea, gâfâind, trăgând cu greu aer prin gura deschisă.

Podeaua se scutura. La început a crezut că el însuşi tremură după călătoria prin iadul năucitor al portalului, dar şi-a dat repede seama că se-nşela. Toată casa vibra, se scutura şi scârţâia din toate încheieturile.

A privit în jur. Nu era în odăiţa în care îi văzuse ultima dată pe Yennefer şi pe Jaskier, ci într-o sală comună mare din hanul lui Errdil.

A văzut-o. Stătea în genunchi, între mese, aplecată peste globul său magic. Globul răspândea o strălucire puternică, lăptoasă, care filtra printre degetele vrăjitoarei o lumină roşiatică. Strălucirea proiectată de glob a creat o imagine. Pâlpâitoare, firavă, dar clară. Geralt a văzut odăiţa cu steaua şi pentagrama reprezentate pe podea, cu incandescenţe alburii. A văzut limbi de foc unduitoare, de diferite culori, ieşite din pentagramă, până sus, deasupra acoperişului, de unde veneau răcnetele furioase ale geniului capturat.

Yennefer l-a observat, a ţâşnit în sus, şi-a ridicat mâna.

— Nu! A strigat. Nu face asta! Te-am ajutat!

— Ajutor? a pufnit. Tu?

— Eu.

— În ciuda tuturor celor pe care ţi le-am făcut?

— Da.

— Interesant. Dar, de fapt, n-are nicio importanţă. N-am

nevoie de ajutorul tău. Cară-te de-aici, imediat.

— Nu.

— Şterge-o! a ţipat, făcând o grimasă ameninţătoare. Aici devine periculos! Situaţia îmi scapă de sub control, ştii? Nu pot s-o stăpânesc, nu înţeleg ce se-ntâmplă, dar secătura nu se dă bătută. Am prins-o când îi îndeplinea trubadurului a treia dorinţă, trebuia de-acum să fie în globul meu. Şi nu dă niciun semn de slăbiciune! La naiba, se pare că-i din ce în ce mai puternic geniul naibii! Dar îl biruiesc eu, fii pe pace, şi-o să-l rup...

— Nu-l rupi, Yennefer. O să te omoare.

— Nu-i chiar atât de uşor să mă omoare...

S-a întrerupt. Plafonul hanului s-a aprins brusc în întregime, iluminând totul în jur. Strălucirea răspândită de glob s-a dizolvat într-o lumină lăptoasă. Pe plafon s-a desenat un careu mare de foc. Vrăjitoarea a aruncat un farmec, ridicându-şi mâinile, iar din degete îi ţâşneau scântei.

— Fugi, Geralt!

— Ce se întâmplă, Yennefer?

— M-a localizat... a gemut, roşie de la încordare. Vrea să ajungă la mine. Îşi creează propriul portal ca să pătrundă aici. Nu poate să rupă legăturile, dar prin portalul său poate intra. Nu pot... Nu pot să-l opresc!

— Yennefer...

— Nu-mi distrage atenţia! Trebuie să mă concentrez... Geralt, trebuie să fugi. O să-mi deschid portalul meu, o cale de scăpare pentru tine. Fii atent, va fi un portal aleatoriu, n-am timpul şi nici puterea să deschid altul... Nu ştiu unde o să te-arunce... Dar vei fi în siguranţă... Pregăteşte-te...

Un portal imens a fulgerat orbitor din tavan, a izbucnit şi s-a deformat, căpăţâna amorfă, cunoscută vânătorului, a apărut din neant, clămpănindu-şi fălcile căzute, urlând de-ţi plesneau timpanele. Yennefer a sărit, şi-a fluturat braţele şi a strigat o vrajă. Din palmă emana un amestec de lumină care l-a cuprins pe geniu în mrejele sale. Creatura a urlat, şi-a întins labele lungi care s-au lansat asemenea unor cobre grăbite să sară la gâtul vrăjitoarei. Yennefer n-a dat

îndărăt.

Geralt s-a aruncat spre ea, a împins-o şi a acoperit-o. Geniul, prizonier al luminii magice, a sărit din portal ca dopul de la o sticlă, apoi s-a năpustit spre ei, cu fălcile căscate larg. Vânătorul a scrâşnit din dinţi şi l-a lovit cu Semnul, fără vreun efect vizibil. Dar geniul nu a atacat. Era atârnat în aer, chiar sub tavan, s-a umflat până la dimensiuni impresionante, apoi s-a holbat la Geralt cu ochi palizi şi a urlat. Ca un vuiet. Era ceva ca un ordin sau un blestem. Vânătorul nu a înţeles.

— Pe aici! a strigat Yennefer, arătând spre portalul pe care îl evocase pe peretele de lângă scară. În comparaţie cu portalul creat de geniu, cel al vrăjitoarei era mai sărac, umil şi improvizat. Pe-aici, Geralt! Fugi!

— Numai cu tine!

Yennefer, fluturându-şi mâinile în aer, a strigat o vrajă: din legăturile multicolore care ancorau geniul săreau scântei care pârâiau. Dihania se răsucea ca un tăun, ba slăbind legăturile, ba întinzându-le. Încet, dar sigur se apropia de vrăjitoare. Yennefer nu dădea înapoi.

Dintr-un salt abil, vânătorul a ajuns cu un picior în faţa ei, a cuprins-o de talie cu o mână, iar pe cealaltă şi-a scufundat-o în plete, prinzând-o de ceafă. Yennefer a tras o înjurătură obscenă şi i-a tras un cot în gât. Nu i-a dat drumul. Mirosul penetrant de ozon, produs de vrajă, nu acoperise parfumul de liliac şi de agrişe. Geralt a luat-o în braţe pe vrăjitoare, care dădea din picioare, şi a sărit, ridicând-o direct în neantul opalescent, scânteietor din portalul modest.

Un portal care ducea în necunoscut.

Au zburat, strâns îmbrăţişaţi, au căzut pe o podea de marmură, au alunecat pe ea agăţând un policandru imens şi imediat după aceea o masă, de pe care, cu bufnituri şi zăngănituri, se trânteau cupe de cristal, fructiere şi un bol uriaş plin cu gheaţă zdrobită, alge marine şi stridii. Cineva striga, cineva chiţăia.

Se aflau în mijlocul unei săli de bal, iluminată de candelabre. Cavalerii bine îmbrăcaţi şi domniţele strălucind

de giuvaiere şi-au întrerupt dansul, privindu-i sideraţi, în tăcere. Muzicanţii din mica galerie şi-au terminat concertul zgâriind urechile cu o cacofonie.

— Cretinule! a strigat Yennefer încercând să-i scoată ochii. Idiotule! M-ai întrerupt! Mai aveam puţin şi era la cheremul meu!

— La naiba mai aveai puţin! i-a strigat fără chef de glume. Ţi-am salvat viaţa, vrăjitoare tâmpită!

A pufnit ca o pisică furioasă, lansând scântei din vârful degetelor. Geralt, întorcându-şi capul, a prins-o de încheieturile mâinilor, apoi au început să se tăvălească printre stridii, fructe confiate şi gheaţă zdrobită.

— Aveţi vreo invitaţie cumva? i-a întrebat un bărbat voinic, cu lanţ de aur de şambelan pe piept, privindu-i de sus cu o expresie arogantă.

— Vezi-ţi de treaba ta, imbecilule! i-a strigat Yennefer, încercând în continuare să-i scoată ochii lui Geralt.

— E scandalos, a spus şambelanul cu emfază. Exagerezi de-acum cu teleportarea. O să mă plâng la Consiliul Vrăjitorilor. O să cer…

Nimeni nu a mai aflat vreodată ce voia să ceară şambelanul. Yennefer s-a smucit din strânsoarea lui Geralt, i-a dat o palmă peste ureche, i-a tras un şut în picior şi a sărit în portalul evanescent din perete. Vânătorul s-a năpustit în urma ei şi a apucat-o de păr şi de talie în aceeaşi manieră pe care o aplicase mai înainte. Yennefer, de asemenea, a repetat schema anterioară, lovindu-l cu cotul. Din cauza mişcării bruşte i s-a rupt rochia sub braţ, dezvăluindu-i pieptul perfect de fată tânără. Din decolteul rupt a zburat o stridie.

S-au aruncat amândoi în neantul portalului. Geralt a mai auzit cuvintele şambelanului.

— Muzica! Dansaţi, vă rog! Nu s-a întâmplat nimic. Vă rog să nu luaţi în seamă incidentul acesta nefericit!

Vânătorul era convins că, odată cu fiecare traversare de portal, creştea riscul de nenorocire şi a avut dreptate. Au ajuns la destinaţie, la hanul lui Errdil, dar s-au materializat prea sus, în tavan. În cădere, au strivit balustrada scării şi

au aterizat pe o masă într-un vacarm asurzitor. Masa nu avea cum să reziste la aşa ceva şi nu a făcut-o.

Yennefer, în momentul aterizării, era dedesubt. Era sigur că şi-a pierdut cunoştinţa. Dar s-a înşelat.

L-a lovit cu pumnul în ochi şi l-a împroşcat în faţă cu un mănunchi de insulte, cu care nu s-ar ruşina un gropar pitican, iar pe groparii piticani nu-i întrecea nimeni când era vorba de insulte. Jignirile erau însoţite de lovituri furioase şi bezmetice, împrăştiate orbeşte în toate direcţiile. Geralt a prins-o de mâini, şi pentru a evita o lovitură cu fruntea, şi-a ascuns nasul în decolteul vrăjitoarei, care exala parfum de liliac, agrişe şi stridii.

— Dă-mi drumul! ţipa, zbătându-se ca un ponei. Idiotule, cretinule, ticălosule! Dă-mi drumul, îţi spun! O să se rupă legăturile, trebuie să le întăresc, altminteri geniul va scăpa!

Nu i-a răspuns, cu toate că tare-ar mai fi avut chef. A împins-o şi mai tare, încercând s-o sufoce la podea. Yennefer a suduit dezgustător, s-a zvârcolit şi i-a tras cu putere un genunchi între picioare. Înainte ca el să-şi reia respiraţia, s-a ridicat, a strigat un descântec. Geralt a simţit cum o forţă monstruoasă îl ridică de la podea şi-l aruncă prin toată sala, apoi, cu un avânt care i-a tăiat suflarea, îl izbeşte de o comodă sculptată, cu două sertare şi două uşi, spulberând-o.

IX

— Ce se întâmplă acolo? Jaskier, agăţat de parapet, şi-a întins gâtul, încercând să vadă ceva prin ploaia torenţială. Ce se întâmplă, spuneţi-mi şi mie, la naiba!

— S-au încăierat! i-a strigat unul dintre gură-cască din drum, sărind ca ars de lângă fereastra hanului. Şi tovarăşii lui zdrenţăroşi, s-au grăbit să scape, frământând noroiul cu picioarele goale. Vânătorul şi vrăjitoarea se bat!

— Se bat? s-a minunat Neville. Ei se încaieră, iar demonul ăla-mi distruge oraşul! Uită-te, a mai răsturnat un horn! A năruit cărămidăria! Hei, oameni buni! Fugiţi de-acolo! Slavă zeilor, din fericire plouă, altminteri se isca vreun incendiu de

toată frumuseţea!

— Nu mai durează mult, a spus preotul Krepp sumbru. Lumina magică dispare, legăturile vor ceda. Domnule Neville! Nu lăsaţi oamenii să se apropie! Acolo se va dezlănţui cât de curând iadul! De casa aceea se va alege praful şi pulberea! Domnule Errdil, de ce râzi? La urma urmei, e casa ta. Ce e atât de amuzant?

— Mi-am asigurat baraca asta pe o mulţime de bani!

— Poliţa de asigurare acoperă şi accidentele de magie, şi pagubele produse din cauze supranaturale?

— Sigur.

— Inteligent, domnule elf. Foarte înţelept. Felicitări. Hei, băieţi, treceţi la adăpost! Cui îi este dragă viaţa să nu se apropie!

Din interiorul casei lui Errdil a răzbătut un vuiet asurzitor, a fulgerat. Gloata s-a dat înapoi, s-a ascuns după stâlpi.

— Ce caută Geralt acolo? a gemut Jaskier. Ce naiba? De ce s-a băgat el s-o salveze pe vrăjitoare? La naiba, de ce oare? Chireadan, tu ai înţeles cumva?

Elful a zâmbit trist.

— Am înţeles Jaskier, i-a confirmat. Am înţeles.

X

Geralt a făcut un salt pentru a se feri de razele portocalii de foc care ţâşneau din degetele vrăjitoarei. Era în mod clar obosită, razele erau slabe şi ineficiente, iar el le-a evitat fără prea multă dificultate.

— Yennefer! a strigat-o. Calmează-te! Înţelege şi tu odată ce-ţi spun! N-ai să poţi…

N-a reuşit să termine. Din mâinile vrăjitoarei au ţâşnit fulgere roşii, foarte fine, care l-au prins în mai multe locuri, imobilizându-l. Hainele de pe el au început să şuiere şi să fumege.

— N-o să pot? a articulat tărăgănat, în picioare deasupra lui. O să-ţi arăt eu ce pot. Nu trebuie decât să stai locului şi să nu mă mai încurci.

— Ia-o de pe mine! a urlat, răsucindu-se în pânza de

păianjen arzătoare. Iau foc, la naiba!

— Stai nemişcat, l-a sfătuit, gâfâind puternic. Te arde doar atunci când te zbaţi... N-am cum să mă ocup acum de tine, vânătorule. Am mai sporovăit noi, dar ce-i prea mult strică. Trebuie să am grijă de geniu, căci e cât pe ce să-mi scape...

— Să scape? a strigat la ea. Tu ar trebui să fugi! Acest duh... Yennefer, ascultă-mă cu atenţie. Am să-ţi mărturisesc ceva... Trebuie să-ţi spun adevărul. O să te minunezi.

XI

Geniul s-a zvârcolit în corzi, a dat o raită, le-a întins şi a măturat turela din casa lui Beau Berrant.

— Cum mai rage! s-a încruntat Jaskier, ducându-şi instinctiv mâna la gât. Dar rage oribil! Se pare că este al naibii de nebun de furie!

— Chiar este, a spus preotul Krepp.

Chireadan i-a aruncat o privire fulgerătoare.

— Cum?

— E furios, a repetat Krepp. Şi îl cred. Şi eu aş fi supărat dacă ar trebuit să îndeplinesc, cuvânt cu cuvânt, prima dorinţă pe care, fără să ştie, şi-a exprimat-o un vânător...

— Cum aşa? a strigat Jaskier. Geralt? O dorinţă?

— A ţinut în mână pecetea care închidea geniul. Creatura îi îndeplineşte acum dorinţele. Prin urmare, vrăjitoarea nu mai poate pune stăpânire pe duh. Dar vânătorul n-ar trebui să-i spună, chiar dacă şi-a dat seama. Nu trebuie să-i spună nici în ruptul capului.

— La naiba, a bombănit Chireadan. Acum încep să înţeleg. Temnicerul... a pocnit...

— A fost a doua dorinţă a vânătorului. Mai are una. Ultima. Dar, zei, nu trebuie să afle Yennefer!

XII

Stătea nemişcată, aplecată peste el, fără să-i acorde nicio atenţie geniului care se zvârcolea în corzi pe acoperişul

hanului. Clădirea se zguduia, din plafon cădeau var şi tencuială, mobilierul din lemn se târa pe podea, tremurând spasmodic.

— Deci, asta e, a şuierat ea. Felicitări. Ai reuşit să mă duci de nas. Nu era la Jaskier, ci la tine. De aceea lupta geniul cu atâta putere! Dar n-am pierdut, Geralt. Nu mă subestima, nu-mi subestima puterea. Deocamdată, vă am în mână pe-amândoi, şi pe geniu, şi pe tine. Mai ai vreo dorinţă, o ultimă dorinţă? Atunci, spune-o. O să eliberezi geniul, şi atunci o să-l bag în sticlă!

— N-ai destulă forţă, Yennefer.

— Nu-mi subestima forţa. Dorinţa, Geralt!

— Nu, Yennefer. Nu pot... Geniul poate c-o va îndeplini, dar nu te va ierta. Când va fi liber, te va omorî, se va răzbuna pe tine... N-o să izbuteşti să-l prinzi şi nici să te aperi de el. Eşti epuizată, abia te mai ţii pe picioare. Vei muri, Yennefer.

— Îmi asum riscul! a strigat furioasă. Ce-ţi pasă ce-o să se întâmple cu mine? Mai bine gândeşte-te la ceea ce ţi-ar putea da geniul! Mai ai o dorinţă! Poţi să ceri orice vrei! Profită de şansă! Foloseşte-o, vânătorule! Poţi să ai totul la picioare! Totul!

XIII

— O să moară amândoi? a urlat Jaskier. Cum aşa? Domnule Krepp, sau cum vă mai cheamă... De ce? Doar vânătorul... De ce nu fuge, la naiba? De ce? Ce-l ţine acolo? De ce n-o lasă naibii pe vrăjitoarea aia blestemată şi nu fuge încotro vede cu ochii? La urma urmei, totul e-n zadar!

— Absolut în zadar, a spus cu năduf Chireadan. Absolut.

— Asta este curată sinucidere! Şi curată tâmpenie!

— La urma urmei, este treaba lui, a intervenit Neville. Vânătorul îmi salvează oraşul. Mi-s martori zeii că, în cazul în care îl învinge pe vrăjitoare şi pe demon, o să-l răsplătesc din belşug...

Jaskier şi-a luat de pe cap pălărioara decorată cu pene de stârc, a scuipat-o, a aruncat-o în noroi şi a călcat-o în

picioare, repetând diferite cuvinte din diferite limbi.

— La urma urmei, el… a scâncit dintr-odată. El are dreptul la încă o dorinţă! Ar putea s-o salveze şi să se salveze! Domnule Krepp!

— Nu e chiar atât de simplu, a reflectat preotul. Dar dacă… dacă-şi exprimă corect dorinţa… Dacă îşi leagă cumva soarta de soarta… Nu, nu cred că se va întâmpla aşa ceva. Şi, probabil, ar fi mai bine să nu se-ntâmple.

XIV

— Dorinţa, Geralt! Haide! Ce vrei? Nemurire? Bogăţie? Faimă? Putere? Forţă? Onoruri? Mai repede, n-avem timp!

El tăcea.

— Să fii om, a spus dintr-odată, zâmbind maliţios. Am ghicit, aşa-i? Asta vrei, ăsta ţi-e visul de fapt! Libertatea, libertatea de a fi cine vrei să fii şi nu cine trebuie să fii. Geniul îţi va îndeplini această dorinţă, Geralt. Spune-o.

El a continuat să tacă.

S-a aşezat peste el, în lumina pâlpâitoare a globului magic, în strălucirea magiei, printre sclipirile razelor care-l înlănţuiau pe geniu, cu părul despletit şi ochii violeţi incandescenţi, dreaptă, subţire, brunetă, teribilă…

Şi frumoasă.

S-a aplecat în faţă dintr-odată şi l-a privit în ochi. Mirosea a liliac şi agrişe.

— Taci, i-a şuierat. Aşadar, ce vrei, vânătorule? Care este visul tău cel mai ascuns? Nu ştii sau nu te poţi hotărî? Priveşte în interiorul tău, uită-te profund şi cu atenţie, pentru că, ţi-o jur, Forţa nu-ţi va mai da o a doua şansă!

Şi deodată a aflat adevărul. Îl ştia. Ştia cine a fost ea odată. Ceea ce-şi amintea, ceea ce nu putea uita, ceea ce a trebuit să trăiască. Cine a fost în realitate, înainte de a deveni vrăjitoare.

Pentru că îl priveau ochii reci, pătrunzători, răi şi înţelepţi ai unei cocoşate.

S-a îngrozit. Nu, nu de la adevăr. Era îngrozit că-i citeşte gândurile, că ghiceşte ceea ce a descoperit el. Că nu-l va

ierta niciodată. Şi-a înăbuşit gândurile în interiorul său, le-a ucis, le-a alungat din memorie pentru totdeauna, le-a şters definitiv orice urmă şi a simţit o mare uşurare. A simţit că…

Plafonul s-a năruit. Geniul, încâlcit în împletitura de raze evanescente, a căzut chiar peste ei, răcnind, iar în răcnete erau hohote de triumf şi o poftă nesăţioasă de crimă. Yennefer s-a aruncat spre el, cu lumină în mâini. O lumină foarte slabă.

Geniul şi-a deschis botul, şi-a întins labele spre ea.

Vânătorul a realizat imediat că în acel moment aflase ce-şi doreşte.

Şi a rostit dorinţa.

XV

Casa a explodat, cărămizile, grinzile şi scândurile au zburat într-un nor de fum şi scântei. Din praf a ieşit geniul, mare cât un hambar. Răcnind şi izbucnind într-un hohot triumfător de râs, geniul Aerului, d’jinnul, era acum eliberat, slobod, fără nicio obligaţie faţă de nimeni, fără să fie la cheremul nimănui, decât al lui însuşi, a trasat deasupra oraşului trei cercuri, a îndoit acul din turnul primăriei, şi-a luat avânt şi a zburat în cer, a devenit din ce în ce mai mărunt, apoi a dispărut.

— A fugit! A fugit! a exclamat preotul Krepp. Vânătorul i-a venit de hac! Geniul a zburat departe! N-o să mai ameninţe pe nimeni de-azi înainte!

— Ah, a spus Errdil cu admiraţie autentică. Ce ruină minunată!

— La naiba, la naiba! a strigat Jaskier ghemuit în spatele peretelui. A distrus toată casa! Nimeni n-are cum să supravieţuiască! Nimeni, ascultaţi ce vă spun!

— Vânătorul Geralt din Rivia s-a sacrificat pentru oraş, a declarat solemn primarul Neville. Nu-l vom uita, îl vom onora. Ne vom gândi la un monument…

Jaskier s-a scuturat şi a scos din mânecă o bucată de lut amestecată cu stuf, şi-a periat dubletul de tencuiala îmbibată de ploaie, s-a uitat la primar şi în câteva cuvinte

alese cu grijă şi-a exprimat opinia cu privire la sacrificiu, cult, memorie şi la toate monumentele din lume.

XVI

Geralt se uita roată-mprejur. Printr-o gaură din acoperiş se scurgeau încet picături de apă. În jur încremeniseră dărâmături şi aşchii de lemn. Ciudat, locul în care se aflau era curat lună. Nu le-a căzut de sus nicio tablă, nicio cărămidă. De parcă un scut invizibil i-ar fi protejat.

Yennefer, roşind uşor, şedea lângă el, cu mâinile sprijinite pe genunchi.

— Vânătorule, şi-a dres ea glasul. Eşti în viaţă?

— Trăiesc, Geralt s-a şters pe faţa de praf şi murdărie, a şuierat.

Cu un gest timid, Yennefer i-a atins încheietura mâinii, i-a mângâiat uşor degetele cu palma ei.

— Te-am ars…

— O nimica toată. Câteva băşici…

— Îmi pare rău. Ştii, geniul a scăpat. Definitiv.

— Regreţi?

— Nu chiar.

— Asta e bine. Ajută-mă, te rog, să mă ridic.

— Stai puţin, i-a şoptit ea. Dorinţa ta… Am auzit ce ţi-ai dorit. M-ai uimit, pur şi simplu m-ai uimit. Mă aşteptam la orice, numai la aşa ceva nu… De ce-ai cerut asta, Geralt? De ce… de ce eu?

— Nu ştii?

S-a aplecat peste el, l-a atins, el i-a simţit mângâierea părului pe faţă şi parfumul de liliac şi de agrişe, şi atunci a ştiut că niciodată nu va uita acel miros, această atingere moale, ştia că nu va fi niciodată în stare să le compare cu un alt miros sau cu alte mângâieri. Yennefer l-a sărutat, iar el şi-a dat seama că niciodată n-o să-şi dorească alte buze în afară de ale ei, tandre şi umede, dulci de la ruj. Şi-a dat seama dintr-odată că de acum înainte nu va mai exista decât ea, gâtul, umerii şi sânii ei eliberaţi de sub rochia neagră, pielea ei catifelată şi rece, incomparabilă cu cele pe

care le atinsese până atunci. A privit în ochii violeţi, cei mai frumoşi ochi din lume, ochi care, aşa cum se temuse, vor însemna pentru el… Totul. Ştia asta.

— Dorinţa ta, i-a şoptit cu gura aproape de urechea lui. Nu ştiu dacă astfel de dorinţe pot fi îndeplinite. Nu ştiu dacă există în Natură o Forţă în măsură să ducă la îndeplinire o astfel de dorinţă. Dar dacă-i pe-aşa, eşti condamnat. Îmi eşti condamnat mie.

A întrerupt-o cu un sărut, o îmbrăţişare, o atingere, o mângâiere, mai multe dezmierdări, şi apoi cu totul, cu el însuşi, cu fiecare gând, cu singurul gând, cu totul, cu totul, cu totul. Doar suspinele şi foşnetul hainelor azvârlite pe podea au întrerupt foarte delicat tăcerea şi au fost leneşi, au fost precişi. Au fost tandri şi grijulii, şi, chiar dacă nici unul, nici celălalt nu ştia cu adevărat ce înseamnă tandreţea şi sensibilitatea, au reuşit s-ajungă la ele, pentru că şi-au dorit din tot sufletul. Şi nu s-au grăbit deloc, şi toată lumea a încetat brusc să mai existe, a încetat să mai existe pentru o scurtă perioadă de timp, care lor li s-a părut o veşnicie, pentru că de fapt a fost o veşnicie.

Şi apoi lumea a început să existe din nou, dar de data aceasta era cu totul alta.

— Geralt?

— Mm-hmm?

— Şi acum ce?

— Nu ştiu.

— Nici eu. Vezi tu, nu… nu sunt sigură că merită să-mi fii condamnat. Nu ştiu să… Stai, ce faci… Voiam să-ţi spun…

— Yennefer… Yen.

— Yen, a repetat ea, abandonându-se total. Nimeni nu mi-a mai spus aşa niciodată. Spune-mi din nou, te rog.

— Yen.

— Geralt.

XVII

Ploaia s-a oprit. Peste Rinde s-a aşternut curcubeul, care brăzda cerul cu arcul său multicolor frânt, dând impresia că

este zămislit direct din ruinele de la acoperişul hanului.

— Pe toţi zeii, a bombănit Jaskier. Ce linişte... nu mai trăiesc, ascultaţi-mă ce vă spun. Fie s-au ucis unul pe altul, fie le-a făcut felul geniul.

— Trebuie să ne uităm, a spus Vratimir, ştergându-şi fruntea cu o pălărie mototolită. Poate sunt răniţi. Poate trebuie chemat un doctor?

— Un gropar mai degrabă, a replicat Krepp. O cunosc eu pe vrăjitoare, şi vânătorul îl are pe dracul în el. N-avem ce face, va trebui să săpăm două gropi în ţintirim. Iar lui Yennefer vă sfătuiesc să-i pregătiţi înainte de înmormântare o ţepuşă din lemn de pin.

— Ce linişte, a spus Jaskier. Tocmai ce-au zburat căpriorii, şi acum nu se mai aude nici musca.

Au ajuns la ruinele de la han, foarte prudent şi lent.

— Să le facă tâmplarul coşciuge, a spus Krepp. Spune-i tâmplarului...

— Taci, l-a oprit Errdil. Am auzit ceva. Ce-a fost asta, Chireadan?

Elful şi-a dat părul după urechea ascuţită, şi-a înclinat capul.

— Nu sunt sigur... Să mergem mai încolo.

— Yennefer trăieşte, a spus dintr-odată Jaskier, întinzându-şi cât a putut urechea muzicală. I-am auzit gemetele. Oh, i-auzi, chiar acum a gemut din nou!

— Aha, a confirmat Errdil. Am auzit-o şi eu. A icnit. Cred că o chinuie durerile, vă spun eu. Chireadan, încotro? Fii atent!

Elful s-a dat îndărăt de la ferestrele sparte prin care se uitase cu atenţie.

— Să plecăm de-aici, a zis după câteva clipe. Să nu-i deranjăm.

— Trăiesc amândoi? Chireadan? Ce fac ei acolo?

— Să plecăm de-aici, a repetat elful. Să-i lăsăm acolo singuri o ţară. Să rămână, ea şi el, cu ultima lor dorinţă. Să-i aşteptăm la o cârciumă, n-o să treacă multă vreme şi-o să vină şi ei. Amândoi.

— Dar ce fac? a întrebat iarăşi Jaskier, curios. Hai, spune-

ne odată, la naiba!

Elful a zâmbit. Foarte, foarte trist.

— Nu-mi plac cuvintele mari, a spus el. Şi n-am cum să nu folosesc cuvinte mari ca să pot să răspund.

VOCEA RAŢIUNII 7

I

În poiană era Falwick în armură completă, fără cască, cu mantia ordinului, carmin, aruncată peste umăr. Alături de el, cu mâinile încrucişate pe pieptul îndesat, un pitican bondoc şi bărbos într-un cojoc din blană de vulpe, cu o vestă din zale şi solzi de fier. Tailles, fără armură, doar cu o şubă scurtă matlasată, mergea agale şi-şi flutura din când în când sabia scoasă din teacă.

Vrăjitorul de monştri a cuprins zarişte cu privirea, ţinându-şi calul de căpăstru. Împrejurimile străluceau de cuirasele şi coifurile plate ale oştenilor înarmaţi cu suliţe.

— La naiba, a bombănit Geralt. Trebuia să ne aşteptăm.

Jaskier şi-a întors calul, înjurând în barbă la vederea lăncierilor care le împiedicau retragerea.

— Ce se-ntâmplă, Geralt?

— Nimic. Ţine-ţi fleanca şi nu te băga. Să văd cum o scoatem la capăt.

— Ce este, te-am întrebat? Alt tărăboi?

— Ciocul mic.

— Trebuie să recunoşti că n-a fost o idee prea bună să mergem la oraş, a suspinat trubadurul, privind spre turnurile templului din apropiere, care se ridicau deasupra pădurii. Trebuia să rămânem la Nenneke, nu să ne scoatem nasul în afara zidurilor…

— Taci, ţi-am spus. Ai răbdare, totul se va limpezi.

— Nu prea pare.

Jaskier avea dreptate. Nu prea părea. Tailles, fluturându-şi sabia, umbla încoace şi încolo, fără să se uite la ei. Oştenii, sprijiniţi în lănci, îi priveau încruntaţi şi indiferenţi, cu minele unor profesionişti, cărora crima nu le intensifică deloc secreţia de adrenalină.

Au descălecat. Falwick şi piticanul s-au apropiat agale.

— L-aţi insultat pe nobilul Tailles, un cavaler de rang înalt

din născare, vânătorule, a spus contele fără vreun preambul sau formulele de politeţe obişnuite. Iar Tailles, aşa cum probabil vă amintiţi, v-a aruncat mănuşa. În templu nu ne-am îngăduit să vă provocăm, aşa că v-am aşteptat să ieşiţi de sub fustele preoteselor. Tailles vă aşteaptă. Trebuie să vă duelaţi.

— Trebuie?

— Trebuie.

— Şi nu credeţi, domnule Falwick, a zâmbit caustic Geralt, că nobilul Tailles, un cavaler de rang înalt din născare, mă onorează prea mult? Niciodată nu mi-a fost acordată onoarea de a fi înnobilat cavaler, cât despre născarea mea, mai bine să nu mai amintim de circumstanţele însoţitoare. Mi-e teamă că nu sunt destul de vrednic să… Cum se spune, Jaskier?

— Incapabil de a da satisfacţie şi de a înfrunta disputa, a recitat poetul, umflându-şi buzele. Codul cavalerismului stabileşte…

— Capitulul ordinului se conduce după propriul cod, l-a întrerupt Falwick. Dacă aţi adus atingere unui cavaler al ordinului, acesta ar putea să vă dea satisfacţie sau să vă refuze, în funcţie de voinţa sa. În situaţia de faţă este invers: cavalerul este cel care provoacă şi, astfel, vă ridică la demnitatea sa, desigur, numai în timpul necesar pentru a spăla insulta. Nu puteţi refuza. Refuzul demnităţii v-ar face nedemn.

— Logic, n-am ce zice, a spus Jaskier cu o grimasă de maimuţă. Văd că i-aţi studiat pe filosofi, domnule cavaler.

— Nu te amesteca. Geralt a ridicat capul, apoi s-a uitat în ochii lui Falwick. Continuaţi, cavalere. Vreau să ştiu unde vreţi să ajungeţi. Ce se întâmplă dacă mă dovedesc a fi… nedemn.

— Ce se întâmplă? Buzele lui Falwick s-au răsucit într-un zâmbet maliţios. Păi, în cazul acesta va trebui să ordon să te atârne de o creangă, în ştreang.

— Calm, a spus dintr-odată răguşit piticanul. Fără nervi, domnule conte. Şi fără cuvinte grele, bine?

— Ia nu mă învăţa tu pe mine bunele maniere, Cranmer,

a zis tărăgănat cavalerul. Şi nu uita că prinţul ţi-a dat un ordin pe care trebuie să-l îndeplineşti întocmai.

— Ba dumneavoastră să nu mă învăţaţi pe mine, conte, a replicat piticanul, cu pumnul pe toporul cu lamă dublă ascuns la centură. Ştiu cum să urmez ordinele, n-am nevoie de lecţii. Domnule Geralt, încuviinţaţi. Sunt Dennis Cranmer, căpetenia străjerilor ducelui de Hereward.

Vânătorul s-a înclinat ţeapăn, uitându-se în ochii de oţel ai piticanului, gri-deschis, sub sprâncenele stufoase.

— Duelaţi-vă cu Tailles, domnule vânător, a continuat calm Dennis Cranmer. E mai bine-aşa. Nu va fi pe viaţă şi pe moarte, ci doar până la inconştienţă. Prin urmare, luptaţi până-l biruiţi.

— Ce?

— Cavalerul Tailles este favoritul prinţului, l-a lămurit Falwick, zâmbindu-i duşmănos. Dacă-l atingi cu sabia în timpul luptei, mutantule, vei fi pedepsit. Căpetenia Cranmer te va aresta şi te va duce în faţa înălţimii sale. Pentru pedeapsă. Aşa a primit ordin.

Piticanul nici nu s-a uitat la cavaler, nu l-a slăbit pe Geralt din ochii săi reci, de oţel. Vânătorul i-a zâmbit uşor, dar destul de sinistru.

— Dacă înţeleg bine, a spus el, trebuie să mă duelez, altfel, voi fi spânzurat. Dacă mă lupt, trebuie să-i îngădui adversarului să mă rănească, pentru că dacă-l rănesc eu pe el, mă vor trage pe roată. Ce alternativă! Oare nu v-aş putea scăpa de necazuri? Mă dau cu capul de trunchiul unui pin şi rămân inconştient. Ce ziceţi, aţi fi mulţumiţi?

— Hai, lasă batjocura, a şuierat Falwick printre dinţi. Nu-ţi înrăutăţi situaţia. Ai insultat ordinul, vagabondule, şi trebuie să-ţi ispăşeşti pedeapsa pentru asta, probabil că înţelegi, nu-i aşa? Iar tânărului Tailles i-ar prinde bine faima de învingător de vânători, aşa încât capitulul vrea să-i pună pe tavă această faimă. Altminteri, acum ai fi atârnat într-un copac. Dacă te laşi bătut, o să-ţi salvezi viaţa mizerabilă. Nu ţinem să avem cadavrul tău, vrem doar ca Tailles să-ţi înţepe pielea. Cât despre pielea ta, piele de mutant, se vindecă repede. Ei bine, haide, asta-i tot. Hotărăşte-te. N-ai

de-ales!

— Aşa credeţi, domnule conte? Geralt i-a zâmbit şi mai sinistru, a aruncat o privire în jur, către oşteni, cântărind situaţia. Eu cred că am.

— Da, e adevărat, a recunoscut Dennis Cranmer. Ai avea de-ales. Dar atunci va curge sânge, mult de sânge. Ca în Blaviken. Vreţi aşa ceva? Vreţi să vă încărcaţi conştiinţa cu sânge şi cu moarte? Deoarece alegerea la care vă gândiţi, domnule Geralt, nu înseamnă altceva decât sânge şi moarte.

— Argumentaţi fermecător, domnule, chiar fascinant, l-a luat în zeflemea Jaskier. Atacaţi omul în pădure şi-l obligaţi să-şi asume umanitatea, făcând apel la sentimentele sale nobile. Îi cereţi, după cum am înţeles, să binevoiască să nu verse sângele tâlharilor care l-au atacat. Să aibă milă de huligani, deoarece sunt săraci, au neveste, copii şi, cine ştie, poate chiar mame. Dar nu vi se pare, căpetenie Cranmer, că e prea devreme să vă faceţi griji? Pentru că eu, când mă uit la lăncierii dumneavoastră, le şi văd genunchii tremurând la gândul că vor lupta cu Geralt din Rivia, un vânător care i-a venit de hac unui strigoi cu mâinile goale. Nu va fi nicio baie de sânge aici, niciunul de aici nu va fi rănit. Cu excepţia celor care-şi rup picioarele fugind în oraş.

— Eu, a spus senin piticanul în timp ce-şi mângâia arogant barba, n-aş putea să mă plâng de genunchii mei. Până în prezent n-am fugit din calea nimănui şi n-am de gând să-mi schimb obiceiul. Eu nu sunt căsătorit, dac-oi fi având copii, nu ştiu nimic despre existenţa lor, iar în privinţa mamei, o femeie pe care nu mi-a fost dat s-o cunosc, aş prefera să n-o amestec în borşul ăsta. Dar ordinele primite trebuie executate. Întocmai, ca de fiecare dată. Nu fac apel la niciun sentiment, domnule Geralt din Rivia, vă cer să luaţi o hotărâre. O voi accepta, oricare ar fi ea, şi voi acţiona în consecinţă.

Piticanul şi vânătorul s-au privit fix în ochi.

— Ei bine, atunci, a spus în cele din urmă Geralt. Hai să terminăm odată. Trece ziua şi-i păcat.

— Prin urmare, acceptaţi, şi-a ridicat capul Falwick, cu

ochii fulgerând. Sunteţi de acord să vă duelaţi cu cavalerul Tailles născut în Dorndal?

— Da.

— Bine. Pregătiţi-vă.

— Sunt gata, şi-a tras mănuşile Geralt. Să nu mai pierdem timpul. Dacă Nenneke va afla de duel, va fi vai şi-amar. Să terminăm repede. Jaskier, păstrează-ţi calmul. Tu n-ai nicio treabă. Nu-i aşa, domnule Cranmer?

— Absolut, a confirmat ferm piticanul, cu ochii la Falwick. Absolut, Geralt. Orice s-ar întâmpla, ne interesează doar persoana dumneavoastră.

Vânătorul şi-a tras sabia de la spate.

— Nu, a sărit ca ars Falwick, scoţând-o pe-a lui. Doar n-o să te lupţi cu lama asta de ras. Ia sabia mea. Geralt a ridicat din umeri. I-a luat sabia contelui şi a fluturat-o ca s-o încerce.

— Da’ grea mai e, a spus cu răceală. Aşa, mai bine ne-am putea lupta cu nişte lopeţi.

— A lui Tailles este la fel. Şanse egale.

— Nemaipomenit de spiritual, domnule Falwick. Chiar nemaipomenit de spiritual.

Oştenii au înconjurat poiana cu un lanţ rar. Tailles şi vânătorul stăteau unul în faţa celuilalt.

— Domnule Tailles? Ce părere aveţi de nişte scuze pe care trebuie să mi le cereţi?

Cavalerul şi-a ţuguiat buzele, şi-a dus braţul stâng la umăr şi a îngheţat în poziţie de scrimă.

— Nu? i-a zâmbit Geralt. Nu vreţi s-ascultaţi de vocea raţiunii? Păcat.

Tailles s-a ghemuit, a sărit, a atacat rapid, fără avertisment. Vânătorul n-a făcut niciun efort ca să pareze loviturile, s-a ferit de tăişul sabiei cu o semirotaţie rapidă. Cavalerul s-a balansat larg, a tăiat aerul cu lama din nou, Geralt, cu o piruetă agilă, a sărit de sub lamă încet şi, cu o scurtă şi uşoară fentă, i-a rupt ritmul lui Tailles. Acesta a înjurat, a făcut o manevră amplă cu dreapta, şi-a pierdut echilibrul pentru o clipă, a încercat să şi-l recapete, instinctiv, stângaci, ţinându-şi sabia sus. Vânătorul l-a lovit

cu forţa şi viteza fulgerului, l-a lovit direct, întinzându-şi braţul pe toată lungimea sa. Sabia grea s-a ciocnit în curmeziş, cu un zăngănit, de lama lui Tailles, sărind ca un resort şi lovindu-l puternic drept în faţă. Cavalerul a urlat, a căzut în genunchi, cu fruntea în iarbă. Falwick a alergat la el şi s-a aplecat. Geralt şi-a înfipt sabia în pământ, apoi s-a întors.

— Hei, garda! a strigat Falwick ridicându-se în picioare. Prindeţi-l!

— Stai! La loc comanda! a spus răspicat Dennis Cranmer, punând mâna pe topor.

Oştenii au încremenit.

— Nu, conte, a continuat piticanul. Eu, de felul meu, îndeplinesc ordinele întocmai. Vânătorul nu l-a atins pe cavalerul Tailles. Cavalerul s-a lovit singur cu propria sabie. Ghinion.

— Are faţa mutilată! Este desfigurat pe viaţă!

— Pielea se vindecă, Dennis Cranmer şi-a înfipt ochii de oţel în vânător, rânjindu-şi dinţi. Cât despre cicatrice? Cicatricea este o amintire onorantă pentru un cavaler, motiv de faimă şi de glorie, ceea ce şi-a dorit şi capitulul pentru el. Un cavaler fără cicatrice e o sculă bleaga, nu un cavaler. Întrebaţi-l, conte, şi-o să vă spună că e mulţumit.

Tailles, care se zvârcolea de durere în iarbă, scuipa sânge, scâncea şi răcnea, nu părea prea mulţumit.

— Cranmer! l-a strigat Falwick smulgându-şi sabia din pământ. O să regreţi amarnic asta, ţi-o jur!

Piticanul s-a întors, şi-a tras încet toporul de la centură, a tuşit, şi a scuipat din belşug în palma dreaptă.

— Oh, domnule conte, a scrâşnit el. Nu jura strâmb. Nu-mi plac jurămintele false, iar ducele de Hereward mi-a dat dreptul să le iau gâtul celor care le fac. Prefer să mă fac că nu ţi-am auzit cuvintele stupide. Dar nu le repeta, te implor.

— Vânătorule. Falwick, gâfâind furios, s-a îndreptat spre Geralt. Pleacă din Ellander. De îndată. Fără zăbavă!

— Rareori sunt de acord cu el, a spus Dennis, apropiindu-se de vânător şi oferindu-i sabia, dar, în acest caz, are dreptate. Pleacă de-aici fără niciun bob zăbavă.

— O să vă urmăm sfatul, Geralt şi-a aranjat cureaua pe umăr. Dar, nu înainte... de-a schimba câteva vorbe cu contele. Domnule Falwick!

Cavalerul Trandafirului Alb a clipit nervos, şi-a dus mâna la mantie.

— Să revenim la codul capitulului dumneavoastră, a continuat vânătorul, străduindu-se să nu zâmbească. Am o mare curiozitate. Presupunând că m-am simţit dezgustat şi ofensat de atitudinea dumneavoastră, în toată povestea aceasta, dacă v-aş provoca la duel aici, imediat, aţi accepta? Oare m-aţi socoti destul de demn pentru a vă încrucişa sabia cu mine? Sau m-aţi refuza, ştiind că v-aş putea lua drept un nevrednic şi astfel v-aş scuipa, v-aş trage câteva în bot şi niscaiva şuturi în fund sub ochii oamenilor dumneavoastră. Conte Falwick, fiţi amabil şi astâmpăraţi-mi curiozitatea.

Falwick a pălit, a făcut un pas îndărăt, s-a uitat în jur. Oştenii îi evitau privirea. Dennis Cranmer s-a strâmbat, şi-a scos limba şi a scuipat la mare distanţă.

— Deşi nu spuneţi nimic, a continuat Geralt, aud în tăcerea dumneavoastră vocea raţiunii, domnule Falwick. Mi-aţi potolit curiozitatea, acum o să v-o astâmpăr şi eu pe-a dumneavoastră. Dacă sunteţi curios cu privire la ceea ce se va întâmpla în cazul în care ordinul dumneavoastră va încerca într-un fel sau altul s-o necăjească pe maica Nenneke sau pe preotese, sau dacă acestea vor avea ceva de reproşat căpeteniei Cranmer, aflaţi atunci, domnule conte, că am să vă caut şi, fără să mă sinchisesc de niciun cod, o să vă umplu de sânge ca pe un porc.

Cavalerul a pălit şi mai tare.

— Să nu uitaţi de promisiune, domnule Falwick. Haide, Jaskier. E timpul să mergem. Rămâi cu bine, Dennis.

— Noroc, Geralt, a rânjit piticanul. Mergeţi cu bine. Mă bucur nespus că ne-am întâlnit, sper să ne mai vedem.

— Şi noi, Dennis. Atunci, la revedere.

Au plecat ostentativ încet, fără să se uite înapoi. Au luat-o la trap doar atunci când i-a ascuns pădurea.

— Geralt, a spus dintr-odată poetul. Ne ducem direct spre

sud? Oare n-ar fi bine să ocolim Ellanderul şi moşiile lui Hereward? Ei? Sau ai cumva de gând să continui spectacolul ăsta?

— Nu, Jaskier. N-am de gând. O s-o tăiem prin pădure şi apoi o s-o luăm pe Drumul Negustorilor. Ţine minte, nu-i suflăm nicio vorbă lui Nenneke despre isprava asta. Nicio vorbuliţă.

— Sper că ne ducem fără zăbavă?

— Numaidecât.

II

Geralt s-a aplecat în faţă, a verificat arcul etrierului proaspăt reparat, a strâns cureaua cu miros de piele nouă, încă rigidă şi greu de intrat în cataramă. A potrivit circumferinţa, a aranjat desagii şi pătura făcută sul în spatele şeii, apoi şi-a legat de ea sabia de argint. Nenneke stătea alături, neclintită, cu mâinile încrucişate la piept.

Jaskier s-a apropiat, ducându-şi de căpăstru roibul jugănit.

— Mulţumim pentru ospitalitate, venerabilă, a spus serios. Şi nu mai fi supărată pe mine. Eu ştiu oricum că mă iubeşti.

— Sigur că da, a fost de acord Nenneke fără să schiţeze vreun zâmbet. Îmi place de tine, derbedeule, deşi nu ştiu de ce. Drum bun!

— La revedere, Nenneke.

— La revedere, Geralt. Ai grijă de tine.

Vânătorul i-a zâmbit sarcastic.

— Prefer să am grijă de alţii. E mai sigur, pe termen lung.

Din templu, de printre coloanele împletite cu iederă, şi-a făcut apariţia Iola, însoţită de două tinere adepte. Ducea cufăraşul vânătorului. Îi evita cu stângăcie ochii, zâmbetul jenat în combinaţie cu bujorii de obrajii ei pistruiaţi şi dolofani formând un ansamblu fermecător. Adeptele care o însoţeau nu-şi ascundeau privirile cu subînţeles şi abia se abţineau să nu chicotească.

— Slavă Preamăritei Melitele, a suspinat Nenneke. Iată o suită întreagă la despărţire. Ia-ţi cufăraşul, Geralt. Ţi-am pus

poţiunile, ai tot ce-ţi lipsea. Iar remediul, ştii tu. Ia-l în mod regulat timp de două săptămâni. Nu uita. Este important.

— N-o să uit. Mulţumesc, Iola.

Fata şi-a lăsat capul în jos şi i-a întins cufăraşul. Voia cu ardoare să-i spună ceva. N-avea nici cea mai mică idee despre ceea ce s-ar fi cuvenit să-i spună, ce cuvinte ar trebui să folosească. Nu ştia ce i-ar fi spus dacă ar fi putut. Nu ştia. Dar voia.

Mâinile li s-au atins.

Sânge. Sânge. Sânge. Oase ca nişte bastoane albe rupte. Tendoane ca nişte frânghii albicioase care explodau din pielea sfâşiată de labele uriaşe cu gheare şi de dinţii ascuţiţi. Zgomotul înfiorător de trup descărnat şi ţipetele – neruşinate şi oribile în neruşinarea lor. În neruşinarea finalului. Moarte. Sânge şi răcnete. Urlete. Sânge. Ţipete…

— Iola!

Nenneke, cu o iuţeală incredibilă pentru corpolenţa sa, s-a aruncat asupra fetei întinse pe pământ, care, înţepenită, tremura convulsiv şi a apucat-o de braţe şi de păr. Una dintre adepte rămăsese ca paralizată, dar cealaltă, mai isteaţă, a îngenuncheat la picioarele Iolei. Aceasta s-a îndoit ca un arc, deschizând gura într-un strigăt mut, tăcut.

— Iola! striga Nenneke. Iola! Spune ceva! Spune-mi! Vorbeşte, copilă dragă!

Fata a înţepenit şi mai tare, muşca, îşi încleşta maxilarele, un firicel subţire de sânge îi curgea pe obraz. Nenneke, roşie toată de la efort, a strigat ceva greu de desluşit de vânător, dar medalionul îi tresălta la gât atât de tare încât s-a aplecat instinctiv, sub presiunea unei greutăţi invizibile.

Iola nu se clintea.

Jaskier, palid precum ceara, a oftat cu năduf. Nenneke a îngenuncheat, apoi s-a ridicat cu greu.

— Luaţi-o, le-a spus adeptelor.

Erau din ce în ce mai numeroase, li se tot alăturau altele, grave, speriate şi tăcute.

— Luaţi-o, a repetat preoteasa. Atenţie! Să n-o lăsaţi singură. Vin îndată şi eu.

S-a întors spre Geralt. Vânătorul stătea încremenit, cu frâiele în palmele transpirate.

— Geralt… Iola…

— Nu spune nimic, Nenneke.

— Am văzut şi eu… Pentru o clipă. Geralt, nu pleca.

— Trebuie.

— Ai văzut… ai văzut-o?

— Da. Nu este pentru prima dată.

— Ei, şi?

— Nu există cale de întoarcere.

— Nu pleca, te rog

— Trebuie. Ai grijă de Iola. La revedere, Nenneke.

Preoteasa a clătinat încet din cap, a suspinat, şi-a şters o lacrimă cu un gest sec, scurt, cu încheietura mâinii.

— Adio, i-a şoptit, fără să-l privească în ochi.

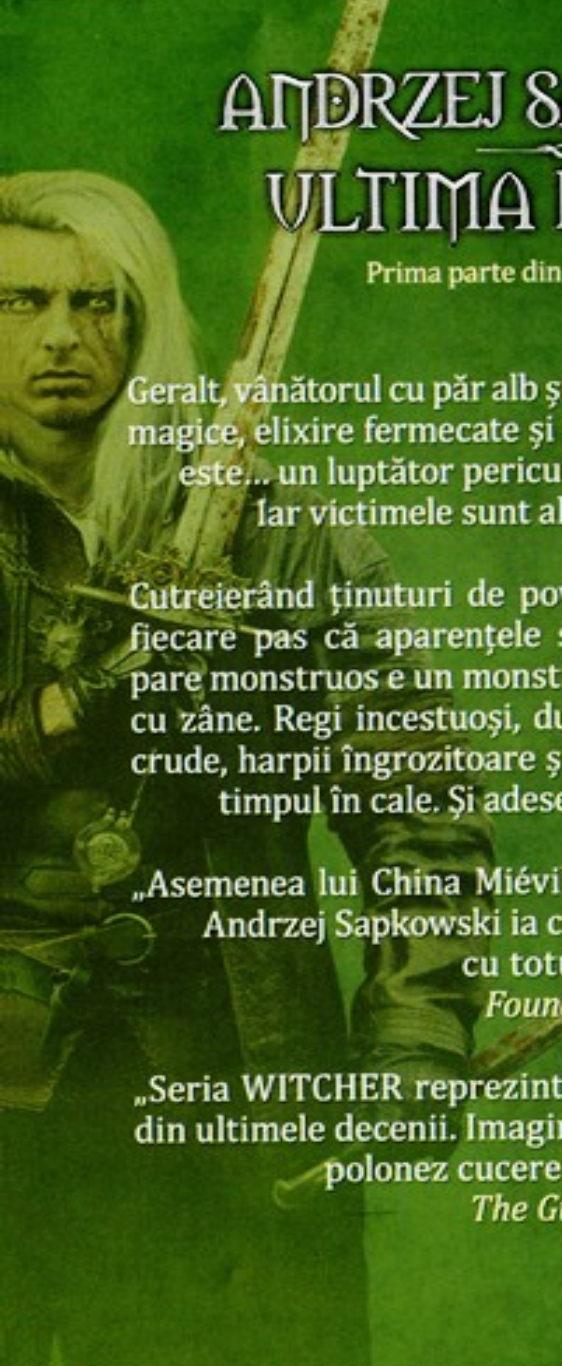

ANDRZEJ SAPKOWSKI

ULTIMA DORINȚĂ

Prima parte din seria WITCHER

Geralt, vânătorul cu păr alb și ochi pătrunzători, are puteri magice, elixire fermecate și gânduri necurate. Vânătorul este... un luptător periculos și un asasin fără milă. Iar victimele sunt alese pe sprânceană...

Cutreierând ținuturi de poveste, ucigașul descoperă la fiecare pas că aparențele sunt înșelătoare: nu oricine pare monstruos e un monstru și nu orice basm e o feerie cu zâne. Regi incestuoși, duhuri răzbunătoare, fecioare crude, harpii îngrozitoare și vampiri fără vlagă îi ies tot timpul în cale. Și adesea nu sunt ceea ce par...

„Asemenea lui China Miéville și Neil Gaiman, scriitorul Andrzej Sapkowski ia ce e vechi și creează ceva cu totul nou."
Foundation

„Seria WITCHER reprezintă o culme a genului fantasy din ultimele decenii. Imaginația debordantă a autorului polonez cucerește orice cititor."
The Guardian

NAUTILUS
fantasy

nemira.ro
ISBN 978-606-579-970-7

revistanautilus.ro